

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>





A SECRET  
IN THE  
GARDEN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR  
JENEANE O'RILEY





# Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



## Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

[https://t.me/+\\_goTIIRZrUEwZmRI](https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI)

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

**Not:**

**Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!**

CGM

BAHÇEDEKİ BİR SİR  
KARANLIK MALİKANE KRONİKLERİ

JENEANE O'RILEY

# İçİNDEKİLER

Jeneane O'Riley tarafından da yayınlandı.

1. Eliza
2. Eliza
3. Jasper
4. Eliza
5. Jasper
6. Eliza
7. Eliza
8. Jasper
9. Eliza
10. Eliza
11. Eliza
12. Jasper
13. Eliza
14. Eliza
15. Jasper
16. Jasper
17. Eliza
18. Eliza
19. Eliza
20. Eliza
21. Eliza
22. Jasper
23. Eliza
24. Eliza
25. Eliza
26. Jasper
27. Eliza
28. Eliza
29. Jasper
30. Eliza
31. Eliza

Teşekkürler  
Yazar Hakkında

# JENEANE O'RILEY TARAFINDAN DA YAYINLANDI.

Aşık Peri  
Nasıl bir his?  
Ne yaptın?  
Nereye gittin?  
Bunu kaldırabilir misin?

Telif hakkı © 2026 Jeneane O'Riley'e aittir.

Kapak ve iç tasarım © 2026 Sourcebooks'a aittir.

Kapak tasarımı Antoaneta Lisak/Sourcebooks tarafından yapılmıştır.

Kapak görselleri © fotograzia/Getty Images, Artemisia1508/Getty Images, Volodymyr TVERDOKHLIB/Shutterstock, Abigail210986/Getty Images, Tarzhanova/Getty Images, naropano/Getty Images, Jackyenjoyphotography/Getty Images, GarryKillian/Getty Images

İç tasarım Diane Cunningham/Sourcebooks tarafından yapılmıştır.

Dahili görsel © pichet khunchiang/Getty Images

Sourcebooks, Bloom Books ve logo, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya elektronik veya mekanik araçla, yayıncısı Sourcebooks'tan yazılı izin alınmaksızın çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Sourcebooks'un bu kitapta yer alan hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkisi yoktur.

Sourcebooks'un bir alt markası olan Bloom Books tarafından yayınlanmıştır.

1935 Brookdale RD, Naperville, IL 60563-2773

(630) 961-3900

kaynakkitaplar.com

Yayın kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde kayıtlıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir.

WOZ 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Kimsenin göremediği bir acıyı içinde taşıyanlar, yaralarını gölgelerinin derinliklerine gömenler için bu hikaye.

### Çalma listesi

“Michelle”—Bear McCreary

“Bazı Rüyalardan Asla Uyanamazsınız”—Valerie Broussard

“Kırılğan Şey” (akustik versiyon)—Winona Oak

“Hayaletinizle Dans Etmek”—Sasha Alex Sloan

“Cezalandırmak”—Ethel Cain

“Onun toprağı”—Paris Paloma

“Tehlikeli Bir Şey”—AURORA

“Tanıdığım Şeytan”—Allie X

“Elise İçin”—Fauzia

“Tanrı'nın Şeytana İhtiyacı Var”—Jonah Kagen

“Kırık”—Jonah Kagen

“sorun”—Camyllo

“Üzerimde”—Camyllo

“Başka Bir Aşk”—Tom Odell

“Bulduğum”—Amber Run

### Tetikleyici Uyarı

Bu öykü, özünde iyileşmeyi konu alıyor ve bazı okuyucular için zorlayıcı olabilecek temalar içeriyor; bunlar arasında silahlar, kemikler, cesetler, sevilen birinin kaybı, hayaletler, kan, akıl sağlığı sorunları, terk edilme, keder, narsistik davranış, ebeveyn istismarı, örümcekler, intihar düşünceleri, keskin çene kasılmaları, seks sahneleri, yükseklik ve şiddet yer alıyor.

Yardım mevcuttur.

988 İntihar ve Kriz Yardım Hattı

Ulusal İntiharı Önleme Yardım Hattı: 1-800-273-TALK (8255) numaralı telefonu arayın.

Ulusal Aile İçi Şiddet Yardım Hattı: 1-800-799-SAFE (7233) numaralı telefonu arayın.

Sevgi Saygı Demektir: 1-866-331-9474'ü arayın veya 22522'ye LOVEIS mesajı gönderin.

Tecavüz, İstismar ve Ensest Ulusal Ağı: 1-800-656-HOPE (4673) numaralı telefonu arayın

CUSTOM, Amerika Kaygı ve Depresyon Derneği <https://custom.org/find-help/support/support-groups>

NAMI: Ulusal Ruh Sağlığı Birliği <https://www.nami.org/>

## Bölüm I

# ELIZA

Bir katilden iyilik dilenmek zaten yeterince zordu, bir de güvenlik önlemlerinin eksikliğinden endişelenmek işleri daha da zorlaştırıyordu. Kimse çok geç olana kadar güvenlik önlemlerini veya salmonellayı düşünmüyordu; bunlar sadece sonradan akla gelen şeylerdi. Şimdi ikisini de düşünüyordum, özellikle de güvenlik önlemlerini; ancak bütçesi kısıtlı, son kullanma tarihlerinin sınırlarını zorlamayı seven bir STEM kadını olarak salmonella zehirlenmesinin gizemi de aklımdan hiç çıkmıyordu ve bu düşünceler, özellikle uçurumun kenarına bakarken, onunla ilgili düşüncelerimle iç içe geçiyordu.

Sürdüğüm yol, dağın yamacını asfalt bir yılan gibi kıvrılarak, dumanlı gri sisle kaplı, yükselen çam ağaçlarının karanlık ormanının içinden geçerek uzanıyordu.

Yerimde kıpırdandım, omurgam o kadar kaskatıydı ki, ezilmiş derimden kopup Nissan Leafimin kömür grisi döşemesine düşeceğinden korkuyordum. Eyalet ulaştırma departmanına, güvenliğe yönelik bariz kayıtsızlıkları ve temel altyapı ihtiyaçlarını (örneğin bariyerlerin montajı gibi) ele almada gösterdikleri öngörüsüzlük hakkında sert bir mektup yazmayı aklıma not ettim. Daha da iyisi, annemin onları aramasını sağlayacaktım. İnsanlara bağırmayı çok severdi.

Çocukken, yenilenebilir olmayan enerji kaynakları ve su tüketimi nedeniyle lunaparklara gitmeme asla izin verilmemişti, bu yüzden belki de bir hız trenine biniyormuş gibi hissettiğim bir araba kullanıyor olmam



benim için şanslı bir durumdu. Bir sonraki virajı hiçbir korkuluk olmadan dönerken, Millennium Force veya Steel Vengeance'ın büyük düşüşlerinde insanların attığı çığlıklara benzer bir çığlık atıp atmayacağımı merak ettim ve zamansız bir şekilde öldüm!

Midem guruladı ve kasıldı. Su şişemi almayı düşündüm ama sıkıca kenetlenmiş parmaklarım direksiyon simidine öyle bir şekilde yapışmıştı ki, sanki artık oraya kalıcı olarak yerleşmişlerdi.

Yolcu koltuğundaki açık deri bel çantasının içindeki telefonum çaldı ve çığlık attım.

Gerçek bir gözü pek olarak, telefonuma yarım saniyelik bir bakış attım ve annemin adı ekranda belirdiğinde hafifçe geri çekildim. Muhtemelen yine beni takip ediyordu ya da üzerimde kaçak mal olduğunu biliyordu. Bardaklıkta duran Dasani su şişesine özlemle baktım. Eğer önümüzdeki yirmi dakika içinde onu aramazsam, beni tekrar tekrar aramaya başlayacaktı. Ve sonra işler kötüye gidecekti—telefona bir kez daha hızlıca bir bakış.

*Direksiyonu iki elinizle de tutmanız gerekiyor. Şu an onu arayamazsınız.*

Telefonumun altındaki gazetenin manşetine gözüm takıldı: "Hester Blackwood, Florida'da Yerel Bir Psikiyatristin Muayenehanesinin Dışında Canlı Olarak Görüldü."

Başımı salladım; Hester ve Darius Blackwood'u gazetelerde, daha doğrusu magazinlerde tutmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardı. Ama onların kötü şöhretli oğullarını görmeye gideceğim için gazeteyi almaktan kendimi alamamıştım.

Arabam keskin bir virajın kenarından yavaşça dönerken vücudumdaki endişeli titreşim ikiye katlandı, saate baktığımda midem tekrar kasıldı. Annemin artık sürekli olan aramalarına cevap vermek için sekiz dakikam vardı, yoksa küçük dairemin sahibi ve aynı zamanda komşum olan Andrew'u arayacaktı. Annemle birlikte çalışıyordu ve normal çalışma saatlerim dışında evden çıktığımda bunu bildirmekten çok mutlu oluyordu.

Bu dolambaçlı dağdan inme isteğim, eve vardığımda (eğer varabilirsem) annemin dairemde beni bekliyor olacağı düşüncesiyle bir anlığına da olsa bastırıldı. Bugün kaygımı daha da artıracak kaç tane saçma şey olacaktı acaba?

Sanki bir yanıt gibi, günün erken saatlerinde yağan yağmurun asfaltı ıslattığını, lastiklerimin dar yolda biraz kaymasına ve kalan suyun arabanın alt kısmına sıçramasıyla hafif bir vızıltı sesi çıkarmasına neden olan kaygan

bir tabaka oluşturduğunu g6rd6m. Camı hafifçe araladım ve arabam sıcak asfalt, yağmur ve dağ havasının kokusuyla dolarken derin bir nefes aldım. Bu t6r s6r6őe alışkın değildim—bir tarafındaki uçurumun sonsuza dek uzanıyormuş gibi g6r6nd6ė6, tek bir yanlış adımıda beni dibe yuvarlamakla tehdit eden dar, tehlikeli yollar—ama artık başka seğeneğim yoktu. Geri d6n6ő yoktu.

Siyasi geliőmeler ve Pinehurst'6n yeni belediye baőkanıyla ilgili sorunlar, botanik bahęesinin en b6y6k baėıőçılarından bazılarının baėıőlarını durdurmasına neden olmuştu. Ve ekibin en yeni 6yesi olduğum için—son giren ilk ęıkan demekti—işimi kurtarabileceğim son umuduma tutunuyordum. Orada sadece birkaç yıl ęalıőmıőtım ve yetenekli olup işimi iyi yapsam da, işler k6t6ye giderse beni bırakmayacak kadar iyi değildim. Bahęeye beni kovmalarını imkansız kılacak ve umarım kaybettiğimiz fonları telafi edecek bir şeyler getirmem gerekiyordu.

Yol tek őeride daraldı. Başka kimsenin, 6zellikle de Blackwood'ların, bu kadar y6ksekte yaőamadıėını d6ő6nd6ė6m için bunun pek bir 6nemi olduğunu sanmıyordum, ama yine de bu durum zaten gergin ve yıpranmış sinirlerime bir korku dalgası daha g6nderdi. Direksiyon simidini sıkıca kavrayan ellerim titriyordu, oniks y6z6ė6m orta parmağıma saplanmıştı; onu taşıyana koruma sağlaması gerekiyordu. Oniks bir takım elbisenin bile beni az sonra g6receğim adamdan koruyamayacağı hissine kapılmıştım.

ęok uzun s6re g6z kırpmaktan korktuğum için, kuru g6zlerim, ęok geç olmadan başka bir araba g6rebilme umuduyla ilerideki yola kilitlenmişti. Ama burada başka bir araba g6r6rsem nereye gidecektim? Kenara ęekmek, uçurumdan aşağı yuvarlanıp Pinehurst'e yağmur yağdırmak anlamına gelmedikçe m6mk6n değildi.

Sanki kızgın anneler, uçurumlar ve kaygan tek őeritli dağ yolları yetmezmiş gibi, aşağıdaki vadiden sis ę6kt6, etrafımdaki havayı hayalet bulutlar gibi kalınlaőtırdı ve araba camlarının dışındaki her şeyi yuttu. Sis farlarım sisi zar zor delebiliyor, soluk ıőınları sadece birkaç metre ilerisini aydınlatıyordu. Araba yolda tırmanırken dağın b6y6k, engebeli taş duvarının etrafını g6rmek zaten yeterince zordu, ama bu sis acımasız ve felaket dolu gibiydi.

Yerin derinliklerinden y6kselen bir g6lge gibi, Blackwood Malikanesi belirdi. Midem birdenbire iğindekileri kucağıma boőaltmak 6zereydi.

Sevgili Tanrım, l6tfen bu arabadan inip de ne yaptığımı biliyormuş gibi davranmadan 6nce midemin yatıőmasına izin ver.

Sislerin arasından malikanenin silueti belirdi; koyu renkli çatılarla taçlandırılmış kuleler ve sivri uçlardan oluşan bir topluluktu. Sanki eski, unutulmuş bir çağdan yükselmiş başka bir dünya gibiydi. Ve sanırım öyleydi de.

Devasa malikanenin dış duvarları, nemli havada hafifçe parıldayan koyu kömür ve arduvaz taşından yapılmış olup, evin canlıymış gibi kendine özgü düşmanca bir enerjiyle titreştiğini hissettiriyordu. Rüzgarın uluması, örtülü bir tehdit gibi arabamı itiyordu; tiz uluma, eski kale benzeri malikaneye yapışmış olan yalnızlığın rahatsız edici bir hatırlatıcısıydı.

Malikâne, dağın yamacına inşa edilmiş mimari bir olguydu, ancak Gotik yapının kendisi doğaüstü ve boyun eğmez görünüyordu, sanki dağ onu ele geçirmiş gibiydi, tersi değil. Arka cephesi uçurumun üzerinde asılı duran, dev bir kambur balinanın üzerindeki amansız bir midye kabuğu gibi taş kayaya yapışmış, gururlu bir malikâneye benziyordu. Çoğu sis tarafından gizlenmişti, görüş alanımın dışındaydı, ancak aradan görünen karanlık, sivri kulelerin silueti bile tüylerimi diken diken etmeye yetti. Mekânın her şeyi yanlış geliyordu; hatta arabamdaki hava bile kalınlaşmış, uyarıcı bir tonda hissediliyordu.

Blackwood ailesiyle ilgili sayısız söylenti zihnimde yankılanıyordu, her biri bir öncekinden daha endişe vericiydi.

Telefon sonunda sustu, ama rahatlamam kısa sürdü. İçimde kötü bir hisle, şebeke bağlantısının kesildiğini fark ettim. Boğazım çok kuru ve pütürlü olduğu için tükürüğün içeri girmesine izin vermediğinden yutkunmakta zorlandım. Burada olmamalıydım. Kasabadan kimse buraya gelmez. Katil Jasper Blackwood'u ziyaret etmek için de gelmez.

## Bölüm 2

# ELIZA

Jasper Blackwood—sadece bu isim bile tüylerimi diken diken etti.

Blackwood Malikanesi'nin münzevi varisi, Pinehurst kasabasında ve çevresindeki her yerde bir yanılsama ve gizem figürüydü. Ne kadar acımasız olduğu ve yıllarca ortadan kaybolup, ancak evin bir lanet gibi onu geri çağırmasıyla geri döndüğü fısıltıları dolaşıyordu. Yüzeyinin altında uğursuz bir şey, insanların ondan bahsetme biçiminde karanlık bir şey vardı; ancak sonunda, her biri onun gücünden ve zenginliğinden hayranlık dolu bir parıltıyla bahsederdi.

Anlatılanlara göre, Jasper Blackwood çocukken çok yaramazdı. Sanırım başlangıçta bu tamamen onun suçu değildi, çünkü görünüşe göre ona asla "hayır" denmemişti ve Blackwood Bladecraft'ın (evet, o Bladecraft, Jasper'ın daha sonra devasa bir silah şirketi olan Blackwood Industries'e dönüştürdüğü bıçak şirketi) son derece zengin sahipleri Darius ve Hester Blackwood'un tek çocuğu olarak istediği her şeye sahip olmuştu. O zamanlar da asi ve berbat biri olduğu, şimdi ise rahatsız edici derecede zengin, acımasız ve kanunsuz bir iş adamı olduğu söyleniyordu. Bunların hepsi biliniyordu. Eski bir bakıcısı, ona bir dilim daha pasta yemeyi reddettiğinde onu uçurumdan aşağı itmeye çalıştığını söylemişti. Kasabanın yaşlı sakinleri, babasının şirketinin ürettiği bıçaklarla öldürülen insanların ruhlarından oluşan şeytanın vücut bulmuş hali olduğuna yemin ediyorlardı. Bir çocuğu bıçakladıktan ve bir diğerini çene kırığıyla hastaneye kaldırdıktan sonra özel okuldan atılmıştı. Anlatılanlara bakılırsa, arka



bahçesindeki devasa uçurumla ilgili her zaman karanlık bir saplantısı varmış. Söylentilere göre, öfkelenip babasının uşaklarından birini uçurumdan aşağı ittikten sonra ailesi uçurumun etrafına taş bir duvar örmek zorunda kalmış. Neyse ki adam, Jasper parmaklarına basmasına rağmen can havliyle tutunmuş, kurtarılıp kasaba halkına olayı anlatacak kadar uzun süre dayanmış. Ne yazık ki, Jasper'ın sonraki kurbanları o kadar şanslı değildi.

Hester ve Darius'un ölümleri doğal olmayan ve açıklanamayan ölümlerdi, ancak birçok kişi gerçekte ne olduğunu bildiğini düşünüyordu. Cesetleri asla bulunamadı, muhtemelen uşak gibi uçurumdan aşağı itildikleri için. On beş yaşında öfkeli bir Jasper, uçurumun kenarında annesinin kanıyla kaplı halde bulundu. Bazıları bunun bir kaza olduğunu söylerken, çoğu cinayet olduğunu söylüyordu. Bana sorsalar, onun yaptığını düşünürdüm. Ama kimse ne olduğunu veya nedenini kesin olarak bilmiyordu, sadece kötü niyetli, alçak oğullarının eliyle olduğunu biliyorlardı. Bunu asla inkar etmedi, bunun yerine polis suistimali ve delillerin yanlış kullanımı nedeniyle dava düşürüldüğünde kameralara acımasızca sırtıttı. Bazıları bunun aşırı ücretli avukatı sayesinde olduğunu düşünürken, diğerleri Blackwood'ların polisleri maaşlı olarak çalıştırdığına ikna olmuştu. O zamanlar doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama şimdi doğru olduğunu biliyordum—Jasper Blackwood'un dokunulmaz olduğu herkesçe biliniyordu.

Virajı tekrar alırken ve manzara gözlerimin önünde genişlerken, omurgamda bir ürperti daha hissettim. Uzaktaki evler, çoğu malikane olmasına rağmen, aldatıcı derecede küçük görünüyordu. Eski Blackwood üretim tesisinin bulunduğu çorak, boş dikdörtgen alan dışında, yoğun bir yama işi gibi görünüyordu. Yol tekrar kıvrıldı ve manzara yerini yeni bir minik evler kümesine bıraktı.

Pinehurst'te büyümedim ve oraya sadece çalışmak için taşınmıştım; ailem hala birkaç kasaba ötedeki küçük aile evimizde yaşıyordu. Emin olduğum tek şey, Jasper Blackwood'un iğrenç derecede zengin olduğu ve mülkteki seranın -sözde bir zamanlar yemyeşil, canlı bir alan- esasen terk edilmiş olduğu ve restore edilmesi gerektiği, ayrıca çalıştığım botanik bahçesinin kapanmanın eşiğinde olduğuydu. Blackwood Malikanesi'ndeki sera son umudumdu. Haftalarca eski fotoğraflar ve gazete kupürleri kullanarak onu inceledim, bir kez daha neye dönüşebileceğini hayal ettim: nadir bitkilerin sığınağı, malikanenin gölgelerinde gizlenmiş bir yaşam vahası. Pinehurst Botanik Bahçeleri'ndeki bahçıvanlık topluluğu, içinde

olduğu söylenen nadir bitkilerden bazılarını çoğaltma umuduyla yıllardır içeri girmeye çalışıyordu. Ölmeye terk edilmiş olsalar bile, doğanın reddetmenin bir yolu vardı ve bu küçük, aptalca fikir tüm umutlarımı barındırıyordu.

Ne yazık ki, bahçecilik derneği her şeye karşı aşırı baskıcı ve agresif bir yaklaşım sergiliyordu ve seraya bu şekilde girmeye çalıştıklarından hiç şüphem yoktu. Aptalca bir şekilde, daha iyisini yapabileceğim fikri bir gün aklıma girdi ve bir ruh gibi beni ele geçirdi ve belki de ekibimizin bahçeleri restore etmesine onu ikna edebileceğim düşüncesinden kurtulamıyordum. Sessiz ve yumuşak konuşan biriydim, akla gelebilecek en az tehditkar insandım. Genç yaşta kendimi görünmez kılma becerisini öğrenmiştim, bunun burada da avantajıma olacağını umuyordum.

Görünüşe göre, Jasper'ın annesinin ölümünden sonra sera harabeye dönmüştü. Kimsenin, hatta malikanenin bahçıvanlarının bile, ona dokunmasına izin verilmemişti. Bahçe, annesi Hester'ın tüm sevgisini ona adamasıyla başlamış ve sonunda, ona çok düşkün, aşık kocası, annesinin çok sevdiği bitkilerle tüm yılı geçirebilmesi için serayı bahçenin etrafına inşa etmişti.

Düşüncelerimi şimdiki zamana getirerek, malikanenin devasa kapılarına yaklaşırken yutkundum. Kapılar, karmaşık desenlerle bükülmüş koyu renkli dövme demir direklerle incelikle tasarlanmıştı. Yer yer İngiliz sarmaşıklarının zengin yeşil dalları metalin üzerini kaplamıştı. Sanki evin kendisi bir kafese bürünmüştü. Tasarım güzeldi, ancak görüntüsü rahatsız ediciydi; sanki kapılar sadece başkalarını dışarıda tutmak için değil, aynı zamanda sırları da içeride saklıyordu.

Lastiklerim devasa kapıların hemen önünde gıcırtyla durdu. Arabamda uzun bir süre oturdum, heybetli yapıya bakarak. Ağır demir işçiliği üzerimde yükseliyordu ve kapılar açık olmasına rağmen, sanki izinsiz giriyoğmuşum gibi hissettiren bir şey vardı. Vücudumdaki her sinir, çok geç olmadan geri dönmem için çığlık atıyordu. Ellerimi birbirine kenetledim ve bir zamanlar sahip olduğumu bildiğim cesareti bulmak için etrafımda arama yaptım. Gözlerim, pencerenin solundaki kod kutusundaki küçük yeşil bir ışığa takıldı. Beni izliyorlardı.

Çenemi yukarı kaldırdım ve bayılmamaya çalıştım. Bu işin sonucu çok önemliydi. Bunu mahvedemezdim.

Kendime buraya bir amaçla geldiğimi hatırlattım: Jasper Blackwood'u 250.000 dolar bağışlamaya ikna etmek; bu, kapılarımızı bir yıl daha açık

tutmaya ve ekibimin serayı restore etmesine yetecek bir miktardı; bu da Pinehurst Botanik Bahçeleri'ne büyük bir tanıtım sağlayabilirdi. Karşılığında da birkaç küçük fide elde edecektim. Onun için bu hiçbir şey ifade etmeyecekti, ama bizim için, benim için her şey olacaktı. Bu fon olmadan işimi kaybedecektim; bu dünyada bana kendi hayatıma sahip olduğumu hissettiren tek şeydi.

Ona bağış yapmanın neden kendisine faydalı olacağını ve bunun bizim için sadece bir işten daha fazlası olduğunu anlatmalıydım. Gizliliğimizi ve sessiz, rahatsız edici olmayan bir şekilde davranacağımızı garanti edecektim. Evraklarımı topladım ve sunumumu hızla gözden geçirdim. Derin bir nefes aldım ve boğazımın arkasında tuttum. Bir... iki... üç... nefesimi dışarı üfledim, yüzümün önünde sallanan kahverengi saç tellerini hareket ettirdim.

Orada otururken, karşımda yükselen malikaneye bakarken, kapıların ardında beni bekleyen bir bağıştan çok daha karanlık bir şey olduğu hissinden kurtulamıyordum. Böylesine kusursuz, güzel ve gösterişli bir şeyin, bana rakun yakalamak için kullanılan yaylı tuzaklardan birini hatırlatması şaşırtıcıydı. Sanki arabamı birkaç adım daha ilerletecektim ve demir kapılar arkamdan kapanıp beni burada hapsedecekti. Arabamı, üç katlı, tertemiz ama içi boş siyah bir çeşmeyi çevreleyen şimşir çitinin etrafındaki büyük döner kavşağa park ederken yüzümü buruşturdum.

Parmaklarım arabanın gri plastik kapı kolunu sıkıca kavramıştı ve donakaldım.

Burada, tek başıma, alacakaranlıkta, sadece kötü şöhretli iş anlaşmalarıyla ve muhtemelen kendi ailesini öldürmesiyle tanınan bir adamla karşı karşıya ne yapıyordum? Ya sera işini başka biri halletmemişse ve gerçekten Jasper Blackwood ile konuşmak zorunda kalmışsam? Bütün bu süre boyunca farkında olmadan kendimi bir emlak yöneticisiyle veya Blackwood Industries'i gerçekten yöneten kişiyle konuşmaya hazırlamıştım. Jasper Blackwood ile şahsen konuşmak zorunda kalma düşüncesi göğsümde bir titreme yaratıyordu ve vücudumda yarattığı korkuyu dindirmek için dünyadaki tüm nefes egzersizleri yeterli değildi.

Başka söylentiler de vardı; daha tuhaf, daha akıl almaz olanlar, onun lanetli olduğu veya malikanenin kendisinin lanetli olduğu; şirketinin ürettiği silahlarda ölen işkence görmüş ruhların Blackwood Malikanesi'nin koridorlarında dolaştığı, seslerinin odalarda yankılanarak ona işkence etmeyi umduğu yönündeydi.

Darius Blackwood, yalnızca kendini düşünen, açgözlü ve para düşkünü bir canavardı. Hikayelerin çoğu unutulmuş olsa da, Pinehurst kasabası ve özellikle de orada yaşamamasına rağmen annem, fabrikadaki olay nedeniyle Blackwood ailesine kin besliyordu. Olay örtbas edilmiş, felaketi olduğundan az göstermişler, yerel yetkililere rüşvet vermişler ve olayı gizlemişlerdi.

Darius, Blackwood Bladecraft'ın gizli bir bölümünü yönetiyordu ve bu bölüm, insanlara yardım etmek veya savaş için değil, tıp ve biyoteknoloji alanlarında kar elde etmek amacıyla biyolojik olarak tasarlanmış, son teknoloji ürünü malzemeler ve teknolojiler üzerinde çalışıyordu. Annem, silah fabrikasının aşırı koşullara dayanabilen yeni bir alaşım üzerinde çalışmaya başladığını söyledi; bu alaşım hem silah hem de tıbbi aletler için idealdi. Darius, alaşımı oluşturmak için kullanılan kimyasal işlemin rejeneratif sağlık tedavilerinde yeniden kullanılabileceğini fark etti. Bunun o kadar kötü olmayacağını düşündüm, ancak sorun, kullanılan kimyasalların uçucu ve tehlikeli olmasıydı. Alaşımın oluşturulması, atık yan ürünler üreten kimyasal reaksiyonlara neden oldu; bunlardan bazıları yanlış kullanıldı ve geleneksel yöntemlerle bertaraf edilemedi. Kasabanın su kaynağı etkilendi ve birçok insan hastalandı, hatta bazıları öldü. Blackwood'lar ise sadece kendi canlarını kurtarmakla yetindiler ve kısa bir süre sonra tamamen ortadan kayboldular.

Söylentilere göre, Darius ve Hester öldükten sonra ev yıllarca harabe halde kalmış. Jasper o zamanlar genç bir delikanlıydı ama kısa sürede kendini aile işlerine adadı ve Darius'un yaptığından çok daha güçlü ve karlı bir imparatorluk kurdu. Şimdi eve baktığımda, ihmalin hiçbir izi yoktu. Ön bahçe kusursuzdu; her çit ve çimen yemyeşildi, ancak sakin veya güzel bir hava vermiyordu—sanki hareketsiz ve yeşil kalmaya zorlanıyormuş gibiydi. Zengin bir kasabada yaşayan bir botanikçi olarak, sık sık geçtiğim malikanelerin güzel manzaralarına hayran kalırdım, ancak bu manzarada bir şeyler yanlış geliyordu. Blackwood Malikanesi'nin kusursuz manzarasında beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu hemen anladım: Tek bir çiçekli bitki türü bile görünmüyordu, hatta budanmış ve mevsim dışı bile değildi—o kadar bariz ve tuhaf görünen bir tasarım ki, açıkça kasıtlıydı.

Jasper'ın Blackwood Bladecraft'ı dönüştürdüğü Blackwood Industries şirketi de kendi dedikodularından muaf değildi; elit silahlarla olan gizemli bağlarıyla bilinen şirket, artık ünlü bir şekilde halat üretiyordu. Görünüşe göre, uzay görevleri ve derin deniz keşifleri için tasarlanmış halatlar

retmek zere NASA ile bir sözleşmeleri vardı. Adam, halat ve silah yaparak milyonlar kazanmıştı. Dedikoduları körüklemekten bahsediyoruz. Birkaç memnuniyetsiz ev çalışanı, ruhlar tarafından rahatsız edildikten sonra işten ayrıldıklarını iddia ettikten sonra, televizyondaki paranormal araştırmacılar sürekli olarak malikaneye girip Blackwood Industry'nin silahlarının hayalet kurbanlarının görüntülerini yakalamaya çalışıyorlardı.

Hayalet hikyelerine itibar etmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Mantıklı düşünen, bilime bağlı biriydim, batıl inançlarla vakit kaybetmeyen biriydim. Yine de, Blackwood malikanesinin kenarında otururken, aklımdan geçen düşüncelerle birlikte ezici bir kötü his yaşadım. Arabadan bile inmemiştim ve sanki bambaşka bir dünyaya girmiştim. Genellikle aklımdın n saflarında yer alan iki özellik olan mantık ve akıl yürütme, önümdeki hayaletimsi atmosferin gerekstlğyle mücadele edemiyor gibiydi. İstedığım kadar kendimle mantık yrtebilirdim, ama içimdeki korku dinlemiyordu; duygularımla hareket ediyordu.

Ya söylentiler doğruysa? Ya da anlayabileceğimden çok daha tehlikeli bir yere adım atıyorsam? Gözlerim kulelerinin şeklini takip etti, ağır pencereler karanlık ve tetikte gözler gibi bana bakıyordu.

Derin bir nefes alarak kendimi topladım. Jasper Blackwood'un bağış teklifini reddetmesi ve ekibimin özel bahçesine girişinin engellenmesi, bu zalimin bana yapabileceği en kötü şeydi ve cevabı ne kadar sert bir şekilde vermiş olursa olsun, kendi ailemden daha kötülerini duymuştum. Zaten donma nedeniyle ölmüşken, soğukluğuyla bana zarar veremezdi.

Arabanın kapısını itip açtım ve çakıllı yola adım attım. Soğuk hava tenime işledi ve taş evin geniş basamaklarına doğru yürürken sis paltomun kenarlarına yapıştı. Uzakta, malikanenin yanına unutulmuş bir kalıntı gibi yerleşmiş olan kış bahçesinin silik hatlarını görebiliyordum. Buradan bile, bir zamanlar berrak ve tertemiz olan cam panellerin silik hatlarını seçebiliyordum. Birkaç tanesi kırılmış görünüyordu ve hepsi kirle kaplıydı, yapı sanki ihmalin ağırlığı onu tekrar toprağa doğru çekmeye başlamış gibi hafifçe çökmüştü. Sanki bana sesleniyor, ihtiyaı olan yardımı getirmem için yalvarıyordu.

Ekibimizin onu restore edebileceğini biliyordum. Etmek zorundaydık. Birkaç nadir bitki çoğaltılması botanik bahçelerine ışık getirecek ve bununla birlikte yeni ücretli ziyaretçiler kazandıracaktı. Ama bu sadece uzmanlık ve zaman gerektirmiyordu. Jasper Blackwood'un onayını da gerektiriyordu. Medyada fotoğraflarını görmüştüm—eğer ifadesiz,



"Beğenmediğim bir şey söylersen seni boğarım" havasında erkeklerden hoşlanıyorsanız, fena görünmüyordu. Ben şahsen daha rahat, komik, inek tipli, oyuncu tipleri tercih ederdim.

Rüzgar yeniden şiddetlendi, ağaçlara zar zor tutunan kurumuş yaprakları hışırdattı ve omurgamda bir ürperti hissettim. Ön kapılara yaklaşırken sis etrafımı sardı ve malikane daha da büyüyormuş gibi geldi. Derin bir nefes aldım, göğsümün derinliklerine bir kaçınılmazlık hissi yerleşti. Buraya kadar gelmiştim.

Vazgeçmeyecektim. Şimdi değil. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Dün aldığım ütülü beyaz bluzu düzelttim ve kapıyı çaldım.

## Bölüm 3

# JASPER

Bu kadar düşük bir teklif vermek istediğinizden emin misiniz? Eğer gücenirler ve vazgeçerlerse—”

“O zaman gidecek başka yerleri olmadığını çabucak anlayacaklar,” dedim, başkan yardımcımın sözünü keserek ve ayaklarımın koridorda ofisime doğru hızla inip çıktığını hissederek.

Kapıda birinin olduğunu haber veren küçük zil sesi, gözetleme odasından koridora yayıldı ve zaten gergin olan sinirlerimi, enleme saplanmış bir elektroşok cihazı gibi tahriş etti. Evimde insanlardan nefret ediyordum, gerçekten nefret ediyordum. Bir botanik bahçesinden falan bir herifle görüşecektim. Sowerby, annemin eski serasının durumundan hep rahatsız olmuştu ve sonunda beni yeterince rahatsız etmişti ki, bahçe derneği ya da kasabadan her kimse, tekrar ilgilenmek için yalvarınca bir görüşmeyi kabul etmişim. Görüşmeyi yapacaktım ama onları seraya sokmayacaktım. Onun herhangi bir şeyinin bu malikanede tekrar yaşamasına izin vermektense, serayı tamamen yıkmayı tercih ederdim.

Easton, "Jasper, mantıklı ol," diyerek itiraz etmeye çalıştı.

“Onlara bir şey teklif ettiğim için şanslılar—” Sözlerim koridorda ayaklarım durunca yarım kaldı. Gözlerim araba yolundaki güvenlik kamerasına kilitlenmişti. “Teklifinizi yapın,” dedim cep telefonumu kapatmadan ve gözetim odasına girmeden önce.

Gözlerinde anında fark ettim ve beni rahatsız edici bir şekilde etkiledi. Güzeldi, ama onu ilginç kılan şey bu değildi. Gizliydi, ama bir kere fark

ettiğimde görmezden gelmek imkansızdı. Sadece bunu hissedenler gözlerindeki derin acıyı anlayabilirdi. Bunu daha önce aynadaki yansıma dışında hiç görmemiştim.

Onda buna ne sebep olmuştu?

Bir sürü duygu beni kuşattı ve hayata karşı duyduğum sürekli nefret geri döndü. Bakışlarımı kameradan ayırıp koridordan ofisime doğru ilerledim, cebimden annemden gelen mektubu ve çakmağı çıkardım.

## Bölüm 4

# ELIZA

Alçak topuklu ayakkabılarım, Blackwood Malikanesi'nin geniş alanında bir uşağı takip ederken (ciddi anlamda, kimin uşağı olur ki?!) parıldayan mermer zeminlerde keskin bir şekilde tıkırdıyordu. Demek zengin katiller böyle yaşıyordu? Mekanın ihtişamı enfes ama boğucuydu; uzun, karanlık pencereler, güneş ışığını engelleyen ağır perdeler ve uzun zaman önce ölmüş atalarımın portreleri, her hareketimi yargılayarak bana bakıyordu. İçeride rahatlık beklemiyordum ama her şeyin ezici ağırlığına da hazırlıklı değildim. Malikane sonsuza dek uzanıyor gibiydi, her oda bir öncekinden daha uğursuzdu. Bu devasa yapıda tek bir adamın yaşadığı düşüncesi akıl almazdı, oysa rahatlıkla yirmi dört kişiyi barındırabilirdi.

Yaşlıca, beyaz saçlı, sessiz bir otorite havası taşıyan uşak, kapıları açıp beni içeriye götürürken yüzündeki derin, kasılmış kırışıklıklarla neredeyse hiç konuşmamıştı. Burada daha önce ziyaret ettiğim birçok küçük malikanede olduğu gibi bana çay ikram etmemiş veya oturmak isteyip istemediğimi sormamıştı.

Batman'in uşağı Alfred'i hatırlattı bana!

Önden giden adama bakarken, yüzümde istemeden oluşan bir gülümseme belirdi, bu benzetmeden eğlenmişim. Yüzündeki o ifadeyle Alfred'den daha uğursuz görünüyordu. Soğuyan havaya uygun ütülü bir haki pantolon ve ince yün bir kazak giymiş olmasına rağmen, hırka giymiş keskin bakışlı bir şahin gibi kaba saba bir havası vardı.

“Bay Blackwood sizi bekliyor. Geldiğinizi gördü.” Bu sözler bir davetten çok bir emir gibiydi.

Taş bir kemerin altından geçip bir çeşit salona benzeyen bir yere girdiğimizde aklım karıştı. Konağın karanlık, geleneksel-modern iç mekanına bakarken, kasaba dedikoducularının korkuyla bahsettiği bu adamla nasıl yüzleşeceğimi düşünmeden edemedim. Ünlü bir yara izi vardı ve bu yara izini nasıl edindiği bilinmiyordu. Bazı seri katiller gibi yakışıklı görünüyordu ve Hollywood'un gözde kadınları ve modelleriyle çıktığına dair söylentiler vardı.

Damon Salvatore'a benzeyip benzemediği umurumda değildi, benim odak noktam bağış ve konservatuvar projesiydi.

Onu ikna etmek zorunda kaldım.

Uşak büyük, parlak siyah bir kapının önünde durana kadar çenemin ne kadar sıkı kenetlenmiş olduğunu fark etmemiştim. Yuvarlak pirinç kapı kolunu hafif bir tık sesiyle çevirmeden önce yansımamı bir an gördüm ve yansımamız kayboldu. Bana bir kez baktı, sonra hafifçe eğilerek kenara çekildi.

"Bay Blackwood şimdi sizinle görüşecek."

Bir an durdum, kapı aralığına baktım ve sonra öne doğru bir adım attım. Odanın atmosferi beklentiyle doluydu, sanki malikanenin kendisi nefesini tutmuş, ne tür bir öfkeye yol açacağını bekliyordu. Çok acil bir nefes egzersizi yapmak istiyordum ama tereddüt edecek zamanım yoktu; kariyerim tehlikedeydi.

Kapıyı daha da açtığımda gıcırdadı. Odanın her tarafına yanık kokusu yayıldı. Boğazımda küçük bir hıçkırık düğümlendi ve gözlerim kısa bir an için irileşti.

Jasper Blackwood, odaya göre çok büyük görünen devasa bir ahşap masanın arkasında oturuyordu. Ofis, sayfaları açık bırakılmış, sırtlarını okuyamayacağınız şekilde düzenli raflara dizilmiş kitaplarla titizlikle organize edilmişti – ki bu başlı başına psikopatça bir durumdu – ve havada garip bir soğuklukla birlikte sigara kokusu da vardı. Gözlerim masanın arkasındaki adama takılınca bu soğukluk hızla sıcak ve rahatsız edici bir hale geldi. Çarpıcı bir figürdü – uzun boylu, köşeli, odanın loş ışığında inanılmaz derecede koyu görünen simsiyah saçlı. Yüz hatları keskin, çene çizgisi neredeyse yırtıcı bir zarafetle belirgindi. Varlığıyla mekanı dolduran, sessizliği ise söylenen her kelimededen daha yüksek sesli bir adamdı.

Bir an için neden orada olduğumu merak ettim, bağışı ve adamın kim olduğunu tamamen unuttum. Dikkatimi tekrar konuya çevirdim ve kafamı sallama isteğine karşı koydum. Gözlerim, sağ kaşının altından başlayıp çapraz bir çizgi halinde sol tarafa doğru uzanan ve saç çizgisinin önünde biten yara izine takıldı. İnce ve girintiliydi ama görüntüsüne ayrı bir hava katıyordu. Öyle bir manyetik çekiciliğe sahipti ki, gördüğüm fotoğraflar neredeyse yanıltıcı görünüyordu—ya da belki de değildi ve bu ek çekicilik katmanı, ondan yayılan bir aura gibiydi. Ne yazık ki, adamın yıllar boyunca neden bu kadar çok şeyden sıyrıldığını anlamak oldukça kolaydı; inanılmaz derecede yakışıklıydı ve kendine güvenli, gizemli ve çekici bir şekilde davranıyordu.

Bu sözlerinden dolayı ona olan nefretim daha da arttı ve öfkelen dim; bazı larımız ayrıcalıklı bir hayat yaşamadı; bazı larımıza milyonlarca dolar ya da malikaneler öylece verilmedi.

İçeri girdiğimde, gözleri yanan bir zarfa benzeyen şeyden kalktı ve kısa bir an için gözlerime kilitlendi; önce hafif bir şaşkınlık, sonra da kollarımda, omuzlarımda ve boynumda bir elektrik çarpması hissettim, gözlerinin tüm ağırlığını üzerimde hissettim. Soğuk. Sert. Sanki değerimi ölçüyormuş gibi, her ayrıntımı inceliyorlardı. Sert incelemeye oldukça alışkındım, belki de onun gibi görünen birinden değil, dimdik durdum, omurgam dik, nefesim düzenliydi. Buraya bir amaç için gelmişim ve espresso kahverengisi gözlerden ve aramızda anlık olarak oluşan elektrik akımından korkmayacaktım.

Gözlerime bakarken, yanan zarfın kalanını umursamazca masasının üzerindeki süslü piriñ bir kaseye bıraktı.

Saygımdan önce onun konuşmasını bekledim, ama o sadece kalın bir kaşını kaldırdı, bakışları bir an daha üzerimde oyalandıktan sonra karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Üstünlük taslayan ve aşırı özgüvenli tavrıyla hareket ediş biçimi anında sinirlerimi bozdu. Sanki ondan hiç kimsenin ona hayır demediğı, muhtemelen bunu en son söyleyenlerin anne babası olduğu anlaşılyordu...

"Otur," dedi sesi alçak ve sakın.

Odayı geçip parlak deri koltuğa oturmadan önce sadece bir an tereddüt ettim. Gözleri benden hiç ayrılmadı ve sanki düşüncelerimin katmanlarını soyarak zayıf noktalarımı arıyormuş gibi, dikkatini üzerimde yoğun bir şekilde hissettim.



“Bay Blackwood,” diye başladım, göğsümde biriken gerginliğe rağmen sesim sakindi. “Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim. Pinehurst'te bulunduğunuz süre boyunca çok meşgul olduğunuzu biliyorum.”

Dudakları alaycı bir şekilde hafifçe kıvrıldı, ancak hareket o kadar inceydi ki, ışığın bir oyunu olabilirdi. "Yoğun olduğunu söyleyemem," dedi. "Yine de bilmelisiniz ki, genellikle randevu almıyorum. Ben bir kuaför salonu değilim, Bayan...?" Keskin sözleri havada bir meydan okuma gibi asılı kaldı.

“Eliza.” Yüzümün asıldığını hissettim ve daha arkadaş canlısı görünmek umuduyla kendimi toparlamaya çalıştım. Botanik bahçelerine bu parayı kazandırmak için ne duymak isterse onu söyleyecektim. “Eliza Arnold, ben Pinehurst Botanik Bahçeleri'ndenim, yaklaşık iki saatlik sürüş mesafesinde.”

“Pinehurst Botanik Bahçeleri'nin nerede olduğunu biliyorum. Sizler zaten serayla ilgili olarak buraya geldiniz ve ben de size hayır dedim. Açıkçası, Bayan Arnold, bu toplantıyı sadece yıllardır seranın durumu hakkında beni sürekli rahatsız eden baş uşağıma bir iyilik olsun diye kabul ettim.” Parlak, siyah, pahalı görünümlü saatine baktı ve hafifçe sinirli bakışlarını bana çevirdi; belli ki kaba cümlesiyle beni kapıdan dışarı iteceğini bekliyordu.

Şaka onun başına patladı. Ben aşırı düşünen, beceriksiz bir kadındım; bu, bu hafta yaşadığım en rahatsız edici konuşma bile değildi. Eğer gerçekten beni küçük düşürmek ve paramparça etmek istiyorsa, annemden ders almalıydı. Onunla yaptığım konuşmayı aklımdan olabildiğince uzaklaştırdım. Kendimi toplamam ve güçlü kalmam gerekiyordu.

“Efendim, vaktinizi boşa harcamak için burada değilim,” dedim, çantamı yanıma yere bırakıp sera restorasyonu teklifimi içeren dosyayı çıkardım. Kolumu uzatıp ona doğru eğilirken, titrememek için kendimi zor tuttum, neredeyse bana saldıracağından endişeleniyordum. “Pinehurst Botanik Bahçeleri'ne 250.000 dolar bağış yapacaksınız ve seranızın onarımına izin vereceksiniz. Oldukça yüksek kazançlı bir yıl geçirdiniz ve zeki bir iş insanı olarak, vergiye tabi gelirinizi dengelemek istediğinizi biliyorum. Bu büyüklükte bir bağış, topluluğunuza yönelik çevresel hayırseverlik markalaşması için de iyi bir fırsat olacaktır; Blackwood Industries'in önceki sorunlarından sonra bunun sizi kesinlikle ilgilendireceğinden eminim.” Dosyayı dikkatlice aramızdaki masaya

koydum ve şaşkın bir an için bana bakan gözlerinin sonunda dosyaya kaydığını izledim.

Yüzünde hiçbir ilgi belirtisi yoktu. Kapıyı açmak için bile kıpırdamadı. Bunun yerine ellerini önünde kavuşturdu ve kırmızı deri koltuğuna yaslandı. "Telefonda kolayca hayır diyebilecekken buraya kadar araba sürmeniz çok yazık." Koyu renk gözleri, yeni keşfettiği bir fareyle oynayan bir kedinin bakışıyla parladı.

*Kahretsin.*

Bir an gözlerimiz birbirine kilitlendi. Sanki bir oyun oynuyorduk, birbirimize meydan okuyorduk ve bu durum, sıradan formalitelerle örtülmüş olsa bile, ikimiz de bunun farkındaydık. Bahse girerim kimse şımarık çocuğa karşı çıkmamıştır. Ne yazık ki, bunu yapabilecek en kötü kişi muhtemelen bendim. Yirmi beş yılım boyunca uysal ve sessiz biri olmak için büyük çaba sarf etmişim.

Gerildim ve kendimi sakın kalmaya zorladım. "Konservatuvar bakımsız durumda, Bay Blackwood," diye başladım, sesim kararlıydı. "Ben bir botanikçiyim. Onu eski ihtişamına kavuşturabilecek, bitkileri yeniden hayata döndürebilecek, ona yeniden bir amaç kazandırabilecek yetenekli restorasyon uzmanlarından oluşan bir ekibim var. Sadece sizin için değil, tüm toplum için de değerli bir varlık haline gelebilir. Eğer bize birkaç kopyasını vermemize izin verirseniz, bu ve botanik bahçelerinin alacağı tanıtım, açık kalmamız için yeterli olabilir; bir bağış ise açık kalmamızı ve sizin övgülerinizi dile getirmemizi sağlayacaktır." Sözlerim ezberlenmiş gibiydi, çünkü öyleydi, ancak gözümdeki sinirli parıltı onun dikkatini çeken şey gibiydi. Ne kadar deneyimli olsam da, bu adamdan kelimenin tam anlamıyla para dilenmek zorunda kalmam gerçeğinden duyduğum tüm rahatsızlığı gizleyemedim.

Konuşmadan beni izledi, ifadesi okunamazdı ve bir an için hâlâ dinlemeye zahmet edip etmediğini merak ettim.

"Bu konuda anormal derecede tutkulu görünüyorsun." Sesi neredeyse fısıltı gibiydi, ama tehlikeli, eğlenceli bir yanı da vardı. Benimle dalga geçiyordu.

"Başımın üstünde bir çatı olması benim için çok önemli," diye yanıtladım, sesimi titretmeden. Karnımdan hafif bir öfke dalgası yükseldi, bu beni şaşırttı. Hiç tepki vermedim. Asla. "Ve kış bahçesi... duyduğuma göre annenizin gurur kaynağıymış. Onu korumak istemenizi anlıyorum.

Ama eminim ki uzman yardımı olmadan tamir edilemeyeceğini görüyorsunuzdur. Ve ben de size bu yardımı sunmak için buradayım.”

Gözleri tekrar klasöre kayd, ama yine de ona uzanmadı. Bunun yerine, başını hafifçe yana eğdi, koyu kahverengi, neredeyse siyah gözleri beni sanki merak uyandıran bir örnekmişim gibi inceliyordu. "Benden para dilenip yıllardır çürümeye bırakılmış bir şeyi tamir etmemi mi istiyorsun?" diye sordu, sesi her zamanki gibi soğuk ve mesafeliydi. "Sana temin ederim ki, çevresel etkim, topluluk... ya da çatın umurunda değil. Zaten burada çok fazla insan var ve malikaneye yeni bir bölüm inşa ediliyor. Güneş batmadan önce buradan ayrılmalısın."

Söylediği her küstahça sözle içimde alışılmadık bir sinirlilik yükseliyordu, ama kendimi tuttum. Bu sadece benim ve geleceğim, özgürlüğümle ilgili değildi; botanik bahçesi ve bahçıvanlık derneğiyle ilgiliydi ve o kibirli herifin paçayı sıyırmasına izin vermemekle ilgiliydi.

“Bağış, kendi başına memnuniyetle kabul ederim; ancak terk edilmiş seraya gelince, Bay Blackwood, onu çürüten bir şey olarak görmüyorum,” dedim sakın bir şekilde. “Bunu bir fırsat olarak görüyorum – güzel bir şeyi restore etme şansı. Bu konudaki duygularınızı anlıyorum, ancak annenizin çürümesini isteyeceğini sanmıyorum. Ona özen gösterilmesini isterdi. Ekibim, nadir örnekler bulunursa, onları çoğaltıp orijinalini yerinde bırakmamız şartıyla, seranın tamamının bakımını üstlenmekten mutluluk duyar. Bu hem sizin hem de Pinehurst için inanılmaz derecede faydalı olabilir.” Son hamlemi yaptım. “Bence anneniz de bunu isterdi.”

Jasper'ın yüz ifadesi değişmeden masasının üzerindeki dumanı tüten bakır kaseye baktı. "Hiçbir şey bilmiyorsun, özellikle de annemin ne isteyeceğini." Sözleri acı vericiydi.

Gözlerinin acısını hissettim ama belli etmemeye çalıştım. Bunun yerine, bakışlarını sabit bir şekilde ona diktim. Zor değildi; onda beni o kadar sinirlendiren bir şey vardı ki, bir saniye daha ona bakmak zorunda kalmamak için sürekli hayır demesini neredeyse umuyordum. Eğer ekibimi buraya getirmek zorunda kalsaydım, onun aptal, kendini beğenmiş suratını sürekli görmek zorunda kalacaktım.

“Hayır,” dedim, sesim sakın ama kararlıydı. “Bilmiyorum. Ama ne sunabileceğimi biliyorum. Ve bence önemli olan da bu.”

Jasper'ın dudakları hafif bir sırıtişla kıvrıldı ve ilk defa bir şeyin parıltısını gördüm—mizah mı? Küçümseme mi? Anlayamadım. "Botanik bahçelerindeki ekibinizin burayı düzeltebileceğini, güzel bir kurdele takıp

tüm şeytanları uzaklaştırabileceğini mi sanıyorsunuz?" Sesi alçaktı, zar zor bastırılmış bir hırıltıydı. "Blackwood Malikanesi hakkında hiçbir şey anlamıyorsunuz, Bayan Arnold."

"Sandığınızdan daha fazlasını anlıyorum," dedim hafifçe öne eğilerek. "Konservatuvarın potansiyeli olduğunu anlıyorum. Ve Blackwood mirasının tecrit ve ihmalden ibaret olmak zorunda olmadığını da anlıyorum. Bu görkemli malikanenin yükünü tek başınıza taşımak zorunda değilsiniz."

Bir an için bakışları biraz yumuşadı, ama bir anda kayboldu ve yine onda herhangi bir insani özellik hayal edip etmediğimi merak ettim. Yüzü tekrar sertleşti. "Bilmediğin şeylerin listesine benim yüklerimi ve Blackwood mirasını da ekleyebiliriz," dedi, sesi neredeyse alaycı bir fısıltıdan ibaretti.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o elini kaldırarak beni susturdu—eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez—ve irkildim.

"Korkarım yardımınıza ihtiyacım yok. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok," dedi, sesi birdenbire alçaldı, neredeyse bir itiraf gibiydi. Pantolon cebine uzandı ve katlanmış bir tomar banknot çıkardı. En üstteki yüz dolarlık banknotu çekip yanıma, masanın üzerine attı. "Teklifinizi alın ve gidin."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu, içimde öfke yükseliyordu. Yavaşça ayağa kalktım, hareketlerim bilinçliydi. Aramızda tuhaf bir meydan okuma vardı ve zafer kazanmadan buradan ayrılamayacağımı fark ettim. "Bu işe ihtiyacım var, Bay Blackwood. Öne sürdüğünüz her zorluğun üstesinden gelebilirim. Söyleyin, hallederim... lütfen."

## Bölüm 5

# JASPER

Onu bekliyordum. Uşağım Sowerby, atamasını kabul ettiğini ve benim de kabul etmemi teşvik ettiğini söyledi. Botanik bahçeleri yıllardır o lanet sera yüzünden beni sıkıştırıyordu ve şimdi kadın ta karşımdaydı. Kabul ediyorum ki yaklaşımı diğerlerinden farklıydı. Hiçbiri görüşmelere ailevi samimiyeti katma zahmetine girmemişti. O, içeri girip annemin ölü ve çürüyen anıtını onarabileceğini ve bir şekilde günü kurtarabileceğini düşünüyordu. Ve gözlerinde bir bakış vardı—mülkümün ayak basmasına cesaret eden herkeste gördüğüm aynı bakış: bir şekilde bir şeyleri değiştirebileceklerine olan inanç.

Ailem hakkında ya da bu yerin benden neler aldığı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Sera bir kalıntıydı; annemin bitkilere olan takıntısının bir tapınağıydı, ondan daha uzun süre yaşamış ve şimdi sadece hatırlamak istemediğim her şeyin acı bir hatırlatıcısı olarak hizmet ediyordu. Dünyada en son istediğim şey ona hayat vermektir.

Gözlerindeki bir şey, keskin ve rahatsız edici bir süngü gibi bana saplandı. Gizlemeye çalıştığı umutsuzluk dolu bakışlarının içinde tanıdık bir şeyler vardı.

"Bay Blackwood," dedi sesi titrek ama kararlı bir tonda, "Çaresizim."

Daha fazlasını duymaya ihtiyacım yoktu. Onun ne yapmaya çalıştığını gayet iyi biliyordum. Botanikçiler—bahçıvanlar—her neyse adları—yıllardır buralarda dolanıp duruyor, uzun zamandır ölü olan şeyleri

canlandırmanın yollarını arıyorlardı. Bunların hiçbirine ilgim yoktu. Onun gibi tuhaf bir şekilde ilgi çekici olanlara bile.

Sandalyeme yaslandım ve karşımda duran, sanki henüz hak etmediği bir zaferi çoktan ilan etmiş gibi kollarını kavuşturmuş kadını inceledim. "O yeri eski haline getirmekle hiç ilgilenmiyorum. Ekibinize başka yerlere bakmalarını söyleyebilirsiniz."

Sözlerime aldırış etmedi, oysa daha önce onu susturmak için elimi kaldırdığımda yüzündeki hafif titremeyi fark etmiştim. Belli ki birisi ona bir noktada fiziksel şiddet uygulamıştı. Şimdi duruşu sertleşti ve gözlerindeki ışık daha da keskinleşti. Dikkatimi çeken, azmini besleyen bir şey vardı.

Kadın ilk bakışta sıradandı: fare rengi kahverengi-sarı saçları, sade ve sıradan yüz hatları, süssüz bir duvar kadar kolayca gözden kaçabilecek yumuşak ve kısa bir vücudu vardı. Ancak daha yakından incelendiğinde, bu sıradanlığın kasıtlı olduğu izlenimi uyandırdı. Tuhaf mavi gözlerinin ardında, dikkat çekmek istemeyen zeki ve ilgi çekici güzellikte bir kadın vardı. Tüm çabalarımın rağmen, bu rastgele kadın ve onun garip kararlılığı hakkında sorularla dolup taşım.

"Sanırım fikrinizi değiştireceksiniz," dedi, masaya başka bir dosya koyup bana doğru kaydırırken. "Ekibim ve ben serayı yeniden hayata döndürmek için fazlasıyla yetenekliyiz. Oradaki bitkiler nadir ve mülk için değerli bir varlık olabilir."

Klasöre dokunmadım. Bunun yerine, ona baktım ve bir insanın nasıl bu kadar ısrarcı ve aynı zamanda bu kadar... bu kadar sessiz olabileceğini merak ettim. Belki de istediğini elde etmeye, insanların onun hüznünlü gözlerine boyun eğmesine alışmıştı. Ama ben insanların beni bir ömür boyu manipüle etmesinden bıkmıştım. Aslında genel olarak insanlardan bıkmıştım.

"Ne sizin ekibinizi ne de başka birini bu arazide istemiyorum," dedim, sesim bıçak gibi keskin. "Size söyledim. Bitkiler umurumda değil. Sera da umurumda değil. Bir sebeple çürümesine izin verdim."

Bakışları bir anlığına, ama sadece bir saniyeliğine, tereddüt etti. Gözlerindeki hesaplamaı, beni nasıl değerlendirdiğini, bir sonraki hamlemi anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Bu kadar ısrarcı olmaktan biraz rahatsız olduğunu anlayabiliyordum ama geri adım atmıyordu. En azından buna saygı duydum – yine de sinir bozucu buldum.

"Asıl noktayı kaçıyorsunuz," diye ısrar etti, sesi titrese de kararlıydı. "Bu sadece bitkilerle ilgili değil. Bu tarihle, annenizin burada yarattığı şeyle

ve sizin solmasına izin verdiğiniz şeyle ilgili. Her şeyin çürümesine izin veremezsiniz, Bay Blackwood."

Çenemi sıktım, annemden her bahsedildiğinde sanki bir çakı bıçağının sapladığı kesikler gibi içime işliyordu. O serayla ilgili duygularım konusunda çok nettim. Annem ilgilenmişti, evet. Ama bu her şeyin dağılmasından çok önceydi. O gitmeden önceydi—benim geriye sadece suçluluk ve nefret kalmamdan önceydi.

"Tarih umurunda değil," diye tersledim. "Ve yine söylüyorum, bir grup yabancının gelip de ait olmadıkları yerlerde kurcalamalarına ihtiyacım yok."

Bir an yüzüne baktım, ifadesinin nasıl sertleştiğini gördüm. Bir tür çaresizlik onu bu noktaya getirmişti. Birden aklıma dank etti. Botanik bahçesindeki işi tehlikede olmalıydı. Sayılarını görmüştüm. Bahçe batmadan ve hepsi işini kaybetmeden önce son çare olduğumdan şüphem yoktu.

Ona istediğini verme niyetim yoktu. Yine de bende tuhaf bir ilgi uyandırmıştı; kendimi onu zorlamak, onunla oynamak, bu kadının benim için hiçbir anlam ifade etmeyen harap bir cam bina için ne kadar ileri gideceğini görmek isterken buldum.

Konuşmak için ağzını açtı ama ben elimi kaldırıp sözünü kestim ve masamdan kalkıp kapıdan dışarı çıktım, onu da yanımda dışarı yönlendirdim. Dokunuşumdan sanki elektroşok cihazıyla vurulmuş gibi irkildi.

Eğer bu lanet olası serayı restore etmeyi bu kadar çok istiyorsa, o zaman seranın berbat halini yakından ve bizzat görmeliydi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, ben hızla koridorda ilerleyip seranın iç girişine çıkan kullanılmayan koridora vardığımda arkamdan gelerek.

Bahçeye açılan çift camlı kapılara ulaşana kadar sessiz kaldım. Sinirlerim huzursuzlukla doluydu. Oraya giden koridorda bile bulunmaktan nefret ediyordum. Acı ve suçluluk duygusu, sanki bir düzine vahşi ayı etimi parçalıyormuş gibi beni çekiştirip parçalıyordu. Sanırım bunu hak etmiştim.

Kapıyı açtığım anda küflü toprak kokusu ve gözlerimi yaşartan yoğun nemle karşılaştım.

İçeri adımını attığında gözleri kocaman tabaklar gibiydi; sadece uzanan sarmaşıklar ve yabancı otların izin verdiği kadarını görebiliyordu.

"Açık konuşayım," dedim, sesimi alçak ve uyarıcı bir tona indirerek. "Ekibinizi buraya getiremeyeceksiniz. Onları mülkümde istemiyorum ve

buna izin vermeyeceğim.” Büyülenmiş bir şekilde, sanki daha fazla tartışacakmış gibi göğsünün hava ile dolduğunu izledim. Ağzım bir fikirle kıvrıldı. “Bunu tek başınıza yapacaksınız.”

Gözleri kısa bir an için irileşti. Şaşkınlık belirtisini gördüm, ama yerini hızla daha sert, daha keskin bir ifade aldı. “Takım çalışmasının bu iş için ne kadar önemli olduğunu duymakla ilgilenmiyorum,” diye meydan okudum. “Bu bitkilere başka kimsenin dokunmasını veya mülkümde yer kaplamasını istemiyorum.” Onu kararlılığının uçurumundan aşağı itmek ve dibe düşüşünü izlemek istedim. “Burada çalışacak olan sadece sen olacaksın. Başka kimse değil. Teklifim bu.” Topuklarımın üzerine yaslandım ve büyük serayı ve tüm harabelerini incelerken, belli ki tek bir kadın için çok fazla iş olduğunu görünce, kibirli bir şekilde onu izledim.

Bir an sessiz kaldı. İçindeki hayal kırıklığının giderek arttığını görebiliyordum ve bu durumdan zevk alıyordum, bir yandan da garip bir gerilim hissini, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir gerginliği, kalbimin hızlanmasına neden olan bir kıvılcımı görmezden gelmeye çalışıyordum. Hissettiğim sadece bir rahatsızlık değil, tehlikeli bir şeydi.

Gözlerini kısarak bana baktı, seçeneklerini tartıyordu. Hiçbir seçeneği yoktu ve bunu biliyordu. Ben imkansız bir teklif sunmuştum ve ikimiz de bunun farkındaydık.

“Ciddi olamazsınız,” dedi sonunda sesi titreyerek. “Bunu tek başıma yapmamı mı istiyorsunuz? Ben bir botanikçiyim, peyzaj mimarı değilim. Müteahhit de değilim. Benden hiçbir yardım almadan koca bir serayı yeniden inşa etmemi mi istiyorsunuz?”

Arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum, aramızda bir an için sessizliğin hakim olmasına izin verdim. Bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissedebiliyordum. “İşi sen istedin,” dedim soğukkanlılıkla. “Anlaşma şu: Yalnız çalışacaksın. Başka kimse bu mülke yaklaşamayacak.” Beklediğim kadar çabuk pes etmemiştii, bu yüzden teklifi yükselttim. “Ayrıca, burada kalman gerekecek. Tam zamanlı. Mülkümde bulunma izni olmayan kişilerle işlerimi görüşmeni istemiyorum. Bulduğun bitkileri çalmayacağına güvenmiyorum. Ayrıca giriş çıkışlarında gizli kalacağına da güvenmiyorum. Sözleşmeni imzalarsam, sen ve botanik bahçesi de elbette bir gizlilik sözleşmesi imzalayacaksınız.”

Donakaldı, gözlerindeki meydan okuma biraz azaldı. Soluk mavi gözlerinde içsel bir çatışmanın hiddetlendiğini görebiliyordum. Ona ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordu—ya da belki de



sadece hafife alınmaktan hoşlanmıyordu. Ama çaresizdi. Açıkça itiraf etmese bile, bunu ondan hissedebiliyordum—parmaklarının birbirine dolanma şekli, dudaklarının hafifçe sıkılması, muhtemelen bana defolup gitmemi söylememek için kendini tutması. Kabul etmeliyim ki, uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

"Burada mı kalmamı istiyorsunuz? Blackwood Malikanesi'nde mi?" diye sordu, sesindeki şüphe korkuyla karışmıştı—yani benim hakkımda bir şeyler duymuştu. Bu işi almak konusunda bu kadar ısrarcı olduğuna göre, şüphelenmeye başlamıştım. "Tüm restorasyon boyunca sizin mülkünüzde mi kalmamı istiyorsunuz?"

Kaşlarım çatıldı ve sesim meydan okurcasına yükseldi. "Üç ay fazlasıyla uzun bir süre, değil mi?"

Onu, bir avcının geyiği izlediği gibi izledim; öfkeyle saldırma dürtüsüne nasıl direndiğini, sakinliğini nasıl zar zor koruduğunu fark ettim. Onu yeterince zorladığımı ve mücadele ettiğini biliyordum ve bundan çok keyif alıyordum—ta ki nadiren yaptığım bir şeyi fark edene kadar: kendimi savunmasız bırakmak. Eğer bu saçma fikre razı olursa, üç ay boyunca burada kalması gerekecekti. Bu düşüncenin yarattığı rahatsız edici merak duygusunu inkar edemezdim.

Eliza Arnold farklı görünüyordu. Ama yine de bir yabancıydı, onlardan biriydi. Onun burada olmasını istemiyordum. Fiziksel olarak ya da başka herhangi bir şekilde, birinin benim alanımda bulunması düşüncesine bile zor katlanıyordum.

Ama onun burada tek başına çalışması fikri... tam olarak ifade edemediğim bir şekilde farklıydı.

"Burada kalacaksın. Çalışacaksın. Ben söylemedikçe ayrılmayacaksın."

Yüzümde bir şeyler okumaya çalışıyormuş gibi bana baktı. "Aklını kaçırmışsın," diye mırıldandı kendi kendine. Kaçma kararının duruşuna yerleşmeye başladığını, vücudunun gerildiğini, sanki kelimenin tam anlamıyla kaçmaya hazırlanıyormuş gibi hissettim... tam o sırada keskin gözleri, otlarla kaplı alanın ortasına kaydı. Nefesi kesildi. "Bu bir ceset çiçeği mi?"

Az önce mırıldandığı her kelime karşısında şaşkına dönmüş bir halde, gözlerinin dikildiği yere baktım ve yeşil ve kahverengi bir karmaşadan başka bir şey görmedim. "Nereden bileyim?" diye tersledim.

"Tek bir şartım var," dedi aniden, sadece kabul etmekle kalmayıp hâlâ pazarlık halinde olması beni şaşırttı.

İstemsizce meraklanarak kaşımı kaldırdım. "Devam et."

"Restorasyon tamamlandığında," dedi, "büyük bir parti vereceksiniz, istediğim herkesi davet edebileceğim görkemli bir etkinlik olacak; meslektaşlarım, basın mensupları, hayırseverler. Bunun sadece sessiz, özel bir restorasyondan daha fazlası olmasını istiyorum. Eğer burada tek başıma çalışıp bu süre zarfında tamamlayacaksam, hak ettiğim takdiri bana vereceksiniz. Ve iş bittiğinde bunu konservatuarda düzenleyeceksiniz."

Bu kadının ne cüretkarlığı var! Ama yine de, konservatuvar bitmeden çok önce işi bırakacağından emindim; tek başına üstesinden gelinemeyecek kadar çok işti ve inatçılık da bir yere kadar işe yarıyordu.

"Tamam," dedim.

Daha tek kelimemi bile bitirmeden eli uzanmıştı. Hiç tereddüt etmeden elini tuttum, avuçlarımız arasında hafif bir sıcaklık hissettim.

"Bir hafta içinde başlayacağız," dedi, sesi dile getirilmeyen bir hayal kırıklığıyla gerginleşmişti.

"Üç gün," diye karşılık verdim. "Ve geç kalmayın." Elimle elimi geri çektim ve koridorda geri çekildim, Sowerby'yi görünce başımı salladım. "Sowerby sizi uğurlayacak ve gerekli düzenlemeleri yapacak."

Malikâne o kadar büyüktü ki, muhtemelen onun burada olduğunu bile fark etmezdim.

## Bölüm 6

# ELIZA

Devasa kış bahçesinin içindeki hava farklıydı. Pinehurst bahçelerinde alıştığım temiz, ferah esinti gibi değildi. Burada, yüzyıllardır orada kalmış ve zaman içinde donmuş gibi, garip, boğucu bir kokuyla yoğun ve ağır bir hava vardı. Malikaneye geleli henüz bir saatten biraz fazla olmuştu ve Blackwood Malikanesi'nin ağırlığını üzerimde hissetmeye başlamıştım bile. Bu kadar büyük bir yerde tek başına kalıp aklını koruyabilen birini anlamak benim için imkansızdı.

Bükülmüş, düğümlü sarmaşıkların ve tavan camını kıracak kadar uzun bambu kümelerinin üzerinden atlayıp Viktorya dönemi yapısının en ucuna vardığımda, uçurumun kenarlarını görebiliyordum. Malikanenin arazisinin yarısı, bahçeler ve bakımlı çitlerle dolu bir pelerin gibi uzanıyordu; kış bahçesi burada yer alıyordu. Malikanenin arka tarafının diğer yarısı ise büyük taş uçuruma yaslanmış, yakındaki kasabaların çok yukarısında duruyordu. İlk bakışta, malikane ve uçurumun birbirleriyle savaştığı, birbirlerini yutmaya çalıştıkları izlenimi veriyordu. Aynı anda hem güzel hem de heybetliydi, ancak dağın bu kadar yükseklerinde olmanın ağırlığı (kelime oyununa dikkat) mülkün arka tarafına vardığımda, tehlikeli güzelliğin duyularımla oynadığı ana kadar belirgin değildi. Mülkün açısı, malikanenin tüm arka pencerelerine nefes kesen bir manzara sunuyor, uzaktaki kasabaların ve yıldızların parıltıdan ışıklarıyla gökyüzüne uzanıp dokunabileceğim hissini veriyordu. Ancak arazideki uçurum endişe vericiydi. Çit ya da bariyer yoktu; adeta sonsuz bir kara havuzu gibiydi.

Birinin tökezleyip ölümüne neden olmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Manzarayı seyretmek için uçurumun kenarından yirmi metre uzaklıkta sağlam görünümlü bir beton bank vardı.

Ama manzaranın tadını çıkaramadım. Camın içinden bile dışarıdaki ucsuz bucaksız gökyüzüne bakamadım.

Gözlerim tekrar konağa döndü, sabah güneşinin sıcaklığı yanağıma ve koluma vururken karanlık balkonları ve pencereleri inceledim. Odam da onlardan biriydi. Sanki Jasper Blackwood, yükseklik korkumun ölümcül olduğunu biliyor ve aramızda gelişen her neyse, son bir hamle yapmayı tercih etmişti. Bunun bir çıkmaz mı, kavga mı yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum.

Ondan hoşlanmadım.

Ortamı yatıştırmak adına, aileme ve meslektaşlarıma söylentilerin sadece söylenti olduğunu söylemiştim. Ama şimdi, onunla tanışmadan öncekinden daha çok inanıyordum. Jasper Blackwood, bir boa yılanı gibiydi. Etrafında sessizce dönen boğucu bir güç vardı.

Neyse ki, o ilk görüşmeden beri onu görmemiştim. Ertesi gün geldiğimde, yaşlı uşak Sowerby ve diğer birkaç personel eşyalarıma yardım etti. Çok fazla şey getirmemiştim; bir sepet kıyafet, bir sepet kitap ve annemin daireme bakarken bulmasını istemediğim çeşitli hijyen ürünleri ve diğer şeyler: onunla ilgili notlarla dolu günlükler, bir şişe mor Fabuloso, on sekizinci doğum günümde aldığım ve atmaya kıyamadığım yarım paket sigara, bunun gibi şeyler.

Sabah sisi mülkün etrafını sarmış, manzarayı biraz kapatmıştı ve buna minnettardım. Buraya kadar olan yolculuk, yola bakıp uzakta bomboş gökyüzünden başka bir şey görmemek zaten yeterince korkutucuydu. Gözlerimi kapatamazdım, gerçi birkaç kez gözlerim seğirdi. Tabii ki, mülkte korkuluk da yoktu. Neden olsun ki? Birinin mülkünüzün kenarından "kazara" düşmesiyle onu öldürmek çok daha kolay. Anne babasından beri birini öldürmüş müydü? Artık o kadar güçlü ve zengindi ki, Pinehurst Polis Departmanının onun yastıklı arka cebinde rahatça oturduğundan hiç şüphem yoktu, bu yüzden Tanrı bilir nelerden paçayı sıyırmış olabilir.

Kafamı sallayarak zihnimi rahatsız eden düşüncelerden kurtulmaya çalıştım ve dikkatimi tekrar ayaklarımın dibindeki karmakarışık, bakımsız bahçeye çevirdim.

Sera'nın cam panelleri arasında, bir zamanlar güzellik dolu olan yerin, kurumuş sarmaşıkların ve sürünen yabancı otların istilasıyla karmakarışık bir

alan vardı. Yapı, doğanın acımasız kucağında dolanmış, unutulmuş bir rüya gibi, kırık bir kalıntıya benziyordu.

İlk bakışta beklediğim şey buydu aslında, ama yine de hiçbir şey beni buna tam olarak hazırlayamazdı. Ben zor işlerden kaçınan biri değildim. Ama bu? Bu tamamen başka bir şeydi. Orada dururken, sanki bir davetsiz misafirmişim gibi, birisi—bir şey—beni izliyor, yanlış bir hareket yapmamı bekliyor ve sonra da beni cezalandırmak için kenardan aşağı atacakmış gibi hissettim.

İşin baskısı birdenbire dayanılmaz hale geldi. Bu iş için en yetenekli kişi olmaktan çok uzaktım ve her şeyin benim elimde olması beni hayal kırıklığından ağlatmak istiyordu. Patronum, yüklü bir bağış ve meşhur Hester Blackwood'un nadir bitkilerini elde etme şansından dolayı çok heyecanlıydı, ancak böyle bir iş için seçeceği son çalışanın ben olduğumdan hiç şüphem olmadığını da açıkça dile getirmekten çekinmedi. Ne yazık ki, ona hak vermek zorundaydım. Botanikçilerimiz arasında en az yetenekli olan bendim ve orada kısa bir süredir çalışıyordum. Yeteneklerimi sorgulamakta haklıydı—kesinlikle haklıydım—ama diğerlerinde olmayan bir avantajım vardı: saf bir çaresizlik. Bu işi kaybetmemek için her şeyi yapardım; bu benim tek bağımsızlık kaynağımdı. Bir botanikçi olarak, odak noktam araştırma ve koruma idi, bu değil; bu, bitkileri yetiştiren ve onlara bakan, onları inceleyen değil, uzman bir bahçıvanın işiydi. Çocukluğumda ailemin arka bahçesindeki bahçe işlerine neredeyse hiç yardım etmemiştim ve Pinehurst'teki büyük bahçeler konusunda da sadece az bir deneyimim vardı. Bütün bunları nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum.

Jasper Blackwood bunu herkesten iyi biliyordu ve bu yüzden de ısrar etti; gerçek uzmanlığımı görmezden gelirken, kendimi bu konuda yetersiz hissetmem için elinden gelen her şeyi yaptı.

Havayı tazelemek için dışarıya açılan kapıyı zorladım. Metalin gıcırtısı rahatsız ediciydi, bir uyarı gibiydi ama daha da ilerledim. Çarpık, yumrulu sarmaşıklar ve otların arasından on beş dakika boyunca yol aldıktan sonra kapıyı tamamen açabildim; ancak sinir bozucu bir rüzgar esintisi bayat havayı yüzüme geri itti. Çürüme ve toprak kokusu, hafif bir küf kokusuyla karışmıştı. Sanki duvarlar nefes alıyor, yüzyılların acısını ve anılarını dışarıya veriyordu.

Derin bir nefes aldım, ama sanki çürümenin bir parçası oluyormuşum gibi hissettim. Hiçbir zaman çok duygusal bir insan olmamıştım; arkadaşlarım -eğer varsa- bana duygusuz, hissiz, sıkıcı diyeceklerini

düşünürdüm, ki sanırım öyleydim ve bu yüzden hiç arkadaşım yoktu. İş arkadaşım Nick, arkadaşım olduğunu söylerdi, ama bunu botanik bahçesindeki herkese söylerdi. Mutlu ve tombuldu, teni her zaman pembe bir tondaydı. Onu çok severdim, bu yüzden ona ne diyeceğimi bilemezdim ve birlikte çalıştığımız zamanların çoğunda sessiz kalırdım.

Sera, tahmin ettiğimden çok daha büyüktü. Camlar çatlamıştı ve bazı yerlerde tamamen eksik camlar vardı. Pencereler, güneş ışığını engelleyen kalın bir kir ve toz tabakasıyla kaplıydı. İnce, soluk ışık huzmeleri içeri süzülerek, mekanın her yerindeki bakımsız kaldırım yollarına gölgeler düşürüyordu. Pencereleri tamir ettirmek için birini tutması konusunda onunla konuşmam gerekecekti, Tanrı korusun, benden bunu yapmamı bekliyor muydu? Eğer ekibimi buraya çalışmaya getirebilseydim, bahçıvanlar ve peyzaj uzmanları işlerini yaparken ben de bitkilerin tadını çıkarabilir, hatta bir camcıyı çağırıp pencereleri tamir ettirebilirdim, ama hayır, nedense her şeyi ben yapmak zorundaydım.

Bahçenin zemini çatlak, düzensizdi ve arduvaz rengi kare taşların arasına yosun ve nem sızmıştı. Dikkatli adımlarla, bitkileri henüz fazla rahatsız etmemeye çalışarak, bir ayağımı diğerinin önüne parmak uçlarımda atıyordum. Her şeyi kağıda dökene kadar temizliğe başlamak istemiyordum. Değerli bitkileri söküp atmadığımı kesin olarak bilmem gerekiyordu. Patronum Lithgow, deneyimsizliğimden endişeliydi ve herhangi bir sorum olursa mesaj atmamı veya aramamı söylemişti.

Vahşi bir şekilde büyümüş seranın derinliklerine doğru ilerlerken kalbim boğazımda atıyordu. Bitkilerden veya böceklerden korkmuyordum; hayatımı onların arasında geçirmiş, bitkileri incelemiş, aksi takdirde solacakları yerlerde gelişmeleri için onları ikna etmiştim. Ne kadar garip gelse de, bu bitkilerde farklı bir şey varmış gibi hissediyordum. Seradaki son kullanma tarihi geçmiş bir gübre veya kimyasalın dumanlarının havayı zehirlediğinden ve beni etkilediğinden şüphem yoktu, ama... bitkiler canlıymış gibi, hem de geleneksel anlamda değil. Mekanda izinsiz oturanların beni izlemesi ihtimali aklımdan geçti ama çabucak bir kenara bıraktım. Jasper'ın haberi olmadan Blackwood mülkünde kimse olmazdı. O sabah seraya giderken gözetleme odasının yanından geçmiş ve Blackwood'un aşırı tetikte olduğunu görmüştüm. Seranın sessizliği -sadece yumuşak adımlarımın sesi ve ara sıra esen rüzgarın uğultusuyla bozuluyordu- tüylerimi diken diken etti.

Çalışırken yalnız olmanın olumsuz yanlarından biri de, sürekli fazla düşünen biri olarak zihnimin her zamanki gibi dağılıp, tekrar yaşamak istemediğim düşüncelere ve anılara dalmasıydı. En azından bu durumdan bir kaçıştı, çünkü mekanın ıssızlığı beni oyaladı, ama kesinlikle bunu da fazla düşünüyordum.

"Bitkilere odaklan," diye kendime hatırlattım.

Derin bir iç çekerek, bu aptalca ve saçma anlaşmayı kabul etmeme neden olan bitkinin olduğu yere doğru ilerledim. Bu benim kişisel Samothrace Kanatlı Zaferimdi; henüz savaşımadığım savaşları ve henüz elde edemediğim zaferleri hatırlatan, umut ışığıydı.

Titreyen ellerimle, kurumuş sarmaşıkların yanına diz çöktüm ve bir zamanlar bu bahçenin odak noktası olan, seranın merkezindeki konumundan da anlaşılabilceği üzere, bitkinin üzerini kaplayan kalın yaprak örtüsünü kenara ittim. Bitki, muhtemelen bir çeşit koi havuzu olan bir su havuzunun kenarına yerleşmişti. Kalın ve kıvrımlı yabani ot dalları, tutunabildikleri her şeye yapışmıştı. Parmaklarımı aralarından geçirerek, çürümüş katmanları ayırdım, yabani ot olduğunu bildiğim bitkileri bile kırmamaya özen gösterdim. Altında, silik bir şekil belirdi. Bir sap. *Amorphophallus titanum*'un, yani Titan arum'un kamufle olmuş silueti.

Daha çok ceset çiçeği olarak bilinir.

Hareketsiz kaldım, kıpırdamaktan korkuyordum; gözümü kırpmaktan bile korkuyordum, çünkü bitkinin önümde durduğu yerden kaybolacağından endişeleniyordum. Uzanıp dokunduğumda nefesim kesildi. Vücudumda bir ürperti yayıldı, tüylerim diken diken oldu.

Nadirdi. İnanılmaz derecede nadirdi. Türün zamanla yok olduğunu, neredeyse unutulmuş, hakkında sadece fısıltılar duyulan, efsanevi bir bitki olduğunu düşünmüştüm; ama işte buradaydı, ihmal katmanlarının altında gizlenmişti. Solmuştu, gelişmiyordu, ama bir şekilde hala yaşıyordu. Büyüyen tomurcuğunun kenarlarına nazikçe dokunurken neredeyse yaşam nabzını hissedebiliyordum. Toprakta çıkan uzun, sivri bir uç vardı, etrafı kurumaya ve çatlamaya başlamış koruyucu yapraklarla çevriliydi, bu da çiçeğin açılmaya hazırlandığını gösteriyordu. Kontrol etmem gerekecekti, ama sanırım nadir görülen bu çiçeği açması yaklaşık üç ay sürecekti - bu olay sadece yedi ila on yılda bir gerçekleşirdi.

Şu anda toprakta çiçek açtıktan sonra toplanabilecek soğanlar olabileceğini düşünmek heyecan vericiydi. Bu tek bitki, Pinehurst'ü ve benim işimi tek başına kurtarabilecek güce sahipti. Bu da demek oluyordu

ki, dairemi koruyabilecektim ve annemin yanına geri taşınmak zorunda kalmayacaktım: paha biçilmez bir zafer.

Aklıma bir fikir geldi, adeta karnıma yumruk yemiş gibiydim. Eğer bu serayı restore edebilirim –ve bunu ceset çiçeğinin nadir açan çiçeklerini sergilemek için zamanında yapabilirsem– kendimi kanıtlamış olacaktım. Sadece Jasper Blackwood'a değil –ve gerçekten, bunu umursuyor muydum?– aynı zamanda botanik dünyasına. Aileme. Kendime. Sonunda kendi ayaklarım üzerinde güvenle durabilecektim. Belki o zaman Londra'daki Kew Bahçeleri gibi diğer bahçeler bile beni işe almak isteyecek ve kız kardeşim Lucy ile tekrar birlikte olabilecektim –uzakta ve güvende.

Ama çok heyecanlanamazdım; mantıklı kalmam gerekiyordu. Önümdeki görev çok büyüktü. Bu sera, buradaki bitkiler bakıma ihtiyaç duyuyordu. İlgiye ihtiyaç duyuyorlardı. Nefes almalarına izin verirken onları sevecek birine ihtiyaçları vardı.

Annemin düşüncesi, havada hafif bir parfüm gibi asılı kalmıştı. Neredeyse refleks olarak, bahçenin fotoğraflarını ona göndermek için telefonumu çıkardım, ama şebeke yoktu. Kısa bir an için içimden bir panik dalgası geçti. Kadın bana ulaşamayınca çok sinirlenmişti. Şebekeye bağlanır bağlanmaz on cevapsız çağrının belireceğinden hiç şüphem yoktu. Annem, benimle konuşmadan iki gün daha geçirmeden önce buraya gelecekti. Onun erişiminden ne kadar kaçmak istesem de, sanki asla kaçamayacakmışım gibiydi. Doğrusu, dünyadan uzak olmak bir dezavantaj değil, bir avantajdı. Bilinen bir katille birlikte yaşamama rağmen Blackwood Manor'da kalmayı bu kadar çabuk kabul etmemin sebebi buydu.

Annem ve babam, çevre koruma örgütünde koruma biyoloğu olarak çalışırken tanıştılar. Sürdürülebilir arazi kullanım uygulamaları için düzenlenen bir kampanyada birbirlerine aşık olduklarını söylediler. Çok romantik.

Annem özellikle... gezegeni kurtarma misyonunda çok ciddiydi. Doğayı korumanın önemine inanıyordu ve hem kız kardeşimi hem de beni onların izinden gitmeye teşvik ediyordu; sadece asil bir amaç olduğu için değil, aynı zamanda çevre için verdikleri mücadeleyi sürdürmemizi istedikleri için. Onların mesleğinin dünyaya kalıcı ve olumlu bir etki bırakma fırsatı sunduğu bize sürekli aşılınmıştı. Annem -zeki, inatçı, eksantrik bir kadın- yaptığımız her şeye duygusal olarak aşırı derecede bağlıydı; evimizdeki plastik kullanmama kuralından, sabah yedide içilen zorunlu yeşil smoothie'ye veya hayatımızın her yönünü onun ve dünyanın yararına



değiştirmeye kadar. Bir şekilde, yirmili yaşlarımın sonlarına kadar beni kontrol altında tutmanın yollarını ustaca bulmuştu. Sadece üç hafta önce, dubleks evimin oturma odasında çıkan bir yangın nedeniyle işten eve çağırılmışım. Küçük bir yangındı ve hızla söndürüldü, gerçek bir zarar yoktu.

Her şey annemin evime girip geri dönüştürülemeyen, polyester ve naylon tüm giysileri toplayıp yeni aldığım, sürdürülebilir olmayan halının üzerinde ateşe vermesiyle başlamıştı. İtfaiyeciler hâlâ oradayken beni arayıp çevresel bir felaketin içinde yaşamamanın nasıl bir his olduğunu sormuştu.

Babam da tıpkı annem gibi çevre tanrısı rolüne son derece bağlıydı, ancak kişiliği tam tersiydi; sessiz, zeki ve annemin dikkatini çekmekten korktuğu için bize yardım etmeye hiç yanaşmıyordu.

Küçük kız kardeşim Lucy, anneme inat olsun diye kimyasal ürünler kullanan bir kuaför olmuştu. Ailenin asi üyesi her zaman bir şekilde benden nefret ederdi ve onların onayını alıp istediklerini yaptığım için bana kızardı. Bir bakıma, ben de onun istediğini yapmasından hep kıskanırdım. Eğer kıskançlık ateşini annem körüklememiş ve bunun yerine takdir duygusuna dönüşmesine izin vermiş olsaydık, ikimiz arasında nasıl bir ilişki olabileceğini hep merak ederdim. Onun hayatımda ne kadar önemli olduğunu ancak o taşındıktan sonra anladım.

En büyük ve "iyi çocuk" olarak, onları hayal kırıklığına uğratmaktan ölesiye korkuyordum, gerçi doğrusu, onun istediği gibi davranmaya çalışıyordum ki, o istediğim gibi olmadığında ona bağırmasınlar, ama hiçbir zaman öyle olmadı. O taşındı ve ben botanikçi oldum. Kendi tutkularım veya ilgi alanlarım hiç olmadı; buna yer yoktu. Benim planım daha doğmadan çizilmişti bile.

Konservatuvarda, derin bir nefes daha aldım ve ellerimi sabitleyerek o anlık güçsüzlüğü üzerimden attım. Başarısızlığı asla kabul etmemiştim ve bu sefer de farklı olmayacaktı.

Yıkıntı ve ihmal katmanlarının altında gizlenmiş, hepsi de bir şekilde egzotik görünümlü birçok başka bitki vardı. Birkaçı karanlıkta ışık gibi parlıyordu, diğerleri ise daha incelikliydi. Yarısını tanıyamadım; şekilleri çok bozulmuştu, bir zamanlar güzel olan özellikleri yaş ve çürüme ile lekelenmişti. Güneş ışığı ve uygun koşulların yokluğu bazılarının renklerini ve şekillerini değiştirmiş, onları yaprak döken tabakanın altına gizlemişti, ancak umduğumdan daha fazla çeşitlilik vardı. Sarmaşıklar bir kabustan

fırlamış gibi kıvrılıp bükülüyor, bazı yerlerde yüksek tavana kadar tırmanıyor, her şeyi karanlık kucaklamalarıyla sarıyordu.

Bu durum çok bunaltıcıydı. Buranın her köşesi terk edilmişliğin izleriyle doluydu ve sadece bitkiler değil, Blackwood Malikanesi'nin tüm atmosferi ölmüştü. Dracula'nın şatosunun havasını, lüks bir otelin süslemeleriyle ve Alcatraz'ın ambiyansı ile birleştirmişti. Kimse dudaklarını sıkıca kapatarak, resmi bir gülümsemenin ötesinde bir şey sergilemiyordu; şüphesiz malikanenin sahibinden korkuyorlardı.

Etrafıma göz gezdirdim, yalnız olmadığım hissiyle ensemin arkasındaki deri tekrar karıncalandı.

Birinin gölgelerde durmasını bekleyerek hızla arkamı döndüm.

Hayır, orada kimse yoktu. Bahçenin o hüzünlü kalıntıları arasında sadece ben vardım. Kalbim hızla çarpıyordu. Sessizlik şimdi daha da yaklaşıyordu, o kadar yüksek ki irkildim. Başımı salladım ve kendimi toparlamam için azarladım. Bu büyük, yalnız mekanın izolasyonundan kaynaklanıyordu, bundan emindim. Daha doğrusu, emin olmaya çalışıyordum.

Yine de, burada bir şeylerin hâlâ var olduğu hissinden kurtulamıyordum. Tozdan ve kurumuş sarmaşıklardan daha fazlası...

Uzaktan hafif bir gıcırta duyuldu, ardından bir taşın yere sürtünme sesi geldi.

Yumuşak, neredeyse algılanamaz bir melodi duyuldu ve adrenalini vücudumda hızla yükselirken birkaç nota yakaladım, ama yine hiçbir şey yoktu. Çiçek yatağımın küçük bölümüne geri döndüm ve hiçbir şeyi ezmeye dikkat ederek çömeldim. Toprak örnekleri almam gerekiyordu. Toprağın bileşimini, besin ve pH seviyelerini belirlemek, hangi alanların daha verimli veya daha verimsiz olduğunu belirlemek için şarttı. Bitkilerin bana doğru hareket ediyormuş gibi görünmesinden yola çıkarak, kesinlikle toksinler ve ağır metaller açısından kontrol ettirecektim. Toprak örneklerinin havada kurummasını bekledikten sonra, yarın laboratuvara postayla gönderecek ve birkaç gün içinde sonuçları alacaktım. Havada bir soğukluk vardı ve önümde bir hareket olduğunda ürperdim.

Başımı hızla kaldırdım. Üzerinde uçuşan kıpkırmızı bir elbise olan, silik bir kadın figürü üzerimde duruyordu ve çukur siyah gözleriyle az önce kazdığım küçük deliğe bakıyordu.

Boğazımdan bir çığlık koptu, ama yosun kaplı taş yola geriye doğru savrulurken sesim boğuk ve sessiz çıktı. Sırtıma gelen sarsıntıyla gözlerim

kapandı ve tekrar açtıklarında hiçbir şey bulamadım; sisli figür gitmişti.

Hareketsiz kaldım, kıpırdamaktan korkuyordum ve ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Ama ben ne gördüğümü biliyordum... değil mi?

İçeride halüsinasyon görmeme neden olan bir tür gaz olup olmadığını merak ettim. Gaz kokusu yoktu, ancak aniden havada hafif bir sabunsu aldehit kokusu belirdi ve bu koku, daha önce olmayan tanıdık bir narenciye, yasemin ve gül kokusuyla karıştı.

Chanel No.5.

Annemin varlıklı ablası olan teyzem Louise, bu parfümü evimize gelirken sık sık sürerdi ve annem günlerce süren o kalıcı kokudan şikayet ederdi.

Şaşkınlıkla, ne yapacağımı bilemeden, korku dolu bir sessizlik içinde oturdum. Dakikalar geçti ve camdan yansıyan güneşin gözüme eşsiz ve tuhaf bir şekilde çarptığına kendimi ikna ettim.

İstemeyerek de olsa çalışmaya devam ettim, bitkiden bitkiye geçerek, kurtarılabilecek olanları defterime kaydettim ve her alanın en iyi zamanında nasıl görüldüğüne dair tahmini bir taslak çizdim. Yol boyunca birkaç toprak örneği aldım ve küçük plastik torbalara koydum. İzleniyor olma hissi geçmedi. Sadece daha da güçlendi, tenime ve kanıma yayıldı. Görmezden gelmeye, elimdeki işe odaklanmaya çalıştım, etrafa çok fazla bakmaktan korkuyordum, ama bu his azalmadı, aksine saat geçtikçe beni daha da tedirgin etti.

Dışarıdaki güneş ışığı koyu turuncuya dönmeye başlarken, zamanın gözümün önünde uzadığını hissedebiliyordum.

Bu hafta başlarında Jasper'la yaptığım konuşmayı düşünmeden edemedim. Onun meydan okuması. Onun... teklifi.

"Bunu tek başına yapacaksın," demişti. "Bu bitkilere başka kimsenin dokunmasını veya mülkümde yer kaplamasını istemiyorum."

O zamanlar sözleri bir hakaret gibi gelmişti, ama şimdi, konservatuvarın sessiz saatlerinde, neden böyle söylediğini neredeyse anlayabiliyorum.

Burası lanetli gibiydi, duvarlarının ardında gizli bir şey saklıymış gibiydi.

Düşüncelerimi bastırdım ve yaptığım şeye ve ceset çiçeğine odaklandım. Amacım buydu. Onu kurtarmam gerekiyordu. Hayatta kalmasını sağlamam gerekiyordu... ikimizin de bu yerden sağ çıkmasını

sağlamam gerekiyordu. Cep telefonu şebekesi hakkında bilgi alabilir almaz Lithgow'a fotoğrafları gönderecek ve yardım alacaktım.

Çalıştıkça, buranın sadece bir harabe olmaktan çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Burası yaşam ve ölümün bir labirentiydi; dokunduğum her bitki bir hikaye anlatabiliyor, her sarmaşık anılarına tutunuyordu. Buradaki bitkiler hayatta kalmayı başarmışlardı.

Ailemi, babamın sıkılmış bakışlarını, annemin takıntısını düşündüm. Onlarla bir şeyleri düzeltmek için burada değildim. Ama eğer burayı yeniden canlandırabilirsem, bu bitkileri ölümün eşiğinden geri getirebilirsem, belki de hayatta kalmak için onların onayına ihtiyacım olmadığını kendime kanıtlayabilirdim.

Ensemde bir ürperti hissettim. Hayaletin varlığını, güneş tutulmasının ağır siyah gölgesi gibi, güneşi ele geçirircesine geri döndüğünü hissettim. Gözlerimi hemen kapattım ve vücudumdaki her sinir korkudan çığlık atarken, kırmızı elbiseli kadını tekrar görmeye hazırlandım.

Cam odanın uzak köşesinden karanlık ve uzun bir gölge geçti; hayalet değil, insan.

Bir anlığına başka birini gördüğüme sevindim—ta ki bunun Jasper Blackwood olduğunu anlayana kadar. Kalbim, kadını gördüğüm zamankinden daha hızlı atmaya başladı. Ne zaman girdiğini ya da ne kadar süredir etrafta durup izlediğini bilmiyordum. Tek kelime etmemişti. Sadece izlemişti.

Gözleri üzerimde ağır ve yoğun bir şekilde dikilmişti. Ona bakmamaya, dikkatimi bitkilere vermeye çalıştım ama varlığı adeta fiziksel bir güç gibiydi. Ve bu, içimde anında ürpertici bir rahatsızlık uyandırdı.

"Her şey yolunda mı?" Sesi sessizliği bozdu, ama soğuk ve duygusuzdu.

Ne diyeceğimi bilemediğim için hemen cevap vermedim. Sert ve umursamaz görünmek istiyordum, ama daha da önemlisi, gördüğümü sandığım şey hakkında soru sormak istiyordum, ancak ortam zaten gergin olduğu için sormadım. Sadece başımı salladım, gözlerimi önümdeki bitkilere diktim.

Kurbanların hayaletlerinin mekânda dolaştığına dair söylentilerin doğru olma ihtimali var mıydı? Ama bu saçmaydı. Hayaletlere inanıyor muydum ki? Daha önce hiç bunu düşünmek zorunda kalmamıştım; hayatımı altüst eden varlıklar hâlâ hayattaydı. Sağduyum bana kesin bir şekilde şunu söylüyordu: Hayır, yeryüzünde hapsolmuş ruhlara inanmıyordum, çünkü

annemin bana ruhlara, hayaletlere, ne derseniz deyin, inanmanın ne kadar aptalca ve saçma olduğunu söylediğini duyabiliyordum.

O gün doğru dürüst hiçbir şey yememiştim ve her şeyin stresiyle, ürkütücü bir malikanede yapayalnızken, kimin hayal gücü gerçekliğine biraz karışmazdı ki?

Hâlâ beni izliyordu. Başımın arkasında, Blackwood Industries'in tüfeklerinden birinin nişangahı gibi bir baskı hissediyordum. Varlığı, gizlenen gölgeleri daha da karanlık gösteriyordu. Aniden, koluma değen her saç teli, tenime çarpan her yaprak, aramızda geçen tuhaf enerji yüzünden gerilimimi daha da artırıyordu; neredeyse çılgılık atabilirdim.

"Bütün bunları kesmeniz gerektiğinden emin misiniz?"

Bahsettiği şey, yataktaki her şeyi boğarak tamamen kontrolden çıkmış, yabani bir siyah kadife sarmaşık öbeği idi.

Hemen kendimden şüphe ettim, sonra tepkime duyduğum hayal kırıklığıyla sinirlenip, "Evet, olmalıyım," diye tekrarladım. Onun yanında sinirlerim gerilmişti ve biraz korkmuştum. Onda midemdeki kasların kasılmasına ve gerilmesine neden olan bir şey vardı. Ona bakmıyordum bile, ama onun değişken, gergin aurasını hissedebiliyordum. Tüylerim diken diken oldu, sanki ön kollarımın üzerinde minik örümcekler geziniyormuş gibi.

"Kırık camlar gelecek hafta değiştirilecek. Bilmenizi istedim," dedi sinirli bir ses tonuyla. Sanki gidip kendi binasını tamir ettiği için ona teşekkür etmem gerekiyormuş gibi. Sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi, bunu bana yaptırmayarak.

"Ayrıca su fışkieresini tamir ettirmek ve çatlak olup olmadığını kontrol ettirmek için birini çağırmanız gerekecek. Oraya birkaç koi balığı da seçip sipariş etmelisiniz," dedim ona dönerek. Ona doğrudan baktığımda midem daha da kasıldı. Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum. Bu beni neden daha da sinirlendiriyordu? Zengin olmak yetmezmiş gibi, bu canı herif bir de çekici olmak zorundaydı. Neden bütün yakışıklı erkekler pislikti? Çünkü bizden nefret etsek bile, yine de o şehvetli çekimi yaratacaklarını ve onlara dokunmak isteyeceğimizi biliyorlar mıydı? Jasper Blackwood o kadar yakışıklıydı ama dokunmak istemeyecek kadar ürkütücüydü. Model gibi yüz hatlarına rağmen, onda bu arzuyu bastıran, tahmin edilemez ve davetsiz bir şey vardı. Korkunç herif.

Bu mekanın canlı atmosferinden mi yoksa onu fethetme baskısından mı kaynaklanan bir rahatsızlık hissettiğimden emin değildim, ama Jasper

Blackwood'da bir şey bana derimin altında metal talaşlarının sürünmesi hissini veriyordu.

“Su fiskiyesi bahçenin bir parçası. Onu tamir edebilirsiniz. İhtiyacınız olan her şeyi Sowerby'ye söyleyin, o da makul sınırlar içinde temin edecektir.”

Kibar tavrım bir anda söndü ve adama kaşlarımı çattım.

Aramızda yirmi fitten fazla mesafe yoktu ama bu mesafe, meydan okuyan, kafa karıştıran bir havayla, tarif edemediğim tuhaf bir gerilimle doluydu. Tanıştığımız gün, ikimiz de tek kelime etmeden önce, şimşek gibi çatlamıştı. Bunu sevmedim; beni dengesiz ve belirsiz hissettirdi.

O da aynı şeyi hissetti mi? Korkutucu havasıyla bunu kasten mi yapıyordu? Her ne olursa olsun, rahatsız edici ve ürkütücüydü.

“Sour—Sour.” Sourpuss uşağın adı değil. Kesinlikle değil. Sakın. Sourpuss. Deme. “Sour—” Jasper'a boş boş baktım.

Kötü Alfred'in gerçek adını söylememe yardım etmek yerine, yüzü sertleşti. “Evet?” diye ısrar etti.

Tam bir aptal gibi görünüyordum. Bir şey söylemem gerekiyordu. Sakın söyleme Eliza, bu sadece senin düşüncelerin için. Somurtkan deme. “Kötü Alfred—” AMAN TANRIM. Sadece konuşmaya devam et. Bunu kabul etme. “Acaba kış bahçesinde doğalgaz hattı var mı?” diye sordum, bunu sesli söylediğime inanamıyordum.

“Kötü Alfred mi? Batman'in Alfred'i gibi mi?” diye sordu, sesi bir çekiç kadar ağırdı. “Sowerby bu benzetmeden çok memnun kalacak, eminim.”

Yüzüm kızardı. “Lütfen ona öyle dediğimi söylemeyin. İsimleri hatırlamakta zorlanıyorum ve ben...”

“Korkarım ki bu şu anda kesinlikle söz konusu bile değil.” Yakışıklı dudakları genişledi ve kusursuz beyaz dişlerinin bir parıltısı görüldü, yüzünün sert hatlarını yumuşattı ve onu bambaşka bir şeye, ölümcül bir şeye dönüştürdü... O kadar hızlı geldi ve gitti ki, hayal mi ettim yoksa görmedim mi emin olamadım. Yüzü tekrar sert ve soğuk bir ifadeye bürünmüştü.

Boğazımı temizledim ve yüzündeki o garip ifadeyi önemsemedim; muhtemelen benim aşağılanmamdan zevk alıyordu. “İsteddiğini yap, ama unutma ki önümüzdeki üç ay boyunca onunla çalışmak zorundayım,” dedim dikkatimi bitkilere çevirirken. Bitkilerin üzerinde olmak çok daha güvenli ve kafa karıştırıcı değildi.

Şaşırtıcı bir şekilde, yanıma diz çöktü ve sıkışmış topraktan koparmadan önce küçük bir karahindiba öbeğini dikkatlice incelememi izledi. Ellerim dikkatten titriyordu. Karanlık köşelerden birine girip kaybolmak istedim. Neden hâlâ buradaydım?

Taze, sucul bir kolonya kokusu, topraksı notalarla hoş bir şekilde harmanlanmıştır.

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından, "Ben Batman'im," dedi. Onunla ilgili her şey tamamen anlaşılmazdı. Beni tehdit mi ediyordu yoksa şaka mı yapıyordu anlayamadım. Odadaki gerilim, daha önce hiç yaşamadığım bir seviyeye ulaşmıştı.

"On üzerinden dört. Michael Keaton'ın sesi belirgin şekilde daha kalın. Affleck veya Clooney'i deneyin," diye yanıtladım ifadesiz bir yüzle, gözlerimi bitkilerden ayırmadan, ancak görüş alanımın kenarında bir hareket parıltısı yakaladım.

"Eğer uşağım Kötü Alfred ise, bu beni Batman yapmaz mı? Ben bile epey ortak noktamız olduğunu kabul ediyorum..." Benimle dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi?

"Kesinlikle kafamda sana Batman demiyorum. Bir sürü başka şey diyorum ama Batman değil." Aman Tanrım. Beni şimdi konservatuardan atacak.

"Doğrusu, Batman ile aramdaki benzerlikler gerçekten de şaşırtıcı."

Alışılmadık derecede cesur bir hareketle—sanki bunu bende ortaya çıkarmış gibiydi—uygulamam aletimi yere bıraktım ve tüm dikkatimi ona verdim. "İkinizin de pelerin ve taytlara düşkünlüğünüz var, değil mi?"

Ayağa kalktı ve özel dikim siyah pantolonundaki toprağı silkeledi. "Ben daha çok ikimizin de varlıklı yetimler olmamız ihtimalini düşünüyordum," diye yanıtladı koyu renkli kaşlarını kaldırarak.

Zengin yetimler mi? Başka biri olsaydı, muhtemelen daha fazla soru sormaktan çekinmezdim, ama kurcalamaya cesaret edemedim—Batman'in ailesini öldürdüğüne dair bir söylenti yoktu—ve açıkçası, midemdeki kelebeklerin ne yaptığını anlamakta zorlanıyordum.

"Bunun tamamlanmasının üç ay süreceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu, ses tonunda anlam veremediğim bir şey vardı.

"Bunu tek başıma yapmam gerektiği için, evet." Kendi küstahlığıma bir kez daha şaşıracak ona baktım. "Dürüst olmak gerekirse, üç ay oldukça kesin bir tahmin, ama ceset çiçeğinin durumu beni inanılmaz derecede

motive ediyor,” dedim ayağa kalkarken, onun üzerimde yükselen varlığını hissetmekten yorulmuştum.

"Ceset çiçeği mi?" Koyu renkli kaşları çatıldı.

Sonunda bundan bahsedebildiğim için utanç verici derecede mutluydum, neredeyse zıplayarak ortadaki yatağa gittim ve yavaşça, parmak uçlarımda ilerleyerek, Titan arum'u koruyan canlı ve ölü bitkilerin karmaşasının arasından geçtim. "Bu bir ceset çiçeği. İnanılmaz derecede nadir. Çoğu son on yılda öldü. Eskiden daha kolay bulunurdu, ama şimdi en ünlü botanik bahçeleri bile bir tanesine sahip olmakta zorlanıyor. Şanslıysanız, sadece yedi ila on yılda bir çiçek açar ve bazen tamamen uykuya geçer veya tek, devasa, şemsiye benzeri bir yaprak ürettiği bir yaprak döngüsünden geçer, çiçek açmaz. Çiçek açma döngüsünde bile, tek, büyük çiçek sadece yirmi dört saat sürer," dedim heyecanla. Ona bir çiçeğin fotoğrafını göstermek için cebimden telefonumu çıkardım, ama internet bağlantımın olmaması nedeniyle bunun imkansız olduğunu hatırladım ve geri koydum.

Hareketimi fark ederek, “Burada kaldığınız süre boyunca size hizmet ayarlayabilirim. Telefon operatörünüzü ve bilgilerinizi... Kötü Alfred’e verin, o sizin için halleder,” dedi. Gün batımının ışığı karanlık gözlerinde parıltıyordu. “Neden ceset çiçeği deniyor?” diye sordu, derin sesi kulağıma boğuk geliyordu.

Bir an onu izledim. "Çünkü çiçek açtığında, ölü, çürüyen et kokusuna çok benzeyen korkunç bir koku yayıyor."

Jasper'ın ağzı karanlık bir eğlenceyle kıvrıldı.

"Bu seranın tamamlanmasını çiçeklerin açtığı döneme denk getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, böylece meslektaşlarım ayrılmadan önce söz verilen büyük partide onu görme ve takdir etme fırsatı bulacaklar," dedim, bu düşünceden duyduğum gururu gizleyemeden.

Sessiz adama şöyle bir baktığımda, yüzünde yargılayıcı ve üstünlük taslayan sert, keskin çizgiler vardı. Başka bir şey söyleyemeden arkasını dönüp uzaklaştı.

Başımı sallayarak Jasper Blackwood ve o... hayaletle ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve Sowerby beni odama götürmek için gelene kadar işime devam ettim. Derin, bitkin sesiyle, Blackwood Malikanesi'nde dolaşmamam ve izinsiz girdiğim yerlerden uzak durmam konusunda beni uyardı. Odamın yolunu hatırladığımı düşündüğümü söylediğimde, bana soğuk bir şekilde homurdandı ve Bay Blackwood'un evinde dolaşanlara iyi



gözle bakmadığını ve yanımda bir refakatçi olmasının benim için en iyisi olduğunu söyledi. Bay Blackwood'dan Bay Wayne diye bahsetmemesini iyi bir işaret olarak kabul etmeye karar verdim ve sessizce onu takip ettim.

Blackwood Malikanesi'ndeki her şey gibi, kaldığım oda da gösterişli ve güzeldi, ancak soğuk ve gizemli bir havası vardı. Uzun beyaz perdeler, uçurumun kenarında bulunan ve yaklaşmayı reddettiğim balkonun devasa cam kapısının üzerinden aşağıya doğru sarkıyordu. İçeride yalnız kaldığım anda, balkon kapısını kapatmak için odanın karşısına kadife yeşil bir bayılma koltuğu ittim; ancak bu, banyoya giderken kendim için tehlikeli bir engel oluşturmaktan başka bir işe yaramadı. İnce beyaz perdelerin ardındaki gökyüzü manzarası görmezden gelinemezdi ve kendimi sürekli olarak ona tedirgin bir şekilde bakarken buldum.

Balkon kapısının hemen ardında büyük bir banyo vardı; bronz musluğu, büyük aynası ve ayaklı küvet/duş kombinasyonu müttevazı olsa da, neredeyse oturma odam kadar büyüktü. Çok ihtiyaç duyduğum buhar dolu rahatlamayı umarak duş aldım, ancak bunun yerine kaskatı ve tedirgin kaldım, duş perdesinin dışında birinin durduğu hissine kapıldığım için birkaç kez neredeyse kayıp düşüyordum. Her seferinde perdeyi geri çekip baktığımda, banyo benden başka boştu ve kaygan küvette kendimi yaralamamak için acele etmem gerekiyordu.

Uzun ve yorucu bir günün ardından bitkin düşmüştüm; odanın ürkütücü havasına odaklanacak ya da akşam yemeği için bir şeyler aramaya zahmet edecek enerjim yoktu. Gıcırtilı, dört direkli yatağa kıvrılırken çantamdan bir granola bar yedim. Bu malikaneyi saran karanlık gizemlere odaklanmaya veya dikkat etmeye hiç niyetim yoktu. Saçmalıktı. Yerlilerin uydurduğu efsanelerdi bunlar – malikanenin havası göz önüne alındığında anlaşılabilir bir durumdu – ama bunların beynime işlemesine izin vermeyecektim. Bir anlığına bile izin verirsem, o tür bir karanlığın beni tüketeceğini biliyordum.

Ne yazık ki, bana tüm dikkatlerini vermeye fazlasıyla istekliydiler.

## Bölüm 7

# ELIZA

Ertesi sabah, Blackwood Malikanesi'nin sessizliği, evin kendisi nefesini tutmuş gibi, gürültülü ve yoğundu. Yatakta uyanık yatıyordum, karanlık tavana bakıyordum, düşüncelerim bakımsız bahçede kıvrılan bitkiler gibi birbirine dolanıyor ve yayılıyordu. Evin ara sıra gıcırdaması ve mekanı daha sıcak hissettirmek için yaktığım şöminedeki ateşin ritmik çıtırtısı dışında hiçbir ses yoktu. Ateş bile evin soğukluğuna karşı kaybeden bir savaş veriyor gibiydi. Bu erken sabah saatinde kış bahçesine yeterli ışık nasıl gireceğini bulabilseydim, kaygılarımı yatıştırıp sinirlerimi ışımla sakinleştirebilirdim. Ama saat sabah üçtü ve gıcırtilı koridora adım atmaya kendimi ikna edebilsem bile, evdeki kimseyi korkutmak istemiyordum.

Jasper Blackwood ve Sourpuss'un beni yerleştirdiği oda geniş ve sadeydi; krem rengi duvarlar ahşap panellerle ve ara sıra siyah çerçeveli fotoğraflarla süslenmişti. Maun yatağın sağında bir pencere ve detaylı oymaları, koyu ahşap kaplamaları ve çiçek motifleriyle çerçevelenmiş bir aynası olan Viktorya dönemine ait bir şifonyer vardı. Uykudan ağırlaşmış gözlerim, gül motifli madalyonları ve kornişleri takip ederek alçı tavanı inceledi, bunun beni tekrar uykuya daldıracağını umdum.

Uykuya dalmadan önce fark etmemiştim ama şimdi odadaki koku nemli, yosunlu ve topraklıydı, sanki bakımsız bahçeler odama kadar gelmiş gibiydi. Belki de sadece eski odunlardır, diye düşündüm kendi kendime. Dışarıdaki rüzgar inliyordu, ağaçların arasından eve doğru esiyordu. Çirkin,

çıplak bir dal cama takıldı ve bu ses, bitkin sinirlerimin beni tekrar uyumaya bırakmayacağını doğruladı.

Yorganı göğsüme kadar çekerken, havada tekrar beliren Chanel No. 5'in hafif kokusunu hissettim. Mekânı saran huzursuzluktan kurtulamıyordum. Her zaman mantığa, açıklamalara ihtiyaç duyan biri olmuştum. Ama burada, bu yerde, hiçbir şeyin anlamını çözemiyordum; bu kadar yalnız olduğum halde üzerimde gözler hissetmem, bu kadar yersiz olan garip kokular, evin genel havası...

Son iki saati uykusuz geçirmiş, sera için malzeme ve bitki listeleri yapmaya çalışarak kendimi kaybetmeye çalışmıştım. Başlangıçta orada ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım, ama Hester Blackwood'un bir tür kayıt tutup tutmadığını soracaktım. Şu an itibariyle, bitkiler uzun süredir ihmal edilmelerine ve onları ölüme terk eden nefret dolu yeni sahiplerine meydan okuyarak büyüyor gibiydiler. Belki de tüm olanlara sessiz tanıklık ediyorlardı—bir kenara ittiğim kasvetli bir düşünce.

Toprak zengin ve koyu renkliydi, yaşam ve çürümenin eşit oranda izlerini taşıyordu. Sera, harabe halindeyken bile güzeldi ve ben ona şimdiden bağlanmıştım, ancak yine de inanılmaz derecede gözüm korkmuştu. Daha önce hiç bu kadar karmaşık bir proje yapmamıştım.

Odunlar bir silah sesi gibi patladı ve sinirlerim o kadar gerilmişti ki neredeyse çılgılık atacaktım. Bu malikâne—bu geniş, kasvetli kale—öğrenmemem gereken sırlar, bilmem halinde cezalandırılacağım şeylerle dolu gibiydi. Mülkteki hiç kimseyi sevmediği açıkça ortadayken, neden burada yaşamam ve bunu yapmam konusunda ısrar ettiğini hâlâ anlayamıyordum.

Jasper Blackwood. Ona başka bir şey demek yanlış geliyordu—hele ki Jasper dememek. Tam adı, bir uyarı atışı gibi ağırlık taşıyordu. Bir heceyi atlamak, tehlikeyi tamamen kaçırmış gibiydi. Madonna gibi, ama tam tersi: ikonik olmak yerine uğursuz. Ya tamamını söylerdiniz ya da hiç söylemezdiniz. Bir gizemdi. Neredeyse acımasız hissettiren bir yakışıklılığı, sert, soğuk gözlerinin ardında neler olup bittiğini anlamayı imkansız kılan bir mesafeliliği vardı—dün neredeyse gülümsediği an hariç, gözlerinin baktığı her şeyden nefret ediyor gibiydi. Bu neredeyse bir gülümseme bile değildi—gülümseme miydi?—ama yüzünü değiştirmiş ve herkesin düşündüğü kadar korkunç olup olmadığını sorgulamama neden olmuştu. Ailesini öldürmüş ve önemli herkesi rüşvetle susturmuş bir silah tüccarıydı. Düşüncelerim yine uykuya dalmanın eşiğinde beni kışkırtırken, duydum—

hafif bir hışırtı, kumaşın bir şeye sürtünmesi. O kadar hafifti ki, dışarıdaki ağaçların arasından esen rüzgar sandım. Fırtına geçtikten sonra en az bir saat boyunca aralıksız uğultu duyulmuştu.

Sesi tekrar duydum ve kalbim duracak gibi oldu. Sanki odada benimle birlikteydi.

Kalp atışlarım hızlanmış bir halde, hızla doğruldum. Şömine ateşi, duvarlara uzun, dolambaçlı gölgeler düşürürken, uyarıcı bir şekilde çılgınca titriyordu. Anında her şey yanlış geldi; hava, sessizlik, hatta şömineden gelen loş ışık bile. Kelimelerle açıklayamayacağım bir şeyle karışmıştı. Gözlerim hızla odanın içinde gezindi, sessizliği bozmuş olabilecek her neyse onu aradı, oraya ait olmayan şeyi aradı.

Ve sonra onu gördüm.

Kış bahçesindeki figür yatağımın ayak ucundaydı; şömine ışığının loş parıltısında hafifçe aydınlanan, uhrevi bir varlık.

Vücudumdaki her kas kasılıp kilitlendi, kalbim göğsümde tekliyordu. Şok ve korku, beklenmedik dalgalar halinde içimi sardı; yatak altımda yabancı ve nemliydi ve kendimi yere basacak bir şey bulamıyordum. O anda kollarımın ve uzuvlarımın bana ait olup olmadığını anlayamadım. Hiçbir şeye, özellikle de görme duyuma güvenmiyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım, sonra tekrar açmaya zorladım, ne göstereceklerinden korkuyordum.

Hayalet kadın uzun ve inceydi, vücuduna kan damlaları gibi dökülen, kumaşı hayati sıvının rengiyle aynı olan, akıcı kırmızı bir elbise giymişti. Teni pürüzsüz ve soluk, neredeyse tamamen saydamdı ve uzun, koyu saçları omuzlarının etrafında yumuşak, parlak dalgalar halinde dökülüyordu. Narin eli, boğuluyormuş gibi boğazını sıkıca kavramıştı. En korkunç yanı yüzündeki ifadeydi. Benim yaşımda, belki birkaç yaş daha büyük görünüyordu. Anlamak zordu ama kesinlikle gözlerinde onlarca yıllık bilgelik ve ıssızlık vardı.

Gözler iri, karanlık ve gizemliydi; göz kapaklarının altında gölgeler birikmişti, sanki uzun zamandır göz yaşlarından başka bir şey görmemişlerdi. Gözbebekleri geniş, camsı ve odaklanmamıştı, sanki önündekinin ötesini zar zor görebiliyor, geçmeyen bir acının yankılarında kaybolmuştu. Gözlerinde doğal olmayan bir durgunluk vardı—çok sessiz, çok boş. Yine de, kalan anıların ağırlığıyla parıldıyor gibiydiler. Hayalet kadının kirpikleri bile dökülmemiş göz yaşlarıyla ıslanmış, altındaki deri

hafifçe şişmiş, keder içinde geçen bir hayatı gösteriyordu. Ondan dökülen üzüntü, on yıllarca—belki de daha uzun süredir—taşınmış gibiydi.

Bir süre sonra, bana saldırmak için bir hamle yapmayınca, birbirimize bakmaya devam ederken damarlarımdaki korkunun yerini kafa karışıklığı aldı.

Yüz ifadesi narin, neredeyse kırılıyordu; kopmaya hazır bir iplik gibiydi. Öfke ya da acı yoktu, sadece yumuşak bir özlem, insanın göğsünü saran ve nefes almayı zorlaştıran türden bir keder vardı. Trajedinin içini boşalttığını hissedenden ama yine de asla sahip olamayacağı bir şeyi özleyen birinin bakışıydı bu. Kırmızı dudakları hafifçe titredi, onu insancıllaştırdı. Gözlerim irileşti ve yaşlarla doldu. Sanki bir kelime söylemeye çalışıyor ama gücü bulamıyormuş gibiydi. Gözünden tek bir parlak damla yaş aktı, yanağından aşağı. Silmek için çok uyuşmuş ya da umursamak için çok yorgun gibiydi.

Garip ve acı verici bir şekilde, o kederi ondan alabilmeyi, en azından gözleri parıldarken bu gizemli yaratığın nasıl görüldüğünü görebilmeyi diledim.

Uzun, nefes kesici bir an boyunca, öylece kalıp birbirimize baktık. Yüzü sakin, hüzünlüydü ama koyu renk gözlerinin sanki içimi delip geçiyormuş gibi bakması rahatsız ediciydi. Anlamadığım yanlarımı görebildiği aşıkardı ve içim titriyordu, sanki bilmediğim bir şey biliyorlarmış gibi. Oda çok soğuktu ve ateş neredeyse sönmüştü.

Çılgılık atmak, birilerinin bana yardım etmesi için seslenmek istedim ama boğazım hâlâ düğümlenmişti ve kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Sanki bu yürek durduran korku girdabında bedenim artık bana ait değildi. Çılgılık atmamı engelliyor muydu? Bana başka neler yapacaktı? Görünüşü kırılğan olsa da, manyetik bir çekiciliğe sahipti; odadaki gölgeler bile ona doğru uzanıyordu, ya saygıdan ya da korkudan. Saydam teninin altında tehditkar derecede güçlü bir şey vardı, bana isterse kıpırdamadan beni öldürebileceğini gösteriyordu. Buna ihtiyacı olacak mıydı?

Aniden hareket etti ve ben irkilerek kendimi yatak başlığının ahşap zeminine doğru ittim. Sessizce yerde süzülerek yaklaştı, bakışları benden hiç ayrılmadı. Odadan koşarak çıkarken sesim kısılana kadar bağırarak istedim ama hareket edemedim. Yatağımın sol tarafına ulaştığında, soluk bir el kalktı, ince parmakları önce yumuşak, sonra daha kararlı bir şekilde kapıyı işaret etti.

Onun hüzünlü gözlerinde anne şefkati vardı ve bu içimde derin bir duygu uyandırdı; kendimi onu memnun etmek isterken buldum. Bu bir emir değildi, tam olarak değil. Daha çok nazik bir davet gibiydi, ama görmezden gelmeye cesaret edemedim.

Yavaşça bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve ayaklarım soğuk ahşap zemine değdi, ama bu bile beni bu dehşetten kurtarmaya yetmedi. İşaret ettiği kapıya baktım—sadece biraz aralıktı ve ardında karanlık, geniş bir koridor uzanıyordu.

*HAYIR.*

*Bu tam bir çılgınlık.*

*Burada kalmam gerekiyor.*

*Kapıyı kapatıp kilitlemeliyim.*

Sanki beni ölüme sürükleyecekmiş gibi hissettim. Ya gece yarısı malikanede dolaşırken yakalanırsam? Jasper Blackwood bana zarar verirmiydi? Muhtemelen. Gülümsemesi –yırtıcı görünmediği zamanlarda– hoş olabilirdi, ama acımasız ve duygusuz doğasını gizleyemiyordu. Bana zarar vermekten zevk alacak, hatta belki de bunu isteyecek türden biri gibi görünüyordu. Ama ayaklarım kendiliğinden hareket etti. Derimin altındaki evin nabzı beni ona, bilinmeyene ve bu kontrol edilemez merakı giderme ihtiyacına doğru itti. Uyanık olduğumu bilmeme rağmen, rüya gibi bir sakinliğin içindeydim.

Dizlerim titriyordu, nefesim sığıdı; izin verildiğini hissettiğimden daha fazla yer kaplamak istemiyordum. Her zaman olduğu gibi, benden istenen her şeyi yapmak daha güvenliydi.

Konuşmadı ve konuşmasına da gerek yoktu. Varlığı yeterliydi; yol gösterirken bedenimi hareket ettiren, bacaklarımın beni odadan çıkarıp koridora, evin karanlığına, yalnız olmamam gereken yere sürüklemesine neden olan şey buydu.

Jasper Blackwood ondan haberdar mıydı? Personel? Nasıl haberdar olmasınlar ki? Onu takip ettikçe merak tohumu daha da büyüdü. Duvarlar eski portrelerle doluydu, yanlarından geçerken gözleri bana yargılayıcı bir bakışla dokunuyordu. Odamdaki şömüne ışığının titrek parıltısı gitmişti, yerini gecenin derinliklerinde malikanenin ürkütücü sessizliği almıştı. Sadece bir kez arkama baktım, ama orada hiçbir şey yoktu—arkamda sadece karanlık vardı.

Kadın, kıvrımlı koridorlarda sessizce yol gösterdi; saydam bedeni ve dalgalanan elbisesi, tüylerimi diken diken eden, neredeyse su altından bir

zarafetle hareket ediyordu. Vücudumdaki her hücre bunun yanlış olduğunu biliyordu, ama ona doğru bir kelebek gibi çekiliyordum. Beni ölüme götürebilirdi –ve muhtemelen götürüyordu da– ve bunun bir önemi yoktu. Duramıyordum. Vücudumdaki her içgüdü bana koşup yardım bulmamı söylüyordu, ama doğrusu burada kimsenin bana yardım edeceğini düşünmüyordum.

Ev bir labirent gibiydi, yabancıydı, ama sanki daha önce burada bulunmuşum gibi hissettim. Tanıdıklık hissini yakalamaya çalıştım, ama o his kaybolmadan önce ulaşılamaz ve geçiciydi.

Kış bahçesinin kapılarına ulaştık ve hayalet durdu. Bir şey bekliyor gibiydi; anlamamı, seçim yapmamı bekliyordu. Beni izledi ve gözlerinde bir değişiklik, bir umut ışığı fark ettim.

Kapıya uzandım, soğuk ve sert kapı kolunu kavradığımda elim titriyordu. Kapılar rahatsız edici bir tıkırtı ve gıcırtyla açıldı, içerideki hava her geldiğimde olduğu gibi yüzüme çarptı—toprak ve nemli bitkilerin kokusu, gizemli bir şeyin kokusu. Bitkilerle dolu cam kafes garipti. Yarısı unutulmuş ve hüznü, yarısı canlı ve mücadele eden bu kafes, mücadelesinde hem güzel hem de ürkütücüydü. İçeri girip girmeyeceğini görmek için arkama baktım...

Ama o gitmişti, odayı dolduran soluk beyaz sisin içinde kaybolmuştu.

Arkamı dönüp seranın derinliklerine doğru ilerlediğimde, ayaklarımın altındaki kırık sapların çıtırtısı sessizliğin içinde keskin bir şekilde duyuldu. Sisli, yavaşça kıvrılan bir duman ayak bileklerimin etrafında dolaşıyor, nefesim önümde buharlaşıyor, soğuk omuzlarıma ve kollarıma baskı yaparken merkeze yakın küçük bir toprak parçasına doğru ilerliyordum.

*Orada bir şey gizli.*

Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum. Sanki zihnimdeydi, beni itiyordu. Hiçbir şey görmesem de, titreyen kemiklerimde bunu hissedebiliyordum.

Önümdeki boşluğa şöyle bir göz attım, ne yapacağımı düşünürken gözüme altın rengi bir ışık çarptı. Otomatik pilot modunda hareket ettim; diz çökerken parmaklarım soğuktan titriyordu, sıkışmış toprağı kenara ittim. Neredeyse simsiyah olan toprak, toprağı kazarken tırnaklarımın altına girdi. Yukarı doğru metal bir şey çıkıyordu—ince bir altın zincir, kazdıkça daha da belirginleşti. Ellerim sert ve pürüzsüz bir şeye değdi.

Küçük bir şeydi ve onu topraktan çıkardığımda, zamanla kararmış ama incelikli tasarımıyla göz kamaştıran, narin, oval bir madalyon olduğunu

gördüm. Parmaklarımda çevirdiğimde, kurumuş toprak ufalandı ve parçadan yayılan bir sıcaklık hissetmeye başladım, sanki canlıymış gibi.

Nefes alışverişim hızlandıkça göğsüm sıkıştı. Onun bulmamı istediği şey buydu. Yavaşça açtım, tırnağımı altının iki yüzünün birleştiği toprak kıvrımının ötesine itmekte zorlandım.

Küçük menteşe tık diye açıldı. İçeride, solmuş bir portre vardı; yüz hatları hem ürkütücü hem de tanıdık, gözleri karanlık ve bilge bir kadın bana bakıyordu. Aynı kırmızı elbiseyi giymişti, ama fotoğrafta küçük bir çocuğu sevgiyle göğsüne yaslamıştı, çocuk büyülü bir gülümsemeyle ışıldıyordu; kendi gülümsemesi ve mutluluğu da onunkiyle yarışlıyordu. Kasketinin gölgesi vardı, ama yuvarlak kahverengi gözler şüphesiz Jasper Blackwood'un gözleriydi. Aklıma bir anda bir şey geldi: Bu Jasper'ın annesi miydi? İnsanların boğduğunu söylediği kadın? Hayaletinin şimdi Blackwood Malikanesi'nin koridorlarında dolaştığı ve görünüşe göre beni de rahatsız ettiği söylenen kadın? Bu kadın onların hikayesinde önemli başka biri olabilir miydi? Belki bir teyze ya da benzeri biri?

Bir an öylece kaldım, madalyonu elimde tutuyordum; ellerimdeki ağırlığı garip bir rahatlık ve ağır bir yük gibiydi. Yanlış geliyordu, ama yine de bırakmaya kendimi zorlayamadım. Onu bulduğum yere, toprağa geri koyabilirdim.

Ama yapamayacağımı biliyordum. Avucumda hissettiğim sıcaklık, bana henüz anlamadığım bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibiydi.

Ama birdenbire, sanki burada olmam, bu madalyonu bulmam ve gerçekte ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu gibi hissettim.

Orada ne kadar süre durduğumu, madalyonu elimde tuttuğumu, bu kadının tarihinin nabzını damarlarımda hissettiğimi bilmiyorum. Ama tek bir şey biliyordum: Bu gizemi gömülü bırakmayacaktım.

Nedenini bilmiyordum ama bahçeye, bu koridorlarda eskiden dolaşan kadının hatırasına karşı garip bir koruma duygusu hissediyordum. Bir şeyler yolunda değildi ve gerçeği ortaya çıkarmaya kararlıyım. Hem kış bahçesinde hem de yatak odamda görünmesi korkunç, sarsıcıydı, ama ya... ya ona bir şekilde yardım edebilirsem? Ya da beni aramasının ve bana yol göstermesinin sebebi buysa? Bunu yapmazsam sonuçlarının vahim olacağı hissinden kurtulamıyordum.

Ona yardım ederdim.

Eğer Jasper Blackwood gerçekten Hester'ı ve Darius'u öldürmüştse, bunun bedelini ödemesi gerekiyordu ve bu kadının -neredeyse emindim ki



Hester'dı- ortaya çıkmasıyla, bunun gerçekleşmesi için kanıt bulacaktım. Hester ve kocası huzur içinde yatsınlar diye ve kırmızı elbiseli kadın da beni rahat bıraksın diye elimden gelen her şeyi yapacaktım.

## BöLüm 8

# JASPER

İnsanların özel hayatıma bu kadar çok müdahale etmesini istemememin bir sebebi vardı. İnsanlar ancak onlardan ne kadar faydalanabileceğiniz kadar değerliydi; bunu hayatımın erken dönemlerinde öğrenmiştim.

Bu kızın burada olmaması gerekiyordu. Her şeyi mahvedecekti. Basın bunu duyar duymaz, kısa süreli ve geçici sakinlik sona erecekti.

Sowerby'nin beni bu konservatuvarla ilgili bir şeyler yapmaya ikna etmesine neden izin vermiştim? Bu kıza neden meydan okumuştum? Ve neden kabul etmişti? Ve Tanrı aşkına, neden dikkatimi bu tekliflere odaklayamıyordum?

Geldiğinden beri henüz bir hafta bile geçmemişti ama nedense tüm iş toplantılarım boyunca aklım sürekli Eliza Arnold ve benim bahçede geçirdiğimiz zamana ve onun Sowerby'ye "Kötü Alfred" lakabını takmasına kayıyordu. Ne kadar içine kapanıkmiş gibi davrandığı beni garip bir şekilde meraklandırıyordu. Genellikle tam tersi olurdu, insanlar aslında olmadıkları halde esprili veya dışa dönükmüş gibi davranırlardı. Onu gerginleştiriyordum – ki bundan nefret etmiyordum. Benim yanımda gergin olması normaldi. Hala malikaneden ayrılmamış olmasına şaşırılmışım. Aptal ve inatçıydı ama burada bir hafta daha kalacağından şüphe ediyordum.

Onun karşı çıkması hoşuma gitti; insanların karşı çıkmasından nefret ederim ama onun söz konusu olduğunda, korkup sinip sinmeyeceğinden veya sinirlenip sinirlenmeyeceğinden emin olamadığım için bunu... ilginç buldum.

Hatta biraz bağımlılık yapıcıydı.

Kendimi sürekli olarak onunla konuşmanın başka yollarını düşünürken buldum, sonra kendimi durdurdum. Çok fazla zamanımı yalnız geçirmiştım ve sadece sıkılıyordum, hepsi bu. Kimseye güvenmemem gerektiğini biliyordum, ama yine de bazen neden herkesi kendimden uzak tutmanın önemli olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Uzun zamandır bir hatırlatmaya ihtiyacım olmamıştı ve artık zamanı gelmişti, hepsi bu. Bu kadınla ya da başka herhangi biriyle bir şeye başlamakla ilgilenmiyordum. Hayatımda tutabileceğim, tahmin edebileceğim dar bir insan çevresi oluşturmuştum. İşin aslı şu ki, Sowerby muhtemelen bu dünyada tekrar güvenebileceğim tek kişiydi ve bununla da sorun yoktu. Mirasım üzerinde, ailemin mahvolmuş adı üzerinde, her şey üzerinde kontrol sahibi olmaktan başka bir şey istemiyordum. Bir daha asla hazırlıksız yakalanmayacaktım. Dünyamdaki her şey soğuk bir hassasiyetle yürütölüyordu ve o da istisna olmayacaktı.

İnsanlara güvenilemezdi. Onlara kendinizden birazcık verin, sizi ezip geçecekler, her parçanızı paramparça edeceklerdi. Şimdi ise alan bendim. Sowerby dışında kimse beni daha önce umursamamıştı ve sonrasında da kimse umursamayacaktı. İnsanlar beni sadece kendimi yarattığım şey yüzünden istiyorlardı; paramın ve gücümün bir parçasını istiyorlardı. Ne yaptığımı ya da nasıl bir insan olduğumu umursamıyorlardı; beni sadece birer alet gibi kullanmak istiyorlardı. Hepsine lanet olsun, her birine.

En azından Eliza benden ne istediği konusunda netti. Bir insanda bunu takdir ederdim. Belki de bu yüzden burada kaldı; yollarımızın kesişmesi kaderdi. Ama bana çok çabuk hatırlattığı gibi, üç ay sonra o da Blackwood Malikanesi'nden ayrılacaktı.

Ne kadar iyi. Yabancıların ortalıkta dolaşmasından nefret ederdim. Buraya geldiği ilk hafta sabah 3:30'da koridorlarda dolaşırken onu yakalamıştım; uyuyamadığını ve kış bahçesinde bir şeye bakmak istediğini, ancak dönüş yolunda yolunu kaybettiğini söylemişti.

Onu odasına kadar götürmek garip bir şekilde bir randevuya benziyordu. Bunun böyle olduğunu hayal ediyordum; aslında pek aşına olmadığım bir şeydi bu. Bilerek -bu terimi oldukça gevşek bir şekilde kullanıyorum- sığ, para avcısı kadınlarla çıkıyordum, bunun bir sebebi vardı. Onlar benimle bir bağ kurmak istemiyorlardı, tıpkı benim de onlarla bir bağ kurmak istemediğim gibi. Onlar paramı istiyordu, ben de bir etkinlikte onların varlığını ve bazen de bedenlerini istiyordum, daha fazlası

değil - asla daha fazlası değil. Tamamen ticari bir ilişkiydi, izin verdiğim tek ilişki türü buydu. Eliza Arnold'ı düşünmeye devam etmemden hoşlanmıyordum. Tahmin edilemez geliyordu. Ben dürtüsel bir insan değildim ve bu kadın yanımda olduğu birkaç seferde, normalde düşündüğüm gibi düşünmediğimi fark etmiştim.

Onda bir gerginlik vardı, sanki tüm köşeleri ve kenarları tecrübeyle bilenmiş ve o kibar, üstün tavrıyla sizi kesmeye hazır gibiydi. Bu da size de sızmıştı.

Yine de, bu malikâne on yıllardır karanlıktan başka bir şeyle dolu değildi ve güzel, kederli botanikçi Eliza Arnold, karanlık köşelerine biraz ışık getirmişti bile. Huysuz aşçım Katya, ondan zaten övgüyle bahsetmişti ve o herkesten nefret ederdi. Belki de burada üç ay kalacak kadın, başlangıçta düşündüğüm kadar berbat olmayacaktı. Ya da belki de her şeyi, elde etmek için çok çalıştığım tüm mahremiyeti ve huzuru yok edecekti.

Bir başka ani karar beni o kadar etkiledi ki artık karşı koyamadım.

“Lidia,” dedim cep telefonuma, masamdan uzaklaşarak. “Londra'daki yaklaşan iş görüşmemi iptal et; tatillerden sonrasına kadar Blackwood Malikanesi'nde kalacağım. İş görüşmemi istiyorlarsa, buraya gelmelerini ayarla. Malikanede on iki hafta içinde tamamen bitmesi gereken bir proje var.” Telefonu bir dokunuşla kapattım ve masanın üzerine bıraktım.

Sowerby, sanki düşüncelerimi okumuş gibi ofisime girerken, "Onun burada olmasından hoşlanmıyorum," dedi. "Erkeklerin dışarıda çalışması bir şey, ama onun içeride olması bambaşka bir şey."

“Onların hiçbirini neredeyse fark etmiyorum. Kötü Alfred, seni gördüğüme sevindim. Bütün sabah neredeydin? Kahvede seni özledim. Londra planlarımı iptal ettiğimi öğrenince memnun olacaksın,” dedim ve hemen kan çanaklı gözlerine baktım. Ara sıra duyulan inşaat sesleri dışında, adamların hâlâ ek binayı tamamlamak için çalıştıklarını neredeyse unutmuştum. Adamlarım onları o kadar yakından izliyorlardı ki, dışkılarının rengini bile biliyorlardı, bu yüzden onlara olabildiğince görünmez olmaları için iyi para ödemiştik.

Yaşlı adam kapıdan çıkarken adımlarını yarıda kesti. “Sana zaten söyledim, bana öyle seslenme. Ne? Tatil için Blackwood'da mı kalacaksın?” Bilge gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıklar geçici olarak yumuşadı. Düşüncelere dalmış bir şekilde, masamın önündeki iki deri sandalyeden birine oturdu. “Kız yüzünden mi?”

Onun her şeyi bilen, tanıdık gözlerinin merakla beni süzdüğünü hissedebiliyordum.

"Evet, sanırım bu projeyi bizzat kendim denetlemeliyim, onu sana bırakmak yerine, çünkü bu düzenlemeyi ben yaptım," diye kayıtsızca yanıtladım. "Şimdi kadınla ilgili derdin ne? Yine müziğini çok mu yüksek sesle çalıyor?"

Ona söylemedim ama huysuz yaşlı adamın onun rahatsız edici olmayan varlığından bu kadar sinirlenmesini izlemek şaşırtıcı derecede eğlenceliydi.

Sowerby, huysuz eski haline geri döndü. "Blackwood'da daha uzun süre kalacağınızı duyduğuma memnun olduğumu söylemeliyim." Sıkılmış ses tonuna rağmen gözlerinde bir parıltı vardı; bu parıltıyı onu yıllarca tanıdığım için ancak ben fark edebilirdim. "Ama bu sabah neden kahveyi kaçırdığımı gerçekten öğrenmek istiyorsanız, lütfen kaos iblisinin kendisine sorun. O ürkek, korkak bir şey, ama eminim ki bu kadının büyüğü sadece size ve diğer personele değil, daha fazlasına da bulaşmış durumda, çünkü beni bir şekilde eski koi havuzunun dibine, yeni bir pompanın montajına yardım etmek için bir deniz kelpie'si gibi sürünmeye ikna etmeyi başardı. Siyah kadife sarmaşıklarına ne yaptığını ve incir yapraklı ağacı nasıl budadığını görmelisiniz," diye homurdandı. "Daha iyi bilmeseydim, bahçelerde çalıştığı konusunda yalan söylediğini düşünürdüm."

"Koi havuzunda mıydın? Beton zeminde mi?" Kahkahalarım patladı. Sowerby'yi bu tür fiziksel işleri yapmaya ikna edebildiyse, gerçekten bir büyücüydü. "Arkadaşım, sen herhangi bir yerde sürünmek için çok yaşlısın. Bir dahaki sefere bana söylesin, ben de daha genç birini bulayım."

"Affedersiniz! Çok yaşlı değilim. Beni bu malikanede hiçbir şey yapmadan eriyip giden, buruşuk bir ihtiyar sanmanız aklım almıyor." Gözlerini öfkeyle devirdi. "Bu arada, son para yatırma işleminizden dolayı son derece hakarete uğradım. Hesaplarımdan uzak durmanızı söylemiştim. Paranıza ihtiyacım yok," diye homurdandı, gür gri kaşları gizlice çatılırken.

Gözlerimin kenarlarının kırıştığını hissettim. "Sen bu malikanede hayatını boşa harcayan, buruşuk bir ihtiyarsın. Aklını başına toplayıp bu cehennem çukurundan nihayet ayrılman umuduyla sana küçük bir servet verdim. Borcunu ödedin." Son cümleyi söylerken hafifçe irkildim. Bu yaşlı bunak adamı kızdıracağını bildiğim bir ifadeydi ve engelleyemeden ağzımdan çıkmıştı.

Oturduğu yerden, yüzündeki yakıcı ve öfkeli ifadeyle kalktı; bu ifade beni, başı dertte olan bir çocuk gibi yerime sindirdim.

Sowerby, bulaşılacak türden bir adam değildi. Eskiden uşak değildi; bu gibi anlarda bu açıkça belli oluyordu. Hala bende bir nebze de olsa korku uyandırabilen nadir insanlardan biriydi. Üzerindeki her kırıışıklığı hak etmişti. Onunla geçmişten bahsetmememizin bir sebebi vardı. Artık ikimiz de farklı insanlardık ve hatalarımızı geride bırakmaya çalışmıştık.

Kan çanakları gibi mavi gözleri beni sandalyeye mıhladı, bir daha saygısızca bir kelime söylemeye cesaret etmemi bekliyordu. Çenem kasıldı, bu sırada yanağımdan bir parça ısırdım.

Boğazımı temizledim. "Akşam yemeğinden önce Bayan Arnold'a yardımcı olabileceğim bir şey olup olmadığına bakmaya ne dersiniz?" Ofisimden aceleyle çıkarken adamın gözlerinin kafamın arkasını delip geçmeye çalıştığını hissettim.

## Bölüm 9

# ELIZA

Hayaleti gördükten sonra, ruhsal olarak evet, ama aynı zamanda daha derin bir şekilde... eğer bu mümkünse, ruhun kendisinden bile daha derin bir şekilde değiştiğimi hissettim. Gördüklerimi kimseye anlatmadım; çoğunlukla, önce birkaç şey öğrenmeden herkese bir hayalet gördüğümü söylemenin benim çıkarıma olup olmadığından emin olmadığım için. Örneğin: Evin geri kalanı ondan haberdar mıydı? Değilse, hayalet onların bilmesini ister miydi? İçimden bir ses, bunun kadına ihanet etmek, onu sorgulamak gibi olacağını söylüyordu. Onu son kez görmeyeceğimi bilmek beni dehşete düşürmüştü ve kesinlikle istemediği bir şeyi yaparak onu kızdırmak istemiyordum. Ayrıca, kime anlatacaktım? Yalnız bir varlıktım, arkadaşlarım yoktu ve biraz daha araştırma yapmadan, bunu malikanedeki kimseye anlatmazdım. Keşke bu deneyim hakkında konuşabileceğim biri olsaydı. Bu malikanenin ve o etkileşimin içimde yarattığı tüm gerilimi ve korkuyu içimde tutmak, beni daha da paranoyak ve gergin hale getiriyordu. Yirmi beş yıllık hayatımda, kontrolcü annem, hayatımdaki en büyük etkiyi, hatta tek etkiyi, kendi etkisini sürdürmekte ustalaşmıştı. Onun erişiminden kurtulup Blackwood Malikanesi'nin sınırlarına girmeyi başardığım için zaten çok öfkeliydi; ayrılmadan önce bilseydi bunu kesinlikle engellerdi.

Ruh formunda bile, kırmızı elbiseli hayalet, annemin üretebileceğinden daha nazık, daha sevgi dolu, anaç bir varlık yayıyordu; her iki kadın da korkutucuydu ama o anda annemden daha çok korkuyordum. Bu farkındalık duygularımı alt üst etti ve okyanusun dibine batan bir çapa gibi

ruhuma gömüldü. Madalyondaki resim, Jasper'ın o kadına sanki ayı asmış gibi bakışı kalbimde bir kıskançlık fısıltısının kıvrılmasına neden oldu. Emin değildim ama eğer kırmızı elbiseli kadın Hester'ın hayaleti ise, onu nasıl öldürebilirdi? Kendi annem tarafından bir kez olsun böyle kucaklanmak için neler vermezdim. Birinin bunu yaşamış ve takdir etmemiş olması çok sinir bozucuydu.

Bunun yanına kalmasına izin vermezdim. Hester Blackwood, kendi oğlu tarafından öldürülmeyi hak etmiyordu.

Kulağa ne kadar aptalca ve safça gelse de, hayatımda hiç bu kadar önemli hissetmemiştim.

Orada bir haftadan biraz fazla kalmıştım ve o ilk gün ve geceden beri hayaleti görmemiştim... Ertesi sabah, bunların hiçbirinin gerçek olmadığına neredeyse kendimi ikna etmiştim... ta ki boynumdaki zincirin yabancı ağırlığını hissedene kadar. Antika madalyon göğsüme her değdiğinde, tenime bu kadar yakın bastırıldığı için sıcak olan bu madalyon, o gecenin ne kadar gerçek olduğunu hatırlatıyordu bana. Uzandım ve elimi madalyonun etrafına sardım.

Madalyon elimde garip bir şekilde sıcaktı, hatırladığımdan daha ağırdı. Altın zamanla matlaşmıştı belli ki, ama loş ışıktaki hâlâ hafif bir parıltı saçıyordu; bunun hayal gücüm mü yoksa daha fazlası mı olduğuna tam olarak karar veremiyordum. Parmaklarımı narin oymaların üzerinde gezdirdim, metalin yumuşak kıvrımlarını takip ettim. Belli ki bir aile yadigarıydı, yüzeyi benden çok önce gelen insanlar tarafından aşındırılmıştı, her biri görünmez izini bırakmıştı—ama garip bir şekilde, sadece bir dokunuşla hepsini hissedebildiğime yemin edebilirdim. Avucumda duruşunda kutsal bir şey vardı, sanki yüksek sesle söylenemeyecek kadar değerli bir sır saklıyordu. Yıllarca—belki de yüzyıllarca—dayanmış ve hâlâ nesiller boyu anıları taşıyan bu küçük nesneye hayran kaldım. Böyle bir şeye değer vermenin aptalca olduğunu biliyordum—bildiğim kadarıyla, hayalet onu beni lanetlemek veya daha kötüsü için kullanıyor olabilirdi, ama gözlerinde gördüğüm o tek umutlu bakış, onunla olan etkileşimlerin neden olduğu tüm korkudan daha çok etkiledi beni.

Tırnağımı kıvrıma bastırdım ve minik mandal, sonunda kanatlarını açmasına izin verilen gizli bir şeyin ağır bir iç çekişi gibi, yumuşak bir tık sesiyle açıldı. İçeride, resim bekliyordu, madalyonun diğer tarafındaki kırmızı kadife astarın yanında narin bir şekilde duruyordu. Yaklaştım,



nefesim yavaşladı, neredeyse saygıyla. Göğsümdeki organ, karşımda gördüğüm manzara karşısında kasıldı ve tekledi.

Görüntü değişmişti.

Artık o, uçuşan kırmızı bir elbise giymiş kadının resmi değildi; onun yerine, kanatlarının çırpınısını neredeyse hissedebileceğim kadar güzel detaylandırılmış, tek bir beyaz güvercinin minik bir resmi vardı; sanki havalanıp uçmaya hazırlanıyormuş gibi.

Güvercinin tüyleri, yumuşak, uçucu beyazlarla incelikle boyanmıştı. Emin olmasam da yağlı boya olabileceğini düşündüm. Bildiğim tek şey, her fırça darbesinin elle tutulmayan bir şeyi iletmişti: sessiz bir zarafet, sanatçının sadece kuşu değil, umudun özünü yakalamaya çalıştığı hissi.

Kuşun gözleri yumuşaktı, hayalperest bir iyimserlikle doluydu. Duruşu huzurlu, zarif ama tüm bunların altında bir ağırlık, narin kıvrımlarından sızan bir hüznü vardı. Neredeyse kanatlarının hafifçe çırpınısını duyabiliyor, dokunulmaz, kayıp bir şeyin kısa bir görüntüsünü görebiliyordum; sanki kuş, tam olarak söylenemeyen ama anlaşılan bir mesaj taşıyordu.

En son baktığımdan beri görüntü nasıl değişmişti? İmkansızdı—her şey imkansızdı. Stres sonunda beni ele geçirmişti ve çıldırmıştım. Beynimin mantıklı kısımları, eşyalarımı toplayıp Blackwood Malikanesi'nden hemen ayrılmamı, tüm bu saçmalıkları geride bırakmamı söylüyordu. Hayaletler mi? Ölü anneler mi? Büyülü gizli kolyeler mi?

Bunların hiçbirine inanmak imkansızdı; en inanılmaz olanı ise, kendime bile yardım edemezken birinin benden yardım istemeyi tercih etmesiydi.

Ancak madalyonun gerçek ve elle tutulur hissi bana bir şeyler anlattı. Olanları görmezden gelemezdim. Bunun gerçek olduğunu biliyordum.

Kolyeyle bana ne anlatmaya çalışıyordu?

Bir an gözlerimi kapattım, güvercinin görüntüsünün zihnimi doldurmasına izin verdim. Hemen anladım ki, umudunu bana bağlamıştı. Onu kolyeyi takarken hayal ettim ve acaba o da güzelliğinin ağırlığını, sessiz melankolisinin keskin acısını hissediyor muydu diye düşündüm. Yoksa sadece takıp sonra unuttuğu, bahçede diğer atılmış şeylerle birlikte unutulmuş, tıpkı seradaki çiçekler gibi çoktan unutulmuş bir süs eşyası mıydı? Bahçeye dalgınlıkla takı takıp, kazarken veya budama yaparken engel olmalarını, yüzüklerin ve kolyelerin tahtaya çarpıp, iş kıyafetlerimin kollarına takılmasını sayamam. Her bahçıvan gibi, onları asla uzun süre

takmaz, dikkatimi dağıtmasınlar diye hemen çıkarırdım. Ne sıklıkla, engel olana veya kaybolana kadar unuttuğumuz şeyleri yanımızda taşıyoruz?

Bu kadınla, bu hayaletle kurduğum ilişki, içimde rahatsız edici derecede ham, derin bir şey uyandırdı. Zaten onu terk etmem imkansızdı. Sadece merakım bile çok büyüktü.

Tereddüt ettim, parmaklarım kapalı madalyonun üzerinde oyalandı, güvercinin görüntüsü hâlâ zihnimde canlıydı. Yatağımda doğruldum, pencerelerden içeri dolan parlak sabah ışığına karşı gözlerimi kısarak baktım. Gerindim ve bunu yaparken madalyonun köprücük kemiğime yaslandığını hissettim, ağırlığı istikrarlı, rahatlatıcı bir varlıktı. Sanki malikanede gerçekten yalnız değilmişim gibi. Burada başka insanlar olduğunu biliyordum, ama nereye gidersem gideyim, yanımda kaç kişi olursa olsun, kendimi yalnız hissediyordum.

Giyinirken, onu gömleğimin altına sakladım. İçimde, yüzüğü saklayan Gollum gibi, kıymetli ama paylaşamayacak kadar tehlikeli bir şeyi saklayan bir yanımdı. Haklı olarak, Jasper'a aitti—annesinin olmasa bile, ailesinden birine aitti; orijinal fotoğraftaki ona benzeyen çocuk, sadece Blackwood'lar için çalışan birine ait olmadığını kanıtlıyordu. Ama ya bu, ailesi için adalet sağlanmasına yardımcı olabilecek bir kanıt olsaydı? Elbette onu, iddiaya göre onları öldürmekten sorumlu olan adama teslim etmeyecektim. Saklamak istemiyordum, gerçekten de istemiyordum. Çok güzeldi, çok anlamlıydı. Ve nedenini açıklayamasam da, bana yakın bir yerdeymiş gibi hissediyordum—göremesem bile varlığını her zaman hissedebileceğim kadar yakın. Oval madalyonu gömleğimin pamuğunun üzerinden dokundum, parmaklarım kumaşı hafifçe pürüzsüz metalin üzerinde gezdirdi.

Parmaklarımı bir an daha orada oyaladım, Blackwood Malikanesi'nin bana başka neler göstereceğini merak ediyordum. Şimdi gömleğimin altında saklı olan güvercin, henüz çözmeye bile başlamadığım bir sırdı. İçimden bir ses bunun sadece başlangıç olduğunu söylüyordu—madalyonun içinde ne olursa olsun, neyi sembolize ederse etsin, eğer izin verirsem zamanla yüzeye çıkacaktı. Hayalet artık yalnız değildi. Ona yardım etmek için buradaydım.

Bir hayalet gördükten sonra, onunla etkileşime girmiş olmama rağmen ne kadar sakin davrandığımı fark ettim. Gerçek şu ki, hâlâ çok korkmuştum. Telaşlıydım ve sinirsel gerginlikle doluydum. Eğer onu tekrar, yorgunluğun sersemliği içinde değil de tamamen uyanıkken görseydim, her zamankinden

daha çok korkacağımdan emindim. Belki de kalp krizi geçirip malikanenin kurbanları listesine katılırdım. Ancak beni rahatsız eden sadece onun korkusu değildi; empatiyle de işkence görüyordum.

Yaralı vahşi ayılar böyle kurtarılıyordu. İnsanlar bir kuyudan yardım çığılığı duyduklarında, yardım etmeye odaklanıp gölgelerde bekleyen psikopat palyaçoğu düşünmemelerinin sebebi buydu. Bedenlerimiz yardım etme, kurtarma içgüdüğüyle dolup taşıyordu. Ben de öyle hissediyordum; korkmuş ama aynı zamanda gerekli ve faydalı.

Şimdilik, cevaplar bulamayınca, madalyonu sessiz bir yoldaş gibi kalbime yasladım; içinde henüz adını koyamadığım bir şeyin, belki de kendi umudumun bir parçasının vaadini taşıyordu.

}

Öğleden sonra bu kadar geç bir saatte bile, kış bahçesinde, kırık panellerden ara sıra içeri sızan dışarıdaki havada hâlâ hüznü bir soğukluk hissedebiliyordum. Yosun kokusu ve çürümenin topraksı kokusu, durgun mekânda birbirine karışıyordu. Dikkatimi verdikçe koku azalıyor gibiydi, ancak her yeri hâlâ bir toz ve polen tabakası kaplıyordu. Pencerelerden bahçeye sıcak altın sarısı ışık huzmeleri ve kareleri yayılıyordu.

Koi havuzunun kenarına diz çöktüm, havuzun taş duvarlarını kaplamış yosunları ovalamaya devam ederken dizlerimdeki keskin baskıyı hissettim. Sadece biraz daha temizlemem gerekiyordu, sonra pozisyon değiştirebilir ve diz kapaklarımı rahatlatabilirdim. Bugün her yerim ağrıyordu, bu da bana botanikçi olarak yaptığım işin aslında ne kadar az fiziksel emek gerektirdiğini fark ettirdi.

Sowerby kaba ve huysuzdu, ama her ne kadar bunu inkar etse de, içten içe bir yumuşaklığı vardı. Yine de, onda bir gariplik vardı, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey. Muhtemelen sadece paranoyaklığımdı, ama acaba beni ve malikanedeki faaliyetlerimi mi gözetliyordu diye merak etmekten kendimi alamıyordum. Yüzeyinin altında karanlık bir şey vardı.

Dizlerimin üzerinde bir saniye daha kalamayacağımı anlayınca, su birikintisinin kenarına doğru ilerledim. Suladığım yerden toprak nemliydi, parmaklarımın altında yumuşaktı. Ot kümelerini çekip kenara serptim, güzel, çiçekli semizotu ve yer fesleğenlerini de gece sehпасına koymak için kenara bıraktım. İş basitti, neredeyse meditatif bir şeydi, ama göğsümde bir baskı vardı; bu ağırlığın çürümüş göletle ya da bu cam odanın her santimini

lekeleyen ihmalle hiçbir ilgisi yoktu. Tamamen görüş alanımın hemen ötesinde hissedebildiğim adamla ilgiliydi.

Jasper.

Onun varlığı, patlamayı bekleyen bir fırtına gibi seranın havasında asılı kalmıştı ve ondan kaçamıyordum. Kaçmak isteyip istemediğimden de emin değildim. Kendimi, çoktan gitmiş olmam gerektiğini bilmeme rağmen dönen siklonu izlemekten kendini alamayan, EF5 şiddetindeki bir kasırganın kenarındaki bir fırtına avcısı gibi hissediyordum.

Önce onu fark etmeyi reddederek, işime, elimdeki mala'ya, avuçlarımın altındaki pürüzlü taşın dokusuna ve burnuma gelen küflü toprak kokusuna odaklanmaya çalıştım, ama düşüncelerim dağılmayı reddetti ve sürekli ona geri döndü. O, evin her şeyiydi; karanlık, mesafeli, kasvetli ve korkunç, güzel ve pahalı bir vernikle kaplı. Onda tam olarak anlayamadığım bir yoğunluk, sessiz bir hüznün vardı. Bunu gözlerinde görmüş, sözleri arasındaki sessizlikte hissetmişim. Katil olunca böyle mi oluyordu? Yoksa başka bir şey mi oluyordu?

Ondan nefret etmek istedim. Yaptığı şeylerden dolayı onu hor gördüm, ama nefret yerine, çoğunlukla ondan ve yapabileceklerinden korktuğumu fark ettim. Bazen, daha önce öldürdüğü ve kolayca tekrar öldürebileceği düşünülen bir kaplanın kafesinde uyuduğumu hatırlıyordum.

Malanın taşa sürtünme sesi çok keskin, o sessizliğe çok aykırıydı; sanki bir yardım ışıltısı gibiydi. Neredeyse bir şey söylemesini bekliyordum. Ama aramızda uzanan derin sessizlikten başka hiçbir şey yoktu.

Ve tam da bu düşünce aklımdan geçerken, alçak ve boğuk sesi sessizliği yarıp geçti. Sanki kendi titreşen nefesimmiş gibi göğsümden süzüldü.

“Bu sabah yardıma ihtiyacınız olduğunu duydum.”

Kapı aralığında durduğunu, beni izlediğini hissedebiliyordum; gözleri tenime ve sinirlerime baskı yapan bir güç gibiydi. Ona aldırış etmedim. Bahçenin sessizliğinde çok uzun zamandır kendi düşüncelerimle baş başaydım ve sözlerini ya da varlığını nasıl yorumlayacağımı bilemiyordum. İş tek başıma yapmadığım ve Sowerby'den yardım aldığım için benimle kavga etmeye mi gelmişti? Kendime kapandım, umarım gider diye düşündüm. Sesinin beklenmedik bir gök gürültüsü gibi içimden geçmediğini sanarak göletten otları yolmaya devam ettim. Gözlerim birden toprak lekeli parmaklarımın titremeye başladığını fark etti.

“Bu sabah yardıma ihtiyacın olduğunu duydum,” diye tekrarladı, sanki tepkimi test ediyormuş gibi, kelimeler aramızda duman gibi kıvrılıyordu.

Sesi şimdi hafifçe hırıltılıydı, kelimeler çok yumuşak, çok bilinçliydi— neredeyse... nazik. Sanki konuşmaya kendini zorluyordu, sanki konuşmak istemiyordu ama kaçınmıyordu. “Az önce Sowerby ile konuştum.”

Sözlerinde bir şeylerin kıpırdandığını hissedebiliyordum, bir meydan okuma, bir onaylamama havası, ama aynı zamanda başka bir şey de vardı— tam olarak adlandıramadığım bir şey. Bu evdeki insanlarla ilgili olarak ne kadar sık böyle hissettiğim beni sinirlendiriyordu, sanki hepsi bir şey saklıyordu. Başlangıçta personelin kullandığı tüm kısa sözlerin ve gergin bakışların Jasper'dan duydukları korkudan kaynaklandığını varsaymıştım, ancak kırmızı elbiseli hayaleti gördükten sonra, bunun daha fazlası olup olmadığını merak ettim. Bir şey söylemem gerekiyordu. Gitmeyecekti ve ben durumu garip hale getiriyordum. Adamdan ne kadar nefret etsem de, beni kovmaması ve malikaneden atmaması için ona ihtiyacım vardı.

“Evet, inanılmaz derecede yardımcı oldu,” diye yanıtladım kibar, mizahsız bir gülümsemeyle. Gözlerim göletteydi, dikkatim elimdeki işe odaklanmıştı. Yine de, sessizliği bir şeyle, herhangi bir şeyle doldurma ihtiyacı hissettim. “Umarım bu anlaşmamızı bozmaz. Filtre benim kaldıramayacağım kadar ağırdı ve o gönüllü oldu. Sorun olmayacağını varsaydım.”

Cilalı botlarının aşınmış taş döşemelerde çıkardığı hafif gıcırtyla öne doğru bir adım attı, ama ben hâlâ yukarı bakmadım. Varlığının giderek büyüdüğünü, daha da heybetli hale geldiğini, uzakta toplanan bir yağmur bulutu gibi hissedebiliyordum. Kendimi biraz daha küçültmeye, daha kompakt hale getirmeye çalışırken, dikkatimi saygılı bir şekilde başka yere yönlendirdim. Hayatımda herhangi bir beceri edinmişsem, o da görünmezlik sanatıydı. Unutulmanın incelikli sanatında ustalaşmıştım.

Onun her an dönüp gideceğini bilmeme rağmen çalışmaya devam ettim.

Yapmadı.

“Sowerby sandığı kadar genç değil,” dedi, sesi alçalarak, sanki aramızdaki havayı test edercesine, daha sakın bir tona bürünerek. “Ve uşağım olmadan kalmaktan nefret ederdim.”

Sözleri beklediğimden daha çok etkiledi. Sessizdi ama yaşlı çalışanlarına karşı gerçek bir ilgiyle doluydu – bu da itiraf etmek istediğimden daha çok canımı sıktı. Soğuk ve umursamaz olmalarını istiyordum ama değillerdi. Beni hazırlıksız yakaladıkları bir şekilde meydan okudular. Ellerim taşın üzerinde donmuş kaldı, mala kazıma işleminde yarıda kaldı. Hemen cevap vermedim – cevabı bilmediğim için değil,

cevabın ne anlama gelebileceğinden korktuğum için. Tanrı korusun, adamın zihnimde dönüp duran karmaşaya ekleyebileceği herhangi bir kurtarıcı özelliği olmasın.

“Sowerby’nin iş için ayrılacağınızdan bahsettiğini sanıyordum,” dedim sonunda, sesim hissettiğimden daha sakın çıkıyordu. Gözlerine bakmadım ama yine de üzerimde olduğunu hissettim. Sıkılıp gitmek yerine, bana baktığını, vücudumun her parçasını fark etmemi sağlayan bir şekilde beni izlediğini hissettim. Sanki içime, yüzeyin ötesine, özenle inşa ettiğim maskenin ötesine bakmaya çalışıyordu.

İlk başta cevap vermedi, sadece o rahatsız edici sessizliğiyle beni izledi. O sessizliği bozmak, gürültüyle doldurmak, aramızdaki gerilimi daha katlanılabilir hale getirmek istedim. Ama sessizlik devam etti. Acaba çok çekici olduğu için miydi? Bu gerilimin kaynağı bu muydu? Ben mi yaratmıştım? Kendimden nefret ettim. O soğuk, korkunç bir katildi.

Bunu kendime bu kadar sık hatırlatmak zorunda kalmamın sebebi neydi?

"Katya bana önümüzdeki üç ay boyunca iş için uzakta olacağınızı söyledi," dedim, ses tonuma sızan rahatsızlığı gizleyemeden.

"Burada beni tutan bir şey var," diye mırıldandı kendi kendine, sanki bu kelimeleri doğrudan söylemek onun için çok ağırmış gibi.

“Ek bina mı? Neredeyse bitirmişlerdi sanıyordum. Katya da öyle demişti. Dışarı çıktığımda bile işçileri hiç görmüyorum.”

Beni görmezden geldi. "Bu gerçekten de tek bir kişi için çok fazla iş gibi görünüyor. Burası artık eskisi gibi değil."

Kış bahçesini incelerken sözleri daha yumuşaktı ama yoğunluğu hiç azalmamıştı. Keskin ve ham bir şekilde aramızda asılı kaldılar, sanki uzun zamandır serbest bırakılmayı bekliyorlarmış gibiydi; sanki sadece malikaneden değil, tamamen başka bir şeyden bahsediyordu.

Konuşurken ses tonundaki anlayış, işleri benim başa çıkamayacağım kadar karmaşıktırdı; sanki söylentilerin bana inandırdığı kadar soğuk ve korkunç biri değilmiş gibiydi. Kafa karıştırıcıydı. Vücudumdaki sinirler bir arp gibi gerilmişti. Konağın durumu hakkındaki hüznü sözleri, prova yapılmamış ve samimiydi, bu da beni daha da şaşırttı.

“Kırılmak karakter ve güç yaratır,” dedim yavaşça, sesim kısık, hâlâ küçük kalmaya çalışıyordum, ama bu sözlerin ona mı yoksa bana mı yönelik olduğundan emin değildim. “Umarım bazı yerlerde ve insanlarda

böyledir.” Sözleri söylediğim anda pişman oldum. İçlerinde, duyulmasını istemediğim, onun fark etmemesini umduğum bir kırılmanlık vardı.

Yaklaştı, botlarının taş zeminde çıkardığı hafif sürtünme sesi duyuldu. Sanki üzerime doğru yaklaşıyordu ve bir an için geri çekilebilmeyi, aramızda mesafe koymayı diledim. Ama yapmadım. Yapamazdım. Aramızdaki bu tuhaf kinetik enerji buna izin vermedi.

“Çoğu kırık şey kurtarılamaz,” dedi, sesi hayal kırıklığıyla karışık bir tonda – ya da belki daha anlamlı bir şey. “Bazen yerler ve insanlar çabaya değmez.”

Derin bir nefes aldım, göğsümde bir kıvılcım çaktı—belki de acıydı—ama bunun alevlenmesine izin vermeyecektim. Şimdi değil, onun önünde değil. Onun yanında görünmez kalmanın neden bu kadar zor olduğunu bilmiyordum—normalde çok kolaydı. “Bir şey çaba gerektiriyor diye, hak edilmediği anlamına gelmez,” dedim, sesim niyetimden daha sertti. Sonunda ona baktım, ilk kez göz göze geldik.

Gözleri hatırladığımdan daha koyuydu; sağanak yağmurdan hemen önceki fırtınanın simsiyahlığı gibiydi. Bir anlık şaşkınlık ifadesi olmuştu ama hızla kaybolmuş, yerini o tanıdık soğukluğa bırakmıştı—korumaya çok özen gösterdiği duvar. Onu suçlayamazdım; benim de kendi duvarlarım vardı. Zihinsel yapısının derinliklerindeki iskeletleri ancak hayal edebilirdim.

Neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum. Sözlerinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini de bilmiyordum. Onunla ilgili her şey, bu durum, son derece kafa karıştırıcıydı. Keşke gitseydi de onun o korkunç imajını koruyup ondan nefret etmeye devam edebilseydim. Ayrıca annesine ve babasına ne olduğunu da öğrenmeyi çok istiyordum. Tüm söylentileri zaten duymuştum. Gerçeği öğrenmek istiyordum.

Kırık metaforumu bırakmak istemeyen adam, devam etti. “Bu bahçe ya da burada yaşananlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi, sözleri şimdi daha keskin ama yine de sakin bir tonda. “Bu yeri üç ayda eski haline getiremezsin, bunu ikimiz de biliyoruz. Öyleyse neden başaramayacağını bildiğin halde kendini her gün bu işe bulaştırmaya devam ediyorsun? Bir haftadan biraz fazla oldu, artık bırak gitsin. Dizlerinin üzerinde acı çektiğini görüyorum. Bundan ne elde edebilirsin ki? Zam mı? Sanmıyorum. Rakamlarını gördüm. Benim bağışım sadece bir yıl daha yetecek ve o miktardan bir daha alamayacaksın. Bırak ve yeni bir iş bul. Bu işi almak

için neredeyse ruhunu satıyordun. Neden, Eliza? Neden bu yeri düzeltmekte bu kadar kararlısın?”

Onun adımı ilk kez söylediğini fark ettim. Bu bana, uzun süre dokunulmadan bekletilmiş bir kilidin, uygun bir anahtarın yumuşak ve tatmin edici bir tık sesiyle yerine oturmasının verdiği hissi hatırlattı. Aramızdaki gergin hava, kopmak üzere olan gergin bir lastik bant gibi gerilmişti. İçimde öfke yeniden yükseldi, sıcak ve rahatsız ediciydi. Ama altında, bir kırılğanlık kıvılcımı vardı. Aramızdaki duvarda bir çatlak—her ikimizin de paylaştığı, ama ikimizin de kabul etmeye istekli olmadığı ham ve kırılğan bir şey.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kaçırdım, göletin kenarındaki toprağa küreği daha da derine itmeye başladım. “Çünkü eğer bunu tek başıma yapamazsam,” diye mırıldandım, ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz boş geldi, “o zaman başarısız olurum ve hiçbir şey değişmez. Onsuz hiçbir şey yapamam.” Korkunun göğsümden ve kollarımdan geçtiğini hissettim, onunla ne kadar açıkça konuşursam o kadar artıyordu.

“Eğer başarısız olursan...” Artık o kadar yakındı ki, vücudunun sıcaklığını, elinin yanının elime değmesini hissedebiliyordum ve nefesim boğazımda düğümlendi. Nefesi yanağıma sıcak bir şekilde değdi ve tüylerimi diken diken etti. Bir şekilde ne dediğimi anlıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Ve bundan nefret ediyordum. Keşke önümdeki gölet dolu olsaydı da kendimi—ya da onu—boğabilseydim. Vücudumdaki sert, karıncalanma hissi veren korku, aniden daha etkileyici bir şeyle birleşti.

"Başarısız olamam," diye yanıtladım, bu sefer sesim daha kısıktı.

Bir an orada öylece durduk, sessizlik iyice bastırılmıştı, ikimiz de bu sessizliği bozmak istemiyorduk.

Gözlerim kış bahçesinin karşısına dikilmişti, onun beni izlediğini hissediyordum, bakışlarının yoğunluğu görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı, ama başımı kaldırmadım. Kaldıramazdım. Eğer kaldırırsaydım, hazırlıklı olmadığım masum bir şey göreceğimden korkuyordum—görmek isteyip istemediğimden emin olmadığım bir şey.

Jasper geri çekilerek o anı bozdu. Varlığı hâlâ hissediliyordu, ama artık o kadar yakın bir konumda değildi. Omuzları gergin bir şekilde kapıya doğru döndü ve nefesim nihayet yavaşlamaya başladı.

“Gitmem gerek,” dedi, sesi neredeyse fısıltı gibiydi, ama bana yönelik olmadığını biliyordum. Gittiği için minnettar olmalıydım, ama olmadım. Başka bir şey hissettim—hayal kırıklığı ile bir yandan da, bir şekilde,



kendimin hassas yanlarını yanlışlıkla açığa vurmuş ve bunların onu tiksindirmesine neden olmuş olmanın verdiği rahatsız edici his arasında sıkışıp kalmış bir şey.

Neden bu olay onun yanında başıma geldi? Bu adam, bu adam, sanki damarlarıma işlemiş ve sessiz, ölçülü halimi dışarı atarak, çatışmacı, savunmasız bir kadını ortaya çıkarmıştı. Neden onunla bu kadar çok konuştum?

Önümdeki büyük vitrin taşına kafamı vurmak istedim. Yavaş ve ölçülü adımlarını duydum, seranın sessizliğinde yankıları çok yüksek çıkıyordu. Botlarının düzensiz zemine vuran sesi öfkeliydi, ama havayı kesen, arkasından kapanan kapının sesiydi, tıpkı keskin bir nefes veriş gibi.

Bu üç ay çok uzun geçecekti.

Odaya yeniden sessizlik çöktü. Kalp atışlarım hızlandı, ellerim hâlâ mala sapını sıkıca kavramıştı, parmaklarım aşınmış sapa karşı bembeyaz olmuştu. Havadaki yoğunluğu üzerimden atmaya çalıştım ama o yoğunluk, göğsümde duman gibi kıvrılarak kaldı.

Bu neydi? Jasper ile aramda neden böyle bir gariplik vardı?

Yavaşça nefes aldım, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Nefes alırken ciğerlerimi toprak kokusu doldurdu. Bulunduğum yerde yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Otlar temizlenmişti ama hareket etmek istemiyordum. Henüz değil. Aramızdaki bu garip, manyetik çekim hala havada uğuldarken değil. Verdiğim bilgilerden utanıyordum. Neden kendimi ona böyle açığa vurmuştum ki? Birbirimizi neredeyse hiç tanı mıyorduk ve onun hakkında bildiklerim bile buradan kaçmam için yeterli olmalıydı. İyi bir adam değildi.

Kendi başıma biraz araştırma yapmam ve bulabildiğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Bu gece internete girip Hester Blackwood hakkında ne bulabilirsem onu öğrenecektim. Başımı salladım. Herkesten nefret ediyordu. Şımarık bir veletten sapık bir katile dönüşmüş birinden başka bir şey değildi... ve şimdi onun çatısı altında hapsolmuştum. Ve kimsenin sahip olmadığı bir fırsatım vardı. Konağın içindeydim. Etrafta dolaşp neler olup bittiği hakkında kendim için bazı cevaplar bulabilirdim.

Jasper Blackwood, tüm o kasvetli sessizliği ve soğuk kayıtsızlığıyla, dışarıda ufukta büyüyen fırtına gibiydi. Orada olduğunu biliyordum. Hissediyordum. Ama ona göğüs germeye hazır olup olmadığını bilmiyordum. Şüphesiz, Blackwood Malikanesi'nin en tehlikeli parçasıydı,

ama tıpkı azgın bir fırtına gibi, uzak durmam gerektiğini bilmeme rağmen, onu izlemekten kendimi alamıyordum.

Elini daha önce benimkine değdirmesinden dolayı parmaklarım hala uyuşuyordu, küreği bir kenara bıraktım. O sıcaklığı bir türlü atamıyordum. Ona karşı verdiğim tepkiyi durduramıyordum. Çıldırıcıydı. Daha uzun süre burada kalsaydı, muhtemelen kalp krizi geçirirdim. Bu evden, kış bahçesinden bahsederken bana bakışında bir şey vardı. Sanki kimseye göstermediği bir yanının bir görüntüsünü görmüştüm – ya da en azından öyle hissetmiştim. Belki de ihtiyacım olan cevapları içeriyordu.

Çömeldiğim yerden kalktım, ellerimi yırtık pırtık bol kot pantolonumun kumaşıyla silkeledim. Uzun süre diz çökmekten bacaklarım kaskatı kesilmişti, ama kendimi zorlayarak onun olduğu yerden uzaklaşarak kış bahçesinin arka kenarına doğru ilerledim. Arka duvardaki yatağa adım attım. Elim sivri ve keskin bir cam parçasına değdi ve derimi kestiğinde nefesim kesildi, ince bir kan çizgisi hızla yukarı doğru fışkırdı. Acıdan irkilerek elimi çektim, ama acıyı daha tam olarak anlayamadan, botların geri dönüş sesini duydum.

Jasper.

Kahretsin.

Tereddüt ettim; en son istediğim şey onunla bir başka savunmasız an yaşamaktı. Onun yaklaştığını hissedebiliyordum ve kendimi cam duvardan atıp bakmaya bile korktuğum uzaktaki uçurumdan aşağı atmak istiyordum.

“Kanıyorsun,” dedi sesi kısık bir tonda. Sesinde hafif bir endişe vardı. Elime baktım, avucumdan bileğime doğru ince bir kan çizgisi uzanıyordu. Ciddi bir şey değildi ama canımı yakıyordu.

Onu savuşturmak üzereydim ki, korku ve merak karışımı bir duyguyla kelimelerim boğazımda düğümlendi. Eli nazikçe elimi kavradı ve beni kırık camlardan uzaklaştırdı, sanki kayıp bir çocukmuşum gibi. Dokunuşu beklenmedikti; nazik ama kararlıydı. Temastan hala şoktaydım, teninin sıcaklığı tenime yayılıyordu. Gözlerim kırılmıyordu. Sanki her şey durmuştu ya da ben yeni başlamıştım. Hiçbir şey hatırlayamıyordum; neden ondan bu kadar nefret ettiğimi bile.

Ona bakmak için döndüm; gözleri karanlık, okunaksızdı ama içinde bir anlık şefkat parıltısı vardı. Ve ben de ona dik dik bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşkındım.

"Yapma," diye mırıldandı.

Eli elimde kaldı ve vücudumdaki her kas gerildi, her sinir o kadar yoğun bir şekilde aydınlandı ki, sanki yanlışıyla sıcak bir sobaya dokunmuş gibi geri çekilmek istedim. Ama kıpırdamadım, o da kıpırdamadı.

Uzun bir sessizlikten sonra, sesi boğuk bir fısıltıyla, "Yardım edeyim," dedi.

Nabzımı boğazımda, parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Geri çekilmeliydim. Bir adım geri atmalı, beni yalnız bırakmasını söylemeliydim. Ama kelimeler takılıp kalmıştı, göğsümün derinliklerinde bir yerlerde sıkışmıştı. Bunun yerine, konuşamayacak kadar şaşkın, onun erkeksi yakınlığıyla sarhoş olmuş bir halde, sadece hafifçe başımı salladım.

Ceketinin cebinden küçük, koyu renkli bir bez parçası çıkardı ve nazikçe elimdeki kesiğe bastırdı. Parfümünün veya tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. Karanlık ve gizemliydi, tıpkı kendisi gibi. Zengin deriyle örtülü öd ve vetiver kokusu duyularımı sardı. Dokunuşu özenli, bilinçliydi ve onu tanıdığımından beri ilk kez, o kadar korunaklı, o kadar mesafeli olmayan bir şey gördüm. Parmakları tenime karşı serindi ve nefesim bir türlü düzene girmiyordu. Korkunun bir titreşimi omurgamdan ve alt karnımdan yukarı doğru yankılandı, omuzlarım bir an titredi. Çok farklı bir his korkuyla dans etti ve alt karın bölgemde çırpındı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım, sesim olduğundan daha boğuk çıkmıştı. "İyiyim."

Geri çekilmedi. Bunun yerine, bana ağır bir bakışla baktı, ifadesi okunamazdı. "İyi değilsin. Burada iyi değilsin."

Aramızdaki değişimi hissedebiliyordum, sanki bir şeyler çözülüyordu. Duygularım ve mantığım arasında kalmıştım.

"Merak etme, iz kalacağını sanmıyorum," dedi kendi yara izine atıfta bulunarak, hafif bir espriyle.

"Bunu nasıl elde ettin?" diye fısıldadım, kendimi tutamadım. O kadar yakındı ki, uzanıp alnındaki derin, girintili çıkıntılı çizgiye dokunmamak için kendimi zor tuttum.

Elime odaklandı, boğazını temizledi ve neredeyse utanmış bir şekilde gözlerini yere indirdi. "On altı yaşındayken bisiklet kazası geçirdim," diye mırıldandı.

"Bisikletin durumu nasıl? Yara iziyle uyumlu mu?" diye sordum, ortamı biraz neşelendirmek amacıyla.

Yüzü daha da sert ve ifadesiz bir hal aldı. "Bisiklet sağladı; yara izi, onu çaldığım adamın kafama kürekle vurması sonucu oluştu."

Bu duruma ne kadar şaşırdığımı belli etmemeye çalıştım.

Çenesindeki kaslar seğirdi ve kaşları çatıldı. "Ne demek olduğunu biliyorum," dedi sesi şimdi daha kısık, neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Kendini... yalnız hissetmek ve herkesin senin başarısız olmanı beklediğini düşünmek..." Son kelimedede sesi titredi, ama sadece bir saniyeliğine. Sadece bir çatlak, içindeki derin bir şeyin hafif bir yankısı gibi.

Boğazım düğümlendi, yutkundum ama ne diyeceğimi bilemedim. Onun hissettiği şeyi hangi kelimelerin düzeltebileceğini bilmiyordum, ya da bunu isteyip istemediğimi de bilmiyordum.

Onun kötü, şımarık bir çocuk olduktan sonra anne babasını öldürdüğüne dair söylentileri, halka açık yerlerde onlara saldırdığına dair tüm hikâyeleri düşündüm. Jasper'ın annesinin yatağının ayak ucunda boğazını tuttuğu görüntüsü birden aklıma geldi. Aniden bin farklı şey hissediyordum ve odaklanabileceğim tek bir şey seçemiyordum. Saf tehlike, kafa karıştırıcı, neredeyse çekici bir şekilde, her zerresinden sızıyordu sanki.

"Ne demek olduğunu bilmiyorsun," dedim savunmacı bir şekilde. "Anne babanı öldürmeden önce onları sevdiğinden bile şüpheliyim." Sözler, engelleyemeden ağzımdan kaçtı. Bunların hiçbirini söylemek istememiştim, o noktaya gelmek istememiştim, ama sözler çoktan çıkmıştı ve minnettardım. Mesafeye ihtiyacım vardı—ama bunun sonuçları olmaması için dua ettim.

Bakışları kaydı, yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Sanki sözlerim onu fiziksel olarak itmiş gibi elini geri çekti ve elinin yanında olduğunu görmeden önce refleks olarak irkildim. Benden bu kadar kaotik, ağzı gevşek bir tepki uyandıran başka bir insanla hiç karşılaşmamıştım. Elbette bunu yapacak kişi son derece tehlikeli biri olmalıydı.

"Yaşadığınız her şey için üzgünüm." Sesi yine soğuktu. Gözleri artık benimkilerle buluşmuyordu. Başka bir şeye, çok uzak bir şeye odaklanmışlardı. "Ancak, sandığınızın aksine, anne babamı çok seviyordum."

Öfkesinin altında, sesindeki hamlığı duydum. Kırılmış bir şeyin yankısıydı bu, çok iyi bildiğim bir acıyı dile getiren bir şeydi. Bana karşı zaaflarını itiraf etmek istemediğini, ama benim gibi o da kendini durduramadığını fark ettim.

"Bana acımanıza gerek yok. Annem ve babam hâlâ hayatta."

Sözler, niyet ettiğimden daha çok acı verdi ama artık onları durduramazdım.

İlk başta konuşmadı, ama aramızdaki sessizlik artık mesafeyle dolu değildi. Bir anlık, sessiz, geçici bir anlayış kıvılcımı vardı. Sadece bir an için. İkimiz de birbirimize verdiğimiz tepkilerle şaşırmıştık.

Bu, Jasper'ı... insani kıldı. Anlamaya çalıştığım o aşılmaz figür değildi artık. Garip, karanlık bir malikanede sır saklayan o kasvetli adam da değildi. Bir anlığına, sadece benim gibi aynı kırgınlığı hisseden biriydi.

Dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Bunun yerine, hâlâ kesik olan ama kanaması yavaşlayan elime baktı. Gözleri yüzüme kaydı. "Buraya gelmemeliydin," diye mırıldandı tekrar, kalın kaşları çatılmıştı.

Tekrar gitmek için döndü ve ben onu durdurmadım. Kalbim hâlâ göğsümde gümbür gümbür atarken, kapı aralığının gölgelerine doğru uzaklaşmasını izledim.

Tam olarak anlayamadığım bir şeyler oluyordu. Hayatımda hiç bu kadar karanlık bir korkuyla karışık, kafa karıştırıcı bir çekim hissini bir arada yaşamamıştım. O bana yakınken vücudumda oluşan hisler çok tuhaf bir şekilde heyecan verici, sarhoş ediciydi. Tehlike, çok ama çok tehlikeli bir şekilde açlıkla iç içe geçmişti. Ateşle oynamayı hiç sevmezdim ve şimdi de başlamayacaktım. Bu malikaneden sağ çıkmak istiyorsam, Jasper'dan olabildiğince uzak durmam gerektiğini biliyordum.

## BÖLÜM 10

# ELIZA

Sırtımda daha önce farkında bile olmadığım kas ağrıları vardı. Bahçede saatlerce eğilerek, toprağı kazıp ot yolmak beni perişan etmişti. Bu kadar emek gerektiren bir bahçede daha önce hiç çalışmamıştım ve ot yolmanın daha yarısına bile gelmemiştim. Her geçen gün daha uzun ve daha zor geçiyor, kısa uyku molaları bile yeterli toparlanma süresi sağlamıyordu.

Ellerim kaskatı kesilmişti, sürtünmeden oluşan kabarcıklar yüzünden eldivenlerimi çıkardıktan sonra kirlenmiş ve nasırlaşmıştı. Yorgunluk kemiklerime işlemişti, her hareketim bir öncekinden daha yavaştı. Tanrım, sadece yatağıma uzanmak istiyordum ama yapamıyordum. Zaten uyuyabileceğimi de sanmıyordum, zihnim böyle çalışırken. Kalp atışım bile garip, düzensizdi, her birkaç dakikada bir göğsüme timpani davulu gibi vuran derin bir gürültü vardı.

Jasper'la bahçede kavga ettiğimizden beri birkaç gün geçmişti—eğer "kavga" doğru kelimeyse—ve o zamandan beri moralim giderek kötüleşmişti. Hayaletten hiçbir iz kalmamıştı ve geçen her gün bana ne kadar beceriksiz olduğumu gösteriyordu. Kendimi işe vermiş, Jasper'ın orada olabileceğini bildiğim zamanlarda mutfak ve yemek alanlarından uzak durmuştum. Ona söylediğim her şeyden utanıyordum, utanmamam gerekse bile. Her şey etrafımda çökmeye başlıyordu ve kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Daha önce, birkaç bitkiyi tanımlamama yardımcı olup olamayacaklarını öğrenmek için iş yerimi aramıştım. Emin olmadığım birkaç örneği

işaretlemiştim ve patronum bana kolayca yardımcı olduktan sonra, garip bir şekilde kıkırdadı ve son zamanlarda annemle konuşup konuşmadığımı sordu.

Midem tamamen çökmüş ve yer döşemelerinin arasından aşağıya doğru sarkmıştı.

Hayatımın hiçbir alanını kontrolsüz bırakamıyordum ve malikanede çalışarak bu canavarı kızdırmıştım. Anlaşılan, haftanın başlarında onu arayıp Blackwood Malikanesi'nde tek başıma çalışmanın benim için çok zor olduğunu ve "güvende olmak için" başka birini göndermesi gerektiğini söylemiş. Ayrıca Pinehurst Botanik Bahçeleri'nde de pek mutlu olmadığımı ve yapmayı tercih edeceğim daha önemli çevre işlerim olduğunu da söylemiş.

Ona nerede olduğumu ve ne yaptığımı mesajla bildirmiştim, ama bugüne kadar buraya geldiğimden beri ondan gelen tek bir telefon görüşmesini bile yanıtlamamıştım; devasa demir kapılar bana sahte bir mesafe ve cesaret hissi veriyordu. Bu, onun aramalarına cevap vermediğim için aldığım cezaydı. Hiç şaşmazdı. Her. Seferinde. Kendimi korumak için ondan uzaklaşmaya çalıştığımda, o beni bir şekilde eskisinden daha kötü cezalandırırdı.

Patronum Dr. Lithgow, nazik ama anlaşılır bir şekilde rahatsızdı ve bana Blackwood Manor veya Pinehurst'te olmak istemiyorsam yerime birini bulmak için çalışmaya başlayacağını söyledi, ardından da nazıkçe ama sert bir şekilde "aile dramasının ortasında olmaktan" ne kadar hoşlanmadığını belirtti.

Çok utanmıştım.

Pinehurst Botanik Bahçeleri, onu uzak tutabildiğim tek yerdi; normal bir hayat yaşayabildiğim tek yerdi. Ele geçirilme ve parçalanma hissi tekrar içimi kapladı. Artık neden karşı koymaya çalıştığımı bilmiyordum.

Şimdi her zamankinden daha çok, bu projede başarısız olma endişelerim beni rahatsız ediyordu. Jasper'ın dediği gibi, imkansız bir görevdi.

Şifremi girerken ve telefonumda onun iletişim bilgilerini bulana kadar kaydırırken ellerim öfkeyle titriyordu. O kadar sinirliydim ki doğru düzgün düşünemiyordum. Blackwood Malikanesi'nde bulunmamın tek sebebi, işimi güvence altına alacak olan botanik bahçesi için nadir bitki çoğaltmaları ve bir bağış sağlamaktı. Günümün her lanet dakikasında bitkin ve korkmuş haldeydim ve şimdi o, işimi ne kadar iyi yaparsam yapayım, işimi kaybetme riskini mi göze alacaktı? Neden bir kerecik olsun beni rahat bırakıp

başkasını rahatsız etmiyordu? Sinirden kalbim hızla çarpıyor ve boğazımda gümbür gümbür atıyordu. İşte bu kadardı, bir kerecik olsun ona haddini bildirecektim.

Telefon bir kez çaldıktan sonra kadın telefonu açtı.

"Umarım iyi vakit geçiriyorsunuzdur." Sesi telefonda keskin bir şekilde yükseldi ve rahatsızlığını hissettim.

"Merhaba anne," dedim. Sesini duyduğum anda öfkem kaynamaktan yatışmaya geçti. Ne kadar kızgın olursam olayım, tecrübelerim bana onun daha da kızgın olabileceğini göstermişti. "Hayır, iyi vakit geçirmiyorum. Çok yorgunum. Durmadan çalışıyorum."

"Evlat, bana karşı böyle tavır takınma. Bütün bunlar senin suçun. Son iki haftanın benim için ne kadar stresli geçtiğini biliyor musun?"

Duygularımı kontrol altına almaya çalışırken gözlerimi kapattım.

"Az önce Doktor Lithgow ile konuştum, Anne. Neden iş yerimi aradınız? Neden? İşimi kaybetmeme neden olabilirdi." Sesim, duyguların yoğunlaşmasıyla titredi.

"İşini mi kaybettin? Onu aradığım için bana teşekkür etmelisin Eliza. Şu anki muhakeme yeteneğine bir bak."

"Benim yargım mı?" Telefonu o kadar sıkı tutuyordum ki, parçalara ayrılacağını sandım.

"Evet," diye tersledi. "Blackwood Malikanesi'ndesin Eliza, kendi isteğinle. Elbette yargını sorgulamakta haklıyım. Bu sadece kendi seçimlerini yapacak ayırt etme yeteneğinin olmadığını kanıtıyor. Blackwood'ların ne kadar berbat olduğunu sana kaç kere söyledim? Kendini koruma içgüdün var mı? Belli ki yok. Sence seni umursuyorlar mı? Onlar—o umursamıyor. Fabrikalarından zehirli atık sızarken koca bir kasaba halkını umursamadılar. Onların ne kadar korkunç olduğunu kafana kaç kere daha kazımam gerekiyor?"

Baş ağrım kafatasımı yarıp beynimi dışarı fırlatmadan önce avucumu alnıma koymak zorunda kaldım. Pinehurst kasabasını mahveden zehirli kimyasal sızıntısının hikayesini yağmurdan daha çok duymuştum. Olanlar korkunçtu, kasabadaki insanlar su kaynağındaki kimyasallardan hastalanınca tüm yer kapatılmıştı. Blackwood'lar önemli kişilere rüşvet vermişti ve fabrikanın çalışanlarının çoğu taşındıktan ve her şey tamir edildikten sonra, annem Lorreta Arnold, olayı atlatamayan tek kişi gibi görünüyordu.



“Biliyorum, ama özel hayatıma müdahale etmene ve iş yerimi aramana gerek yok,” dedim daha yumuşak bir ses tonuyla. Ne kadar sinir bozucu olsa da, kendi yöntemleriyle benim için endişeleniyordu.

"Zaten botanik bahçelerindeki işinden ayrılıp, sana söylediğim gibi benimle çalışmaya gelmelisin."

“İstemiyorum—” diye dikkatlice itiraz etmeye çalıştım. Bu da çok sık konuştuğumuz bir konuydu. Muhtemelen hayatta benden istediği ve benim de onun isteklerine boyun eğmediğim tek şeydi.

Her zamanki gibi sebeplerimi umursamadan sözümü kesti. “Jasper Blackwood, anne babasından bile daha kötü, ki onlar da berbat insanlardı. O çocuğun onları öldürdüğü için hapiste çürümemesinin tek sebebi, paralarını ele geçirmiş olması ve herkesi avucunun içine almış olması. On beş yaşındayken de kötüydü, şimdi de daha iyi değil. Her şey Blackwood Industries tarafından gizleniyor. İçinde bulunduğun tehlikeyi göremiyorsan, annen olarak bu benim sorumluluğum. Şimdi seni almaya geliyorum.”

Onun beni almaya geleceği düşüncesiyle vücudumda bir ürperti hissettim. "Hayır, Anne. Henüz gitmiyorum. Her şey yolunda. Jasper iyi. Bu konservatuvarı bitirene kadar buradayım. Cesedin akışını görmelisin..."

“Onunla yatıyorsun. Biliyordum. Kız kardeşine sandığımdan daha çok benziyorsun.” Sözleri kalbime bir kırbaç gibi saplandı ve ağzım açık kaldı.

"Anne, onunla cinsel ilişkiye girmiyorum!"

“Biliyor musun, bunca insan arasında neden seni o yere soktuğunu merak ediyordum, şimdi anlıyorum. O serada oynamana izin vermesinin tek sebebi seninle birlikte olmak istemesi. Annesini ya da eşyalarını hiç umursamadı ve sen de değerli bitkilerle ne yapacağını bilmiyorsun. Sen neredeyse botanikçi bile değilsin,” dedi soğuk bir şekilde.

Düşmeden önce taş döşeli yola oturmak zorunda kaldım. İnsanı dengede ve dik tutmakta umudun ne kadar önemli bir rol oynadığına inanmak zordu. Cevap vermediğimde ve konuşmamızın başında göstermiş olabileceğim herhangi bir direnişi bastırdığını hissettiğinde, konuşmaya devam etti.

"Eğer fahişelik yapacaksan, en azından kendine biraz para kazanmalısın, sadece botanik bahçesine değil," diye devam etti.

"Sürtük gibi davranmıyorum. Birlikte yatmıyoruz," diye sessizce tekrarladım.

"Doğru," dedi küçümseyerek. "Eğer bunlardan bazılarını babamla birlikte çalıştığımız kar amacı gütmeyen kuruluşa götürürseniz, size iyi bir pozisyon verirler. Bizim size sağlayabileceğimizden daha iyi."

"Gitmek gerek."

Kısa bir sessizlik anı yaşandı.

"Bir gün, umarım senin gibi bir kızın olur da tüm bu stresi ve acıyı çekmek zorunda kalmazsın." Nefes alışverişi hızlandı ve histerik bir şekilde ağlamaya başladı. "Tanrı korusun, seni seviyorum ve senin için en iyisini istiyorum, ne kadar berbat bir anne olmalıyım. Seni bu kadar çok seven bir annen olduğu için çok üzgünüm." Ağlaması daha da şiddetlendi ve dramatikleşti.

Hâlâ kızgındım ve manipülatif davrandığını bilmeme rağmen, kendimi kötü hissetmekten de kendimi alamıyordum. Kimseyi üzme istemiyordum. Beni sevme biçimine katılmıyordum ama böyle davranmasının önüne geçebileceğini de düşünmüyordum.

Sesim yumuşak ve teselli ediciydi, sadece hafif bir rahatsızlık belirtisi vardı. "Gitmem gerekiyor anne. Buraya gelme. İyiyim. Seni sonra ararım."

Telefonu kapattım, tamamen bitkin ve yenilmiş hissediyordum. Neredeyse iki hafta sonra, nerede olduğunu bilmediğiniz sürece serada bir şey yaptığının izi bile zor görünüyordu ve daha da kötüsü, ceset çiçeğinin fotoğraflarını Dr. Lithgow'a gönderdikten sonra, onun sadece iki ay sonra çiçek açacağına inandığını öğrendim – ben buraya ilk geldiğimde üç ay sanıyordum, yani başlangıçta düşündüğümde iki hafta daha az zamanım vardı.

Hem fiziksel hem de duygusal olarak yenilmiştim. Verecek hiçbir şeyim kalmamıştı ve taş yolda durup etrafıma bakarken kendimi paramparça olmuş gibi hissediyordum. Annem haklıydı. İş yerindeki herkes haklıydı. Jasper haklıydı. Bunu yapamazdım.

İki ay içinde tüm serayı restore etmemin imkanı yoktu. Daha yeni başlamıştım ve şimdiden başarısız oluyordum. Göğsüm rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu, stres ağrıyan vücudumu kemirerek acı verici bir hal alıyordu.

Kendimi hiç bu kadar yalnız ve yenilmiş hissetmemiştim, bu da çok şey anlatıyordu. İş arkadaşlarımla buluşmak için şehre arabayla gitmeyi düşündüm ama gerçek şu ki, aslında hiç arkadaşım yoktu. Enerjimi tüketen ve bana dertlerini anlatan insanlar vardı. Bana şikayet eden ama nasıl olduğumu umursamayan veya beni rahatsız eden şeyleri duymak istemeyen insanlar. Yaslanabileceğim kimse yoktu. Bu yüzden gece geç saatlere kadar birkaç saat daha çalıştım, gözlerimdeki sıcak gözyaşlarının yakıcı etkisini

bastırmaya çalıştım, ta ki vücudumda bir saat daha dayanacak gücüm kalmadığını anlayana kadar.

Çömelerek otların arasına düştüm ve gözyaşlarımın toprağa akmasına izin verdim. Hiçbir şeyim ve kimsem yoktu. Böyle bir şeye kalkışmak için ne düşünmüştüm ki? Kendimi kim sanıyordum? Pinehurst Botanik Bahçeleri için neden bu kadar çok mücadele ediyordum ki? Eğer alışılmışın dışında hareket etmeyi bırakıp annemle birlikte çalışsaydım işler daha kolay olurdu. Belki o zaman işler bu kadar zor olmazdı, belki sonunda bana karşı daha anlayışlı olurdu.

Bu düşünce kafamda dolaşırken bile, bunun doğru olmadığını ve asla da olmayacağını biliyordum. Annem bana asla iyi davranmayacaktı ve hiçbir şey değişmeyecekti. Bu benim hayatımdı işte. Bazı insanların nazik, tatlı ve iyi kalpli aileleri vardı... bazılarının ise yoktu. Bencil davrandığımı bilmenin verdiği suçluluk duygusu içimde dalgalandı. İşler çok daha kötü olabilirdi; diğer insanlar için işler çok daha kötüydü. Bazı insanların ebeveynleri yoktu.

Nemli yüzüm yanıyordu, kolumun pamuğunu yüzüme sürdüm ve içimden bir ah çektim. Mutfaktan bir şeyler alıp yatmam gerekiyordu. Bir saniye daha uyanık kalmak istemiyordum.

Mutfağa giderken olabildiğince sessiz hareket etmeye çalıştım. Ama bacaklarım ağrıyordu, keskin, saplayıcı ve yırtıcı bir ağrıydı. Kambur durmaktan sırtım tutulmuştu ve şişmiş, su toplamış parmaklarım her hareket ettirdiğimde zonklayarak protesto ediyordu. Kendimi mantıklı sınırların ötesine zorladığımı biliyordum, ama istesem bile durup duramayacağımdan emin değildim.

Belki de istifa edip herkesten kaçmalıyım. Bu eğlenceli bir hayaldi, ta ki yemem gerektiğini ve yiyecek ile barınmanın bedava olmadığını hatırlayana kadar; ayrıca Blackwood Malikanesi'nin hayaletine yardım etmeden de gidemezdim.

Karanlık evde yürürken birkaç saniyeliğine, her şeyden kaçıp gitmenin nasıl bir his olacağını hayal ettim. Artık bir botanist olmayacaktım. Hayır, istediğim bir şeyi yapacaktım, yaratıcı bir şey, mesela bir sanatçı olacaktım. Resim yapmayı çok seviyordum, her ne kadar bunu sadece gizlice yapmış olsam da. Bir botanist olarak, bitkileri çizmek için kullandığım deftere botanik eskiz defteri veya saha defteri denirdi. Botanistler genellikle bunları, sahada karşılaştığımız bitkiler hakkında gözlemler, çizimler ve notlar kaydetmek için kullanırlardı. Ben her zaman örneklerimi resmetmeyi

tercih ederdim. Bu, bir ressam olmaya en yakın deneyimdi ve bu sorun değildi.

Geç saatlerdi; ev sessiz ve sakindi; dışarıdaki hafif rüzgar uğultusu, ayaklarımın altındaki eski tahtaların ara sıra çıkardığı gıcırdama ve Vans ayakkabılarımın mutfağın mermer zeminine çarptığında çıkardığı yumuşak ses dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Mutfakta yalnız olacağımı sanıyordum, ama eşiğe vardığımda gerildim ve donakaldım.

Jasper.

Mutfaktaki diğer taraftaki kapı aralığında duruyordu, geniş omuzları dolapların altından gelen loş ışıkla belirginleşmişti. Gözleri bana kaydı ve bir an için ikimiz de konuşmadık. Aramızdaki hava, birkaç gün önceki tartışmamızın kalıntılarını hâlâ taşıyor gibiydi. Çözülmemiş ve keskin bir şekilde üzerimizde asılı kalmış olan anlaşmazlık. Acaba umurunda mıydı diye düşündüm. Muhtemelen değildi.

Yutkundum, rahatsızlığın geçmesini sağlamaya çalıştım ama geçmedi. "Kimsenin hâlâ uyanık olacağını düşünmemiştim," dedim, sesim beklediğimden daha boğuktu; odanın sessizliğinde kelimeler beceriksizce çıktı. İçlerinde bir burukluk vardı. Düzeltmek için çok yorgundum. Bırakın beni kovsun—en azından burada kalmak için artık mücadele etmek zorunda kalmazdım.

Bakışları üzerimde gezindi, sanki kahverengi gözlerinin izini hissettiğimden emin olmak istercesine oyalandı. Muhtemelen yüzümdeki yorgunluğu, boynumdaki tokadan kurtulmuş saçlarımı, yere yığılmak üzereymişim gibi duruşumu fark etmişti. Keşke görünüşümle ya da birkaç dakika huzur bulmaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmeyecek kadar yorgun olduğumu söyleyebilseydim, ama gerçek şu ki, beni bu kadar bitkin görmesinden nefret ediyordum. Aptalca bir nedenden dolayı, daha güzel görünmeyi dilediğimi fark ettim, bu da bu şekilde hissettiğim için daha da sinirlenmeme neden oldu. Hayalet ne olduğunu çözmeye çalışırken ondan çok, çok uzak durmam gerekiyordu, yoksa ben de ona katılabilirdim. Onun tehlikeli ağına nasıl düşüldüğünü anlamak kolaydı.

"Hâlâ buralarda olacağını düşünmemiştim," dedi, sesi her zamankinden daha kısıktı. Ses tonundaki tereddüdü duyabiliyordum. "Bahçeyle uğraşıyorsun."

Başımı salladım. Sesime yeterince güvenmediğim için başka bir şey söyleyemedim. Arkamı dönüp gitmeliydim.

Bana baktı ve bakışlarının derinliğini hissettim—aramızda asılı kalan soruları. Ağladığımı anladığını biliyordum. Bir şeye yaslanmadan bir saniye daha duramazdım, bu yüzden mutfak lavabosuna gittim, vücudumu ona yasladım ve musluğu açtım. Soğuk su, ellerimdeki yanma hissine küçük bir rahatlama sağladı. Avuçlarımı birbirine sürerek kiri temizlemeye çalıştım ama çıkmadı. Tamamı çıkmadı. Bunun bir anlamı vardı, diye düşündüm. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü temizleyemiyordum gibi geliyordu. Özellikle şu anda bu mutfakta, birçok şey hakkında böyle hissediyordum.

Sessizlik ve gerilim çok fazlaydı ve sonunda azmim kırıldı.

“İki haftadır neredeyse hiç ilerleme kaydedemedim ve patronum ceset çiçeğinin üç ay değil, iki ay içinde açacağını düşünüyor,” diye geveledim, titrek sesim niyet ettiğimden daha kısık, akan suyun sesinin üzerinde neredeyse bir fısıltı gibiydi. Ona bakmadım. Henüz bakamazdım. Aramızdaki gerilim hâlâ keskin, hâlâ taze iken. Gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordum. Eğer o bu mutfakta olmasaydı, hıçkırıklarımı içimde tutabileceğime emin değildim.

Kalbim yeniden hızla çarpmaya başladı ve odanın sessizliğinde, bu kadar yüksek sesle atan kalbimin aslında benim kalbim olmadığını fark ettim.

Altın madalyon gömleğimin altında kıpırdadı ve döndü, göğsüme çarptığında şiddetli bir ses çıkardı.

Damarlarımdaki kan akışı durmuş gibi hissettim.

*Ne yapmalıyım? Almalı mıyım? Açmalı mıyım?*

Jasper tam orada duruyordu. Ya onu tanırsa?

Bir dakika daha hareketsiz kaldı, sonra kalktı ve sanki pirinç ovalin içinde bir şey sıkışmış gibi öfkeyle gömleğimin altında kıvrıldı.

Jasper uzun bir süre kıpırdamadı ve başka bir şey söyleyecek mi diye merak ettim. Muhtemelen ağladığımı, öylece kamburlaştığımı düşünüyordu. Ama bunun yerine, bir şeyden kurtulmaya çalışıyormuş gibi alçak sesle iç çekti. Sonunda biraz daha yaklaştığında adımları yavaşladı, sesi soğuk mermer zeminde boğuk çıktı.

Kahretsin.

“Böyle bir şey kastetmedim...” Sesi kesildi ve kelimelerle boğuştuğunu, cümleyi nasıl bitireceğinden emin olmadığını anladım. Sanki kelimeleri ağzından çıkarmakta zorlanıyormuş gibi derin bir nefes verdi.

Arkamdan bana doğru yaklaştığını hissedebiliyordum. Ya kolyenin hareket ettiğini görürse?

“Aileniz hakkında söylediklerimi söylememeliydim,” dedim onu sinirli bir şekilde sözünü keserek. “Nedenini bilmiyorum—Haklıydınız. Burası inanılmaz derecede yalnız. Özür dilerim—” Sözlerim beynimden uçup giderken, kolye ucu hareket etti ve gömleğimin altından daha yüksek bir sesle şıkırdadı. Annesinin kolye ucu olduğundan şüphelendiğim şeyi elimde tuttuğumu fark etmeden önce onu yanımdan uzaklaştırmam gerekiyordu.

Panik içinde, fark edip etmediğini görmek için arkamı döndüm. Neyse ki arkasını dönmüştü, yüzü benden uzaktı.

Her ihtimale karşı sırtımı ona dönerek, aceleyle zinciri gömleğimin altından çıkardım ve madalyonu kavradım. Avucumda hafifçe yuvarlandı. İçinde bir şey vardı, dışarı çıkmak için çaresizce çabalıyordu. Jasper'ın hala bakmadığından emin olmak için arkama hızlıca bir göz attıktan sonra, madalyonu açtım.

Çılgılığımı yuttum, çünkü beyaz bir güvercin tablodan fırlayıp yüzümün önünden hızla geçti, kanatlarını çılgınca çırparak doğrudan Jasper'a doğru süzüldü. Güvercin tablosu artık bir tablo değil, Blackwood Malikanesi'nin mutfağında süzülen gerçek bir güvercindi.

Ne yapacağımı bilemeden, olup biten kaosu izlemek için hızla arkamı döndüm.

“Aman Tanrım,” dedi Jasper kuştan geriye doğru düşerken. “Ne oluyor lan?” Giydiği ütülü gömleği kenara çekip, pantolonunun arkasındaki kemer kısmına sıkıştırılmış şık siyah tabancayı kaptı.

Tüylerim diken diken oldu. Kendi evinde her zaman silah mı taşıyordu, yoksa sadece ben buradayken mi? Hangisi daha doğru cevap olurdu?

"Sakın zarar verme!" diye bağırdım ve o da anında tişörtünü yere atıp ona vurmaya başladı. Böcek başının üzerinde daireler çizerek çırpınıyor, üzerine konmaya çalışıyordu.

"Bu güvercin mutfağında ne arıyor lan?" diye söylendi, kuşun etrafından telaşla sıyrılırken.

"Bir dakika, kıpırdama! Bu bir güvercin!" diye bağırdım ona. "Bırak konsun!"

"Üzerime pisleyecek!" diye bağırdı, bir yandan da çılgınca çırpınmaya devam ediyordu.

Korkutucu ama yakışıklı milyarderin, kanat çırpınan kuşu kendisinden uzak tutmaya çalışırken dönüp durmasını izlerken, ağzımdan hafif bir

kahkaha kaçtı.

"Ha, bunu komik buluyorsun, öyle mi?" dedi, dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrılırken.

"Dur!" diye bağırdım, o da mutfağın karşısına geçip kanat çırpın kuşu bana doğru getirdiğinde.

Ondan kaçmaya ve geniş, açık kiler odasına koşmaya çalışırken boğazımdan kahkaha çıktı, ama o bir panterin sessizliğiyle önümü kesti ve beni L şeklindeki tezgahın girintisine sıkıştırdı.

"Hemen oraya geri dönün!" diye bağırdım boğuk kıkırdamalarım ve kanat çırpma sesleri arasında. Kuşun yarattığı kargaşadan dolayı saçlarım rüzgarla gözlerime doğru savruluyordu.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi homurdanarak. Kaslı kollarını iki yanıma koyarak, vücuduyla beni tamamen köşeye sıkıştırdı ve kuşu üzerime geçirmeye çalıştı.

O kadar yakındı ki, gömleğinin üst düğmesindeki gevşek ipliği, bronzlaşmış yüzündeki hafif sakal izlerini, koyu kahverengi gözlerinin benimkilerle buluştuğu o yumuşak bakışı görebiliyordum.

Aramızdaki hava değişti, artık mizah dolu değildi. Bunun yerine, odayı tuhaf bir açlık kaplamıştı.

Gözleri dudaklarıma indi ve birden vücudumdaki her molekülün farkına vardım. Sanki hepsi uyanmış ve aniden ona doğru uzanmaya başlamış gibiydi. Dudaklarından, alt dudağına değen küçük bir çilden bakışlarımı ayıramıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, duramıyordum.

Nefesi yüzümü gıdıkladı. Gözlerim kıpırdamıyordu, enerjim daha fazla yaklaşmamaya odaklanmıştı. Öpüşecegiz, diye düşündüm birden. Ne yapmalıyım? Silahını mı almalıyım? Karşılık mı öpmeliyim? Dudaklarındaki küçük çilliği mi tatmalıyım?

"Henüz indi mi?" diye fısıldadı.

Çilliyi izlemeye devam ettim. Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamadım.

Bir an ona bakakaldım, sonra kuştan bahsettiğini anladım. Gözlerim onu süzdü, sonra güvercinin omzuna konduğunu ve yüzünde hafif bir muziplik ifadesiyle ikimizi keyifle izlediğini fark ettim—kuşlar muzip görünebilir miydi?

"Kıpırdama, omzunda," diye fısıldadım ve mutfağın etrafına bakındım. "Üzerine bir tencere ya da benzeri bir şey koyup dışarı çıkarmayı denesek mi?" Perili madalyon güvercinin kontrolden çıkmasıyla ne yapacağımı

bilemedim. Onu bir şekilde madalyonun içine geri mi koymalıydım? Bu çok acımasızca olurdu. Serbest mi bırakmalıydım? Aman Tanrım, Hester mıydı? Hayaletin Hester olup olmadığını görmek için Hester'ın fotoğraflarını bulmam gerekiyordu. Bir teyze ya da başka biri de olabilirdi. Kuşa daha büyük bir endişeyle tekrar baktım. Kuşun koyu kırmızı gözlerinde kesinlikle tanıdık bir parıltı vardı.

Hester mıydı? Ve acaba beni oğluna yaklaştırmaya mı çalışıyordu?

Jasper'ın alçak, boğuk fısıltısı düşüncelerimi böldü. "Bir kasını bile kıpırdatma, duyuyor musun?" Tezgahtaki kurutma rafından bir tavayı kaldırdığım anda donakaldım. "Aferin kızım, şimdi parmaklarımın üstüne çık."

Tavayı neredeyse düşürüyordum ki, güvercinle konuştuğunu fark ettim. Yüzüm ve vücudum utançtan kıpkırmızı oldu. Ona baktığımda, kuşu parmağına takmayı başarmıştı. İri, kaslı vücudu kaskatıydı, yavaşça kapıya doğru ilerledi. Boynunun arkasında, yakasının üzerinden yukarı doğru uzanan siyah bir dövmenin uçlarını gördüm. Ne olduğunu merak ettim. Başka dövmeleri olup olmadığını hayal etmeye çalışarak sırtını taradım. Eminim vardı. Derin bir nefes aldım. Aman Tanrım. Ona karşı bir çekim hissediyordum—gerçekten, inanılmaz derecede fiziksel bir çekim. Merhaba, vücudum? O bir KATİL!

"Eliza, lütfen bir kuzu gibi davranıp benimle birlikte pencereyi açar mısın?" diye sordu sakın bir şekilde mutfağın arkasındaki büyük çamaşır odasına girerken.

Onun bana kuzu demesini duyunca, aklımda otomatik olarak bir kurban kesimi canlandı. Hızlı hareketler yapmamaya çalışarak, ondan öne geçtim, pencerenin mandalını çevirdim ve yukarı doğru ittim. Pencere gıcırdadığında ikimiz de irkildik, kuşun tekrar vahşileşmesinden korktuk.

"Hayır, hayır, uçup gitme. Korktuğunu biliyorum ve korkutucu göründüğümü de biliyorum, ama seni koruyacağım. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Kuşa konuşurken alçak, boğuk sesi yumuşaktı. "Seni serbest bırakacağım, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım, sonra başımı hızla kaldırıp dudaklarımı ağzımın içine kapattım. Yanaklarımda bir kızarıklık daha belirdi.

"İyi misin?" diye sordu bana.

Pencerenin kapandığını duydum.

O, kuşu -ya da muhtemelen annesini- çoktan serbest bırakmıştı, ben ise orada durup ona kızgın bir kadın gibi bakakalmıştım.



"Evet..." diye yanıtladım, az önce olan her şey karşısında tamamen hazırlıksız yakalanmıştım.

"Kesinlikle kırık kış bahçesi pencerelerinden birinden içeri girmiş ve seni evin içinde takip etmiş olmalı," diye düşündü mutfağa doğru birlikte yürürken.

"Evet... olmalı," dedim kolyeyi dikkatlice gömleğimin altına geri koyarken. "Konservatuvarda sana söylediklerim için özür dilerim," dedim, sesim pişmanlık gibi gelen ama diğer tüm duygularıyla karışmış bir şeyle boğuşuyordu. "Sadece... Her şey çok fazlaydı ve sanırım nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum." Her şeyi öylece bırakabilirdim, ama aramızdaki şeylerin iyi olmasını istiyordum. Belki de bunun arkasında Hester vardı. "Dövmen neyin resmi?" Mutfaktaki tezgahın yanındaki yerime tekrar oturdum. Ellerimdeki hafif titremeyi durdurmak için parmaklarım lavabonun kenarını kavradı. Yorgunluktan mı, aramızda asılı kalan konuşmanın ağırlığından mı yoksa başka bir şeyden mi olduğunu anlayamadım, ama bırakmaya cesaret edemedim.

Gözleri hafifçe kısıldı ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Bir adım daha yaklaştı ve hareket ederken gömleğinin hafif hışırtısını duyabiliyor, vücudundaki ince gerginliği hissedebiliyordum. Gömleğinin yakasını arkasına takıp kaldırdığında, avucunun iç kısmındaki bir başka koyu dövme dikkatimi çekti; boynunun arkasına dolanmış siyah-gri fotogerçekçi bir iskelet eli ortaya çıktı. Bu dövmenin ürkütücü gerçekliğine ve bronz teninde ne kadar çekici durduğuna hayretle nefesim kesildi. Onu daha da korkutucu ve dengesiz gösteriyordu. Çok yersiz ve aynı zamanda tuhaf bir şekilde mükemmel görünüyordu - gerçi pahalı takım elbisesi içinde kaslı ve yaralı haliyle de öyle görünüyordu. Sanki bir tür MMA dövüşçüsü olmalıydı. Ayaklarım geriye doğru kaydı ama topuklarım dolaba çarptı ve bir santim bile geri çekilmemi engelledi. Kendimi bile şaşırtarak, cesurca dövmeli eli tuttum ve avucunda ne olduğunu görmek için çevirdim. Ejderhaya benzeyen bir tür yılan, kendi kuyruğunu yutarken vücuduyla bir daire oluşturdu. İçinde Latince bir şeyler yazılıydı.

"Bu bir ouroboros," dedi gözleri karararak. Bana, kaçmak üzere olan bir geyiği izleyen bir kurdun dikkatle bakışlarıyla baktı. "Yaratılışı ve yıkımı, savaşı ve barışı simgeliyor."

"Ne yazıyor? Latince mi?"

Başını salladı. "Ego sum finis. Ben sonum."

Yutkundum ve elini bıraktım, ama o benim elimin nasıl titrediğini fark etmeden önce değil. Uzaktan bile son derece korkutucu bir görünümü vardı; bu kadar yakından ise nefes almak neredeyse imkansızdı.

“Açıklama yapmana gerek yok,” dedi sesi kısık ama ısrarcı bir şekilde. “Anlıyorum. Dedikoduları biliyorum. Burası... zamanla insanı etkiliyor. İnan bana, anlıyorum. Ben de üzgünüm.” Ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Sanırım söylememe gerek yok, insanlarla aram pek iyi değil, hiç olmadı.” Boğazını temizlemeden önce sesinde kırılğan bir çatlak vardı. “Ben... ben ailemi öldürmedim, Eliza. Bunu bilmeni istiyorum. Kurbanların hayaletleri, her şey, sadece yalan ve dedikodu.”

Gözlerinde, nazik ses tonuna inanmamı engelleyen karanlık bir şey vardı. Sanki beni kandırmaya çalışıyordu. Her an öfkelenip yerini tehlikeye bırakabilirdi. Derimin altında sinirlerim karıncalanıyordu, silahını çıkarıp şakağıma dayayıp dayamadığını veya avucunu boğazıma sarıp sıkmasını bekledim.

"Gerçekte ne olduğunu kimse bilmiyor; en azından malikanenin dışındaki kimse bilmiyor."

Bunu bilmemin onun için önemli olduğu anlaşılıyordu ve ben de ne yapacağımı bilemedim. Ondan beklediğim bir şey değildi. Ses tonunda samimi, gerçek hissettiren bir şey vardı. İnanmamam gerektiğini bilmeme rağmen, şimdi çok daha şefkatli ve insancıl görünüyordu.

"Neden herkes böyle düşünüyor?" dedim, hâlâ lavaboya bakıyordum, gözlerine bakmaktan kaçınıyordum. "Nasıl öldüler?" Sormamam gerektiğini biliyordum ama kendimi tutamadım.

Odadaki sessizlik yoğundu, uzun zamandır hissettiğim her şeyden daha ağırdı; hiçbir sır gün yüzüne çıkmak istemiyordu. Yüzünde öfke ve acı vardı. Bir an için, belki de bana gelen hayaletten bahsetmeli miydim diye düşündüm. Belki onu rahatsız eder ve bana gerçekte ne olduğunu anlatırdı. Belki o zaman kanıt bulabilirdim ya da hayaletin benden istediği her neyse onu bulabilirdim.

Ama sonra, yumuşak ama kararlı sesi bana ulaştı. "Annemle babam ölmedi," dedi ve göğsümde bir şey sıkıştı, sonra yavaş yavaş çözölen bir düğüm gibi gevşedi. "Hâlâ hayattalar."

*Onlar hâlâ hayattalar.*

Kelimeler beynimin kenarında takılıp kaldı, kaç kere tekrar etsem de bir türlü aklıma yerleşmedi. Anne babası ölmemişti. Anne babası ölmemiş miydi?

Peki o zaman ölen annesinin hayaleti beni nasıl rahatsız ediyordu? Eğer Hester Blackwood değilse, kimdi?

Bana yalan söylemiş olabilirdi. Söylemek zorundaydı—bu da gerçekten yaptığı anlamına geliyordu. Neyden bahsediyordum ben? Tabii ki yaptı! Deli miydim? Bende bir sorun mu vardı? Hayaleti gördüğümü biliyordum; emindim. Üstelik madalyonun içinden güvercin uçmuştu. Bu evde neler oluyordu?

Yüz ifademi değiştirmemeye çalıştım ama nefes alışverişimi yavaşlatamadım; panik atak geçirmek üzereydim. Avuç içlerime baktım, hâlâ burada olduğuma, gerçek olduğuma dair bir kanıt aradım. Titreyen elim göğsüme gitti ve gömleğimin kumaşının altındaki madalyonu aramaya başladım.

Hayaletin beni götürdüğü kolye oradaydı. Hayalet gerçektir. Neler oluyordu?

Bağırarak ve ağlamak istedim ama yapamadım. Olan biten hiçbir şeyi ona belli edemezdim.

"Anne baban hayatta," diye tekrarlardım şok içinde. "Nasıl—"

"Evet, ama bu gece değil. Geç oldu ve şimdi buna başlarsam asla uyuyamam," diyerek sorularımı kesti.

Aramızdaki birkaç katman aralanmıştı ve hayalete yardım etmeye bir adım daha yaklaştığımı umuyordum—annesinin mi, yoksa başka bir atasının mı? Her neyse, eğer onun bana daha çok açılmasını sağlayabilirsem, onun yardımıyla gerçekte ne olduğunu anlayabilirdim.

Yutkundum, birdenbire başa çıkamayacağımdan emin olmadığım bir şeyin eşiğinde durduğumu hissettim. "Bu gece olmaz," diye fısıldadım. Kelimeler havada parçalanacak gibiydi. Bana hayır demiyordu, sadece şimdi değil. Bu bir şeydi.

Başını salladı. Gözlerinde sessiz bir kabulleniş vardı, ama aynı zamanda bir anlık rahatlama da... belki de? Ya da belki de benim hissettiğim aynı belirsizlik. Sonra döndü ve tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdü. Giderken gözlerim sırtında gezindi.

O gittikten sonra uzun süre ayakta durdum, vücudum ağrıyordu, zihnim hâlâ az önce yaptığımız konuşmanın etkisindeydi. Birdenbire odama gitmekten korktum, hayalet kadını tekrar görme düşüncesi beni dehşete düşürdü ve neye inanacağımı bilemedim.

Eğer annesi değilse, o zaman kimdi? Ve eğer Hester Blackwood ise ve yalan söylüyorsa, Jasper ile yakınlaşmamızın hayal edebileceğimden çok

daha tehlikeli olduğunu söylemekte sakınca yoktu. Nedense, bana yalan söylediği düşünceci canımı yakıyordu. Onun bana yalan söylemesini kesinlikle istemediğimi ve bir katile karşı çekim duyduğumu itiraf etmek istemediğimi fark ettim.

Ama eğer anne babası ölmemişse, neredeydiler?

## Bölüm II

# ELIZA

Yumuşak kumaşı parmaklarımın arasında, sakinleştirici bir şekilde, düzenli aralıklarla ovdum.

Yatağımın kenarına oturdum ve sandalyenin üzerinden, ucsuz bucaksız gökyüzüne baktım; korkunç görüntüyü bulanıklaştıran neredeyse saydam tül perdelerin ardındaki güven duygusunun içinden bakıyordum. Dışarı baktığımda gökyüzünden başka hiçbir şey görmediğim için dehşete kapılmıştım, ama bu sabah o kadar yorgundum ki, gökyüzü sandalyenin kendi tarafında kaldığı sürece ondan korkacak halim yoktu.

Çamaşır sepetime göz attım, onları derme çatma bavullardan hiç çıkarmadığım için minnettardım. Kitaplar ve çeşitli eşyalarla dolu diğer sepet de yanında duruyordu, gerekirse bir saniye içinde taşınmaya hazırды. Kendi dairemde bile, eşyalarımın çoğu bu şekildeydi—bir şey olursa kolayca taşınabilecek sepetlerde veya kutularda. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, ama hep böyle yapmıştım. Çocukluğumdaki evimde bile, annemin dikkatinden kaçıp bir anda gidebileceğimi umarak, asla fazla yer kaplamamıştım—eğer izin verilirse. Hiç işe yaramadı, ama alışkanlık devam etti.

Gözlerim kapanırken göz kapaklarımın arkasında gözyaşları birikmeye başladı. Avuçlarım, kazmanın tahta sapından dolayı kızarmış ve şişmişti; parmaklarımı her hareket ettirdiğimde yanıyordu. Başımın ağırlığını bırakmak bile omurgamdan sırtıma doğru yakıcı bir acı gönderdi.

Daha ayağa bile kalkmamıştım.

Şimdi istifa edip gitsem, gidecek hiçbir yerim kalmazdı. Gerçekten de. Annemin dairemin anahtarı vardı; işimi kaybettikten sonra artık ödeyemeyeceğim bir daireydi bu. Ve şu anda annemin yüzüne bakamazdım. Bu bardağı taşıran son damla olurdu; eğer her şeyi nasıl mahvettiğim konusunda bana çıkışırsa, fiziksel şiddete başvuracak kadar sinirlenirse, vücudum şu anda bunu kaldıramazdı.

Dün gece garip hiçbir şey olmamıştı—en azından ben yatağa girdikten sonra. Kırmızı elbiseli, şeffaf kadınlar görünmemişti, tuhaf gıcırtilar duyulmamıştı, hatta görüş alanımın kenarında garip bir koşuşturma bile olmamıştı. Keşke olsaydı diye düşündüm. O zaman belki analiz edebilir, ona bir şey sorabilir... sadece hayal görmediğimden emin olabilirdim. Çocukken, odamda, görüş alanımın kenarlarında, kesinlik çizgilerinin beni tahmin yürütmeye itecek kadar bulanıklaştığı yerlerde, hep bir şeyler gördüğümü düşünürdüm.

Jasper'ın sözüne güvenip ailesinin hâlâ hayatta olduğuna inanmayacaktım, ama bu kesinlikle beni daha da tedirgin etti ve bir milyon daha fazla soruya yol açtı. Dün gece, hayaletin muhtemelen geçirdiğim bir tür psikotik krizin sonucu olduğuna kendimi kısa bir süreliğine ikna ettikten sonra telefonumun ekranında açtığım Clearview Psikiyatri Kliniği'nin numarası hâlâ duruyordu. Ama yine de, kolye ucu bu endişeyi hızla ortadan kaldırdı; o benim hayal ürünü değildi.

Söylediklerinin hiçbirine inanmamalıydım, ama Jasper'ın ebeveynlerinin hâlâ hayatta olduğu konusunda yalan söylediği hissine kapılmadım. Yaşayan insanlar yatağınızın ucunda saydam bir şekilde belirip sihirli kolyeler aracılığıyla sizinle iletişim kuramazlardı, ama hayaletin Hester olduğuna dair hiçbir garantim yoktu. Travma ve stresin sonunda beni ele geçirdiğini ve çıldırdığımı düşünmeye başladığım her seferinde, mantığım kolyeye takılıyordu. Rahatlatıcı olmasa bile, bu hatırlatıcı için minnettardım. Dün gece çıkarmıştım, ama hâlâ oradaydı, başucu masamda, gerçek ve somut bir şekilde. İçinde ne bulmak istediğimden emin olmadığım için açmaktan korkuyordum. Zihinsel olarak hasta olmadığımı ve her şeyin gerçek olduğunu söyleyen bir his olsa da, yorgunluk düşünmeyi kolaylaştırmıyordu.

Bu sabah seraya girme düşüncesi, kaybedeceğim bir savaşa girmeye hazırlanmak gibiydi.

Arabaya binip uzaklaşmamamın tek sebebi kırmızı elbiseli kadındı. Ne kadar uğraşsam da, onu takip edip kolyeyi bulmak için kış bahçesine

girdiğimde gözlerindeki ifadeyi aklımdan çıkaramamıştım. Bana ihtiyacı vardı, sanki hayatı—ölümü müydü?—buna bağlıydı. Bunu anlayabiliyordum ve Hester olmasa bile, yine de bana ihtiyacı vardı.

Jasper hakkındaki duygularım konusunda ben de ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bazen ondan nefret ediyor, bacağına tekme atmak ya da ne kadar kibirli olduğunu söylemek istiyordum; bazen de beni sadece bahçesini düzenleyen bir botanikçi olarak değil, daha fazlası olarak görmesini diliyordum—ve bazen de gördüğünü sanıyordum ve bu düşünce bile midemi bulandırıyor—ve bazen, tüm bunlar adamla yaptığım tek bir konuşmada oluyordu.

Bir kuşla konuşurken bile insanı kızartacak kadar özel bir adam olmak gerekiyordu gerçekten. Ona ne kadar çekildiğimi inkar edemezdim, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Bir katile karşı -hem de sıradan bir katil değil, milyoner, silah ticareti yapan bir katile- karşı aşırı bir çekim ve heyecan duyuyordum.

Yatağımın ucunda duran kadının görüntüsü zihnimde bir anda canlandı ve birden kan başımdan ayak tabanlarıma kadar çekildi.

Söylentilere göre Jasper, annesini boğduktan sonra uçurumdan aşağı atmıştı.

Hayalet, elini boğazına bastırmış halde tutuyordu. Beni kolyeye doğru yönlendirirken bile eli boynunda kalmıştı.

*Aman Tanrım. Başardı.*

Tabii ki yalan söylüyordu. Bu farkındalık bende yeni bir azim dalgası yarattı ve yataktan kalktım. Onunla konuşmam, onu sorgulamam gerekiyordu. Aramızda bir tür kimya olduğu için bu kadar aptal ve saf olmaktan vazgeçip, anlattığı hikayedeki açığı bulmalıyım.

Yatağın yanındaki antika masanın üzerindeki madalyonu kaptım ve yeniden duyduğum hayranlıkla ellerimde tuttum. Buraya bir sebeple getirilmiştim—tüm bunların aslını öğrenmek için ve öğrenene kadar buradan ayrılmayacaktım. Ama Jasper'ı da uzakta tutmam gerekiyordu. Onun yanında aptalca davranmaktan kendimi alamıyordum ve ihtiyacım olan son şey, sınırsız para ve güce sahip bir katile aşık olmaktı. Eğer o da beni öldürse—

Doğrusu şu ki, eğer beni öldürseydi, kendi annemin hayaletini rahatsız etme düşüncesi bana bir tür sapıkça zevk verirdi.

Merakım yeniden uyandı ve tırnağımı madalyon ile toka arasına soktum. Tık diye açıldığında, bir şey yere düşüp gürültüyle çarptı. İçerisi,

madalyonun içini kaplayan kırmızı kadifeden başka bir şey değildi.

Kolyeden düşen şeyin ne olduğunu anlamak için yere baktım. Yatağın köşesinin altında bir hareket vardı; parlak bir şey. Daha iyi görebilmek için yere çömeldim. Her neyse, hareket ediyordu ve çok hızlıydı.

Yerde, gerçek olamayacak kadar parlak, altın rengi bir parıltı belirdi. İlk başta ışığın bir oyunu sandım, ama tekrar baktığımda işte oradaydı—bir örümcek.

Ama sıradan bir örümcek değil, dikkat edin.

Altın rengindeydi, doğanın kurallarını unutmuş biri tarafından yapılmış gibi, ancak ürkütücü olarak tanımlanabilecek eski bir parlaklıkla ışıldıyordu. Malikanenin köşelerindeki sıradan örümceklerin aksine, bunun vücudu bir iskelet anahtarı şeklindeydi—uzun ve narin, kararmış altın renginde ve hareket ettikçe metalik görünümlü sırtında en ufak bir ışık parıltısı yakalıyordu.

Uzun ve ince bacakları, yatağın altından sürünerek çıkarken sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünüyordu. Hareketleri telaşlı değildi, kendini saklamak için yarışan sıradan bir örümcek gibi değildi. Bunun yerine, bu yaratık nereye gittiğini tam olarak bilmenin sakın hassasiyetiyle hareket ediyordu.

Ve ben de... şey, onu takip etmek zorundaydım. Yakındaki çamaşır sepetinin üzerinde buruşuk duran bir kot pantolonu kaptım ve ağrıyan bacaklarımı içine soktum.

Pantolonumun düğmesini ilikledim ve nefesim kesilerek sessizce ilerledim. Birkaç tereddütlü adım attım, sonra bir adım daha, bu sefer biraz daha hızlı. Kendimi koridorda buldum, gözlerim sessizce bir kapının altından geçen altın örümceğe kilitlenmişti. Kapı altından geçerken hafifçe gıcırdadı ve nabzımın hızlandığını hissettim. Bu yolun nereye götüreceğini bilmiyordum ama eşiği çoktan geçmiştim. Artık geri dönemezdim.

Acelemden, yeni bir koridora dönerken neredeyse düşüyordum ve cesedin başka bir kapının altından kaybolduğunu tam o sırada gördüm.

Kapıya ulaştım ve bir an durup dinledim. Nafileydi; duyabildiğim tek şey kulaklarımda gümbür gümbür atan kalbimin sesiydi. Bu odaya öylece giremezdim—ya içeride biri varsa? Anahtarın—ya da örümceğin ya da her neyse o şeyin—çok uzaklaşmasına izin veremezdim, yoksa gözden kaybederdim ve sonsuza dek kaybolurdu. Parmaklarım çoktan kapı kolundaydı, çevirmeye çalışıyordum ve—hayır. Kapı kıpırdamadı.



Biraz daha güç uyguladım ama yine de işe yaramadı. Tabii ki, bu da ancak kolu doğru şekilde çevirirseniz açılan o lanet kapılardan biri olmalıydı. Bu yüzden, içimden bir hışımla bir adım geri çekildim ve kapıya dik dik baktım, tıpkı bir SWAT baskıncısı gibi kalçamla itmeye tamamen hazırdım.

Neyse ki o anda gördüm; kapı kolunun altında gizlenmiş, kimsenin fark etmediği türden minik bir mandal. Hafif bir tık sesiyle açtım, küçük bir zafer duygusuyla eski, ağır kapıyı ileri doğru ittim.

Bir oda görmeyi bekliyordum, ama bunun yerine önümde karanlık ve kıvrımlı başka bir koridor uzanıyordu. Örümcek ortalıkta yoktu... ama çok uzağa gitmiş olamazdı.

Kahretsin! Onu bulmalıyım!

Koridorda aceleyle ilerledim, sağa sola hızla göz gezdirdim. Geçtiğim her kapının cazibesi potansiyel bir sapma, bir tuzak gibiydi. Bir köşeyi, sonra bir diğerini döndüm, kendi yarattığım bir labirentin içinde sıkışıp kaldım. Örümcek zekiydi, beni bir tür kovalamacaya sürüklemişti, ama neden? Başka bir köşeyi döndüm. Uzun bir taş yol. Bir kapı. Ama—hayır. Orada değil. Bunu hissedebiliyordum—bunun doğru olmadığına, bunun doğru yol olmadığına dair kesinliği.

İçgüdülerime körü körüne güvenerek adımlarımı geri takip ettim. İçimden bir ürperti geçti. Nereye gitmişti? Evin neresindeydim?

Jasper'ın gözüne henüz girmemişken ondan malikaneyi hızlıca gezmek için rica etmeyi aklıma not ettim ve tam vazgeçmek üzereyken duydum. O kadar hafif bir sesteki ki neredeyse kaçırıyordum; minik metal ayakların tahtaya sürtünmesinin en ufak tıkırtısı, en yumuşak sesi. Tam zamanında arkamı döndüm ve altın rengi bir parıltı yakaladım; inanılmaz bir hızla başka bir koridora gitmişti.

Koridor bir labirent gibi kıvrılıp bükülürken, damarlarımda bir heyecan dalgası yükselirken, daha hızlı bir şekilde onu takip ettim. Örümcek yavaşlamadı. Sanki beni evin en unutulmuş köşelerine, bakımsız örümcek ağlarıyla kaplı odalara, dar merdiven boşluklarına ve ayaklarımın altında gıcırdayan eski ahşap zeminlere götürüyordu. Bir hedefi vardı; bunu hissedebiliyordum.

Sonunda, sonsuz gibi gelen dönüşler ve kıl payı atlatmalardan sonra, on metre yüksekliğindeki büyük bir kapının altından hızla geçti. O kapının önünde, hafifçe aralık olan kapının önünde durdum; sabah ışığının ince bir çizgisinin içeri girdiğini görebiliyordum. Dışarıdan bakıldığında bu devasa

evin diğerkapılarından hiçbir farkı yoktu, ama onu görür görmez içeride önemli bir şey olduğunu anladım. Bunu hissedebiliyordum.

Kalbim gümbür gümbür atarken kapıyı iterek açtım ve içeri adımımı attım; nereye vardığımı fark edince nefesim kesildi.

Jasper'ın yatak odası, ağır ve kasvetli bir sessizliğe bürünmüş halde karşımda duruyordu. Kapıyı açtığımda hafif bir esinti odayı sardı ve koyu renkli perdeleri hafifçe dalgalandırdı. Ve sonra gözlerim ona takıldı: sandığa.

Yatak başında, başka bir dünyadan kalma bir eser gibi duran, son derece tuhaf bir şeydi: koyu, dokulu, neredeyse siyah ahşap, parlaklığını çoktan kaybetmiş pirinç kulplar; sandık hem ağır hem kırılğan, hem eski hem de dayanıklı görünüyordu.

İskelet anahtar örümceği, uzun altın rengi bacakları saatin tıkırtısı gibi ses çıkararak, her adımı kasıtlı bir şekilde, sanki bu görevi bin kere tamamlamış ve sadece bir turu daha bitiriyormuş gibi, ağaç gövdesine doğru hızla ilerledi. Gövdeye ulaştı, yan tarafına tırmandı ve sonra anahtar deliğinde durdu.

Örümceğin anahtar şeklindeki deliğe tereddütsüz, mücadele etmeden girmesini nefes nefese izledim. Sanki kilit onu bekliyormuş gibi mükemmel bir şekilde oturdu ve kilidin dönme sesi bir iç çekiş kadar yumuşaktı. Bir tık sesi ve sandığın kapağı açıldı.

Kalbim göğsümde hopladı. Ayaklarım ağır gelse de, ne göreceğimden korktuğum için bir adım ileri attım. Ama içeride sadece bir yığın mektup vardı; yüzyıllarca dünyadan saklanmış gibi eski, sararmış ve kırılğan.

Her mektup açılmıştı; kağıtları kenarlarından hafifçe kıvrılmıştı. Ama beni nefessiz bırakan mektupların kendisi değildi. Odaya dolan güneş ışığında koyu kırmızı, neredeyse siyah görünen balmumu mühürlerdi. Balmumuna karmaşık, keskin ama garip bir şekilde güzel bir sembol damgalanmıştı. Bir kuş kanadı mı? Hayır. Başka bir şey... Bir kıvrım, tırtıklı bir çizgi—bir çiçek miydi?

Orada, mihlanmış bir halde durdum, kalbim hâlâ hızla çarpıyordu, mektup yığınının bakıyordum. Örümcek beni buraya getirmişti, ama ne amaçla? Bu mektuplar ne içeriyordu? Bu kadar uzun süre, bu kadar özenle, bu kadar amaçla saklanmış olan şey neydi?

Gergin bir şekilde odayı tekrar gözden geçirdim. Buradaki lüks mobilyalar evin geri kalanından farklıydı. Şifonyerin üzerindeki bir kutuda pahalı görünümlü saatlerden oluşan küçük bir koleksiyon, şık görünümlü

bir kolonya şişesi, savaşıla ilgili gibi görünen birkaç kitap ve odanın kime ait olduğunu kesin olarak söyleyebilecek başka hiçbir şey yoktu; ancak bu evde Jasper'dan başka kimsenin bu kadar pahalı eşyası olamazdı.

Oda sahibinin geri dönmesinden korkarak bir saniye bile kaybetmeden, en üstteki mektubu kaptım ve okumaya başladım. Mektup sadece birkaç ay öncesine aitti.

Sevgili Oğlum,

Mektuplarımdan hoşlanmadığını biliyorum, ama onları yazmayı bırakamıyorum.

Babanız şu anda dışarıda. Yabancı yetkililerle büyük ilerleme kaydediyor ve Hindistan'daki tüm çocukların kaderini değiştirebilecek bir etkinliğe katılmaya davet edildi. Gerçekten de harika bir insan; tıpkı sizin şu anki haliniz gibi.

Amerika'da bir yerde doktor olan bir oğlu olan çok tatlı bir aileyle karşılaştım. Canım, lütfen düzenli kontroller yaptırdığından emin ol. Her seferinde, tüm kan tahlillerini ve sunulan her şeyi yaptır. Ne kadar dikkatli olsan da az gelir. Ayrıca, baban geçen gün piyasadaki mevcut dalgalanmayla ilgili olarak hisse senetlerin hakkında bir şey söyledi; portföyünün %60'ını istikrarlı, sağlam şirketlere, kalan %40'ını ise tahvillere veya diğer düşük riskli varlıklara yatırmanı önerdi; böylece piyasa düşüşe geçtiğinde korunmuş olursun. Bir sonraki hamlen için, şu anda değerinin altında olan Aurora Solar Solutions hisselerini almayı düşün, ancak toplam varlıklarının %5'ini aşma. Bir sonraki kazanç raporunu takip et; rakamlar güçlü olursa pozisyonunu artırabilirsin.

Şimdi, mektubumun her zaman hüznü olan kısmına geliyorum; seni ne kadar çok sevdiğimi ve yanında olamadığım için ne kadar kötü hissettiğimi anlatıyorum. Seni tekrar kucaklayabilmek için neler vermezdim, bunu hiçbir şekilde hayal edemezsin. Eğer bu mektup da diğerlerim gibi gözyaşı lekeleri taşıyorsa, benden geldiğini anlamak için imzalamama bile gerek yok.

Sevgili oğlum, her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyin sadece sana olan sevgimden kaynaklandığını bil. Bir gün, babanı ve beni yaptıklarımız için affettiğini bilerek huzur içinde uyuyabilmeyi diliyorum. Lütfen Tanrım, bizi affet, oğlum.

Tüm sevgimle,

Anne

Not: Sağlık kontrolünü yaptırmayı unutmayın!

Kitabı okumayı bitirmeye zar zor vakit bulmuştum ki, dışarıdan gelen ayak sesleri birinin yaklaştığını ele verdi.

Kapı gıcırtyla açılır açılmaz, mektubu tekrar sandığa fırlattım ve kapağı hızla kapattım; tam zamanında dönerek Sowerby'nin kapıdan içeriye baktığını gördüm.

“Eliza. Burada ne yapıyorsun?” diye sertçe sordu. Gözleri karardı ve cevap ararcasına odanın içinde dolaştı.

Donakaldım. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştım, bu gerçeği de bu ana kadar aptalca bir şekilde gururla karşılamıştım.

“Ben—şey—” Uşağa boş boş baktım, yüzündeki somurtkan ifade her geçen saniye daha da belirginleşiyor ve endişeleniyordu. Yakalanmanın verdiği utanç yüzüme kızardı.

Sowerby odaya bir adım daha attı, şimdi oldukça öfkeli görünüyordu. Bakışları arkamdaki sandığa takıldı ve gözlerinde bir şeylerin değiştiğini gördüm. Arkasından kapıyı kapatmaya başladı ve tüylerim diken diken oldu. Neden birdenbire bu kadar korkutucu görünüyordu, sanki bana zarar verecekmiş gibi?

“İshalim var ve Katya bana yukarıdaki özel banyoya gidebileceğimi, kimsenin duymayacağını söyledi.” Yüzümün daha da kızardığını hissettim. “Fazla mı ileri gittim? Bu doğru banyo değil mi? Özür dilerim.”

Yüz kasları gevşedi ve omuzlarının biraz düşmesini huzursuzca izledim. “Hayır, burası gireceğiniz banyo değil. Zaten oraya girdiniz mi?” diye sordu yüzünü buruşturarak, büyük süite bağlı devasa banyoyu işaret ederek.

“Ben—ben söylemeyi tercih etmem.” Sowerby beni bu odada öldürmese bile, utançtan ölebilirdim zaten. “Lütfen buradan kış bahçesine nasıl gideceğimi gösterir misiniz?” Hızla yanından geçip kapıdan çıktım ve yabancı koridora geri döndüm.

“Evet, elbette.” Kapıyı arkasından kapattı ve sanki hayatı boyunca binlerce kez yapmış gibi bir şekilde kilitledi.

Sessizce dua ettim ve kendimi toparladım. “Sowerby?”

Bana bir daha tek kelime etmemem için uyarı niteliğinde, her şeyi bilen gözlerle baktı, ama kendimi tutamadım, sormak zorundaydım ve doğru zaman bir türlü gelmiyordu. “Evde Hester ve Darius'un asılı fotoğrafları var mı? Nasıl göründüklerini merak ediyordum.”

Bacaklarını kontrol edemezmiş gibi aniden durdu, ama sorumdan daha hızlı bir şekilde uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi hızla tekrar başladı. “Hayır. Bay Blackwood, anne babasının tüm fotoğraflarını yaktı. Konuyla ilgili

daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, bana değil Google'a başvurmanızı öneririm," diye sertçe çıkıştı. Ses tonundaki rahatsızlık hissi, ensemde tüylerimi diken diken etti. Neden bu konuda bu kadar savunmacıydı? Yine de, onlar hakkında Google'da ne bulabilirsem onu araştırmam gerektiğini hatırlattı.

Bu etkileşimde tehlikeli bir şeyler vardı, bu da bana tuhaf geldi. Sowerby her zaman huysuz, fazla sert bir adamdı ama Jasper gibi beni hiç korkutmamıştı... ta ki şimdiye kadar. Sowerby'nin davranış biçiminde bir uyarı gibi bir şey vardı. Yine de ona bazı sorular sormayı bekliyordum ve cevapları şimdi bilmem gerekiyordu.

"Jasper anne babasını mı öldürdü?"

Uşak bana o kadar hızlı döndü ki, irkilerek eğildim. Yüzünü benimkine o kadar yaklaştırdı ki, görebildiğim tek şey sararmış, kan çanağına dönmüş gözleriydi. Sigara ve kavrulmuş kahve kokusu duyularımı boğdu.

"Burada bu tür sorular insanları gömüyor. Kazmaya devam etmek istiyorsan, mutlaka bir kürek getir." Bana soğuk bir bakış attı.

Koridor duvarına sinerek, "Neyse ki kendi küreklerimi getirmişt看," diye mırıldandım.

"Eğer onlarla birlikte ayrılmak istiyorsanız, burnunuzu ait olmadığı yerlere sokmamanızı öneririm," diye uyardı sonunda biraz geri çekilerek.

"Özür dilerim. Ben sadece—" diye kekelemeye başladım, bu karmaşadan nasıl kurtulup uşakla tekrar iyi bir ilişki kuracağımı bilemiyordum. Jasper'a sorduğumu söyler miydi? Elbette söylerdi. Ne düşünüyordum ben?

"Seni daha önce arıyordum ama mutfakta ya da kış bahçesinde değildin, yatak odan dışında seni gördüğüm tek iki yer oralardı," dedi. "Yaprak döken ağaç yığınlarını mı temizlememi istersin yoksa güneydeki çiçek yatağındaki yabani otları mı ayıklamamı? Sanırım orada bazı orkideler yetişiyor, onlara ulaşabilirsek. Karım siyah orkidelerini çok severdi."

"Özür dilerim, anlamadım. Ne demek istiyorsunuz, otları sizin ayıklamanızı mı tercih ederim?"

Sowerby'nin yüzünde, durumdan duyduğu hoşnutsuzluğu açıkça gösteren, yerinde bir şekilde ekşi bir ifade vardı. "Bay Blackwood beni emrinize verdi, hanımefendi. İhtiyacınız olduğu sürece bahçelerde size yardımcı olacağım."

*Ne?*

"Jasper senden bana yardım etmeni mi istedi?" diye mırıldandım, duyduklarıma inanamıyordum.

"Evet, hanımefendi, Bay Blackwood öyle dedi ve her ne kadar derimden diken çıkarmayı tercih etsem de, onun istediğini yapacağım."

Duyduklarıma inanamıyordum. Dün gece mutfakta, Jasper ilerleme kaydedememekten dolayı ağladığını duymuştu ve şimdi bana yardım eli uzatıyordu.

Annesinden gelen mektuplar, onun anlattığı hikayenin doğruluğunu kanıtıyor gibiydi; ailesini öldürmemişti. Aralarında ne yaşandığını bilmiyordum ama onun gözünde, ailesi hâlâ hayattaydı.

Aşağıya baktım ve yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalıştım ama bir türlü gitmedi. Jasper'ın nazik hareketi, sanki midemde bir havai fişek patlamış gibi içimde birçok yeri etkiledi. Tünelin ucunda bir ışık varmış gibi hissettim, ama yine de bunun anlamını çözmem gerekiyordu.

Sowerby'nin asık suratına bakarken tekrar durakladım. "Kesinlikle nefret edeceğin bu tür işlerde çalışmanı isteyemem. Bu tür işlerden akıllıca kaçınacak tipe benziyorsun. Ayrıca, güzel kıyafetlerin kirlenecek." Bu, güzel kıyafetlerine kir bulaştırmak zorunda kalırsan tam bir pislik olup benden intikam alacağın anlamına gelen kibar bir ifade.

Yürümeye devam ettikçe göğsü biraz kabardı.

"Saçmalık, kabul ediyorum ki tekrar serada çalışmak konusunda isteksizim ama kirden korkmuyorum," dedi, sanki onu gerçekten gücendirmişim gibi.

"Yine mi?" diye sordum, zihnimin bir köşesinde hafif bir gerginlik hissi vardı.

"Evet," dedi sonunda kış bahçesine giden koridora vardığımızda. "Uzun zaman önce, Bayan Blackwood bizi terk etmeden önce onun baş bahçıvanıydım. Kış bahçesinde onunla birlikte çalışmasına güvendiği tek kişi bendim."

Sözlerinde tuhaf bir şey vardı.

Kış bahçesinin kapısı aniden açıldı ve Jasper, baştan aşağı sıırılsıklam, göğsünü ve karnını saran kasların üzerinden süzülen su izleriyle, üzerinde sadece ince, koyu gri bir şortla içeri girdi.

"Gölet tamir edildi!" diye zafer edasıyla ilan etti.

Ağzımdan çok fazla salya akmasın diye ağzımı sıkıca kapattım.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım. Göğsüne bakın...

AMAN TANRIM. "Pardon? Göleti tamir ettiniz mi? Ama... bu haftalarımı alacaktı. Sowerby ile bir türlü çözemedik!" dedim şok içinde.

"Artık değil dostum. Su parametreleri düzelir düzelmez balık tutmaya hazır olacak," dedi parlak ve yakışıklı bir sırıtışla, ıslak kahverengi saçlarını alnından geriye iterken. Saçları normalden daha dağınık, gevşek bukleler halinde toplanmıştı. Normalde düzenli olan görünümünün tam tersi, oldukça bakımsız ve dağınık görünüyordu.

Gölet tamir edildi.

Onu yalamak istedim.

Gölet tamir edildi. Bu sayede özel pompalarını tamire göndermek zorunda kalmadığım için iş yükümden iki hafta tasarruf ettim.

Bana arkadaşım demişti. Bu iyi bir şey gibi gelmişti, peki neden içimi burkmuştu?

"Şaka yapıyorsun herhalde!" diye heyecanla bağırdım. Güvenilmez dilimi içeride tutmak için ağzımı sıktım ve elini sıkmak, sırtını sıvazlamak ya da... Aslında ne yapmayı planladığımdan emin değildim, ama vücudum kontrolden çıktı, kollarım boynuna dolandı ve gevşek ama çok samimi bir şekilde sarıldım. "Bu harika! Sen en iyisisin!"

Sözlerim üzerine Jasper'ın sıcak kahverengi gözleri yumuşadı.

Kollarım yanlarıma düşmeden önce, onun kolları belime dolanmış, beni sıkıca kendine çekiyordu. Sanki hayatımda yaptığım en doğal hareketmiş gibi, kollarım onun ensesine dolandı ve vücudumun ön kısmı çıplak, ıslak göğsüne bastırıldı. Geniş omuzları ve çıplak kolları vücudumun kenarlarını sararak beni sanki doldurmak için yaratılmışım gibi hissettiren bir yere sıkıştırdı. Son iki haftadır yaşadığım tüm endişe ve kaygılar yorgun bedenimden uçup gitti ve çenem onun (çok sağlam) omzunun üstüne yaslanırken gözlerim kendiliğinden kapandı. Jasper'ın göğsünden ayrılmak isteyen o ağır iç çekişe benzer bir iç çekiş hissettim. Vücudumdaki kimyasalları gerçekten değiştiren bir kucaklaşmayı ilk kez deneyimlemiştim. Ve daha da şaşırtıcı olan, bunda hiçbir cinsel unsurun olmamasıydı.

O kucaklaşmada, sanki ruhumun bir parçası onun ruhuna karşı itildi ve birdenbire her şey değişti.

Zamanın aslında bizim için durmuş gibi hissettirse de durmadığını fark edince, ikimiz de geri çekildik, gözlerimiz birbirine kenetlendi ve kollarımız kucaklaşmadan ayrıldı. Ama bakışlarımız kendi içinde birbirine dolanmış gibiydi ve ayrılmak istemiyordu.

Sowerby boğazını temizledi. Hem de yüksek sesle.

Ne yazık ki, o on saniyelik kucaklaşmada hissettiğim kadar yoğun bir duyguyu hayatımda hiç hissetmediğimi düşünüyordum. Bitmesini istemiyordum.

Bu, özlediğiniz ya da uzun zamandır görmediğiniz birine verdiğiniz türden bir kucaklama değildi; ya da veda ederken verdiğiniz türden bir kucaklama da değildi. Bu, ruhunuzu öylesine sıkıca saran bir kucaklamaydı ki, keskin kenarları tekrar bir araya getiriyordu.

Şimdi konuşmam, sessizliği bozacak bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum, ama kafam bulutlarda geziyordu.

Jasper da benim gibi şaşkınlık içinde birbirimize bakakalmıştı.

Sowerby sessizliği bozarak, "Eliza, lütfen nereden başlamamı istediğini gösterir misin?" dedi. Yanımızdan geçip kış bahçesinin kapılarından içeri girdi.

Bedenimin farkına yeniden varınca, istemeyerek de olsa gözlerimi Jasper'dan ayırıp Sowerby'yi takip ettim.

"Şükran Günü gelecek hafta. Eve gidecek misin?" diye sordu Jasper, uzaklaşmamı engellemek için kolumu nazıkçe tutarak.

Bana dokunduğunda sanki beynimi bir arı sürüsü doldurmuş gibiydi, mantıklı tüm düşüncelerim eriyip gitmiş, yerini daha fazlasını istediğim sıcak, hoş hisler almıştı. Benim gibi biri için en tuhaf duygu karışımıydı. Dokunuş her zaman istilacı, birinin sizi uyarmak veya incitmek için yaptığı bir güç gösterisi gibiydi... ama bu öyle değildi. Bu duygunun sadece çok uç noktasını deneyimlediğimi biliyordum ve bir uyuşturucu gibi, daha fazlasının nasıl hissettireceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Bana dokunup böyle hissettiren dünyadaki tüm insanlar arasında, beni gizlice korkutan adamın buna sebep olacağını asla tahmin etmezdim.

"Sowerby her zaman tatillerde burada kalır. İsterseniz çalışmaya devam edebilir, böylece siz malikaneden uzaktayken hiçbir ilerlemeyi kaybetmezsiniz," diye ekledi usulca.

Eve gidip annem tarafından paramparça edilme düşüncesi, arabamı bulutlardan aşağı indirmek için yeterli bir mızrak gibiydi. Tatilleri bile düşünmemiştim. Eve gitmek istemiyordum, ama gitmezsem annem kesinlikle buraya gelir ve beni işten attıracak korkunç bir olay çıkarırdı. Daireme gidebilirdim, ama ne anlamı vardı ki? Zaten beni orada da bulurdu; kız kardeşim gibi yurt dışına taşınmadığım sürece ondan



kurtulmanın yolu yoktu, ki o bile bu kadar çabaya rağmen narsist annemizden kurtulamamıştı.

"Hayır, burada kalacağım... sakıncası yoksa?" diye nihayet biraz düşündükten sonra söyledim.

"Elbette. Şef Katya da burada kalacak. Temalı bayram yemeklerine gerçekten çok meraklı, bu yüzden karnınız doyacak," diye ekledi yüzünü aydınlatan ve kahverengi gözlerinin parlamasına neden olan küçük bir gülümsemeyle.

"Eliza! Bu vinca bitkisini tutmak mı yoksa tamamen yok etmek mi istiyorsun?" diye bağırdı Sowerby bahçenin içinden sabırsızca.

"En iyisi içeri gireyim," dedim usulca, Jasper'la benim içinde bulunduğumuz şefkat dolu ortamı bozmak istemiyordum hâlâ.

Gözlerinde hafif bir pişmanlık ifadesiyle başını salladı. "Göle bakın, eğer bir şeyin ayarlanması gerekiyorsa bana bildirin. Toplantımdan önce üzerimi değiştirmeliyim. Her an gelebilirler."

Başımı salladım ve ikimiz de zıt yönlerde döndük.

"Bu akşam yemekte görüşmek istiyorum," dedi son anda, seranın cam kapısı neredeyse kapanmadan hemen önce.

Tekrar kapıyı açtım ve gözlerimi onun çıplak göğsünde gezdirdim. "İş yemeği mi?" Yüzümü buruşturdum. "Buraya getirdiğim dört kıyafetten üçü tulum. Teşekkürler, hayır. Ayrıca, orada olmamak için gerçekten vaktim yok," dedim başımı arkaya doğru eğerek.

Yüzü sertleşti, tüm dostane tavrını kaybetti. "Aslında sormuyordum Eliza." Dudaklarının kenarında küstah bir sırıtış belirdi. "Sen orada olursan çok daha katlanılabilir olur, zaten yemek yemen gerekiyor, o yüzden bana, bize katılsan iyi olur."

Midemde bir şeyler altüst oldu. Ondan uzak durmakta gerçekten berbat bir iş çıkardığımı birden fark ettim. Üzerinde tişörtü varken çok daha kolaydı. Zaten daveti reddetmek için pek bir seçeneğim yokmuş gibi gelmişti.

Bedenimin hem o adamdan dehşete kapılıp hem de onu bu kadar çok istemesi akıl almazdı. Gözlerinin üzerimde gezinme şekli beni hem korkudan hem de heyecandan titretiyordu. Belki de herkesin sandığı kadar korkunç bir adam değildi? Ya da daha kötüsü, belki de öyleydi ve ben de onun istediği gibi manipülasyon ağına çekiliyordum.

Doğrusu, onunla daha fazla zaman geçirmek cazip geliyordu ve bana kırmızı elbiseli hayaletle ilgili bazı şeyleri daha fazla araştırma, ona birkaç

soru sorma şansı verecekti. Ama tamamen perişan bir halde ortaya çıkarak kendimi ya da onu rezil etmeyecektim.

Tereddüt ettiğimi fark etmiş olmalı, çünkü "Katya veya Leah sana bir şey alabilir. Hâlâ şehirdeler. Leah senin çamaşırlarını yıkadığı için beden numaranı biliyor," dedi sesinde umutla.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum. İçten içe hayır demem ve ondan uzak durmam gerektiğini biliyordum—en azından gerçekten katil bir yalancı olup olmadığını anlayana kadar. Diğer çalışanlarını yemeğe davet etmemişti, sadece beni davet etmişti ve aptalca bir şekilde, gitmek istememe engel olamıyordum. Ona yaklaşırsam, madalyon ve hayaletle ilgili gerçekte neler olup bittiğini anlamak daha kolay olurdu... en azından kendime böyle söylüyordum, ama içten içe tehlikeli bir oyun oynadığımı biliyordum. Çok yakışıklı ve güçlüydü ve bir güve gibi, ateşe doğru çekilmekten kendimi alamıyordum.

"Pekala," diye kabul ettim, ama içten içe aslında hiçbir seçeneğim olmadığını biliyordum.

Gözleri yaramazlıkla parlıyordu. "Harika. Bu akşam yemeğine istediğiniz kadar yabani güvercin getirebilirsiniz. Onları tetikte tutun," dedi göz kırparak, köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce.

İşte böylece olay kapandı.

Bu akşam Jasper ile akşam yemeği yiyordum.

## Bölüm 12

# JASPER

"O halde iş tamam, evrakları hazırlatacağım ve bu akşam yemekte burada sözleşmeleri imzalayabilirsiniz." Deri dosyamı kapattım ve adamların ellerini sıkmak için ayağa kalktım.

Şık giyimli iki CEO aynı anda ayağa kalktı ve sırayla elimi sıktı.

"Yakaladım onları!" diye düşündüm, içime işleyen heyecan dalgası geldiği gibi hızla geçti.

İş hayatı artık beni eskisi gibi motive etmiyordu. Ne yapacağımı bilemeyecek kadar çok param vardı ve anlaşmalar eskisi gibi heyecanlandırmıyordu. Eskiden yeni bir alanda veya şirkette hakimiyet kurduğumda heyecanlanırdım ve içimde ilkel bir güç patlaması yaşırdım, ama bu duygu geçiciydi.

Hiçbir şeyi umursamadığınızı fark etmek moral bozucu bir şeydi.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, Blackwood Industries içimdeki her öfkeli, kin dolu arzuyu körüklüyordu. Artık değil. Anlaşmalar bana eskisi gibi adrenalin patlaması yaşatmıyor.

Blackwood Industries bir paradokstu; bir zamanlar bıçaklarla, ardından astronotların kullandığı halatlarla başlayan şirket, hızla her türlü güç sektöründe faaliyet gösteren bir silah imparatorluğuna dönüştü. Her şeyin başlangıcı olan, babamın tasarladığı bıçaklar bugün hala üretiliyor, ancak artık sadece kişisel savunma için değil, savaş araçları olarak da satılıyor. Uzay araştırmalarında kullanılan yüksek performanslı halatlar, modern

savaşın kaosu inen seçkin askeri birliklerin güvenliğini sağlamaya yardımcı oluyordu.

Babam, şirketin tüm fonlarını harcadıktan sonra, o zamanlar sadece bıçak üreten bir şirketken, şirketi terk ettiğinde, şirket çökmüştü. Kimse farklı bir şey beklemiyordu ve kimse umursamıyordu. Babam da umursamadı, hatta malikanenin ve oğlunun çöküşü söz konusu olduğunda bile.

Her şeyin değiştiği gün, yani benim değiştiğim gün, Sowerby ile konuştuğumu hatırladım.

On altı yaşındaydım, Callum Parks'ın motosikletini çalmaya çalıştıktan sonra başıma aldığım darbenin ardından başım hala bandajlıydı.

Cebim para dolu bir şekilde malikaneye yeni dönmüştüm. Kaçakçılığını yaptığım uyuşturucuları almamak için ne kadar zorlandığımı hala hatırlıyorum. O gün neredeyse alıyordum. Sadece kendime dikkat etmem gerekseydi ve Sowerby olmasaydı, alırdım. Eski bekçi kulübesinin ısıtma faturasını ve biraz yiyecek alacak kadar para kazanmışım. O zamanlar, mülkün giriş kapısının hemen üzerine inşa edilmiş küçük, sağlam bir yapı hala vardı. Bekçi diğerleriyle birlikte gitmişti ve kışın ısıyı koruyabileceğimiz tek küçük yer orasıydı. İlk milyonumu kazandıktan sonra yaptığım en iyi şey o eski bekçi kulübesini yıkmaktı. Babam şirketi batırmış ve şirket adı dışında her şeyi götürmüştü; bunu nasıl yapacağımı öğrenir öğrenmez değiştirdim. Her gün ona bakmak ve unutmak istediğim her şeyi hatırlamak zorunda kalsaydım Blackwood Malikanesi'nde kalamazdım. Konservatuvarı da yıkmayı planlamışım ama çok sevdiği bir şeyi yok edemedim; bunun yerine, kendi eylemlerinin konservatuvarı öldürüp mahvetmesine göz yumdum. Başlangıçta, en sevdiği şeylerin solup ölmesini, hayatta kalmak için nasıl mücadele ettiklerini ve başaramadıklarını izlemekten zevk almışım. Oradaki her şeyin öldüğünü ve artık sadece yabani otlardan ibaret olduğunu düşünmüştüm, ama Eliza Arnold görünüşe göre annemin bazı parçalarının sadece hayatta kalmakla kalmayıp, hala gelişmekte olduğunu da keşfetmişti.

O gün, çok uzun zaman önce, Sowerby topallayarak içeri girmişti, sakat bacağının ağır sürüklenmesi her zamankinden daha belirgindi. Şehirdeki birkaç evin bahçesinde neredeyse bedavaya çalışıyordu. Sowerby'nin yaşlılığından daha genç olduğu bir zamanı hatırlayamıyordum. Daha küçükken onu kış bahçesinde izlediğimi hatırlıyorum ve o zaman bile yüzü güneşten dolayı kalın çizgilerle doluydu.

"Bahçe işleriyle uğraşmak için çok yaşlısın," demiştim ona, elimde bir Blackwood bıçağı çevirirken, o zamanlar ukala bir on altı yaşındaki kız gibiydim.

"Yeter artık bu numaralardan. Elin yznle aynı renge bürünmeden bıçağı bırak. Yılın bu zamanında bahçe işi yok. Ben araba yollarını kardan temizliyorum. Ve para kazanmanın yeni bir yolunu bul kendine. Hayatını bu yaptığın saçmalıklarla mahvetmek için çok gensin. Böyle devam edersen benden çok önce öleceksin," diye cevap vermişti.

"Ne olmuş yani? lse kimse umursamaz. Zaten senin için işleri kolaylaştırır," diye homurdanmıştım.

Sowerby bir saniye içinde yüzüme yaklaştı, kolumu adeta bir mengene gibi sıkmiştı. Gözlerindeki o ifadeyi asla unutmayacağım.

"nemsiyorum, umursuyorum ve eğer bunu kafanın geri kalanına zorla sokmam gerekiyorsa, yapacağım! Baban bir korkak ve bir alçak, ve hayatını heba etti diye senin de aynısını yapmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor. O pislik, iyi bir şeyi elinde tutmak yerine fikrini değiştirdi ve kaçtı. Çocuklara silah satan pazarlarda silahların bulunmasına dair dünyanın eleştirilerine dayanamayınca bıçaklarla yaptı bunu, seni terk ettiğinde de aynısını yaptı." Gözleri daha önce ondan görmediğim bir öfkeyle doluydu. "O adamın hayatını daha fazla mahvetmesine izin verme, Jasper. Tanrı aşkına, onsuz ne kadar yükseğe uabileceğini ona göstermek istemiyor musun?"

"Bu yüzden mi ayrıldı? Bıaklarının ne için kullanıldığına kızdığı için mi? Bu yüzden mi ayrıldılar?" diye sormuştum. Sowerby asla anne babamdan bahsetmezdi; ikimiz de bahsetmezdik.

Gözleri bir anlığına irileşti, sonra öfkeyle homurdanarak ateşe doğru ilerledi ve yıpranmış deri çizmelerini çıkarmak için acı içinde kıvrandı, her birini çıkarmakta zorlandı. Onun o eski izmelerle verdiği mücadeleyi izlediğimi ve yaşlı adamın benim için ne kadar çok şey yaptığını fark ettiğimi hatırladım.

"Sowerby, bydğmde bir daha asla küreğe ya da bahçeye dokunmayacaksın," demiştim saf bir cesaretle.

"yle mi?" dedi yaşlı adam gözlerinde duygusal bir parılıtıyla.

"Evet, yle. Rahat bir hayat yaşayacaksın ve ayakların ve bacakların bir daha asla ağrımayacak," diye ilan ettim ve her kelimesinde samimiydim.

Tüm kinimi, öfkemi ve üzüntümü, babamın Blackwood Bladecraft'ten (yakında Blackwood Industries olacak) geriye bıraktığı şeyleri nasıl

düzeltebileceğim konusunda öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye adanmış ve iki yıl sonra ilk milyonumu kazandım.

Anne ve babamın kaybolmasıyla ilgili söylentiler beni daha da hırslandırdı. Ve bir şekilde, bir odaya girdiğimde herkesin irkilmesinden ve gerildiğinden zevk almaya başladım. Acımasız, iktidar hırslı olan bir katil olarak düşünölmek kolaydı, kendi anne babasının bile istemediğı değersiz, sevilmeyen bir çocuk olarak düşünölmekten çok daha kolaydı. Söylentileri susturmaya çalışmadım; onları satışlarıma fayda sağlamak için kullandım. Tek sorun, zamanla, doğduğum gün herkesin söylediğı gibi soğuk ve umursamaz biri haline gelmemdi.

Annem ve babam başarılarına gelenleri hak ettiler, ben de dahil herkes. On dokuz yaşına geldiğimde, Blackwood Industries, Avrupa, Amerika Birleşik Devletleri ve hatta Orta Doğu'da geniş Ar-Ge tesislerine sahip çok uluslu bir şirkete dönüşmüştü. Hükümet sözleşmelerini denetlemek için Blackwood Defense Systems adlı bir yan kuruluş kurulmuştu, bir diğör bölüm olan Blackwood Tactical Solutions ise özel askeri şirketlere ve hatta kişiselleştirilmiş savunma sistemleri arayan varlıklı kişilere hizmet veriyordu.

Blackwood Industries genişledikçe, gizli doğası daha da belirginleşti. Şirketin faaliyetleri gizem perdesiyle örtöldü. Yasadışı silah ticareti, gizli operasyonlar ve savaş bölgelerindeki karanlık işlerle ilgili söylentiler, saldırgan tasarımlar ve teknolojiyle birlikte yaygınlaştı. Şirketim de dahil olmak üzere benimle ilgili her şey karanlık ve ölümcöl bir hal almıştı.

2010'ların ortalarına geldiğinde, Blackwood Industries yıllık geliri milyarlarca doları bulan küresel bir dev haline gelmişti. Hisse senedi fiyatımız fırladı ve şirket, dünyanın en zengin yatırımcılarının portföylerinde vazgeçilmez bir yer edindi. Blackwood silahları, Afrika'dan Orta Doğu'ya ve Güney Amerika'ya kadar dünyanın neredeyse her çatışma bölgesinde ulusal ordular, paramiliter gruplar ve özel yükleniciler tarafından kullanıldı. Ve bugüne kadar, yaptığım her silah anlaşmasında, babamın nerede olurlarsa olsunlar bir gazeteyle bakıp, yeni bir silah tartışmasında ön sayfada yer alan güzel Blackwood adını gördüğündeki yüzünü düşündüm.

Bu noktada hayat enerjim artık kan değil, sadece kin olmuştu. Blackwood adını duyan herkes bunu silahlar ve cinayetle ilişkilendiriyordu ve bunda derin bir şiirsellik—tamam, belki şiirsel değil ama en azından arındırıcı—vardı.

Şu anda, masanın karşısındaki adamlar, biraz tedirgin bir şekilde odayı taramaya devam etseler de gülümsüyorlardı. Korkuları, ruhumu besliyordu. Başka birinin ancak tabancasını çıkarıp gözlerinin arasına doğrultarak alabileceği aynı tepkiyi, tek bir kelime bile söylemeden alabiliyordum. Kendi özel yapım 1911 Cabot'um şu anda İtalyan deri kemerimin arkasına sıkıştırılmıştı, mat klips Şam çeliğini kemerimin içinde bir gölge gibi tutuyordu. Yara izime baktıklarını, çeşitli söylentilerden hangisinin doğru olduğunu merak ettiklerini hissedebiliyordum. Malikaneden iş yapmam çok nadirdi çünkü burada kimsenin bulunmasından, kısa bir süre bile olsa, şiddetle nefret ediyordum. Varlıklarından o kadar nefret ediyordum ki, duyularımı dolduruyor ve tadını alabiliyordum.

Eliza hariç. Nedense, benden veya malikaneden bir şey eksiltmiyormuş gibi hissettim. Aksine, ona bir şeyler katıyor, onu yatıştırıyormuş gibi geldi. Karanlığı biraz aydınlatan bir el feneri gibi hissetmeye başlamıştı. Ancak, birisi karanlık, boş bir deliğe parlak bir ışık tuttuğunda sorun buydu; bazen buldukları tek şey daha fazla karanlıktı. Eliza Arnold bu malikaneye ne kadar aydınlık getirirse getirsin, her zaman bir korku kara deliği olacaktı... tıpkı benim gibi.

Ofisime adım attığı andan itibaren, açıklayamayacağım bir şekilde ona çekilmiştim. Beni zorlama biçimi, istemediğim zamanlarda bile eğlenceli ve heyecan verici geliyordu. İçsel, derin bir kararlılığı vardı ve bu kararlılık bana çok tanıdık geldiği için, onunla farklı bir düzeyde bağlantı kurmaktan kendimi alamıyordum.

Bu akşam onu yemeğe davet etmemeliydim. Aramızdaki çizgileri çok fazla bulanıklaştırmak istemedim; onun benden herhangi bir beklenti geliştirmesini istemedim. Olsa bile, kendimi başka birine bu şekilde maruz bırakmazdım, ama bu noktada artık bunu yapabileceğimi bile düşünmüyordum. Uzun zaman önce kendime, başka birinin beni incitmesine asla izin vermeyeceğime dair yemin etmiştim ve bunu gerçekten kastetmiştim—ve bu, beni güldüren güzel botanikçileri de kapsıyordu.

Eliza'yı seviyordum ve onu incitmek istemiyordum, ama daha fazlasını yapacak gücüm yoktu. İki ay sonra gidecekti ve o zamana kadar herhangi bir sınırı aşmadığımızdan emin olmam gerekiyordu. Eğer insanlara herhangi bir arkadaşlık kuracak kadar güvenebilseydim, Eliza'nın iyi bir arkadaş olacağını düşündüm. Ne yazık ki, Sowerby dışında kimseye güvenmiyordum, ama Eliza ile arkadaş olma düşüncesi hoşuma gidiyordu.

Etrafımda olan diğer insanların hiçbirinde bu yoktu. Belki de iyi insanlar değillerdi, ama Eliza bana sevdiği birini yanan bir binada ölüme terk etmeyecek, onu kurtarmaya çalışırken ölecek türden bir insan gibi geldi. Muhtemelen binayı ateşe veren ben olurdum. Tabii Sowerby içerideyse; gerekirse Sowerby'ye ulaşmak için tuğlaları tek tek sökerdim.

Bu akşam yemekten sonra Eliza'dan uzak durmaya yemin ettim. Benden korkuyordu ve korkmakta da haklıydı. Sinirlerini alt üst etmemden hoşlanıyordum. Üzerinde yükseldiğimde nefesinin kesilmesini izlemekten zevk alıyordum—çok fazla zevk alıyordum. Onu o korkunun içine daha da itmek, patlayacakmış gibi hissedene kadar gerginlikle dolup taşmasını istiyordum. Bu duygunun içime ne kadar yerleştiğinde neredeyse parazit bir şey vardı. Ne olursa olsun istediğimi elde ediyordum. Takıntının kıpırdanmalarını şimdiden hissedebiliyordum. Bana sarıldıktan sonra hissetmişim. Daha ileri gidemezdi. Derin bir iç çekip omuzlarımı gevşetmeye zorladım. İş yemeğiydi: sıkıcı ve kısa. Yemek yiyecektik ve hepsi bu. İki adamı eğlence odasına götürdüm ve izin istedim.

Kapının dışında güvenlik görevlilerimden Don'a başımla işaret ettim. Ona izin verene kadar onları dışarı çıkarmazdı, ama buna rağmen, haber kuruluşlarına bir şeylerin fotoğraflarını sızdırırlardı; her zaman yaparlardı. Bazen keşke gerçekten burada hayaletler olsaydı da insanlarla dalga geçselerdi diye düşünürdüm, ama fark etmezdi. Hiç şaşmazdı: bir lamba devrilir veya bir zemin gıcırdardı ve biri bir şey gördüğüne yemin ederdi ve işte, yer perili ilan edilirdi. Haber kuruluşları ve paranormal araştırmacılar ertesi gün içeri girmek için kapılarda beklerlerdi. Eliza hariç, bu malikaneye herkesi soktuğumda her seferinde böyle olurdu. En azından o henüz hayalet hikayeleri anlatmaya başlamamıştı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum Katya'ya mutfağın arka tarafına otururken.

"Mutfağımdan çık. Yemek hazır olunca Leah'ı çağırıp seni çağırırım," dedi yaşlı kadın sert bir şekilde.

"Geri dönmek istemiyorum," diye homurdandım. "Eliza'ya giyecek bir şey bulabildin mi?" diye sordum, masanın üzerindeki kalemi dalgın dalgın çevirip dururken. Katya hemen cevap vermeyince, başımı kaldırıp baktığımda ocaktaki tencerede bir şeyler karıştırırken bana gülümsediğini gördüm. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedi gözlerinde bir parıltıyla. "Leah şu anda saçına ve makyajına yardım ediyor."



Kaşlarımı çattım ve alnımı avucuma gömdüm. "Saçı ve makyajı mı? Eliza, toprağı seven, tulum giyen bir botanikçi, senin Barbie bebeğın değil," diye homurdandım. Evdeki tek kadın olmanın böyle bir yaygara koparmasına şaşmamalı. Eliza'nın bundan ne kadar nefret ettiğini düşününce içten içe güldüm.

Katya, sadece Sowerby onunla flört ettiğinde duyduğum o kaba kahkahayı attı. "Bay Blackwood, kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Şimdi mutfağımdan çıkın. İş ortaklarınızı getirin; siz döndüğünüzde akşam yemeğı hazır olacak."

Kadına dik dik baktım. O ve Sowerby, bana böyle konuşmalarına ve bunun yanlarına kalmasına izin verdiğim tek, gerçekten tek kişilerdi. İsteksizce mutfaktan çıktım ve aşağı kattaki eğlence odasına geri döndüm. JV Plastics ile bu anlaşmaya gerçekten ihtiyacım vardı, bu yüzden özellikle şirketlerinin kararlarının büyük çoğunluğunu veren John'un gönlünü kazanmak için bir akşam geçirmem gerekiyordu. Milyonlarca dolar söz konusuydu, bu da bana dostça davranmam için yeterliydi. Eliza'nın akşamı hafifletmeye yardımcı olması bir nimetti çünkü her şeyi tek başıma yapma düşüncesi kafamı duvara vurmak istememe neden oluyordu.

John ve Omar'ı topladıktan sonra onları yemek odasına götürdüm. Omar yanıma oturdu, Eliza'nın yeri ise John'un yanındaydı. Aslında onu yanıma oturtmak istemiştım, çünkü onu tedirgin edip edemeyeceğimi görmek istiyordum, ama karşımda oturması da sorun değildi; Omar'dan çok daha eğlenceliydi.

Leah yemek odasına girdi, su bardaklarımızı doldurdu ve herkese içecek getirdi.

"Eliza nerede, Leah?" diye sessizce sordum yanıma geldiğinde. Leah'ın tarzını düşününce, Eliza'yı ister istemez seksenlerin tarzında spreyleneş saçları ve fırfırlı tül bir elbiseyle hayal ettim. Katya ve Leah harikaydı, ama ikisi de ellili yaşlarındaydı, biraz eksantriklerdi ve nedense ikisinin de kabarık kollu elbiseler ve neon makyajlarla Eliza'nın üzerine çöktüğünü hayal ettim. Bu, uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli iş yemeğı olacaktı. Gülümsememi zor tuttum.

Leah, cevabının gizli kalması için bana doğru eğildi ve bu sırada yanlışlıkla katlanmış peçetemi masadan düşürdü. Peçeteyi almak için eğildim ve Leah cevap vermeden önce Eliza'nın sesi yemek salonunun her yerine yayıldı.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi.

Diğer konuşma aniden durdu. Kibar beyler hevesle ayağa kalkarken sandalyeler gıcırdadı. Bana kalsa asla devam ettirilmeyecek eski bir gelenektir bu. Kadınlar erkekler masaya geldiğinde ayağa kalkmazlardı ve yardıma ihtiyaç duymadan oturabilecek kapasitedeydiler—bunu birçok kez görmüştüm. Hafifçe nefes vererek, yerden peçeteyi aldım ve odanın diğer ucunda Eliza'yı görmek için doğruldum.

Aman Tanrım. Bir an nefesim kesildi, nefes verip alma arasındaki boşlukta kaldım.

Büyüleyiciydi.

Üzerinde vücudunun her kıvrımını zarifçe saran, dizlerinin hemen üzerinde biten ve bir tarafında ince bir yırtmaç bulunan sade siyah bir elbise vardı; bu yırtmaç, biçimli bacağının hafifçe görünmesine olanak sağlıyordu. Bu kıvrımları nerede saklamıştı? Daha önce hiç bu kadar tenini görmemiştim... ya da vücut şeklini de. Gözlerinde daha önce görmediğim bir ışık ve teninde bir ışıltı vardı. Daha az çekingen ve daha özgüvenli görünüyordu, cesur bir tavır sergiliyordu. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi hissettim, gözlerim onu tüm ihtişamıyla süzdü. Diğer erkekler onu selamlamak için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı.

Oturduğum yerde kaldım ve isteyken taktığı o küçük, kıvrıcık topuzun içine o kadar çok saç nasıl sığdırdığını merak ettim. Şimdi ise omuzlarından aşağı dökülen parlak kahverengi saçları dokunulmayı ve çekilmeyi adeta istiyordu...

Ağzımı kapattım ve ayağa kalktım. “Omar, John, bu Eliza.” Arkadaşım. Arkadaşım... “Şu anda konservatuvarımı yeniden canlandırmak için çalışıyor.” Eliza’nın gözleri kısa bir an benimkilerle buluştu, ama John’un sandalyesini çekerken bakışları tekrar ona dönmeden önce gözlerinde hiçbir şey okuyamadım.

“Vay canına. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel peyzajcı sensin.” Adamlar John’un aptalca sözüne güldüler, o da sandalyesini itip yanına oturdu. “Seni evimde çalışmak üzere işe almalıyım.”

Eliza cevap vermek için ağzını açtı, yüzünde zaten yapmacık bir gülümseme vardı. Acaba bu kadar kibar olmaktan hiç sıkılıyor muydu diye düşündüm. Bana karşı asla ukalalığını saklamıyor gibiydi. Ben olsam çoktan o adamı tabancayla döverdüm ve onun tepkisini çok ilginç buldum.

“O bir botanikçi. Grayson Üniversitesi'nden botanik alanında yüksek lisansı var,” diye çıkıştım, sonra da bu anlaşmanın hatırına sakın olmam

gerektiğini kendime hatırlattım. Onu korumak için hiçbir sebep yoktu. Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

“Grayson’dan mı? Benim de Grayson’dan güzel sanatlar diploması alan bir kuzenim var, harika bir okul,” diye ekledi Omar kibarca. Kel kafasında hafif bir ter tabakası oluşmuştu ve yanına otururken kaşlarımı çattım. Sürekli biraz gergin olsa da, oldukça iyi bir adamdı.

“Çok güzel bir okul. Ama kuzenine imreniyorum. Ben de içten içe hep ressam olmak istemiştım,” dedi Eliza, sanki bunu söylemek istememiş gibi gergin bir ifadeyle boğazını temizlemeden önce.

Hım. Sera onarımına o kadar kararlı görünüyordu ki, başka bir şeye tutku duyduğunu hayal etmek zordu. Bayan Eliza’nın başka neye tutkusu vardı ki?

“Hem Omar hem de John inanılmaz derecede zeki ve çalışkan adamlar. JV Plastics’in sahipleri ve Blackwood Industries’in sonunda onlarla güçlerini birleştirmesinden çok memnunum,” dedim neşeli bir şekilde... ya da en azından denedim. Sözleşmeler imzalandıktan sonra, kibar tavrımı bırakabilirdim.

“Ah...” Eliza’nın sesi, sanki ona elini kesmesini söylemişim gibi birden düştü. “JV Plastics.”

Söyleyiş biçiminde ilginç bir şey vardı, bu da başımı yana eğmeme neden oldu. Daha önce JV Plastics’i duymuş olması imkansızdı.

"Bizi duymuşsunuzdur," dedi Omar, sesi kalınlaştığını fark etmemiş gibi görünse de oldukça gururlu bir tonda.

Leah ve Katya ilk yemeğimizi getirdiler ve masanın etrafında telaşla dolaşırken, Eliza’nın JV Plastics’i nereden tanıdığına dair cevabı duymak için kulaklarımı dört açıp hazırda bekledim. Onu bu akşam yemeğine misafirlerimi eğlendirmesi için davet etmişim ama kendimi misafirlerimi zorla gönderip onunla konuşabilmek isterken buldum.

Eliza gözlerini kısarak tabağına baktı ve sanki daha önce hiç yemek tabağı görmemiş gibi minik fûme somon parçasını inceledi. "Ah, evet, maalesef şirketinizle oldukça aşinayım."

Karşımda otururken, sanki bir casus olduğunu ifşa ediyormuş gibi hissettim; kaslı kollarına ve o dar siyah elbise içindeki vücuduna baktığımda bu hiç de abartılı gelmedi. Nedenini bilmiyorum; açıkçası onun hakkında her şeyi bilmiyordum, ya da geçmiş araştırmalarının gösterdiklerinin ötesinde hiçbir şey bilmiyordum, ama nedense, sanki

botanikçi Eliza'yı tanımış gibiydim ve bu yeni versiyon, tehlikeli derecede cezbedici bir şekilde ilgimi çekiyordu.

"Peki, şirketimizi nasıl duyduunuz?" diye sordu John, kaşları neredeyse saç çizgisine değecek kadar yukarı kalkmış bir şekilde.

"Bu füme somon. Füme somon sevmiyor musunuz? Sevmiyorsanız, size başka bir şey getirebilirim," dedim, John'un sorusunu keserek ve onun yemeğine garip bir şekilde bakışını izleyerek.

Başını kaldırdı ve yanakları pembeleşmişti. Hemen aklıma, vücudunun başka yerlerinde de aynı güzel pembe tonunun olup olmadığı geldi.

"Şey... Aslında hiç balık yemedim," dedi, hâlâ o küçük somon parçasına bakarken; şimdi fark ettim ki, tiksintiyle değil, merakla bakıyordu.

Sandalyeme yaslandım ve kapı aralığından içeriye baktım, Leah'ın bakışlarıyla karşılaştım ve masaya gelmesi için başımı salladım.

"Leah sana başka bir şey getirecek," dedim ona. Onu bu sıkıcı etkinliğe ben davet etmişim; yapabileceğim en az şey, yiyebileceği bir şey yedirmektir.

"Hayır, hayır, hayır, bu gayet iyi," diye coşkuyla yanıtladı, Leah'ya gizlice gülümseyerek ve kibarca onu uzaklaştırdı.

"Yani—" diye tekrar denedi John.

"Eliza, bu yemeğin kolaylığı için o balığı yeme, eğer gerçekten istiyorsan ye. Ne seçersen seç, kendin için seç, başkası için değil," dedim, niyetimden daha sert bir şekilde. Nedense, onun istemediği bir şeyi yapmasını düşünmek beni çok sinirlendiriyordu. Gözlerinde ateşle bana cevap verdiğinde hoşuma gidiyordu. Bu süre boyunca onu kırmak için eğlenceli bir oyuncak olabileceğini düşünmüştüm, ama arada bir maskesini indirdiğinde, ilk başta düşündüğümünden çok daha zor kırılacak biri olduğunu fark ediyordum. Yatakta nasıl olduğunu merak ediyordum—kontrollü, katı ve sessiz dış görünüşünü mü koruyordu, yoksa içindeki şeytanların oynamasına izin mi veriyordu? Benim deneyimime göre, şeytanlar en çok kapalı kapılar ardında eğleniyordu...

Bir an için, sözlerim onu şaşırtmış ya da zihninde gerçekten düşündürücü bir şey uyandırmış gibi bana baktı ve içimden bunun ne olduğunu öğrenmek için yalvardım. Leah'a teşekkür etti ve onu yolcu etti.

"Balık yemeyi her zaman istemişim, teşekkür ederim," diye yanıtladı sıcak bir gülümsemeyle ve çatalını dikkatlice küçük somon parçasına batırdı.

Gülümsedikten sonra uzun süre gözlerimi dudaklarından ayırmadım. Pembe tonu, aklımı masanın altında bana çok rahatsız edici bir tepki veren yerlere götürdü.

"Öyleyse yap şunu," dedim sandalyeme yaslanırken. "Ağızına koy, Eliza."

Eliza'nın boğazını temizlerken çıkardığı hafif ses dışında oda sessizliğe büründü ve bana gergin bir şekilde baktı. Yüzümde oyunbaz, tembel bir sırıtış belirdi. Ona ne yapması gerektiğini söylemeyi seviyordum—bunu zaten biliyordum—ama bilmediğim şey, özellikle bir kalabalığın önünde, ne kadar tahammül edebileceği ve ne zaman karşı koyacağıydı.

Güzel ağız şaşkınlıkla açıldı, ama sadece bir saniyeliğine, hemen kendine geldi. Gözleri kendi ateş parıltısıyla ışıldıyordu ve ona masanın üzerinden yanıma sürünmesini emretmemek için alt dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Bu görüntü kesinlikle masanın altındaki durumumu iyileştirmiyordu. Ona ağızına biraz somon tıkmamasını söylemek bile beni neredeyse tamamen sertleştirmişti. Kesinlikle ondan uzak durmam gerekiyordu... bu akşam yemeğinden sonra.

Balığı çatalına koyarken kibarca gülümsedi.

Üçümüzün de ona bakış şekline bakılırsa, sanki zehirlenecekmiş gibiydi; ne olacağını merakla bekliyorduk. Büyük somon parçasını ağızına götürdü, diğer adamlara bir an gülümsedi, sonra gülümsemesi kayboldu ve gözleri benimkine kilitlendi.

"Daha yavaş," diye emrettim, onu hâlâ iterek. Çatalı durdurdu ve bana küçük, meraklı bir bakış attı. "Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum," diye soğukkanlılıkla mırıldandım.

"Sadece bir lokma balık. Eminim çok da ilginç bir şey değildir," diye kibarca karşılık verdi ve çatalı tekrar ağızına götürdü.

"Bütün bunların üstesinden gelebileceğini gerçekten düşünüyor musun?" diye ekledim, tam bu sözler dudaklarından dökülürken.

Gülümseyerek başını salladı, diğerlerine hızlıca bir göz attı ve sonra yanakları büyük lokmadan dolayı hafifçe şişmiş bir şekilde bana döndü. Dürüst olmak gerekirse, lokmanın büyüklüğünden etkilendim. Bunun uzun zamandır denemek istediği bir şey olduğu açıkça belliydi. Ne kadar da ilginç.

Çatalı dudaklarına değdirmeden hemen önce, tüm gözlerin üzerinde olduğunu fark etti ve hafifçe gülerek kızardı, çatalı şıkırdatarak tabağına geri koydu.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu John.

"Kesinlikle çok büyük bir lokmaydı." diye sırttı. "Oldukça lezzetliydi, ama neredeyse boğuluyordum." Hem o hem de John kıkırdadı.

Gülümsemedim. Kahkaha atmadım. Sadece onu izledim; gözlerim boğazının narin kıvrımını takip ederken yavaş ve dikkatli bir şekilde, sanki bambaşka bir şey yutuyormuş gibi hayal ettim.

Bütün oda duyabiliyor olsa da, sadece onun için kısık sesle ve alçak sesle konuştum.

"Ayıp," diye mırıldandım. "Bahse girerim boğulurken çok güzelsindir." Bakışlarım boynunun dibinde oyalandı. "Bazı kadınlar öyledir." Öyle olurdu. Yanımdaki gergin adama odaklanmadan önce arsızca sırttım, dudağımın sağ köşesini yukarı kaldırdım. Bu akşam yemeği kesinlikle beklediğimden daha eğlenceli geçiyordu. Bir grup tarih öncesi insan gibi davrandığımızı fark eden Omar, konuşmanın kaldığı yerden devam etti. "Bir botanikçinin nasıl olduğunu çok merak ediyorum..." Cevap vermesini bekledi.

"Pinehurst," diye yanıtladı, ağzını gizleyerek yemeye devam etti ve ne kadar uğraşsam da kendini tutamayıp harika bir iş çıkardı.

Odada başka hiçbir şeye odaklanamadığımı fark ettim, arkama yaslanıp bu kadında beni bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Neden beni bu kadar etkiliyordu?

"Pinehurst'ten bir botanikçinin JV Plastics'i nasıl duyduğunu çok merak ediyorum."

"Ben de," diye ekledim, onun bana şöyle bir baktığını fark ederek.

Garip bir ifadeyle şarap kadehini eline aldı ve büyük bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu; şarabı beğenmediği açıkça belliydi, bu da beni kahkaha atmaya itti ama sonra kendimi toparladım.

Utanmış bir ifadeyle gözlerini açtı, sonra ona laf atmadığımı anlayınca gizlice sırttı. "Tuzlu," dedi bana sessizce, sonra dikkatini tekrar John ve Omar'a çevirdi.

Ona küstahça bir kaş kaldırdım ve o da küçük bir sırıtışla gözlerini benden kaçırdı. Aptalcaydı ve sadece bir saniyeliğineydi, ama sanki bir şakanın parçasıymışım gibi, sadece onunla gizli bir şeyin parçasıymışım gibi, masada diğer iki aptalın parçası olmadığı bir takımımız gibi hissettim. Saçmaydı ama... hoştu.

"Evet, ebeveynimin ikisi de EcoSphere'de çalışıyor," dedi biraz çekingen bir şekilde.

İlginç. Ailesinden bahsettiği her seferinde daha yumuşak bir ses tonuyla konuştuğunu fark ettim. Tanıdığım o sinirli, ateşli, meydan okuyan kadından çok farklıydı. Onu bir böcek gibi parçalara ayırmak, hangi kısımlarının onu geri ittiğini, hangilerinin onu korkudan titrettiğini görmek istedim. Titrerkenki halini sevdim.

Ofisteki ilk günümde çok hızlı hareket ettiğimde nasıl irkildiğini hatırladım. Kaşlarımın çatıldığını hissettim, yeniden canlanan bu anıdan duyduğum tiksintiyi gizleyemedim. Onun korkusunu kışkırtmaktan zevk alıyordum, ama başka birinin ona zarar vermesi düşüncesi, kanıma asit gibi nüfuz etmiş gibiydi. Malikaneden ayrılmadan önce onu arka taraftaki atış poligonuna götürmeyi aklıma not ettim. Bir dahaki sefere biri ona zarar vermeye kalkışırsa, kendini koruyabilecekti.

Yemek odasında tabak ve çatal bıçakların şıkırtısından başka bir ses yoktu. Sanki odaya bomba atmış gibiydi.

“Ah,” dedi Omar, birden rahatsız olmuş bir ifadeyle.

EcoSphere'i daha önce duyduğumu biliyordum ama tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyordum.

"Ekoküre mi?" diye sordum, sessizliği bozarak.

“Evet, EcoSphere Koruma Birliği. Annem bir koruma biyoloğu, babam ise onların kampanya stratejisti. Bu yüzden hayatımda hiç balık yemedim ya da bir kadeh şarap içmedim,” dedi büyüleyici bir gülümsemeyle ama aynı çekingен ses tonuyla. Acaba onu inciten ve ürkek olmasına neden olan ailesi miydi?

"Hiç balık ya da şarap içmedin mi? Hiç mi? Neden olmasın ki?" diye sordum, dışarıdan rahatlamış ve arkama yaslanmış olsam da içten içe çok heyecanlıyım.

"Mikroplastikler," dedi John sahte bir utançla. "Düşmanla yemek yiyorsunuz. Sanırım sizi peyzajcı olarak tercih ederdim." Kıkırdadı.

Eliza çatalını balığın bir parçasına batırdı ve kaldırdı. Bütün gözler onun üzerindeydi. Ama eminim buna alışmıştı.

“Dünya genelinde deniz ürünlerinin %90'ından fazlasının mikroplastik içerdiğini biliyor muydunuz? Balıklar ve kabuklu deniz ürünleri kirlenmiş sulardan gelen minik plastik parçacıklarını yutuyor ve insanlar da deniz ürünlerini tükettiklerinde istemeden mikroplastikleri de yutabiliyorlar.” Balık parçasını ağzına kayıtsızca koydu ve sanki üzgün olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi bana hızlıca baktı. Üzgün değildim ve ağzımın kenarının hafifçe yukarı kalktığını hissederek küçük bir baş sallamasıyla

ona devam etmesi için sessizce cesaret verdim. Devam edecek miydi? Bir şekilde, kibar tavrının tekrar devreye gireceğini biliyordum. Yazık. Kendi gücünü elinde tuttuğunda bir şeydi.

Omar ve John yerlerinde rahatsızca kıpırdanırken ben arkama yaslanıp hayranlıkla onları izledim. Hayatımda bir iş yemeğinde hiç bu kadar eğlenmediğimden emin değildim.

“Sulama ve bağ bakımı da hesaba katıldığında, sadece bir şişe şarap üretmek için ortalama bin sekiz yüz litre su gerektiğini biliyor muydunuz? Bir de toprağın kalitesini ve biyoçeşitliliğini tüketen büyük ölçekli tek tip ürün yetiştiriciliğinden hiç bahsetmeyelim.” Bana sıırttı ve iki adam rahatsız bir şekilde kıvranırken şarabının geri kalanını içti. Kendini arılarla çevrili bir gül gibi, tamamen kontrol altında tutuyordu.

Hayatımda hiçbir kadını Eliza Arnold'ı istediğim kadar çok istemediğime emindim. Boğazımı temizledim ve viskimin geri kalanını bir dikişte içtim, Leah'ya bardağımı doldurması için hızlıca başımı salladım.

Son derece eğlenceli olmasına rağmen, bu akşam yemeği her yönden ters gidiyordu ve bu durum ne iş anlaşmam ne de kişisel girişimlerim için iyiye işaret değildi. İşler kontrolden çıkıyordu ve nefret ettiğim bir şey varsa o da tam olarak kontrolün bende olmamasıydı.

“Ama merak etme,” dedi neşeli ve canlı bir ses tonuyla. “Bo Burnham’ın dediği gibi, okyanusun yükseldiğini söylüyorsun, umurumda değil.” Şarap kadehini kaldırdı ve ısılt ısılt gülümseyen Leah, gururlu bir anne gibi kadehini doldurmak için koştu. Eliza ona teşekkür etti ve sonra kadehi dudaklarına götürdü. Gözleri benimkilerle buluştu ve şarkıyı bitirirken hafifçe mırıldandığını duydum: “Bütün dünyanın sonu geliyor diyorsun tatlım, zaten geldi bile.” Bir yudum daha aldı ve sanki birlikte bir banka soygunu planlamışsınız gibi bana baktı. Aman Tanrım.

“Öyleyse bizi affediyor musun?” dedi John gülerek ve elini sandalyenin arkasına koydu.

Kibar ve çekici bir ses tonuyla bir şeyler söyledi. Ne dediğini duymadım; eline o kadar odaklanmışım ki ne dediğini anlayamadım.

Konuşmanın biraz ilerleyen dakikalarında, elini bir anlığına kadının koluna götürdü. Bu durumdan hoşlanmadığımı fark ettim. İçimde bir rahatsızlık hissi uyandı.

“Peki, ürünlerin ne zaman piyasaya sürölmesini bekliyorsunuz?” diye sordu Omar yanımda.



Sandalyeme yaslandım ve Jonathan'ın sevişme girişimini izlemeye devam ettim. Eliza kıkırdamaya ve koluna dokunmaya başlayınca, aptalca bir şey olmaması için önlem alma zorunluluğu hissettim. Daha önce hiç içki içmemişse, bu huysuz iş adamıyla flört edeceğini nereden bilebilirdi ki? İçimde yabancı bir koruma içgüdüğü gerildi—ellerini kendine saklamasını sağlayacaktım.

Katya ya da Leah olsaydı da aynısını yapardım. Bundan emindim. Saate baktım, bu akşam yemeğinin bir an önce bitmesini istiyordum.

"Gelecek yılın Nisan ayı," diye yanıtladım ifadesiz bir şekilde, masanın karşısında kıkırdayan ikiliden sert bakışlarımı ayırmadan.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ikisi de masadan kalktı. Kahvenin çoktan servis edildiğini ve yemeğin bittiğini fark ettim.

Hemen ayağa kalktım, aptalca bir şey yapıp da onları sözleşmeden caydırmadan önce bu iki adamı kapıdan dışarı itmeye hazırdım. Kontrolümü kaybetmenin, bir bombadan uzak durmaya çalışan bir fitil gibi kıvılcımlar saçtığını hissedebiliyordum.

"Şey çocuklar, çok keyifliydi—" diye başladım ama Johnathan sözümü kesti.

"Aslında Eliza bana seradaki ilerlemesini ve onu nerede sakladığınızı gösterecekti. Eğer sakıncası yoksa?" dedi, derin mavi gözlerinde muzip bir parıltıyla.

Hiçbir şey söylemeyip, ifadesiz bir bakışla çenemi bir o yana bir bu yana oynattığımda, "Eliza'yı bu akşam yemeğe getirdiğine çok sevindim; o yanımda olmasaydı her şey çok sıkıcı olurdu. Onun yokluğunda sözleşmeleri imzalayacak kadar uzun süre uyanık kalabileceğime emin değilim." diye ekledi. Bu, Eliza'ya yönelik örtülü bir tehdit ve yumuşak bir sahiplenme girişimiydi.

*Bu. Kahrolası. Herif.*

Başımı çevirip boynumu kütlettim, vücudumdaki gerginliğin biraz azalması gerekiyordu. Bu aptalcaydı. Bırakın o kızla birlikte olsun; yetişkin bir kadındı.

Bu anlaşılmaya ihtiyacım vardı ve Eliza'yı umursamıyordum. Gerçekten umursamıyordum. İlginç ve rahatlatıcıydı, hepsi bu.

"Bu arada, sözleşmeyi henüz imzalamadınız," diye yanıtladım soğukkanlılıkla, masanın başındaki unutulmuş kağıtlara uzanıp, kalemimi şıklatarak ve net bir ifadeyle, durduğu yere doğru kaydırırken.

Bir an beni süzdü ve sanırım beklemediği bir bakış attım çünkü dudaklarının kenarında uğursuz bir kıvrım belirdi.

“İmzayı atmadan önce Eliza ile biraz yalnız kalmak istiyorum sanırım.” Gözleri beni duvara dikmiş, bir şey söylemeye cesaret etmemi bekliyordu. Eliza birkaç adım öteye, duyma mesafesinden çıkmış ve Leah ile gülüşüyordu.

“Sanırım geç oldu. Eliza'nın yarın yapacak çok işi var ve muhtemelen çok yorgun, yatağına gitmek istiyor.” Gözlerimiz meydan okurcasına birbirine kenetlendi. “Benim evimdeki yatağına.”

John sırtıttı. Son açıklamalarımla çok fazla şey belli etmiştim. Beni avucunun içine aldığı sanıyordu. Tanıştığım çoğu CEO'nun ortak bir özelliği vardı: Hepsi güç düşkünüydü. Hepsi, resmi kurumsal dünyayı manipüle etmeye ve şirket politikalarını esnetmeye o kadar alışmışlardı ki, egoları şişmişti. İstediklerini yapıp paçayı kurtarabileceklerini düşünüyorlardı – çünkü çoğu zaman da öyle oluyordu.

Ben de diğerleri kadar baskın ve kibirliydim, ama çoğu sadece laf kalabalığı yapıyordu ve karşılık veremeyen zayıf hedefler seçiyordu. Benimle Johnathan gibi biri arasındaki fark buydu; ben hiç konuşmamayı tercih ederdim ve kavgadan zevk alırdım. Şiddet damarlarımda dolaşıyordu ve kan akıtmanın yollarını bulmaktan zevk alıyordum.

“Aşçınız güzel kahvaltılar yapıyor mu?” Başını çevirdi ve aç gözlerle Eliza'nın vücudunu yavaşça süzdü. “Belki sözleşmeyi sabah imzalarım.”

“İmzayı zaten attım. Dışarı çıkıp birkaç telefon görüşmesi yapacağım,” diye mırıldandı Omar, gergin ortamdan akıllıca sıyrılmaya çalışarak.

Aptal değildim; yaralarımın nasıl bakıldığını biliyordum. Ve buz gibi itibarımı kazanmak için neler yaptığımı da biliyordum. Bu lanet olası evde ofisimden daha çok vakit geçirdiğim tek yer spor salonuydu—inan bana, çok fazla öfkem vardı. 1.90 boyunda olduğum için genellikle iri, korkutucu bir herif olarak algılanıyordum ve bundan zevk alıyordum. Eğer bu lanet olası cin evime gelip bana saygısızlık etmeyi düşünüyorsa, bunun ne kadar korkunç bir fikir olduğunu çabucak öğrenecekti.

"Bence Eliza Arnold'ı rahat bırakıp bu anlaşmanın tamamen bozulmasından önce sözleşmeyi şimdi imzalamanız sizin çıkarınıza olur," dedim sakın bir şekilde, gözlerimle konuşarak.

"Bu bir tehdit mi?" diye karşılık verdi.

"Tabii ki değil."

"Sen ve o... değil misiniz?" diye sordu kibirli bir şekilde.

Ona dik dik baktım ve kafasını vücudundan ayırmak için ne kadar güç uygulamam gerekeceğini hayal ederken acele etmeden bir kez başımı salladım.

Tekrar sırttı ve Eliza'nın yanına doğru yürümeye başladı, yemek salonundan birlikte çıkarken de bana bir anlığına bakmayı ihmal etmedi.

Onları izlerken yavaşça, hesaplı bir nefes verdim. İmzalanmamış sözleşmeyi katlayıp cebime koyduktan sonra odadan çıktım ve koridorda ilerlerken neredeyse Sowerby'ye çarpıyordum.

"Her şey yolunda mı? Çok sinirli görünüyorsunuz. Bay Omar için yeni bir araba aldım. Diğeri nerede? Anlaşma mı bozuldu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Silah odasından 20 kalibrelik av tüfeğimi getirir misin?"

"Aman Tanrım, Jasper." Ağzı açık kaldı.

## Bölüm 13

# ELIZA

Akşam yemeğinde içtiğim şarabın verdiği karıncalanma hissi, kollarımda ve bacaklarımda yumuşak, akıcı bir uyuşuklukla birleşerek anlık gerginliğimin büyük bir kısmını giderdi. Çok güzeldi. Gülmek, sosyalleşmek daha kolaydı. Kendimi iyi hissettiren, normalde asla söylemeyeceğim şeyler söyledim. Sanırım annem hayatında birkaç kadeh şaraba ihtiyaç duyabilirdi.

Jasper'ın iş ortağı John, serada peşimden dolanıp, her bir çiçek yatağıyla ilgili yaşadığım farklı zorluklar hakkında gevezeliklerimi dinledi. Göğüslerime baktığını fark ettiğimde içimde bir huzursuzluk hissi oluşmaya başladı. Diğerlerinin de arkamızdan geldiğini sanıyordum. Aniden gelen bu rahatsızlığı geçiştirmeye çalıştım. Sosyal ortamlarda hiç bulunmamıştım ve kimseye güvenmediğim için kendimi rahatsız hissetmeye başlamıştım. Önemli bir şey değildi. John yeterince iyi biri gibi görünüyordu ve endişelenecek bir şey olsaydı Jasper'ın bizi yalnız bırakacağını sanmıyordum... Aslında bu doğru değildi; bazen Jasper'ın beni boğmak mı yoksa öpmek mi istediğine karar veremiyordum—muhtemelen ikisi de değil... belki ikisi de.

John benimle flört ediyordu ve ilk başta eğleneliydi. Daha önce kimse benimle flört etmemişti. Şimdi buradan ayrılıp yatağa gitsem bile, bu yine de hayatımın en asi ve heyecan verici gecelerinden biri olurdu, başkaları için basit bir somon yemeği ve bir kadeh şarap eşliğinde insanların iş hakkında konuşmalarını dinlemek olsa bile. Benim için bu, küçük bir isyan adıymıydı. Saçma, evet, yalnız yaşadığım ve teorik olarak kendi seçimlerimi

yapabileceğim düşünülürse, ama mesele şu ki, bu o kadar kolay değildi ve kimse anlamıyordu.

Ben hiç itaatsiz olmamıştım. Hiçbir zaman çılgınca ya da yapmamam gereken bir şey yapmamıştım. Çok fazla tepkiye ve çok fazla kaosa neden oluyordu. Yaraları iyileştikten çok sonra bile acı veren ve taşınması güç bir kaos. Kaos, ablamın uzmanlık alanıydı. Ben de onu kabullenen kişiydim. Yirmi beş yaşındayken, annem market alışverişimi eve sipariş ettiğinde – sadece evime gelip aldığım tüm yiyecekleri çöpe atmasını engellemek için– itiraz etmeyen bendim. O bana sessiz ve itaatkar olmayı öğretirken, küçüklüğümde yaptığı diğer şeylerden dolayı çok uyuşmuş olduğum için, o bana pek bir şey yaptığında da karşı koymadım.

Ama bu gece değil.

Jasper'ın derin sesi kafamda yankılandı.

*Eliza, bu yemeğin kolaylığı için o balığı yeme, eğer gerçekten istiyorsan yiyebilirsin. Ne seçersen seç, başkası için değil, kendin için seç.*

Aptalcaydı ama Jasper'ın sözleri bana sadece balıktan daha fazlasını ifade ediyordu.

Elbette, kilometrelerce uzakta, bir uçurumun tepesindeki bir malikanede, annemin hemen yanından uzakta olduğumda böyle bir düşünceye kapılmanın kolay olduğunu biliyordum, ama daha önce hiç kimse bana hiçbir konuda seçim hakkı vermemişti. Ve hayatımda ilk kez istediğimi seçtim. Balıkları, mikroplastikleri ve akşam güneşinin altında, neredeyse kurumuş çiçeklerle çevrili kış bahçesindeki flörtöz akşamı istiyordum; tek dileğim, karnımda şarapla geçireceğim flörtöz akşamın John'la değil, Jasper'la olmasıydı.

John bana üniversitede tanıdığım diğer tüm erkekleri hatırlattı. İyi görünüşlüydü ve başarısını takdir ediyordum, ama hepsi bu kadardı. Geri kalan her şey sönüktü. İyi bir adamdı, iyi bir tavrı vardı ve normalde ilgimi çekecek biriydi, ama nedense Jasper'ın vücudundaki diğer dövmeleri düşünmekten kendimi alamıyordum. John iyiydi, ama ilgimi çekmiyordu. Özellikle de bu akşam hızlı ve eğlenceli bir kaçamak aradığını hissettiğimde, bu beni tedirgin etti ve ortam garip ve rahatsız edici bir hale geldi.

Bahçe turu sırasında birkaç kez arkamdan gelip belime sarılmaya veya boynumu okşamaya çalıştı, ben de hemen uzaklaştım. Onda iğrenç bir şey vardı, tüylerimi diken diken etti. Kabul etmeliyim ki, genel olarak dokunulmaktan pek hoşlanmıyordum, ama bu farklıydı.

Elleri daha güvenli hareket etmeye başlayınca, "Sanırım diğerlerinin yanına dönmeliyiz," dedim sonunda.

"Buraya gel," diye fısıldadı, beni kendine doğru çekmeye çalışarak.

Hiç beklemediğim bir anda, kulakları sağır eden silah sesleri havayı yırtarak sessizliği bozdu ve beni sıçratıp kulaklarımı kapatmama neden oldu. O kadar yakındılar ki, hem John hem de ben içgüdüsel olarak eğildik. Gıcırtilı bir ses duyuldu ve Jasper'ın gölgeli figürü aniden kış bahçesinin arka kapısında belirdi; hala şık siyah takım elbisesiyleydi ama şimdi elinde bir av tüfeği vardı, namlusu rahatça omzunda duruyordu. Yüzü, tamamen eğitilmiş olmasına rağmen, bir şekilde tehditkar görünüyordu; gözlerinde tamamen dengesiz ve tehlikeli bir şey dans ediyordu. Onu görmek aynı anda hem korkutucu hem de seksiydi. Gözleri, sanki iyi olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi, arayan bir bakışla gözlerime takıldı. Bir saniye sonra, bana doğru küstahça bir göz kırptı.

Midem yine burkuldu, bu sefer çok farklı bir nedenden dolayı ve Jasper'ın bana yedirdiği tehlike tadından vücudumun ne kadar hoşlandığını fark ettim. Sistemime aşıldığı korku, bir tür şehvetli heyecana dönüşene kadar titreşti. Korku ve özlem arasında öyle güçlü, baştan çıkarıcı bir parıltı vardı ki, ayak parmaklarımı kıvrılabiliirdi. Ona delicesine çekilmenin verdiği heyecan, öfkesini kontrol edebilme, kendi evinde rahatça silah ateşleyebilme, gözdağı verebilme yeteneğine sahip olduğunu bilmek... Vücudumun oynadığı tehlikeli bir oyundu bu.

John, sanki bir soygun oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Vay, vay, vay, Jasper, ben—"

Jasper sözünü kesti. "Toplantıda sen yoktun, Omar vardı diye hatırladığım için, plastik kartını ne için kullanmak istediğimi görmek isteyebileceğini düşündüm," dedi, hiçbir duygu belirtisi göstermeden. "Dışarı çık. Hemen şimdi."

Sözleri tüylerimi diken diken etti, her yerimde ürpertiler belirdi. Bakışlarındaki sertlikten gözlerimi alamıyordum. O anda, Hester ve Darius'u öldürdüğünden birden emin oldum.

"Eliza, arkadaşım." Yüzümdeki ifadeyi okumaya çalışıyormuş gibi bir an duraksadı. "Yatağa gitmek istersen, lütfen çekinmeden gidebilirsin; seçim senin." Jasper bir adım geri çekildi, dışarıya açılan kapıyı açık tuttu ve John'a öldürücü bir bakış attı.

Jasper'ın taze, sucul kolonyasının kokusu burnuma çarptığı anda heyecanın tüm vücudumu sardığını hissettim.

"Hadi biraz sakinleşelim," dedi John kapıdan çıkarken.

Jasper, John'un arkasından kapıyı kapattı ve kapı kolunun altındaki kilidi tıklattı.

Jasper, donakalmış ve titreyerek durduğum yere doğru yaklaşırken kalbim göğsüme çarptı. Yaklaştıkça, mekanın topraksı alt tonuna zıt olarak yağ ve çelik kokusu geliyordu. Daha önce hiç bir silaha bu kadar yakın olmamıştım - en azından görebildiğim kadarıyla. Jasper'ın üzerinde küçük bir silah taşıdığını biliyordum. Onu belinin iç kısmındaki kılıfına sakladığını görmüştüm, ama ona ne kadar yakın olduğumu hiç düşünmemiştim, özellikle de şimdi olduğu gibi. Ondan kontrollü, kendinden emin bir şiddet fişkırıyordu. Bu şiddeti bu kadar kontrol altında tutmadığı bir zaman olmuş muydu acaba? Sanki düşüncelerimi görebiliyormuş gibi, maun rengi gözleri sertleşti ve ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı.

"Sor bakalım." Çenesi kıpırdadı ve yutkundu. "Personelime benim hakkımda sorular sorduğunu duydum," dedi soğukkanlılıkla, ancak gözleri bunun tam tersini ima ediyordu.

Nefes alışverişim hızlandı ve gözlerimi kalın boğazından gözlerine çeviremedim. Sowerby ona benim onun hakkında soru sorduğumu söylemiş olmalıydı. Bir adım daha yaklaştı. Geri çekilecek yerim vardı... ama çekilmedim—en azından bir adım daha ileri gidip omzundaki silahı kaydırana kadar.

İyi eğitilmiş sinirlerimin her biri bana ondan uzaklaşmamı söylüyordu. Ve öyle de yaptım... ta ki sırtım, su fiskeyesinin yakınındaki arka ortadaki çiçek tarhındaki büyük kayaya çarpma kadar.

"Onları sen mi öldürdün?" diye patladım, sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti. Mektup, hayalet... ve Jasper konusunda çok kafam karışmıştı.

Jasper bir kez göz kırptı. Öfke belirtisi yoktu. Sadece yavaş, acımasız bir beyaz diş gülümsemesi sergiledi, aramızdaki küçük mesafeyi kapatıp üzerime doğru eğildi, yüzlerimiz arasında sadece birkaç santimlik bir mesafe kaldı; omzundaki silahı dengelemeyen eli, beni sıkıştırırken yüzümün yanındaki kayaya doğru hareket etti.

"Önemli mi?" Sıcak nefesi kulağımı ve boynumu sardı ve gözlerimi sıkıca kapatıp dizlerimin titrememesini sağlamak zorunda kaldım.

Kalbim göğsümde öfkeli, ritmik bir gök gürültüsü gibi çarpıyordu. Bu beni korkutmalıydı. Korkuttu da. Ama tüm bunlara rağmen, tenimin her zerresi heyecanla karıncalanıyordu. Güçlü uyluğu benimkine bastırıyor, alt

bedenimde kalp atışımla senkronize bir şekilde ağrıyan bir farkındalık yaratıyordu. Vücudunun sıcaklığı kıyafetlerimin kumaşından geçerek hassas tenime nüfuz ediyor, beni ona daha da yaklaştırmaya iten bir ürpertiye neden oluyordu.

Başparmağı kayadan ayrıldı ve çenemin köşesinden aşağı, boynuma doğru hafifçe dokundu. "Beni bir canavar sanıyorsun."

"Sanırım bunu istiyorsun," diye yanıtladım. Gözlerim silaha, sonra da elini kaplayan dövmelelere kaydı.

Dudaklarını yaladı. Gözlerinin dudaklarımdaki baskısını hissedebiliyordum. "Öyleyse neden hâlâ buradasın?"

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden ona gerçeği söyledim. "Çünkü senin yapmadığına inanmak istiyorum."

Öne eğildi, ağzı boğazımdaydı. Konuşurken dudaklarının tenime hafif dokunuşlarını hissettim. "Ama hâlâ benden korkuyorsun. İşte bu yüzden bu kadar ateşli, değil mi?"

Kımıldamadım. Yutkunamadım bile. Bütün vücudum suçluluk ve özlemle zonluyordu. Aramızdaki söylenmemiş şeyler artık ortaya çıkmıştı.

Omuzunun üzerinden bir şey dikkatimi çekti. Jasper'ın kolunu tutarken boğazımdan boğuk bir nefes koptu. Arkasındaki camda hayalet bana bakıyordu. Jasper başını hızla çevirdi, kavga arayan bir köpek gibi bir hava yaydı. Bana geri baktı ve yüzündeki şaşkınlıktan hiçbir şey görmediğini anladım. Tekrar baktığımda, gitmişti. Yanımızdaki başka bir hareket sayesinde sorular sormaktan kurtuldum.

Yan kapıda bir gürültü duyuldu. John'du, görünüşe göre kahramanlık taslamaya çalışarak bir şeyler bağırdı. Jasper başını bana çevirdi, gözleri neşeyle parlıyordu, sırtı ve başını kapıya doğru eğdi, bir adım geri çekildi ve elini belime koyarak kapıya doğru gitmemi işaret etti.

"Hadi bakalım. Nişan alma yeteneğin ne kadar iyi bakalım."

Konservatuvarı terk ettiğimizde, yüzü kızarmış, sinirli bir John'la karşılaştık. Uçurumun kenarına yakın bir yerde, ruhumu bir şekilde kendine çeken, ürkütücü bir gariplik vardı. Yükseklik korkum vardı; merdivene bile zor tırmanırdım. Konservatuvarda çalışırken, manzara ne kadar güzel olsa da, uçuruma doğru bakmakta bile zorlanmıştım, ama bu farklıydı. Burası Jasper'ın anne babasının uçurumdan düşüp öldüğü yerd – eğer gerçekten ölmüşlerse. Korkunç bir şey olmuştu ve o kanlar içinde oradan uzaklaşmıştı; bu da üzerinde bu kadar çok kan olmasına neden olan şeyin ne olduğunu merak etmeme neden oldu.



Uçuruma daha yakın olan açık çimenlik alana doğru ilerledik. Erkek çalışanlarından birkaçı büyük bir makinenin yanında toplanmıştı; birkaçı da sanki bir gösteri olacaktı gibi arkada oyalanıyordu. Sanırım adı Luke olan bir adam öne çıktı ve hepimize düz görünümlü siyah kulaklıklar dağıttı.

"Kulak koruyucu. Konuşmaya devam edebileceksiniz; seslere göre ayarlanıyor. Sadece silah seslerini engelliyor," diye ekledi, John'a bir çift verip diğer personele doğru koşmadan önce. Jasper'ın kulaklığı yoktu ve tam bir şey söyleyecekken küçük siyah kulaklıklarını taktığını gördüm. Jasper bizden uzaklaşarak uçurumun kenarına doğru yürüdü. Zarif bir hareketle silahın namlusunu yere bıraktı, cebinden uzun yeşil bir silindir çıkardı ve silaha taktı.

"Çek," diye alçak sesle emretti, av tüfeğinin namlusunu hızla kapatıp omzuna doğru kaldırdı. Gökyüzüne ateş etti, küçük bir patlama sesiyle bir şeyi vurduktan sonra tüfeği tekrar açtı ve alışılmış hareketi tekrarladı. Namludan biraz duman çıktı ve fişek birkaç metre öteye düştü. Hareketleri o kadar alışılmış ve akıcıydı ki, sanki ne yaptığının farkında bile değildi, sanki kas hafızası devreye girmişti. Zarif hareketi birkaç kez daha tekrarladı ve her seferinde hedefi vurdu.

Akşamın heyecanı ve alkol duyularımı bu kadar bulanıklaştırmıyorsa, uçurumun kenarına bu kadar yakın olamazdım, ama öyle değildi ki gözlerim Jasper'a kilitlenmişti ve bedenim ona tepki vermeye kararlı gibiydi.

Vale görevlilerinden biri, uzun bir kabloyla bir tür makineye bağlı geniş, düz bir pedala basıp durduktan sonra, adam bize el salladı. Kenardan hala yaklaşık kırk metre uzaktaydı, ama bu kadar yakın olmak bile korkunçtu. Hester ve Darius'un başına gelen de bu muydu? Hepsi mi vurulmuştu? Yoksa hepsi kenarda dururken bir kaza mı olmuştu? Siyah giysili adamın av tüfeğini ustaca yeniden doldurmasını izlerken karar veremiyordum.

Aklım, Jasper'ın odasında bulduğum Hester'dan gelen mektuba geri döndü. Eğer ölmüş olsaydı bunu yazamazdı ve hayaletin o olduğundan emindim... yani mektup gerçek olamazdı. Jasper'ın ustaca bir örtbas etme planı mıydı, yoksa gerçekten onun hala hayatta olduğunu mu düşünüyordu? Mektup sahte miydi? Olmalıydı... değil mi?

John yanımda rahat görünmeye çalıştı ama ne kadar sarsılmış olduğunu da görebiliyordunuz ve bu anlaşılabilir bir durumdu; Jasper'dan yayılan sakin tehlike korkutucu ve inanılmaz derecede çekiciydi. Karanlık, tehlikeli bakışları ve av tüfeğinin kabzasının altında elinin sarılı olması, namlunun

takım elbisesinin ince siyah kumaşına yaslanmasıyla, takım elbiseli bir CEO kılığına girmiş, sert, erkeksi bir kiralık katil gibi görünüyordu... ve bunu da başarıyla yapıyordu.

“John, tetiği çevreleyen şu küçük parçayı görüyor musun?” diye sordu Jasper, silahı tekrar yüzüne doğrultmadan önce, gözlerini diğer adamdan son anda ayırdı. Yakındaki disk fırlatan bir makineden fırlayan bir şeye nişan alırken hareketleri pürüzsüz ve kendinden emindi.

Tetiği çekti ve neon turuncu hedefini zahmetsizce vurdu. Sanki silah onun bir parçasıydı, vücudunun bir uzantısı, bir kol veya bacak gibiydi.

“Buna tetik koruyucu deniyor. Gücü artırmak ve ağırlığı azaltmak için güçlendirilmiş polimerden yapılmış. JV Plastics'in kullanıldığı yer burası olurdu.” İki atış daha, her biri sanki hiç çaba sarf etmeden hedefini vurdu. Dumanı tüten silahın bir parçasını çekti ve boş yeşil kovanlar yumuşak bir sesle yere düştü. Kulaklıklarımı ayarladım, nasıl oldu da sadece silah sesini engelleyebildiler de konuşmaları engelleyemediler diye merak ettim. Arkadaki valelerin Jasper'ın atışlarının ne kadar isabetli olduğundan bahsettiklerini duyabiliyordum.

"Kullanılmış mıydı?" diye sordu John, yüzü ter içinde ve telaşlı bir şekilde.

“Eliza, canım, bir şeyler vurmak ister misin?” Koyu renk gözleri batan güneşin ışığında çılgınca parılıyordu. “Kil güvercinle başlayalım.” Gözlerini John'dan rahatsız edici derecede uzun bir süre ayırmadı, ancak John gergin bir şekilde kıpırdanınca bakışlarını ondan ayırdı.

İki adam akşam yemeğinde gayet iyi anlaşıyorlardı; Tanrı aşkına aralarında ne oldu? Bütün bunlar gerçekten Jasper'ın kıskançlığından mı kaynaklanıyordu?

İçimde küçücük bir rahatlama ve teselli hissettim, Jasper'ın da aramızda bir kimya olduğunu, bunun sadece benim kafamda uydurduğum saçma bir düşünce olmadığını anlamak. Tabii ki, akşam yemeğinde onun somurtkan bakışlarını ve sert yorumlarını kaçırmıyordum, ama üstü kapalı imalardan başka, malikanedeki bizler hariç (Sowerby, Katya, Leah ve... ben hariç) herkesin yanında böyle davrandığını varsaymışım. Malikanede gün boyu etrafında olan insanlarla biraz daha rahat görünüyordu. Belki de ona sandığımdan daha çok yakınlık duyduğum düşüncesiyle damarlarımda bir adrenalin patlaması yaşandı.

Ve bana "canım" diye seslendi.

Şarabın etkisi midemde hissediliyordu, bu da karar vermeyi kolaylaştırdı. Genişçe gülümsedim, soğuk havanın dişlerime çarptığını hissettim. Talimatları almak için ona doğru yaklaştım. Şimdi gülümseyen gözleri, sessiz bir onay ifadesiyle gözlerime kilitlendi ve ağır av tüfeğini ellerime verdi.

Aman Tanrım! Elimde bir silah vardı. Ben, Eliza Arnold. Bir Whole Foods marketinde, annemin korkunç kalıntıları kendiliğinden alev alarak yanıyordu.

Jasper, ellerimizi doğru pozisyona getirmek için elimi üzerine koyduktan sonra, uzun ve kaslı vücudunu arkama doğru yaklaştırdı.

Şarap, balık ve silahlar, hem de hepsi bir gecede—özgürlüğün ne kadar tuhaf bir görünümü bu.

"Bana güvercinlerimi ya da kumrularımı yemeğe getirmememi söylemiştin, şimdi de onları vuruyorsun," diye usulca takıldım.

Göğsü sırtıma değdiğinde gülümsemesini hissedebiliyordum. Güçlü kolları iki yanıma sardı ve av tüfeğini doğru pozisyona getirdi.

Jasper Blackwood'un birdenbire dikkatini üzerime çekmekten dehşete düşmeliydim. Ondan uzak durmam gerektiğini anlamam için duvarlardan daha kaç hayalet çıkması gerekiyordu acaba?

Görünüşe göre birden fazla.

Bedeninin benimkine değmesiyle gözlerim kendiliğinden kapandı. Koruyucu, güvenli ve aynı zamanda tehlikenin de yoğun bir şekilde hissedildiği bir dokunuştı bu.

"Oldukça güçlü bir geri tepme var, bu yüzden geri tepmenin omzunuza beklediğinizden daha sert çarpmasına hazırlıklı olun, tamam mı? Rahat mısınız?" Alçak, boğuk sesi kulağımın dibine kadar ulaştı.

"İyiyim," diye mırıldandım bir şekilde. Elimdeki silaha odaklanmakta zorlanıyordum çünkü arkamdaki silah arka tarafıma o kadar sıkıca bastırılmıştı ve o kadar hoş bir his veriyordu ki. Tam bir karmaşa içindeydim.

"Şuraya bir bak, tamam mı? Şu orta boncuğu görüyor musun? Bunların hepsini hizala. İşte bu," dedi çatlamış kadife gibi derin ve pürüzlü bir sesle. Yakınlığından dolayı mutlaka görmüş olması gereken açıkta kalan boynumun yamacında tüylerim diken diken oldu.

Güçlü eli yavaşça yan tarafımdan aşağı doğru kayarak sağ bacağımı birkaç santim geriye çektiğinde ve duruşumu düzelttiğinde gözlerim hafifçe

endişeyle açıldı. Dikkatim dağılmış, gevşemiş kollarım yüzünden düşmüş olan silahı da doğru pozisyona geri getirdi.

“Dirseğinizi aynen böyle kaldırın. İşte bu kadar,” diye mırıldandı. “Gökyüzünde turuncuyu gördüğünüzde hizalanın ve bu tetiği çekin. Hazır olduğunuzda ‘çek’ diye bağırın veya diski tetiklemek için pedala basın.”

Damarlarımda adrenalın akıyordu, beni daha önce hiç yaşamadığım bir duyguya boğuyordu. Bir an için içimde hafif bir korku belirdi; annemin bu isyanıma ne kadar üzüleceğini düşündüm—çok öfkelenirdi.

Pedala bastım ve küçük turuncu noktanın gökyüzünde süzüldüğünü gördüm. Parmağım titreyerek tetiği çektim ve birkaç metreyle hedefi ıskaladım.

Jasper, silahı ona geri vermeden önce yanımda durup beni yeniden konumlandırdı.

"Tekrar dene," diye cesaretlendirdi.

Beşinci denememde küçük uçan noktayı vurdum ve nokta, mavi ve kırmızı akşam gökyüzünde tatmin edici bir şekilde patlayarak yükseldi.

"İşte bu kadar!" diye neşeli bir gülümsemeye haykırdı. Silahı elimden güvenle aldı, beni kucağına alıp hafifçe döndürdükten sonra tekrar yere bıraktı.

“Peki ya sözleşme?” Tamamen unuttuğum John, kollarını kavuşturmuş bir şekilde öfkeyle sözümü kesti. “JV Plastics ile bir anlaşma yaptın.”

Jasper silahı alıp benim yerime geçti ve ben geri çekilirken, gülümsemesinin yerini John'a soğuk bir bakış koyduktan sonra hızla birkaç el daha ateş etti ve çeşitli yükseklik ve hızlarda gökyüzünde süzülen her bir kil güvercini ustalıkla vurdu.

“Ne yazık ki, akşam yemeğinde sözleşmeyi imzalamadınız. Çok dalgındınız.” Çenesi hafifçe kıpırdadı ve dişlerini sıktı. “Dalgın adamlarla iş yapmaktan hoşlanmıyorum John, sözleşmeye gelince, sen dalgınlığını izliyordun ve şimdi onu bin parçaya ayırıp yerle bir edeceğim,” dedi ve cebinden turuncu bir disk çıkarıp John'a fırlattı. Diskin üst kısmı beyaz kağıtla bantlanmıştı.

"Ciddi olamazsın; onun yüzünden bu anlaşmayı mı mahvediyorsun?" dedi adam, diski bakımlı çimenlere sertçe fırlatırken ve bana öyle bir bakış attı ki, içim buruşup yok olmak istedi.

Jasper, olanları izlerken yüzünde şeytani bir ifade belirdi. Elindeki av tüfeğiyle John'a doğru yaklaştı ve onun üzerinde adeta bir dev gibi yükseldi.

“Bunun nasıl olduğunu biliyorsun. Evime girip beni ya da eşyalarımı mahvetmeye kalkışamazsın. Beni sınamaya kalkma; bunu zaten biliyor olmalısın, Johnathan.” Jasper sırttı ve mülkünün bittiği ve boşluğun başladığı uçurumun kenarına baktı. “Çıkarken adımlarına dikkat et. Çok, çok dik bir uçurum.” Gergin adamın kendisinden ve dik uçurumdan sert bir adımla uzaklaşmasını izlerken kahverengi gözleri neredeyse kırılmayan ince çizgilerden ibaretti.

Ben de birkaç adım geri çekildim, hâlâ o kadar aşağıya bakıp çıkıntıyı göremiyordum. John cep telefonunu çıkardı, kötü niyetli bir sırtısla havaya kaldırdı ve hızla arkasını dönüp uzaklaştı. Güvenlik görevlilerinden biri birkaç adım ötede onu bekliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Jasper, diğer adamların malikanenin yan tarafında gözden kayboluşunu izlerken aniden önümde belirerek.

"Evet, midem hâlâ biraz bulanıyor. Sanırım hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım," dedim gülerek.

"Benimle otur," dedi ve uçuruma bakan beton bir bankı işaret etti.

"Elbette, ama oraya değil. Yükseklik korkum çok fazla ve kenara o kadar yaklaşmam. Zaten oraya bakmamak için kendimi zor tutuyorum, sanırım şarabın etkisi de geçmeye başladı."

Şeytani bir şekilde çekici bir sırtış dudaklarını kapladı. "Bana güvenmiyor musun?"

"Hayır, öyle düşünmüyorum, ama kişisel algılama." Gözlerim neşeli ve mizah doluydu, ama seranın rahatlatıcı ortamına doğru geri dönerken sözlerimde ciddiydim.

"Hadi gel," dedi, elimi tutup beni durdurarak. Temas anında bir elektrik çarpması hissettim; yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa o da hissetmişti. "Manzara muhteşem. Seni güvende tutacağıma söz veriyorum... ya da en azından düşmeni engelleyeceğim." Meydan okurcasına koyu kaşını kaldırdı, sanki bir tek boynuzlu atın boynuzunu tutuyormuş gibi, kabarcıklı elimi değil de ellerimizin kenetlendiği yere bir an baktı.

Bu, kabul etmekten mutluluk duymadığım bir meydan okumaydı.

Burnumu çektim. "Beni o banka çıkarmak istiyorsanız silah zoruyla tehdit etmeniz gerekecek. Odamdaki balkon pencerelerinden dışarı bile bakamıyorum," diye utançla itiraf ettim. "Kanepeyle kapatmış durumdayım." Elimini onun nazik kavrayışından kurtardım, temas olmadan daha iyi düşünebileceğimi umdum.

Gözleri parladı, bu da onu genç ve biraz da haylaz bir görünüme kavuşturdu. Eli hafifçe belime dokundu ve beni seraya doğru yönlendirdi; sanki farkında olmadan dengede olduğumu ve düşmeyeceğimi ya da beni itebilecek kadar yakın olduğunu bana bildiriyordu.

“Yıldızların altında geceleyin parıldayan şehir ışıklarını nasıl göreceksiniz ki? Bu malikanenin tek iyi yanı bu. Zaten burada tüm ahlakınızı bir kenara bırakıyorsanız, bir göz atmaya değer,” dedi hesapçı gözlerle. “Hiç somon balığı yok mu?”

Kış bahçesine girdik ve sohbetin sakın akışından tamamen memnun bir şekilde, yavaşça ana eve geçtik.

“Hayır, biz büyük bir tofu ve pirinç eviydik,” diye yanıtladım. “Ve bu gece ahlaki değerlerimden hiçbirini terk ettiğimi söyleyemem, sadece annemin ahlaki değerlerini terk ettim.” Onunla bu konuyu konuşmayı bırakmalıydım. Onun yanında kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum ve duymak istediğim son şey, bir başkasının beni azarlaması, yetişkin olduğumu, istemiyorsam bununla uğraşmak zorunda olmadığımı söylemesiydi. Arkadaş edinmeyi bırakmamın sebeplerinden biri de buydu. Kimse anlamıyordu. Nasıl anlayabilirlerdi ki? Bunu yaşamadığınızda, işe yaramayacağını anlamadığınız çözümleri ortaya atmak kolaydı. Kendimi kapana kısılmış hissediyordum ve yardım istediğimde herkes beni sadece uzaklaşmadığım için azarladı. Kimse, bilmeden, bükülmez parmaklıklarla inşa ettiğim bu hapishaneden öylece çıkamayacağımı anlayamıyordu, gardiyan da beni kandırıp mahkum olmadığımı söylemişti. Dostoyevski'nin dediği gibi, bir mahkumun kaçmasını engellemenin en iyi yolu, hapiste olduğunu asla bilmesine izin vermemektir. Ne yazık ki, ben hücremi yanımda taşıdım.

“Yalnız yaşıyor musun? Aileni hayal kırıklığına uğratmaktan mı korkuyorsun? Tek başına balık tutmayı bile denemeyecek misin?” diye sordu, daha önce hiç gitmediğim koridorlara girerken... ya da en azından girdiğimi sanmıyordum. Bir süre sonra her şey kafa karıştırıcı hale geldi. Özellikle de kendimi yoldan çok onun yüzüne bakarken bulduğumda.

“Yalnız yaşıyorum ama—” Kendimi durdurdum. Bunu daha önce hiç kimseyle bu kadar açıkça konuşmamıştım. Ailem hakkında asla. Aynı anda hem tedirgin edici hem de büyüleyiciydi.

"Ama ne?" diye nazikçe sordu.

Tamam. Kendimi Jasper Blackwood'dan uzak tutmak istemiştim. Bu işe yarayacaktı. Erkekler kontrolcü annelerden nefret ederdi ve ben de

kontrolcü annelerin zirvesine ulaşmıştım. "Ama annem her hafta otuz dakika yol kat edip, ben yokken neler yaptığımı görmek için çöpümün her parçasını karıştırıyor; bunu da doğru şekilde geri dönüştürmediğim şeyleri geri dönüştürme bahanesiyle yapıyor." Bu sözlerin sesli söylenişinden nefret ettim. Her zamanki gibi utanmış ve güçsüz hissettim. Bu, yaptığı kontrolcü şeylerden sadece biriydi ve en kötüsüne bile yaklaşmıyordu.

Ona bakmaktan vazgeçip, geçtiğimiz on bir metre yüksekliğindeki kapıların güzel koyu renkli ahşabını ve karmaşık pervazlarını inceledim. Konak o kadar büyüktü ki, birkaç haftadır burada olmama rağmen her ilginç detayı fark etmek imkansızdı. Belki de kendi başıma biraz keşif yapmalı, Hester'ın veya Darius'un eski eşyalarından herhangi birini bulup bulamayacağıma, işime yarayacak bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğime bakmalıydım.

Biraz homurdandı. Anneler hakkında konuşmak onu rahatsız mı ediyordu?

"İyi niyetli gibi görünüyor," dedi. Hep böyle derlerdi. Genellikle kendime, bunun normal, sevgi dolu anneleri olduğu ve yaşadıkları şeylere benzer şekilde olumlu yönleri görmeye meyilli oldukları için olduğunu söylerdim, ancak bunların hiçbirinin annemin yaşadıklarına benzemediğinden emin olabilirdim.

"Hayır," diye yanıtladım. Normalde bu, ağzımı kapatıp söylediğim şeye pişman olacağım noktayı çoktan geçmiş olurdum, ama Jasper'ın yanındayken her zaman olduğu gibi, kendimi konuşmayı durduramaz halde buldum. "Sanmıyorum. Bence onun da kendi sorunları var. Anlamazsın; hayatımın her yönünü kontrol etmek zorunda. Dürüst olmak gerekirse, henüz kapının önünde belirmemiş olmasına şaşırdım."

Jasper'dan gelen tuhaf bir mırıltı beni ona doğru dönmeye itti. Aniden arkasını döndü, benimle göz teması kurmaktan kaçındı; bu gariplik, kahverengi gözlerinin aslında ne kadar sık bana kilitlendiğini fark etmemi sağladı.

"Aman Tanrım! Bunu yaptı!" diye bağırdım, olduğum yerde donup kaldım ve yerin açılıp beni karanlık bir çukura çekmesi için dua ettim.

"Onun kim olduğunu bilmiyordum. Güvenlik görevlilerine, ben söylemedikçe kimseyi içeri almamaları konusunda kesin talimat verildi," dedi. "Özür dilerim. Bir dahaki sefere içeri alacağım. Yani... isterseniz." Gözlerinin profilimi süzdüğünü hissedebiliyordum.

“Hayır, sorun değil,” dedim aniden, ikimizi de hazırlıksız yakalayarak. “Onunla sınırlar koymakta pek becerikli değilim. Bu, zorunlu bir mesafe koyduğum ilk sefer ve muhtemelen bunu başarabilmemin tek yolu bu, dürüst olmak gerekirse, şarap, somon, mesafe ve... silahlar eğlenceliydi. Henüz gerçek dünyanın beni bulmasına hazır değilim.” Jasper'a baktığımda, onun da bana düşünceli bir ifadeyle baktığını fark ettim.

Beni odama kadar götürdükten sonra, şaşırtıcı derecede kibar bir şekilde iyi geceler dedi ve yanımdan ayrıldı.

Odamıza girer girmez, komodinin üzerinde bıraktığım kolyeye koştum ve açtım. Mutfakta güvercinin kolyeden uçup büyük bir kargaşa yaratmasından sonra, Jasper'ın iş ortaklarıyla akşam yemeği için bu tahmin edilemez kolyeyi odamda bırakmanın en iyisi olacağını düşünmüştüm. Muhtemelen iyi bir şeydi de; bu akşam daha fazla kargaşayı kaldıramayacağımızı düşünüyordum. Hester'ın, akşam boyunca yaşanan her şey hakkında mutlaka söyleyecek bir şeyleri olacaktı.

Takıyı açtığımda nefesim şok içinde tersine döndü; bakırımsı kan kokusu etrafa yayıldı ve koyu, kırmızımsı yeşil, yapışkan bir sıvı kucağıma damlamaya başladı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdım, yeşil sıvı kolyeden gittikçe daha hızlı akmaya başladı ve kolyeyi kapattıktan sonra bile akmaya devam etti. Şaşırtıcı derecede sıcak olan sıvı elimi kapladı, bileklerimden ve kollarımdan aşağı damladı. Kan mıydı? Ama rengi çok garipti.

Tanrı aşkına, bu neydi?

Panik içinde lavaboya koştum ve kolyeyi silmeye çalıştım, ancak yeşil sıvı damlamaya devam etti, bu yüzden kolyeyi lavaboda bırakmak zorunda kaldım, yoksa içinden akan maddeyle ıslanacaktım. Bakır kokulu sıvının ne olduğunu anlamaktan vazgeçtim ve gergin bir şekilde yatağa girdim. Gizemli yeşil-kırmızı sıvının alaycı sesi, gece boyunca bir kabustan gelen ninni gibi gider borusundan aşağıya doğru aktı.

Gecenin karanlığında bir ara, hırıltılı ses hıçkırığa hıçkırığa dönüştü. Alarm içinde uyandım ve güzel, melankolik hayaleti, daha önce olduğu gibi yatağımın ayak ucunda, aynı yerde gördüm. Kadının, Jasper'ın annesi Hester olduğunu varsaymışım, ancak mektupların son buluntularıyla ne düşüneceğimi tam olarak bilemiyordum. Daha önce olduğu gibi aynı kabarık, kırmızı elbiseyi giymişti, ancak bu sefer elinde bir mektup vardı—Jasper'ın sandığından çıkan, kırmızı balmumu mühürlü mektupların tıpatıp aynısı bir mektup.



Bana, Jasper'ın meşhur buz gibi ifadesine çok benzeyen soğuk bir bakışla baktı; bu yüzden bu kadının onun annesinden başkası olabileceğini bir an bile düşünemedim. Garip bir şekilde başını salladı.

“Hayır,” dedim yüksek sesle, anlamaya çalışarak. “Hayır... ne hayır?” Hayaletten yayılan enerji, huzurlu odayı birdenbire korkunç bir hale getirdi. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Kötü bir şeyin olmak üzere olduğundan emindim.

Mektuba tekrar baktı ve ağlayarak ve başını sallayarak aynı hareketleri bir kez daha tekrarladı.

“Anlamıyorum. Bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz? Size yardım edeceğim; sadece ne yapmam gerektiğini söyleyin.” Titreyen boğazımdan kelimeleri zorlukla çıkarabildim.

Yüz ifadesi hüzünden öfkeye dönüştü. Panik iliklerime işledi. Yardım için bağırmak istedim; o korkunç ruhu gören, bana ek bir nabızla koruma sağlayan, böylece kendimi bu kadar yalnız ve korkmuş hissetmememi sağlayacak başka bir canlı insan istedim.

Her şeyden çok ona yardım etmek istiyordum. Bir zamanlar göz kamaştırıcı olan bu kadının başına gelenlerin etkileri, gözlerinden öyle bir acı seli gibi akıyordu ki, beni de içine çekmiş ve boğmakla tehdit ediyordu.

Gecenin rahatsız edici karanlığına bürünmüş halde, karanlık gözlerindeki son umut kırıntısının sönüşünü ve kollarının ve zayıf omuzlarının titremesinin giderek şiddetlenip yerini öfkeye bıraktığını izledim. İçimde ince bir tanıma hissi uyandı.

Bu kadına yardım etme konusundaki kör ve sarsılmaz ihtiyacımın, kırılmış ve kapana kısılmış olmanın, kendime yardım edememenin nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğimden kaynaklandığını fark ettim; ama ona yardım edebilirdim.

Yavaşça, sanki beni boğmamak için birden zorlanıyormuş gibi, gizemli bir şekilde mektubun üzerindeki kırmızı balmumu mührünü sanki bana vurmaya çalışıyormuş gibi savurdu, sonra da arkasını dönüp yatak odamın kapalı kapısından dışarı süzüldü.

Vücudumun her bir parçası diğerlerinden daha fazla titremeye başladı, yataktan kalkmaya çalışırken o kadar şiddetli titredim ki sert zemine yığıldım. Geri döneceğinden korktuğum için yere oturmaya cesaret edemedim, aceleyle o sert kırmızı yığını kaptım ve balkonun pencere tüllerinden içeri süzülen ay ışığına doğru ilerledim.

Balmumu mühür üzerindeki tasarımı, yemyeşil yapraklarıyla tamamen açmış bir güldü.

Kaşlarımın arasındaki kırışıklıkların derinleőtiđini hissettim. Rosa gallica glleri, güzel kokuları nedeniyle parfüm yapımında bile kullanılan, genel olarak inanılmaz derecede aranan bir güldü. Seradaki çalışmalarımın Hester'ın oradaki yabani gllerden kurtulmaya çalıőtđını anlayabiliyordum, oysa beyaz çiçek bahçenin bakımsız kaldđđı dönemde araya girmişti. Tüm Gotik bahçesine tek bir gl bile dikmemiőti; bu durum başlangıçta bana oldukça tuhaf gelmişti. Bunu Jasper'a söylediğimde, annesiyle ilgili bu tuhaf detayı hiç fark etmemiş gibiydi.

Hester Blackwood gllerden nefret ederdi, peki mektuplarını bir glle mi mhrlerdi?

## Bölüm 14

# ELIZA

Ani bir nefes kesilmesiyle uyanırken vücudumdaki her sinir kasıldı.

Bir an için nerede olduğumu unutmuştum, önümdeki boş yatağı tanıyamamıştım ki, önceki gecenin olayları bir anda zihnimde birikti.

Sert tahta sandalyeden kalktım, sırtım aniden can sıkıcı bir şekilde kaşınmaya başladı; kamçı darbelerinin derime bastırıldığı küçük yuvarlak izler vardı. Bütün gece odanın köşesinde nöbet tutmuştum. Şimdi bile, attığım her adımda, ağrıyan bedenim bir şeyin fırlayıp beni korkutmasını bekliyordu, çevresel görüşüm gölgelerle oyun oynuyordu. Duyularım o kadar gergindi ki, zeminin her küçük gıcirtısı, odanın sessiz yalnızlığında bir kırbaç sesi gibi geliyordu.

Dün gece, Jasper'ın annesinin hayaleti gittikten sonra, tekrar uyuyacak kadar sakinleşemedim. Yerin her gıcirtısı, esintiden saçlarımın her gıcirtısı, tüylerimin her diken diken olması, hepsi birer uyarıydı. Zihnimde sürekli olarak kırmızı elbiseli Hester'ın görüntüsü dönüp duruyordu. Hester mıydı? Neden mektup yüzünden ağlıyordu? Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Hayalet daha önce de karşıma çıktığında üzgün ve yıkılmış görünüyordu, ama dün gece farklıydı. Üzüntüsü öfkeye dönüşmüştü ve bunun mektuptan mı yoksa bana ne anlatmaya çalıştığını anlayamamamdan mı kaynaklandığını asla bilemeyebilirim.

Kadını koridora kadar takip etmeyi düşünmüştüm ama bana doğru öfkesini yönelttikten sonra, içimdeki her zerre hareket etmeye cesaret edememişti.

Melankolik bir hayaletle karşılaşmak, öfkeli bir hayaletle karşılaşmaktan çok farklı bir deneyimdi.

Lavaboda hâlâ yeşil bir sıvı sızan madalyon yüzünden uyuyamayan ben, sonunda dünyadaki herkesin uyuyamayınca yaptığı şeyi yaptım; ister öfkeli hayaletler yüzünden olsun ister uykusuzluk yüzünden, telefonuma sarıldım. Jasper'ın ailesi hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Başlangıçta, aramam çoğunlukla son yirmi yıldaki arşivlenmiş haber makalelerini taramaktan ibaretti; neredeyse her birinde kalın harflerle Jasper'ın Hester ve Darius Blackwood'un kaybolmasında bir numaralı şüpheli olduğu ilan ediliyordu. Suçlanan adamın, bu ayrıntıları okuduğum yere yakın bir yerde uyuyor olduğunu bilmek beni ürperti.

Genç ve öfkeli Jasper'ın birkaç fotoğrafı ortaya çıktığında kalbim hızlandı. Bulduğum en eski fotoğrafta, on beş yaşından büyük olması imkansızdı. Yanakları yumuşak ve biraz daha yuvarlaktı; şimdiki köşeli profilinden çok farklı olarak, bir çocuğun yetişkinliğe geçişini andırıyordu, ancak gözlerinde sert bir parıltı belirmeye başlamıştı bile.

Makalelerin hiçbiri yeni yetim kalan çocuğa karşı empati göstermiyor, bunun yerine ayrıntılara giriyor, Jasper'ı sadece Şeytan'ın oğlu olarak adlandırmakla kalmıyor, "en azından Darius sonsuza dek gitti" gibi ifadeler kullanıyor ve Blackwood Bladecraft'ın sahibinin gittiği ve daha fazla hayatı mahvedemeyeceği için duydukları rahatlığı dile getiriyorlardı. Sonuncusu, Blackwood Bladecraft'ta iyi maaşlı işlerini kaybeden öfkeli topluluk üyeleri tarafından körüklenmiş gibi görünüyordu. Birkaç fotoğrafta, kelepçeli halde polis eşliğinde götürülen on beş yaşındaki Jasper görülüyordu ve çoğu "Uyuşturucu Bağımlısı Oğul Miras İçin Anne Babasını Öldürdü" veya "Şeytan Çocuk Anne Babasını Stormcrest Sirtından Aşağı İtti" başlıklarını taşıyordu. Görünüşe göre şımarık ve varlıklı olan Jasper, gençliğinde oldukça kötü işlere bulaşmış; okulunda birkaç çocukla kavga etmiş, birini çene kırığıyla hastaneye kaldırmış, başka bir çocuğu bıçaklamış (evet, bir Blackwood Bladecraft bıçağıyla) ve öğrencilerin büyük bir kısmına uyuşturucu satmış. Tüm bunlar birçok makalede yer alıyor.

Hatta Jasper'ın on yedi yaşlarındayken çekilmiş, arka planda Sowerby'nin olduğu bir fotoğrafını bile buldum. O fotoğrafa bir süre baktım. Gençliğinden beri birbirlerini tanıyorlardı. Bütün bunlar ortaya çıktıkça, ikisi arasındaki ilişki daha da anlam kazanmaya başladı. Birbirlerinin yanında olduklarında bir rahatlık vardı, bu yüzden çok uzun

zamandır birbirlerini tanıyor olmaları mantıklıydı, ancak bu kadar uzun süredir tanıdıklarından şüphelenmemiştim.

Jasper'ın anne babasını öldürmüş olabileceğine de inanmak istemiyordum. Eğer yaşlı Blackwood'ları öldürmüş olsaydı, Sowerby hâlâ onun yanında olur muydu ve onunla bu kadar rahat hisseder miydi? Mantıksal olarak, bunu yapmadığına inanmak için hiçbir nedenim yoktu; aslında, içten içe herhangi birini öldürebilecek kapasitede olduğuna inanıyordum, ama nedense içimde bir his, bunu yapmadığını söylüyordu.

Sonra aklıma daha mantıklı bir şey geldi: Sowerby'nin Hester ve Darius'u öldürmüş olabileceği daha önce neden aklıma gelmemişti?

Aklıma ilk gelen şey, neden kimsenin Sowerby'den cinayetlerden şüphelenmediği idi. Onu katil olarak hayal etmek, on beş yaşında bir çocuğu katil olarak hayal etmek kadar belirsizdi; tabii ki Darius ve Hester'ın sahip olduğu para, Jasper on sekiz yaşına geldiğinde ona gitmişti. Kamuoyunun gözünde, Jasper'dan başka birinin bunu yapmış olabileceğine dair net bir neden yoktu.

Hizmetçiler bir şeylerin ters gittiğini fark edip polisi aradıktan sonra Jasper'ın uçurumun kenarında, Hester'ın kanıyla kaplı halde bulunması da durumu daha da kötüleştirmişti. Onu sorguladıklarında öfkelenip şiddete başvurmuştu; o kadar ki kollarını ve bacaklarını bağlamak, başına da bir çuval geçirmek zorunda kalmışlardı. Polis arabasının koltuğunda, beyaz tişörtünün önü kan içinde olan fotoğrafını gördüm.

Hiçbir kalıntı bulamamışlardı, ancak yamaçtaki arazinin, daha fazla can kaybına yol açmadan arama ekipleri göndermeyi imkansız kıldığını söylediler. Helikopterler bölgeyi taramıştı, ancak enkaz çok yoğun olduğu için görüş mesafesi kısıtlıydı. Kemiklerinin uçurumun diğer tarafındaki kayaların arasında saklı olabileceğini düşünmek korkunçtu. Pencereden manzaraya bakma isteği duydum, ama yapamadım. Sadece bulutlara bakabiliyordum, hepsi bu—en azından panik atak geçirmeden. Balkon kapılarının önünde hala duran kanepeye baktım ve biraz rahatladım.

Sonunda, polis suistimali ve delillerin yanlış ele alınması nedeniyle dava düştü. Görünüşe göre, Jasper'ın güçlü avukatı teknik ayrıntılara takıldı; Hester'ın kanı bulaşmış gömlek erken delil olarak alındı, diğer şeylerin yanı sıra doğru şekilde kaydedilmedi. Jasper özgür bir adam olarak ayrıldı. Jasper'ın yaşlandıkça fotoğraflarına baktıkça göğsüm ağırlaştı. Yaşlandıkça her fotoğrafta gözlerindeki ışığın biraz daha azaldığını görebiliyordum. Araştırmaya devam ettikçe, kasabanın veya yakındaki şehirlerin öfkeli,

kızgın insanların onun cinayetten kurtulduğuna dair şikayetlerini aktaran daha fazla makale buldum. On yedi yaşındayken, bundan sonraki tüm fotoğraflarda gözlerinin neredeyse boş görüldüğünü ve şimdiki gibi sert, anlaşılmaz, tehlikeli bir ifade takındığını fark ettim. Sonra makaleler değişti.

Özellikle rahatsız edici bir dergi yazısında, o zamanlar on dokuz yaşında olan Jasper, zekice iş stratejisi nedeniyle röportaj vermişti. Röportajcı, bir dizi kaba soru sorduktan sonra, Jasper'ın artık o kadar zengin olduğunu ve kimin öldürüldüğünün kimsenin umurunda olmadığını ima ederek alay etmişti. Jasper, röportajcayı yerini bildiren, buyurgan bir yanıt vermişti ve o andan itibaren makaleler çok farklı bir ton almıştı; ondan korkular bile, ona hayran kalmış ve büyülenmiş gibiydiler.

Helikopterlere binerken çekilmiş fotoğrafları, uzun bacaklı sarışınlarla ödül törenlerinde yer alması, hatta erkek moda köşelerinde ve Forbes makalelerinde adının geçmesi... Liste uzayıp gidiyordu.

Hester ve Darius hakkında bir şeyler bulmak çok daha zordu, ama sonunda bir ev ve bahçe dergisinden eski bir alıntı buldum. Makalenin kendisi biraz işe yaramazdı, çünkü çoğunlukla Blackwood Manor'un mimari detaylarının ilham kaynağı hakkında konuşuyordu, ancak kullandıkları fotoğraf oldukça ilgi çekiciydi.

Bıçak gibi keskin burnu ve Jasper'inkine benzer sivri çenesi olan iri yapılı, bronz tenli bir adamın yanında hayalet kadın canlı haliyle duruyordu. Hiç şüphe yoktu. Adam onu sıkıca tutarken, kadın da kendi mutlu gülümsemesini gizleyemeden ona ıslıl ıslıl bakıyordu.

O oydu.

Jasper Blackwood'un annesi Hester ölmüştü ve beni rahatsız ediyordu; bundan kaçış yoktu. Ve eğer Hester ölmüşse, Jasper'a o mektupları yazamazdı. Bu da Darius'un hayaletinin nerede saklandığını merak etmeme neden oldu.

Mutlu genç çift, kırmızı ve koyu mor çiçeklerle dolu, muhteşem bir bahçenin ortasında, ikisinin de tamamen siyah kıyafetlerini ön plana çıkaran, güzel ve sanatsal bir fotoğraf karesinde birlikte duruyorlardı. Hester fotoğrafta odamdaki halinden sadece biraz daha genç görünüyordu, ama her şeyi farklıydı ve eğer göz alıcı güzelliği olmasaydı neredeyse tanınmaz halde olurdu; bu güzellik sizi durup bakmaya itiyordu. Beni ziyaret eden kadının hüznü, çukur gözleri ve solgun teni gitmişti. Muhteşemdi ve güneşli bir bahçede, kolları Darius'un belinde dururken,

yaşam ışığı ondan yayılıyordu. Sanki hiç üzüntüye maruz kalmamış bir kadın gibi görünüyordu; gece yarısı beni uyandıran, gözleri kızarmış hıçkırıklarıyla beni büyüleyen kadından çok farklıydı.

Gözlerim boynundaki parlak altın zincire takıldığında neredeyse yataktan fırlayacaktım. Kolyeyi takıyordu. Boğazımda bir çığlık düğümlendi, yeni bilginin verdiği heyecanla birlikte dışarı atılmayı bekliyordu. Ama çığlık atamadım; bunun yerine, odamda yalnız başıma sandalyeye oturdum ve yapboz parçalarını bir araya getirmeye çalıştım.

Dün gece birkaç kez Hester ve Darius'un bahçedeki fotoğrafına geri döndüm. Fotoğrafta huzur ve mutluluk dolu bir şeyler vardı. Çiftin mutluluğu ve sevgisi telefon ekranımdan o kadar derinden yayılıyordu ki, bunu kendi tenimde hissedebiliyordum.

Onlara ne olmuştu?

İşte o zaman gördüm.

Yanında durdukları koi havuzu. Düzen, sera ile tıpatıp aynıydı; tek fark, serada olmamalarıydı. Açık havada, arkalarında açık uçurumla, seranın şimdi bulunduğu yerdeydiler; ancak orası da farklıydı.

Uzaktan, uçurumun kenarını güvenli bir şekilde kapatan büyük bir taş duvar vardı; o duvarın artık orada olmadığını kesin olarak biliyordum.

Sonunda yatağa geri döndüm ve kafamda çılgın teoriler örülerek uykuya daldım. Sowerby mi yapmıştı ve bir şekilde Jasper'dan para mı alıyordu? Hester ve Darius fotoğraftaki gibi değillerdi. Bitkilerinin kasabanın yarısını, kendi komşularını zehirlemesine izin vermişlerdi. İyi insanlar değillerdi. Tam tersine. Mutlu aile fotoğraflarının perde arkasında olup bitenleri yansıtmadığını herkesten daha iyi biliyordum. Darius Hester'a kaba davranmış ve Jasper onu durdurmaya mı çalışmıştı? Jasper'ın gömleğinde Hester'ın kanı olmasına ne sebep olmuştu? Test edildiğini ve Hester'ın kanı olduğunun doğrulandığını söylediler.

Darius mu yapmıştı bunu ve bu yüzden mi sadece Hester'ın hayaleti görünmüştü? Darius'un şirketi Blackwood Bladecraft genişlemeye başlamış ve bununla birlikte biraz tartışma yaratmıştı. Birçok medya kuruluşu, Blackwood Bladecraft'ı alarım test ve üretimi gibi daha gizli tıbbi alanlara genişlemesi ve çocukların kolayca erişebileceği mağazalara silah tedarik etmesi nedeniyle eleştirmişti. Şirketten aniden para kaybı olduğuna dair bazı söylentiler olsa da, zaman çizelgesi tamamen tutarsız ve kafa karıştırıcıydı.

Taş duvarın ne zaman kaldırıldığını öğrenmem gerekiyordu. Kazara mı düşmüşlerdi? Hester'ın hayaletinin Blackwood Malikanesi'nde musallat olmasının sebebi bu muydu? Ruhlar için yakınlık önemli miydi? Yoksa katilleri hala orada olduğu için mi Blackwood Malikanesi'nde musallat oluyorlardı? Pinehurst'te büyürken, Jasper hakkında okuduklarımın çoğunu zaten duymuştum, çoğunlukla etrafımdaki yetişkinlerin yaptığı konuşmalardan küçük parçalar. O zamanlar bunun bir önemi yoktu; bilgileri zar zor aklımda tutmuştum. Çoğunlukla malikanede musallat olan bıçak kurbanlarıyla ilgili hayalet hikayelerini hatırlıyordum. Makalelere baktığımda, hayalet hikayelerinin malikanede çalışan ve hayaletleri gördüğünü söyleyen bir hizmetçiden kaynaklandığı ve bunun da onu işi bırakmaya ittiği anlaşıyordu. O zamanlar her şey bana çok uzak gelmişti. Şimdi ise dünyanın en önemli şeylerinden biri gibi geliyor.

Hester'ın huzurunun benim ellerimde olduğunu, onu özgür bırakabilecek tek kişinin ben olduğumu hissettim. Hester ve Darius'a ne olduğunu öğrenmek için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Jasper'ı uzak tutmaya çalışarak her şeyi yanlış yapmışım.

Jasper'a daha yakınlaşmam gerekiyordu.

Bu, ilk başta o kadar da kötü görünmeyen bir şeydi, ta ki onları -ya da belki sadece birini- öldürmüş olma ihtimalini ve bunun beni ne kadar tehlikeye attığını düşünene kadar. Kesinlikle yeterince öfkeli ve soğuktu, bu yüzden çok da şaşırtıcı değildi, ama burada kaldığımdan beri para ve lüks şeylerden bahsettiğini görmüştüm ve paranın onun motivasyonu olması için çok da önemseydiği izlenimini vermemişti. Oldukça şiddet eğilimli bir çocuk olduğu anlaşıyordu, bu yüzden bana göre para değil, öfke motivasyon olmuştu. Ayrıca, özellikle dünyanın dört bir yanındaki diğer evlerinde ne sıklıkla çalıştığını ve yaşadığını göz önünde bulundurursak, Blackwood Malikanesi'nden hoşlanmadığı izlenimini edinmişim ki bu da birçok soruyu gündeme getiriyordu: Malikaneye bağlı bu kadar korkunç anıları varsa, neden orada kalıyordu? Neden satmıyordu? Bir şey onu malikaneyi geride bırakmaktan alıkoyuyordu ve bunun sadece anılar olmadığını düşünmeye başlamışım.

Jasper'la konuşmak için ne zaman vakit bulacaktım ki? Sadece konuşmak değil, aynı zamanda onun bana karşı rahat hissetmesini sağlayıp, hayatının özel kısımlarına ince bir şekilde burnumu sokabilecektim; üstelik tüm bunları bir yandan da lanet olası konservatuvarı bitirirken yapacaktım.



Güne başlarken kafam karmakarışık düşüncelerle doluydu. Yorgun ve aşırı uyarılmış bedenim beni doğrudan kahve içmek için mutfığa götürdü. Katya'yı görmeyi dört gözle beklediğim için hemen kendime geldim. Çok kısa sürede en sevdiğim insanlardan biri olmuştu ve bunun sadece bir kısmı beni son derece iyi besleyip kafeinli tutmasından kaynaklanmıyordu. Tanıştığımız anda sıcak ve ilgiliydi, akşam yemeğine yetişemediğimde veya bahçede geç saatlere kadar çalıştığımda her zaman benim için atıştırma malikar veya bir tabak yemek bırakırdı. Bazen, budanmış ve atılacak olan çiçeklerden oluşan küçük bir buket getirirdim ve her seferinde, sanki ona solmuş, yarı ölü çiçekler yerine bin dolar getirmişim gibi büyük bir olay çıkarırdı. Her sabah mutfaktan çıktığımda, en cesaretlendirici, moral verici şeyleri söylerdi, sadece kısa ve öz bir şey. Bazen, sabahki küçük sözlerinin akşam geç saatlere kadar çalışmamı desteklediğini düşünürdüm. O, her zaman arzuladığım destekleyici anne figürü gibiydi. Annemi sevmediğimden değil, seviyordum; hatta işler gerçekten çok zorlaştığında bile.

“Kraliçem Katya, bu sabah elinizde bir kupa yerine bir fıcı kahve var mı acaba—ah, pardon.” Köşeyi dönüp Jasper'ı tezgâha yaslanmış, sanki Orta Dünya'dan getirilmiş kıymetli bir altın yüzükmüş gibi büyük bir kahve kupasını kucaklarken görünce durdum.

“Eliza, özür dilerim. Katya ve Sowerby bir iş için dışarı çıkmak zorunda kaldılar; bu akşam geri dönecek,” dedi Jasper, dumanı tüten kahvesini yudumlarken. Fabuloso ve sıcak kahvenin temiz, meyvemsi kokusu havayı ferahlatıcı bir karışımla dolduruyordu.

“Aman Tanrım, doğru ya. Unuttuğuma inanamıyorum. Onlara kart almak için şehre gitmeme izin vermen hakkında seninle konuşmayı unutmuştum,” dedim elimi alnıma vurarak. Bugün için o kadar heyecanlıydı ki, bir hafta önce giyeceği kazağı seçmesine yardım etmişim. Ela gözlerini güzelce ortaya çıkaran koyu yeşil kaşmir baklava desenli bir kazak seçmişti.

Kalın kaşları çatıldı, bakışları daha da sertleşti. “Bir kart mı? Unutmuş olamazsın; öylece oldu işte. Katya un almak için dışarı çıkmak zorunda kaldı ve Sowerby onu arabayla götürdü çünkü dağda araba kullanmaktan nefret ediyor. Ona neden kart alacaktın ki?”

Aman Tanrım. Jasper hatırlamıyordu.

“Bugün onların evlilik yıldönümü. Şimdi şehre gitmeye vaktim yok; koi balıkları bugün teslim ediliyor.” Kahretsin. Unuttuğumu düşünmesini

istemiyordum. “Birkaç kalem ve kağıt var mı? Önemli olan düşünce.” En büyük bardağı bulmak için dolapları karıştırmaya başlarken omuz silktim.

Jasper boğuk bir ses çıkardı. "Onların yıldönümü mü? Bu tamamen saçmalık. Onlar..." Gözlerinde parçaların yavaş yavaş bir araya geldiğini görebiliyordum. Birlikte olduklarını bilmiyor muydu? Belki de o ve Sowerby sandığım kadar yakın değillerdi.

"Ne?" diye neredeyse bağırdım ona. "Nasıl olur da birlikte olduklarını düşünmezsin? Dünyanın en tatlı çifti onlar."

Bana sanki onu dondurucu bir ışınla vurmuşum gibi baktı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, oturmak için hareket ederken. "Bunu nasıl daha önce fark etmedim?" Yüzünde bir anlık kırgınlık belirdi ama anında kayboldu. "Sana söyleyip bana söylemediklerine inanamıyorum. Neden?" Gözlerinin altındaki yeni koyulaşmış halkalar gözlerimin önünde iki katına çıkmış gibiydi.

Omuz silktim ve kahvemden büyük bir yudum aldım; hem ona acıdım hem de bu kadar açık bir şeyi nasıl kaçırmış olabileceğini merak ettim. Belki de işverenlerinden bunu gizli tutanlar onlardı diye düşündüm. Umarım onlar için bir şeyleri bozmamışımdır. "Kart kağıdınız var mı? Benimle bir kart yapmak ister misiniz?" diye güldüm.

"Bilmiyorum. Ofisime gelin, kontrol edeyim," dedi sersemlemiş bir halde.

Yirmi dakika sonra, Jasper ve ben masasının arkasında yan yana oturmuş, yazıcı kağıdı ve sadece kırmızı, mavi ve siyah beyaz kalemler kullanarak doğaçlama bir yıl dönümü kartı çiziyorduk.

"Bir şey çizmelisin, yoksa bu gerçekten aptalca görünecek," dedim ona, küçük aşçı ayıcığının tuttuğu tencereye son rötuşları yaparken.

"Zaten çok aptalca," diye mırıldandı.

Çizime masasının karşılıklı taraflarında başlamıştık, ama beni izleyebilmesi için sandalyemi yanına çekmişti. Öyle demişti, ama son on dakikadır sanırım bir kere bile çizimime bakmadı. Gözlerinin yüzümün yan tarafına kilitlendiğini hissedebiliyordum. Çizim yaparken normalde yaptığım o aptalca, ağzım açık yüz ifadelerini yapmamak için kendimi zor tutuyordum. O kadar yakınımda oturup bu kadar dikkatle izlerken hiçbir şeye odaklanmak zordu.

"Bir şeyler çizin."

"Kesinlikle hayır," dedi.

"Ne?" dedim, sandalyeme geri yaslanarak. "Bir şey çizeceğine söz vermiştin!"

Kaşlarını çattı ve ben de anında gerildim, kendimi açıkta ve aptal gibi hissettim.

"Söz vermedim. Kimseye hiçbir şey söz vermem. Yapacağımı söyledim, şimdi geri çekiyorum." Sandalyeye yaslandı. "Bu tür bir beceriyi sürdürürken hâlâ kendimi erkek gibi hissetmemi bekleyemezsiniz."

Duyduklarıma inanamayarak ağzım biraz açıldı. Ellerimi havaya kaldırdım. "Şey, kahretsin, özür dilerim," dedim alaycı bir şekilde. "En yakın çalışanlarınız için tatlı bir kart çekmenizi istemenin erkekliğinize bir tehdit olacağını hiç düşünmemiştim." Gözlerimi devirdim.

Sırıttı ve bunu tüm vücudumda hissettim. "Erkekliğimi yok edecek olan bu değil; senin başyapıtının yanına çizeceğim çöp adam veya baloncuk para işareti beni utandıracak ve sanatının değerini düşürecek."

Burnumu çektim ve gözlerimi devirdim. "Çizmek istemiyorsan söyle yeter. Garip şeyler yapmana gerek yok. Aşçı şapkası takmış bir ayı bu. On yaşındakiler bile daha iyi çizebilir."

"İlginç," dedi, sandalyesine yaslanarak beni süzdü.

"Ne?" diye sordum savunmacı bir tavırla.

"Hiçbir şey, sadece iltifatları kabul etmekte çok kötüsün, hepsi bu." Gözlerindeki oyunbaz parıltı, bakışından daha tehlikeliydi.

Gözlerimi masaya çevirdim ve karttaki kelimeleri tamamladım. "Üzgünüm, pek iltifat almıyorum, bu yüzden muhtemelen doğru," diye mırıldandım çizerken.

"Böyle ayı çizebilme yeteneğin varken imkansız," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdi. "Akşam yemeğinde keşke resim eğitimi alabilseydin demiştin. Neden resim yerine bitkileri tercih ettin?"

Bu soru silsilesinden uzaklaşmak için kartı ve mavi kalemi ona doğru kaydurdım ve omuz silktim. Onun aile detaylarına girmeye çalışıyordum, kendi ailemi anlatmaya değil. Ailem hakkında kimseye konuşmazdım; onlarla yaşadıklarımı kimse anlayamazdı—ancak Jasper'ın yaşadıkları, aile sorunları konusunda ona daha çok bir takım arkadaşı gibi hissettirmişti.

Omuz silktim. "Aslında birini seçmedim. Botanik, ebeveynlerimin istediklerinden en uzaklaşabildiğim, ama yine de onların istediklerini yapabildiğim alandı. Bunun için minnettarım; çoğunlukla toprakla oynamak ve güzel çiçeklere bakmaktan ibaret. Sanırım ressam olsaydım bile doğa ve manzara resimleri yapardım, gerçi bunu muhtemelen sadece botanik

günlüğümdeki bitki resimlerinden başka bir şey çizmediğim için düşünüyorum,” dedim gülererek. Sanki deniz biyoloğu olmak istediğini itiraf eden bir çocuk gibi hissettim.

Uzun bir süre bana baktı. "Öyleyse neden sen yapmıyorsun? Resim?"

Yorgun yüz hatlarımı gizlemeye çalıştım ama hayal kırıklığı ve rahatsızlık beni ele geçirdi. Konu nasıl olmuştu da bana gelmişti?

“Çünkü bazılarımız mirasla doğmadı. Benim bir üniversite diplomam ve bana bağlı, sevdiğim insanlarla dolu bir kariyerim var, bir de borcum. Çok borcum var ve hâlâ o diplomanın parasını ödüyorum. Sanatçıların sadece %10'u bundan geçimini sağlayacak kadar başarılı oluyor ve... ve işler böyle işte,” diye öfkeyle çıktım. Onun kötü tarafına geçmek istemiyordum ama şu anda en son tahammül edebileceğim şey, Blackwood servetinin varisi Jasper Blackwood'un, hayallerimin peşinden gitmediğim için beni yargılamasıydı. Seçeneklerinin olmamasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Doğduğu andan itibaren şımartılmıştı. Onu gerçekten kızdırmaktan korkarak diken üstünde yürümekten yorulmuştum ama daha fazla bilgi istiyordum ve bu projeden de ayrılmak istemiyordum. Bütün dünyadaki insanlar arasında nedense bu adam, binlerce başka senaryoda olmayı dilediğim ama başaramadığım kurnaz, açık sözlü Eliza'yı ortaya çıkardı.

Bir kalem kaptı ve dalgın bir şekilde katlanmış kağıdın üzerine bir şeyler karalamaya başladı. Sadece gitmemi engellemek için yaptığını hissettim. Rahatsız olduğumu ve gitmek istediğimi anlayacak kadar zekiymiş; sürekli beni izliyor, ayrıntıları ve görmesini istemediğimden emin olduğum şeyleri fark ediyordu.

"Her şey değişir," dedi oldukça sert bir şekilde.

Sandalyede kıpırdandım, tüylerim diken diken oldu. "Bana göre değil."

"Neden?"

Neden bana bu kadar çok soru soruyordu? “Çünkü—” Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, gerçek sebeplerden daha iyi tınlayan kelimeler bulmakta zorlandım. Onunla konuşurken her zaman olduğu gibi, gerçek dilimden çok kolay döküldü. “Çünkü sevdiğim insanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Onları kızdırmaktan hoşlanmıyorum.”

Tepki vermediğinde, hatta başını bile kaldırmaya tenezzül etmediğinde, biraz olsun sakinleştim.

"Sevdiğiniz biri onu mutlu eden bir şey yapsa hayal kırıklığına uğrar mıydınız?" diye sordu, hâlâ çizdiği karalamaya odaklanmış bir şekilde.

Donakaldım. Gözlerim yüzünde gezinirken, tek bir noktaya odaklanmaya çalışarak, sadece göğsümün zorlu nefes alışverişiyle inip kalktığını hissettim. "Hayır, elbette hayır," diye kekeledim. "Ama—"

Sinir bozucu bir sakinlikle sözlerine devam etti: "Düşman, aktif olarak bir başkasına karşı çıkan veya ona düşmanca davranan kişi olarak tanımlanır. Eğer bir düşman size ne yapmanız gerektiğini söylese, onu dinler miydiniz?" diye sordu.

"Hayır, ama—" Odayı terk etmek istedim. Konağı. Dünyayı. Tenim sıcak ve gergin hissediyordu. Bir şekilde uzanıp, ele alınması çok zor olan, rahatsız edici düşünceleri kafamdan alıp pasif bir sohbele dönüştürmeyi başarmıştı.

Başını kaldırıp koyu maun rengi gözlerini benimkilerle buluşturdu. Daha önce gözlerimden sırları okuyabiliyorsa, tek bir bakışta koca bir kütüphane dolusu sırrı çözmüştü. "Bazen kurtarıcılarımız beyaz cübbeler giymiş düşmanlardır," dedi masadan geriye yaslanarak. "Bu dünyada kendinizden başka kimseye güvenemezsiniz. Kendi yolunuzu kendiniz çizmelisiniz, yoksa birileri etinizi kesip, ruhunuzun her parçasını paramparça edip geride hiçbir şey bırakmaz. Sınırlarınız olmalı, yoksa aziz kılıklı düşmanlar da dahil herkes içeri girer."

Sözleri içimdeki hassas noktalara o kadar keskin bir darbe vurdu ki ağlamak, bağırmak ve bir şeylere vurmak istedim. Öfkeyle patladım. Ve öyle de yaptım.

"Sınırların olmaması ve başkalarının içeri girmesine izin vermek, kimsenin içeri giremeyeceği kadar yüksek kale duvarları olup senin gibi yapayalnız kalmaktan çok daha iyidir," diye çıkıştım.

Bana bakarken hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu, hafif sakallı yüzünde son derece pasif bir ifade vardı, ancak zeki gözlerindeki hafif bir parıltı, yansıttığı kadar sakin olmadığını gösteriyordu.

Ensemde hafif bir korku gıdıkladı. Onu kızdırdığımda ne yapacaktı? Bana zarar verecek miydi? Derin bir nefes aldım ve erkeksi güç ve deri kokusu beynimi doldurarak midemi kastı.

"Sokrates der ki, bazen insanlar duvarları başkalarını dışarıda tutmak için değil, kimin onları yıkmaya yetecek kadar önem verdiğini görmek için örерler. Kolyenizde ne var?" diye sordu, daha yakından bakmak için bana doğru eğilerek.

Onun birdenbire kişisel alanıma girdiğini fark ettiğimde, zekice cevabım havada uçtu. Bu kadar yakındayken, yumuşak pembe

dudaklarını süsleyen soluk dikey çizgilerin her birini, bronzlaşmış tenini ve derisinin yırtılıp zorla, girintili çıkıntılı, köşeli bir şekilde yeniden şekillendirildiği yeri seçebiliyordum. Yara izi, bitmemiş bir eskiz veya yol haritasının işaretleri gibi, derinin pürüzsüzlüğünü kesen, cesur ve asimetrik bir yapıdaydı. Başka herhangi birinde, bu yara izi herkesin ilk izlenimi olurdu, ancak Jasper'da, karanlık özgüveninin gölgesinde saklıydı. Sadece yüzüne bir şey daha ekliyor, neredeyse fazla çarpıcı güzel görünümünü, erkek barbarlığı ve tehlikesinin bir ipucuyla dengeliyordu.

Elim uzanıp o yara izine dokunmak için kıpırdandı. Ona dokunmamak için ellerimi yumruk yapıp bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Naneli diş macunu kokulu nefesi dudaklarımı ve çenemi gıdıkladı. Ağzında benim nefesimi hissediyor olmalıydı. O kadar yakındı ki, sabunlu teninin tadını neredeyse alabiliyordum.

Birden aklıma geldi, ne hakkında sorduğunu: madalyon.

Gömleğimin dışında olduğunu fark etmemiştim. Bu sabah giymeden önce yeşil damlaması durmuştu... değil mi? Onun bu kadar yakından incelemesi tehlikeli hissettirdi, sanki bir panter size saldırmak isteyip istemediğine karar veriyormuş gibi.

“G-görseller,” diye kekeledim. Hayatımda çok korkmuştum ve bu beni hiçbir zaman tahrik etmemişti, ama Jasper'ın yaydığı heyecan ve tehlikenin cezbedici tadı bacaklarımın kasılmasına neden olmuştu. Şu anda dudaklarına o kadar yakındım ki, onun ufak bir hareketiyle dudaklarımız birbirine değebilirdi.

Eminim ki, sanki zaten içimdeymiş gibi hissettirecek, dolu ve emredici bir şekilde öpmeyi biliyordu. Tanrım, onun bana hükmetmesini çok istiyordum... Hayır.

Sadece beni ne kadar etkilediğini görmek için etrafımda dolaşıyordu, hepsi bu. Dişlerim alt dudağıma keskin bir baskıyla saplandı. Bana ne yaptığını anlayabiliyordu. Bundan emindim. Onun gibi saklayamıyordum. Ondan bana doğru akan bir heyecan ve şehvet vardı. Ondan duyduğum korku, ona duyduğum çekimden biraz daha azdı; acı verici, rahatsız edici bir şekilde ezici bir korku. Onun da beni istediğini biliyordum; bunu yüzünde görebiliyordum; soğukkanlı, umursamaz ifadesinde değil, dudaklarım, gözlerime, göğsüme bakarken kahverengi gözlerinde parıltıyan karanlık kısıtlamada.

Büyük eli uzandı ve kolyeyi kavrayarak göğüs dekoltemin üstünde durduğu yerden kaldırdı. Parmakları tenimizi ayıran kumaşa değdi. Eli

orada kaldı, kolyenin ağırlığını hissediyordu. Çekiç darbelerinin yumuşak sesi kafamda yankılandı ve bunun dışarıda çalışan adamların sesi mi yoksa kalbimin bu kadar şiddetli çarpması mı olduğundan emin değildim.

*Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin. Henüz tanıyamamış olmalı. Aman Tanrım, annesinin olduğunu anladığında ne yapacak acaba?*

Başparmağı dikişin üzerinden geçerek kapağı açtı ve bu sefer içinden neyin fırlayacağını sadece Tanrı biliyordu. Hester oğluna bir şey iletmek istiyorsa, şimdi tam zamanıydı.

Gözlerimi kapattım ve kendimi hazırladım, elindeki kolyenin tıktırtısıyla açıldı, her nefes alışımında göğsüm elinin eklemlerine değiyordu.

"Sevgi her şeyi iyileştirir," diye okudu. "Bunu sana kim verdi, bir kız kardeşin mi yoksa başka biri mi?" diye sordu ve incelemeye devam etti.

Uzun süredir tuttuğum nefesi bırakıp aşağıya baktım ve madalyonun içindeki el yazısıyla yazılmış yazıyı gördüm. Çok şükür ki çılgınca bir şey yapmamıştı.

*Sevgi her şeyi iyileştirir.*

"Neden erkek arkadaş değil de kız kardeş olduğunu varsayıyorsun?" diye öfkeyle sordum.

"Biliyorum, erkek arkadaşın yok. Taşınmadan önce güvenlik kontrolü yaptırdım ve—" Bakışlarını kaçırdı, kendini toparlamaya çalıştı.

"Ne olmuş yani?" diye neredeyse hırladım. Hayatıma bu kadar derinlemesine dalmasına inanamıyordum. Sabıka kaydı sorgulaması bir şeydi, ama özel hayatıma burnunu sokması bambaşka bir şeydi. Mahremiyetime tecavüz edildiğini hissettim ve bundan nefret ettim. Bu onun ne işiydi ki?

"Ve değerli bir aile yadigarı gibi görünüyor. Değerli bir mücevher hediye etmeye tenezzül eden, işin ehli bir erkek arkadaş, senin kimsenin, hatta ailenin bile, seni incitmesine izin vermezdi." Sözleriyle birlikte gözleri parladı. Kolyeyi kapattı ve sandalyesine yaslanarak kaslı bacaklarını rahatça açtı. Bu adam hiçbir şeyi umursamıyordu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Artık kendimden ve ailemden bahsetmek istemiyordum. "Güvenlik kontrolü birinin sevgilisi olup olmadığını göstermez," diye çıkıştım, birdenbire kendimi paramparça olmuş, savunmasız hissettim—en büyük korkum buydu.

Rahat, neredeyse uzanmış pozisyonunda, koyu bakışlarıyla beni yavaşça süzdüğünü hissettim. "Güvenlik kontrollerim öyle yapıyor."

Bakışlarının sıcaklığı altında yüzümün kızardığını hissettim.

“Sana söylemeyi unuttum: Annemin istediği çiçeklerin ve benzerlerinin notlarını aldığı bir defterim var. Eğer ilgilenirsen, orada bahçe için orijinal tasarımlar da olduğunu düşünüyorum. Henüz hiçbir şey ekmediğinizi, hazırlık aşamasında olduğunuzu biliyorum, ama orijinal havayı korumaya çalışıyorsanız yardımcı olabilir. Şahsen, her şeyi yakıp kül etseniz de umurumda değil.” Doğruldu, bir çekmeceyi açtı ve çek defterini çıkardı. Bir kalem aldı ve en üstteki çekin üzerine birkaç şey karaladıktan sonra onu koparıp masadaki kartın içine koydu – kendi yaptıkları, yazıcı kağıdı ve silinebilir kalemle yazılmış yıldönümü kartı.

Kendimi toparladım ve en önemli şeye odaklandım. "O defter harika olurdu. Meşgulseniz sizi rahatsız etmek istemem. Nerede olduğunu söyleyebilirsiniz, ben de alırım." Belki de defteri bulma bahanesiyle etrafa bakabilirdim.

“Hayır. İnsanların ait olmadıkları yerlerde dolaşmasından hoşlanmıyorum. Ben hallederim.”

Gergin bir şekilde gözlerimi ondan kaçırdım ve istemeden Katya adına düzenlenmiş çeke göz attım, yutkunmam yarıda kaldı. "Aman Tanrım." Elimle ağzımı kapattım.

“Katılıyorum, parasal hediyeler görgüsüzce ve düşüncesizce. Ben olsam uşağımı gönderir ve mutlu çift için güzel bir hediye seçtirirdim. Ancak uşağım da o çiftin bir yarısı, bu yüzden umarım bir çek yeterli olur,” dedi.

"Katya'ya mı gittiniz? Sowerby'ye değil mi?" diye sordum.

“Evet, Katya’nın ilişkilerinden bana bahsetmemesini tamamen anlıyorum; özel hayatına önem veriyor ve kişisel detayları paylaşmaktan hoşlanmıyor, ki buna saygı duyuyorum, ama Kötü Alfred bana söylemeliydi ve bunu yapmadığı için her türlü yolla cezalandırılmalı.” Gözlerindeki ışıltı geri gelmişti. “Ne yazık ki, bu onu etkilemeyecek; adamın şu anda benden daha çok parası var.” İkisi arasında geçen belirli bir anı düşünüyormuş gibi düşünceli bir şekilde gülümsedi.

Sowerby'nin ondan daha çok parası mı vardı? Abartılı bile olsa, bu çok paraydı... Bir uşak nasıl bu kadar para kazanmıştı?

Bu nihayet benim şansımdı.

"Sowerby'yi ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordum hafifçe.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için paniklemeğe başladım. Jasper'a kişisel bir şey sormak, onun önüne uzanıp paslı bir av bıçağıyla



beni parçalamasını istemek gibiydi. Sanki ailesi hakkında bilgi toplamaya çalıştığımı, olmamam gereken yerlere girdiğimi hissedebiliyordu.

Yüzündeki tüm neşe kaybolmuştu ve bana hiçbir şey vermeyeceğini biliyordum; duvarları örülmüş ve aşılmazdı.

Süregelen sessizlikte, ensemde tüylerim diken diken oldu; bir uyarı hissiydi bu. Boğazımı temizledim. "Konservatuvara gitmeliyim. Döndüklerinde kartı onlara verir misin?" dedim ve işe gitmekten korkarak kalkıp gittim. Yorgun vücudum için biraz oturmak ve ağrıyan kaslarımı tahriş etmemek çok iyi geldi.

"Sowerby'yi her zaman tanıyordum." Sözleri sessiz odayı bir kırbaç gibi çatlattı. Onları tenimde hissettim.

Durdum ve ona bakmak için arkamı döndüm. Kahverengi gözleri acı ve ıstırapla doluydu, odadan kaçmak istedim. Biraz tanıdığım o somurtkan, soğuk kalpli adamı bu kadar açık bir duygusal acı içinde görmek rahatsız ediciydi.

"Ben doğmadan önce burada çalışıyordu. Bahçelerde çalışırdı. Annem nadir bitkiler toplamaya çok meraklıyken, onlara bakacak kadar güvendiği tek kişi Sowerby'di. Babamı bahçeleri çitle çevirmeye ve etrafına sera inşa etmeye ikna eden de oydu, böylece annem sevdiği işi yıl boyunca yapabilsin." Sesi yabancı, hüzünlü ve sessizdi. Sanki yeniden küçük bir çocukmuş gibiydi – ama altında tam olarak uymayan bir burukluk da vardı. Ama tüm bunlar Hester ve Darius'un dışarıdaki resmini ve çiçek yataklarının düzeninin neredeyse tamamen aynı olmasını açıklıyordu.

Jasper duvarlarında bir kapıyı aralamış ve çekinerek beni içeri alıyordu. Ama duvarların içi, bulunduğum yerden çok daha tehlikeli görünüyordu.

Sanki bir ayıyla arkadaş olmaya çalışıyormuşum gibi aynı tedirginlikle tekrar yerime oturdum. Ne yapıyordum ben?

"Sowerby annenle birlikte bahçelerde mi çalışıyordu?" diye sordum usulca, daha fazla bir şey sormak istemiyordum; ısırılma korkusu içimdeydi.

"Evet. Sanırım oldukça yakınlardı. Ama o zamanlar onu hatırlamıyorum; sanırım hiç konuşmadık. Bugüne kadar onun hakkında kötü bir şey söylemeyi reddediyor, sadece babamdan bahsediyor," diye homurdandı, sonra omuz silkti. "Önemli değil. İkimiz adına da yeterince aşağılayıcı yorum yapıyorum zaten." Bana baktı ve tepkimi ölçtüğünü, devam edip etmeyeceğini hesapladığını anladım.

Yanımda oturan adama baktım, umursamaz ve ilgisizmiş gibi davranıyordu ama çalışanlarına ne kadar değer verdiğini ve benim için bir iş anlaşmasını bozmaya hazır olduğunu görmüştüm. İsteddiği kadar dokunulmaz değildi.

Hester Blackwood'u öldürmüş olması imkansızdı; en azından kasten öldürmüş olamazdı. Buna bir türlü inanamıyordum. Onun ve Sowerby'nin davranışlarından, derinden sevdiği ve son derece sadık olduğu açıkça belliydi. Psikopat, duygusuz bir katil olması imkansızdı.

İçimden bir ses, onun da tıpkı Hester'ın hayaletinin dışarıdan görüldüğü gibi içten içe yıkılmış olduğunu söylüyordu. Sandalyemi biraz daha yaklaştırdım, aramızdaki mesafeyi kapattım, küçük ve gergin bir nefes alarak elimi Jasper'ın bacağına koydum, onu teselli etmek için—bütün bunları yaparken bir yandan da ayının bana saldırmaması için dua ediyordum.

"Neden onlardan nefret ediyorsun?" diye fısıldadım ama sesim o samimi anın içinde yankılanmış gibiydi.

Jasper'ın gözleri, yüzüme yediğim bir tokatın şiddetiyle gözlerime dikildi.

Geri çekildim, elimi geri attım. Arkama yaslandım, sandalyemin bordo deri kaplı koluna tutundum ve ona biraz yer açmak için birkaç santim sola kaydım.

Başını hafifçe yana eğmiş, hareketlerimi incelerken kahverengi bakışları keskin bir şekilde üzerimde kaldı. Küçük ayrıntılara bu kadar çok dikkat etmesi ürkütücüydü.

Vücudumdaki her içgüdü beni daha da uzaklaşmaya, şaka yapmaya ve hızla onun alanından ayrılmaya, hâlâ yapabiliyorken oradan çıkmaya zorluyordu. Jasper'ın hayatında yer almış tüm insanlar arasında, onunla özgürce konuşacak tek kişinin ben olacağımı düşünmek aptallıktı. Jasper'ın dünyasında—ve herkesin dünyasında—aşırı şişirilmiş değer duygum beni bir utanç dalgasına boğdu.

Durumu biliyordum; kimsenin bana gerçekten ihtiyacı yoktu. Hester, bana yardım edebileceğime inanacak kadar çaresiz olan tek kişiydi gerçekten de.

Hester'ı düşünmek beni oturduğum yere mıhladı. Dizlerimi göğsüme çektim, kollarımı etraflarına doladım ve Jasper'ın gözdağı yüzünden oradan ayrılmayı reddettim. Şüphesiz ki, çok yaklaşmaya çalışan herkesi korkutup kaçıırıyordu.

Havada gergin bir sessizlik oluştu ve içeri alınmayı ne kadar çok istediğimi fark ettim; sadece aklımdaki soruların cevaplarını almak için değil, aynı zamanda onunla benim sandığımdan çok daha fazla benzediğimiz için. Sebepleri ne olursa olsun, ikimiz de kırık dktk ve ben yeniden bütün olmayı ne kadar çok istiyorsam, onun için de aynısını istiyordum. On beş yaşındaki Jasper gerçekten de ailesini öldürmüş olsaydı, değişmek ve pişmanlığıyla yaşamak için yirmi yıldan fazla zamanı olurdu.

Elimi çektiğimde ağzı hafifçe aralanmıştı, ama uzanıp sandalyemin kolunu kavrayıp onu eski yerine, yanına çektiğinde ağzı kesin bir şekilde kapandı.

şaşkınlıkla gözlerim kocaman açıldı.

“Babamın şirketi batmaya başladı,” dedi, daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle. Alçak bas tonu, heybetli dış görünüşünün aksine, dile getirilmeyen bir acının sertliğini yansıtıyordu.

Göğsümde bir empati titremesi hissettim. Bu bana, küçükken annemin ve babamın isteklerine boyun eğmeyecek kadar inatçı olduğu için cezaların büyük kısmını çeken kız kardeşimi hatırlattı.

Kalesinin kapısının ardında, sandalyemde oturup sessizce dinledim.

“Bazı aptalca iş hamleleri yaptı. Sadece silahlarla değil, alaşım bazlı tıbbi testlerle de ifte kazanç fırsatını değerlendirdi. şirket para kaybetmeye başladı. Tesisin kasabanın suyuna zehirli maddeler sızdırdığı ortaya çıkınca neredeyse her şeyini kaybetti. şirketin tamamı neredeyse battı ve Darius Blackwood'un çalışanlarının yarısı da aynı kaderi paylaştı; o zamanlar bu kasabanın oldukça büyük bir bölümünü oluşturuyordu.” çenesini sıktı. “Parçaları yeterince hızlı toparlayamadı, bu yüzden annemle birlikte kaçtılar.” Koltuğunda kıpırdandı, kırılğan bir kahkaha attı ve devam etti. “Bütün dünyam bir günde bin parçaya ayrıldı. O günün başlarında bir tartışmamız olmuştu. Yine başım belaya girmişti. Müdürün arabasını çaldım ve yeni özel okulumdan eve sürdüm. Eve giderken yakalandım, ehliyetim yoktu. Her zaman babamın dikkatini çekmeye çalışarak yaramazlık yapıyordum. Hiç işe yaramadı—hala şirketle çok meşgul olduğu için bana hiç dikkat etmiyordu.” Yutkunmakta zorlanırken boğazı zonkladı. “Neyse, o gün onları gerçekten kızdırmıştım. Annem çok öfkeliydi. Daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydi, ama bu sefer farklı hissettim. Ben sinirli ve huysuz bir velettim, o da duygusal bir karmaşa içindeydi. Ne için bu kadar duygusal olduğunu bilmiyorum, gitmekte hiçbir sorun yaşamadı.”

Jasper'ın çenesi o kadar kasıldı ki, çatlama sesi duyabileceğimi sandım.

“Gitmesi gerektiğini, burada daha fazla kalamayacağını söyledi. Beni ne kadar çok sevdiğini söyledi, veda ederken ona sarılmamı istedi. Bana sarılırken o kadar çok ağladı ki burnu kanadı, hem de çok kötü bir şekilde, yeni tişörtümün her yerine bulaştı, bu da beni daha da sinirlendirdi. Öfkeyle dışarı fırladım ve uçurumun kenarındaki duvarın yanında uyudum, bütün gece atlamayı düşündüm, babama veda etmezsem kalmak zorunda kalacaklarını düşündüm. Gerçekten gideceklerini hiç düşünmemiştim. Ama ertesi sabah gitmişlerdi. O gece intihar etseydim bile haberleri olmazdı.”

“Ertesi sabah, hizmetçiler bazı değerli eşyaların kayıp olduğunu, evin darmadağın olduğunu ve görünüşe göre beni de gömleğimde kan lekeleriyle dışarıda otururken buldular. Onu son görüşüm o zamandı.” İçimi burkan karanlık bir kahkaha attı. “Babamın gittiğini bile görmedim. Gitmeden önce bana bir şey söyleme zahmetine bile girmedi; sadece gitti. Beni malikanede yalnız ve terk edilmiş halde bıraktılar. On beş yaşındaydım. Bana ne olacağı umurunda bile değildi sanırım.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım, bana söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordum. Zihnimin hayal ettiği tüm senaryolar arasında bu hiç yoktu. “Onlar... seni öylece bırakıp gittiler mi? Geri dönmeyi bile denemediler mi? Bunu sana nasıl yapabilirler?”

Gözleri, sanki sorularımın cevaplarını halının liflerinin arasında bulacakmış gibi, yerdeki bir noktaya sabitlenmişti.

“İyi bir çocuk değildim ama beni önemsediklerini sanıyordum. Hem annem hem babam her zaman yeterince iyiydi, özellikle annem, en azından gidene kadar—annemin sabırlı bir azize olduğunu düşünürdüm hep. Tek umursadığı ben ve o lanet olası çiçeklerdi. Doğduğum günden beri bana istediğim her şeyi verdiler; hizmetçiler, anne babamın arkası dönükken benden şikayet ederlerdi ve haklıydılar. Ama bitki batınca ve kasaba çıldırınca her şey değişti. Anne babam kavga ederdi, çoğunlukla benim yüzümden ya da neyle uğraştıysam onun yüzünden. Bitkinin herkesi zehirlediğini öğrenince çok kavga ettiler. Daha da uzaklaştılar, benden daha uzun süre uzak kaldılar; artık sadece babam değil, annem de.” Oturduğu yerden kalktı ve ellerini ceplerine koyarak benden uzaklaştı. “Beni terk etmeleri onlar için o kadar da zor olmadı bence. Bence artık işleri bitmişti. Değişmişlerdi; ikisi de gözle görülür şekilde yorulmuştu.”

“Seni kime emanet ettiler? Sana kim baktı?”

Kaşları çatık, sert bir şekilde bana baktı. “Kimse. Sana söyledim; umursamadılar.”

Hemen ayağa fırladım ve yanına gittim. “On beş yaşında bir çocuktun; bir şey olmuş olmalı—birinin seni getirdiğini düşünmüş olmalılar...” Bu devasa malikanede ebeveysiz ve yalnız bırakılmış küçük bir çocuğun düşüncesiyle gözlerim doldu. Başka bir açıklama bulmaya çalıştım ama bir çocuğu böyle terk etmeyi haklı çıkaracak hiçbir şey hayal edemedim.

İnanamadım.

Kolyedeki Hester ve Jasper'ın fotoğrafını görmüştüm; ona duyduğu sevgiyi görebiliyordunuz. Onu öylece terk edeceğine inanmak imkansızdı. Hiçbir şeyin mantığı yoktu.

“Ne yaptıklarını biliyorlardı,” dedi sert bir sesle. “Sowerby beni polisler götürmeden hemen önce evde buldu ve benimle kaldı. Aile avukatını aradı ve beni geride bırakmayı reddetti... hâlâ da reddediyor.” Sözlerindeki duygusallığı duyabiliyordum. “Uzun süre benimle dalga geçtiklerini, bana bir ders verip uslu durmamı sağlamaya çalıştıklarını düşündüm. Onlara bu kadar güvenmem aptallıktı.”

“Bir daha geri gelmediler. Polis soruşturması başladığında bile gelmediler. O zamana kadar herkes babama kimyasal sızıntı ve herkesin işini kaybetmesine neden olduğu için çok kızgındı, gerçekte ne olduğu umurunda değildi; sadece Blackwood ailesini mümkün olan her şekilde cezalandırmak istiyorlardı. Birkaç yıl sonra onlardan mektuplar almaya başladım.” Ciddi bir ifadeyle bana döndü. “Polis bunların sahte olduğunu düşündü. Değiller. Onların olduğunu biliyorum. Her mektupta, sanki burada olmadıklarının yerine geçiyormuş gibi bir tür ebeveynlik tavsiyesi veriyorlar.” Başını salladı.

“Jasper, çok üzgünüm.” Daha iyi bir şey söyleyebilmeyi çok isterdim, ama aklım hâlâ onun yaşadıklarının hepsini kavrayamıyordu. Kimseye güvenmemesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Sempatilerimi umursamadı. Çenesi sıkıca kenetlenmişti ve gözleri her zamanki sert, ölümcül bakışlarına geri dönmüştü. “Onlardan nefret ediyorum. Onlardan o kadar nefret ediyorum ki, gerçekten ölmüş olsalar bile umurunda olmaz.”

Oda tamamen karanlığa bürünmeden önce elektrik bir anlığına kesildi.

Korku kalbimi pençe gibi kavradı, çılgılık attım.

Ard arda beş tane yüksek sesli çatırtı duyuldu.

*Çatırtı, çatırtı, çatırtı, çatırtı, çatırtı!*

Ofis duvarlarında asılı olan beş resmin her biri yere düştü ve çerçeveleri gürültüyle paramparça oldu.

"Neler oluyor?" diye bağırdım.

Uzaktan gelen gök gürültüsüne benzer alçak bir uğultu duyuldu ve ışıklar tekrar yanıp sönmeye başladı. Sanki ev öfkeyle patlıyordu.

"Jasper!" Ne olacağından korkarak onu sıkıca tuttum.

"Sorun yok; iyisin," dedi bana sıkıca sarılarak. "Deprem falan olmalı."

"Sanırım bu bir deprem değildi," diye mırıldandım onun sıcak göğsüne, evin yerleştiğini hissederken gözlerimi sıkıca kapattım.

Ne olduğunu tam olarak biliyordum ve kesinlikle deprem değildi.

Hester çok üzgündü.

## BöLüm 15

# JASPER

Masamda oturmuş, Eliza'ya karşı bu kadar açık davrandığım için duyduğum pişmanlık ve rahatlama arasında gidip gelerek bir günü daha boşa harcıyordum. Çoğunlukla pişmanlık duyuyordum. Ona bir gizlilik sözleşmesi imzalatmalıydım. Ağzımı kapalı tutmalıydım.

Ona her şeyi anlatmalıydım.

Dün serada çalışmaya gitmek için ayrıldıktan sonra, masamın başına oturup her şeyin nasıl olup bittiğini merak ettim. Bir ay önce, ilk gün ofisime girdiğinden beri aramızdaki her etkileşimi didik didik ettim; çaresiz ve kararlı bir şekilde, bahçede çalışabileceğini söylediğimde gözlerinin nasıl umutla parladığını düşündüm.

Konuşmanın ne zaman olduğunu, hatta hangi gün gerçekleştiğini bile tam olarak hatırlayamadım, ama son bir ay içinde Eliza Arnold'a karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı fark ettim. Ona, her zaman yasak olan bir şekilde, sinsice yaklaşmama izin vermiştim. Ona kendimden küçük kırıntılar vermeye başlamıştım; bunu yapmak istemiyordum ama diğer güne kadar farkında bile değildim. Almak istiyordum, vermek değil. Kendimden zaten çok şey vermiştim; geriye pek bir şey kalmamıştı.

Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Sowerby dışında, onunla olduğu gibi kimseye bu kadar rahat bir şekilde içimi dökememişim.

Bu durum beni, çocukken kendi başıma bırakıldığım zamanki kadar korkuttu neredeyse. Ama o zamanlar, karşılaşacağım zorluklardan habersizdim; şimdi biliyordum. Gitmesi gerekiyordu.

Onunla birlikte olamazdım. Ve Tanrı şahit, onunla birlikte olmayı ne kadar çok istiyordum. Gitmesi gerekiyordu.

Sadece incinmekten kaçınmak için değil, aynı zamanda incinecek olanın kendisi olacağı düşüncesi de hoşuma gitmiyordu.

Durum artık kontrolümden çok uzaklaşmıştı.

Geçen akşam yemekte, John'un gözlerini Eliza'nın vücudunda gezdirdiğini görünce, kafasını duvara vurmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kalmıştım. Eliza onun şakalarına güldüğünde, boğazına bıçak saplamak istemiştım—o benim kakhahamdı, bana on yıllardır ilk kez mutluluk tadını veren kakhaha. Ona ve güzel kakhahasına karşı sahiplenici ve ilkel bir his besliyordum ve onun bunu benden almasına izin vermeyecektim.

Onunla tanışan herkes, ilk beş dakika içinde farklı, özel biri olduğunu anlayabilirdi. Geçmişinde onu özgür bırakmayan şeytanlar olduğu aşıkardı. Eliza masum ve naifti ama aynı zamanda güçlü ve kararlıydı; bu da bana gerçekten zorlu şeyler yaşadığını gösteriyordu. Muhtemelen bu yüzden onunla kendimi çok rahat hissediyordum. Travmalarımız bizi o kadar derinden yaralamıştı ki, birbirimizi çatlaklarımızın arasından görebiliyorduk.

O kadar korunaklı bir hayat yaşamıştı ki; daha önce hiç somon ya da şarap yememişti. Başka neler yapmamıştı? Denemesine izin verilmeyen ve denemek istediği başka hangi yiyecek veya içecekler vardı? Onu kafesinden çıkarıp hayatı deneyimlemesine yardımcı olabilecek kişi olma fikri hoşuma gitti. Hayatımda hiçbir zaman kavgadan kaçınmamıştım; bir kez olsun kendi içimdekiler dışında başka şeytanlarla savaşmanın güzel olacağını düşündüm.

JV Plastics ile yapılan anlaşmanın bozulması Blackwood Industries'e yaklaşık dört milyon dolara mal olmuştu. Onunla bir daha gülmesini engellemek için her şeyi tekrar yapardım. Ancak, onu kış bahçesinde ona dokunurken gördükten sonra her şeyi tekrar yapmak zorunda kalsaydım, av tüfeğiyle sadece sözleşmeyi yok etmekten çok daha kötü bir şey yapardım diye düşündüm; ki bunu asla yapamadım, çünkü o noktada çekimleri durdurmuştuk.

Başım ellerimin arasında rahatsız edici bir ağırlıkla duruyordu. Çok yorgundum. Eliza malikaneye geldiğinden beri doğru dürüst uyuyamamıştım. Annemi gördüğüm kabuslar geri dönmüştü. Sadece malikanede kaldığım zamanlarda görüyordum onları—bu yüzden de



malikaneden nefret ediyordum. Neden orada kaldığımdan emin değildim. İstemiyordum ama nedense bir türlü bırakamıyordum. Sanki beni burada tutan dışarıdan bir güç vardı, geceleri gıcırdayan eski ahşap zeminlere, tanıdık koridor ve odaların labirentine, bana sorunların bu kadar çok olmadığı ve her şeyin yolunda olduğu—benim iyi olduğum—zamanları hatırlatan bir şeye bağlıydı. Sanki ruhumun zavallı bir parçası sonsuza dek malikaneye zincirlenmişti, gizlice anne babamın sonunda geri dönüp beni almasını umuyordu.

Ofisin ağır ahşap kapısına bir tıkırtı geldi. Sowerby'di; çift tıkırtıdan anladım. Birkaç dakika da olsa kafamdaki çatışmalı düşüncelerden uzaklaşabildiğim için rahatlamıştım.

"Çık ortaya, Kötü Alfred."

Şık giyimli adam ofisime girdi; deri yamalı kahverengi düğmeli kazağı ve ekose kasket şapkası, eski moda yüzündeki somurtkan ifadeyle mükemmel bir uyum içindeydi.

"Bana öyle seslenmeyi bırakmazsan, ben de sana 'Robin' demeye başlayacağım." Karşımdaki sandalyeye oturdu. Bakışları ofisimdeki alışılmadık sandalye düzenine takıldı; masamın karşısındaki taraftaki garip misafir sandalyesi, dün Eliza'nın orada oturmasından beri hâlâ benimkinin yanında duruyordu. Dün çalışabilmek için onu kenara itmiştim ama henüz diğer tarafa geri koymamıştım. Ona içimi döktüğümde çok rahatlatıcı bir varlık olmuştu. Beklediğim kadar yargılanmış ya da suçluluk duygusu hissetmemiştim. Beni en çok şaşırtan şey, onunla konuşmanın ne kadar rahat hissettirmesiydi. Bana yaklaşıp küçük elini bacağıma koyduğunda çok şaşırmıştım. Bana sorular ve suçlamalar yağdıracağını bekliyordum ama bunun yerine sadece oturup dinlemişti. Anne ve babamla ilgili herhangi bir konuda destek görmek o kadar yabancı bir deneyimdi ki, boş sandalyeye her baktığımda o yumuşak, teselli edici sözleri ve dokunuşları düşünüyordum. Sandalyeyi geri çekip her şeyi unutmaya henüz hazır değildim.

"Mutfakta senin ve Katya için bir kart var; dün size bıraktık." Boğazımı temizledim. "Eliza ve ben yaptık." Kelimeleri ağzımdan fırlattım ve gözlerine baktım. Gözleri irileşti ve sırrının ortaya çıktığını fark edip rahatlamadan önce yarım saniye donakaldı. "Neden bana söylemediniz?" diye sordum. Tanrım, ne kadar mızımız ve çocukça bir ses tonuyla konuşuyordum.

Göğüs kafesinin derinliklerinden gelen uzun bir iç çekiş sesi duyuldu, sanki yıllardır içinde tutuyormuş gibiydi. Endişeli, babacan bir bakışla gözlerime baktı.

“Çünkü bir gün, birbirimize aşık olduğumuzu fark ettik ve bu bir şekilde oldu. Ben değişmedim, o değişmedi ve ikimiz de başka hiçbir şeyin değişmesini istemedik. Buradayken herhangi bir rahatsızlık hissetmeni istemedik. Bunu sır saklamak için gizlemediğimi umarım biliyorsunuzdur. Sadece değişimden... ya da herhangi bir duygudan ne kadar az hoşlandığını biliyorum.” Dudakları muzip bir çizgi halinde inceldi. “Ve Katya'yı biliyorsun. O da bu konuda yaygara koparmak istemedi.” Hafifçe homurdandı. “Senin için her şeyi yapardı ve bu muhtemelen, eğer her şeyden rahatsız olursan beni bırakmayı da içerir, bu yüzden umarım bu konuda akli başında kalırsın. Onu yanımda tutmak için ona ne kadar zengin olduğumu söylemek zorunda kalmaktan nefret ederdim.” Gözleri eğlence doluydu.

Sandalyeme yaslandım ve gerindim, sandalyeyi huzursuzca bir o yana bir bu yana çevirdim. "Umurumda olmazdı, biliyor musun?"

“Evet, elbette Jasper. İnsanlara karşı her zaman oldukça affedici ve sağduyulu oldun. Bu arada, JV Plastics'teki o tüfekli adama yaptığın saldırı medyaya yansıdı ve ortalığı karıştırdı. Haberler eğlenceden mahrum kalmıştı ve bu, her zaman olduğu gibi, tam da piranaların istediği şeydi. Tüfekle çekilmiş fotoğrafların var, hatta Eliza ve seranın fotoğrafları bile var.”

Şakaklarım acı içinde zonluyordu. Neden hep bunu yapmak zorundaydılar? Midem bulandı. Bu oyuna alışmıştım ama tatlı, masum, saf Eliza alışmamıştı. Fırsatım varken onu vurmalıydım. Onu bu işe bulaştırdığı için nefret ediyordum. Hayatının geri kalanında, burada kaldığını öğrendikten sonra Blackwood adından asla kurtulamayacaktı. "Gabriel'den Eliza'yı açıklamalarına dahil eden istasyonlara yasal bir uyarı göndermesini isteyeceğim."

“Pekala. Pardon, Eliza ile birlikte bir kart mı yaptınız?” Sanki daha önce söylediklerimi duymuş gibi gür gri kaşları kalktı.

Yanımda duran boş sandalyeye baktım. "Evet. Kalemle biraz oynadım ama o gerçekten düşünceli bir şey çizdi ve yetenekli..."

"Bu çok nazikçe bir davranış," dedi sert bir şekilde. "Eliza ile beni çok şaşırttınız. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorsunuz."

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Nedenini bilmiyorum; onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum. Sowerby konuşmaya devam ettikçe sessiz itirazım bir kenara düştü.

"Annenizin standartlarına uygun olarak serayı yeniden inşa etmeyi nihayet kabul ettiğiniz için çok memnunum. Bunu başarmak için sadece inatçı bir genç bayanın yeterli olduğunu bilseydim, eylem planımı yıllar önce değiştirirdim."

"Evet, konservatuvar konusunda mutlu olmana sevindim," dedim dalgın dalgın. Eliza'nın üzgün olduğumda ne kadar çabuk yanıma koştuğunu düşünüyordum. "Onda farklı bir şey var," diye itiraf ettim gözlerimi ona çevirip, bana her zaman verdiği ve genellikle görmezden geldiğim bilgece tavsiyeleri ararken.

"Evet..." dedi, itirafım karşısında birden huzursuz olmuş bir ifadeyle.

"Onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum. Ama ya eğer—"

"Konservatuvara farklı bir ekip getirmeniz gerekiyor," dedi hızla ayağa kalkarak.

Davranışındaki ani değişiklik beni hazırlıksız yakaladı. Onun hakkında benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?

"Sana o bahçeyle ilgilenmesi için birilerini çağırmanı ne zamandır söylüyorum? Ana eve taşındığımızdan ve bunu karşılayabildiğimizden beri, değil mi? Aman Tanrım. Kabul ettiğin tek seferde, en tatlı, en güzel kızı, senin hoşlandığın kızı çağırıyorsun." Kendi kendine homurdanmaya devam etti ama başka hiçbir şey anlayamadım. Normalde huysuz ve aksiydi ama böyle değildi. Bu farklı bir şeydi. Şüphesiz beni korumaya çalışıyordu. Ama bir şeyler ters gidiyordu.

"Ne var bunda bu kadar önemli? Ona yardım edebilirim. Artık orada olmak istemediğini biliyorum; sorun değil. Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa konservatuvarda olmak zorunda olmadığını zaten söylemiştim. Orası yeni açıldığında, en parlak döneminde orada olduğunu biliyorum. Ben yaparım. Onunla biraz daha zaman geçirmek, onu daha iyi tanımak istiyorum," dedim ayağa kalkarak, onu sakinleştirmeyi ve neye bu kadar sinirlendiğini anlamayı umarak.

"Hayır. Anlaşma, bunu tek başına yapması üzerineydi. Ona yardım edemezsin!" diye bağırdı aniden. Yorgunluktan alını terlemişti ve kolları hafifçe titriyordu.

Bir an için şaşkınlıktan ağzım kapandı.

Sowerby çocukluğumdan beri bana bağırılmamıştı ve tıpkı o zamanlar, asi bir gençken olduğu gibi, sinirim yeniden kabarmaya başladı. Saçmalıyordu. Ona kızdan hoşlandığımı söylemişim. Şimdi de beni ondan uzak tutmaya mı çalışıyordu?

“Bunu bana zarar vereceğini düşündüğün için mi yoksa benim ona zarar vereceğimi düşündüğün için mi yapıyor?” diye sordum, ona duyduğum siniri kelimelerime yansıtarak. Tüm personel tarafından oldukça sevildiğini biliyordum ve belki de beni değil, onu korumaya çalıştığı aklıma gelmişti. Herkesin içinde Sowerby, benim ne kadar yıkıcı olabileceğimi biliyordu.

Yüzünü buruşturdu ve gözlerini devirdi. “Jasper, beni dinle. Eğer kızı seviyorsan, senin yanında çalışmamalı. Onun üzerinde böyle bir güç oyunu kurmak doğru değil; hepsi bu. Konservatuvardaki çalışmalarını durdur, biz de onun yerine başka birini getireceğiz—”

“Hayır, sen dinle,” diye başladım ama hemen sesimi kısıtım. Sowerby’ye sesimi yükseltmeyecektim. “Sadece ondan hoşlandığımı söyledim. Eğer sözümü bitirmeme izin verseydin, aramızda hiçbir şey olmayacağını söyledim. Bildiğin gibi, ciddi bir şeyle uğraşamayacak kadar bencilim ve —” Sesim titredi.

“Peki ne olmuş yani?” diye sordu Sowerby, sakinleşmeye başlamıştı. Gri gözleri beni süzdü.

“Ve bence onunla ciddi olmayan bir ilişki yaşayamam. O özel ve anlayışlı. Zeki, komik ve—”

"Jasper—" diye yeniden başladı.

“Biliyorum, tamam. Biliyorum.” Sözünü sertçe kestim. “O gidene kadar önümüzdeki birkaç ay ondan uzak duracağım. Şu an aramızda hiçbir şey yok, tamam mı?” Onun gitmesini düşündüğümde hissettiğim o rahatsız edici duygulardan nefret ediyordum. Bu duyguların bu kadar rahatsız edici olmaya hakkı yoktu, ama bu da sonraki kararımı çok daha önemli kılıyordu.

"Beni yanlış anlıyorsun evlat; ikinizi gören herkes aranızdaki bağı apaçık ortada olduğunu anlıyor," dedi, konuşmayı toparlamaya çalışırken kederli ve bitkin bir halde.

Yanımdan geçip omzuna hafifçe vurdum, yüz ifademi ve tavrımı, adamı durumun üstesinden geldiğime ikna edebilecek bir şeye dönüştürmeye çalıştım. "Sen ve Katya hafta sonunun geri kalanını izinli geçirin. Ben bu gece New York'a uçuyorum."

"Bu gece mi? Tatillerden sonra seyahate çıkacağını sanıyordum?" dedi Sowerby koridora doğru beni takip ederken.

Koridorda ilerlerken kendi kendime, "Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var ve bir süredir kimse bağı bakmaya gelmedi," diye mırıldandım.

"Jasper," diye seslendi.

"Katya'ya bir kasa merlot getireceğim." Çenemi sıktım ve yürümeye devam ettim.

"Jasper, mesafe hissettiklerini değiştirmeyecek," dedi arkamdan nazikçe. Sözlerin sırtımdan sekip gitmesine izin verdim.

Sinirli ve moralsiz bir halde, Eliza ile kış bahçesinde veya mutfakta karşılaşma ihtimalini ortadan kaldırmak için odama uzun yoldan gittim. Onunla uğraşmak istemiyordum. Birkaç hafta bağda kalmam en iyisi olurdu. O herif fotoğrafını sızdırdığı için zaten Blackwood adıyla gereğinden fazla iç içe geçmişti, yapabileceğim en iyi şey bir süreliğine uzaklaşmak, biraz mesafe almak ve işleri normale döndürmekti.

Vakit kaybetmek istemediğimden, hızlıca çantamı hazırladım ve hemen yola koyuldum. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyiydi.

Garaj kapısının kolunda elim takılı kaldı, ona veda edip etmemeyi düşünüyordum. Onu son görüşüm olacaktı. O gidene ve malikaneden ayrılana kadar geri dönmeyecektim. Özellikle son konuşmamızdan sonra, benim çekip gittiğimi öğrenince çok üzülecekti. Ama önemli değildi; yine de olması gerekiyordu.

"Gidiyor musun?" Sesi kulağımdan geçip beynime ipek bir kurşun gibi saplandı.

*Bok.*

Arkamı döndüm, gözlerimiz bir anlığına kesişti ve aptal yüzümün beni ele verdiğini, ona söyleyemediğim her şeyi anlattığını anladım.

"New York'taki bağımızda halletmem gereken bazı işler çıktı," dedim ifadesiz bir sesle.

Onun güzel gözlerine bakarken birden anladım. Tam olarak ne yaptığımı, ondan kaçtığımı biliyordu.

"Ah." Yüzündeki alışılmış maske kibarlığını korudu. Yanağının içini dişlerinin arasına çekti. "Çok yazık; bu hafta sonu bazı çiçek tarhlarını dikmeye hazırlanıyordum. Çok daha güzel görünecek; sonunda gerçek bir ilerleme kaydediyorum. Sanırım yine de ceset çiçeğinin açması için belirlenen zaman çizelgesine uyacağım. Leah parti için davetiyeleri gönderiyor. Altı hafta sonra olacak."

Gözlerinde sorular vardı, ben de sessizce konuşmamasını rica ettim. Tek istediğim keşfetmekken ona karşı mesafeli olmak zordu.

"Ne kadar süreyle yok olacaksınız?" Maskesi sadece birkaç saniyeliğine titredi, ama sonra zarıfçe tekrar yerine taktı.

Hâlâ kapı kolunu tutuyordum. Ona değil de kapı koluna baktıkça içimde kasvetli bir duygu seline kapıldım. "Bir süreliğine. İşle ilgili bir şeye ihtiyacın olursa Sowerby sana numaramı verecek." Neden böyle söyledim ki? Gerçekten de bir pisliktim.

"Ah," dedi, kendini toparlayarak.

İyi. Onu incitecek daha az şey olsaydı işler daha kolay olurdu. Kapıyı açıp çıkmak üzereydim, kendime bir kelime daha etmeden arabaya koşacağımı söylüyordum.

"Partiye geri dönecek misin? Botanik bahçesindeki herkes seninle tanışmak ister." Sesindeki umut dolu tiz ton, adeta kaburgalarımın saplanan bir ok gibiydi. Evet, çok fazla yaklaşımtı zaten.

*Acımasız ve duyarsız bir şey söyleyin. Onu öyle derinden yaralayın ki, ayrıldığınıza sevinisin.*

Ona söyleyebileceğim kötü bir şey aklıma gelmedi, çünkü ona kötü davranmak istemiyordum; ona gerçekten çok, çok iyi davranmak istiyordum—bu benim için garip bir şeydi.

"Hayır. Partilerden hoşlanmıyorum." Ona bakamadım. Ne yazık ki, onun aksine, benim maskem onun yanında pek işe yaramadı.

Önce o dayanamadı. "Jasper, gitmene gerek yok. Seni çok zorladım. Özür dilerim, geri çekileceğim; eğer işi bırakıp gitmemi istiyorsan, giderim. Herhangi bir sorun çıkarmak istemedim."

*Kahretsin.*

Elim kapıdan düştü ve ona doğru döndüm, yüzünde beliren korku belirtisini görünce sevindim. "Bak Eliza, gitmeni istemiyorum ve sorun da bu. Kalmanı istiyorum ki sana korkunç, sapıkça şeyler yapabileyim." Çok fazla şey söylemeden kendimi toparladım. "Ceset çiçeği açtığında yanında dururken çekilmiş bir fotoğrafını bana mesajla gönder; nasıl görüldüğünü merak ediyorum." Yalan. Projeyi tamamladığında yüzündeki ısı ısı, gururlu gülümsemeyi görmekle ilgileniyordum. Başım ağır ağır düştü. "Sowerby'ye bahçıvanlarımızın seraya girmesine izin verdim. Şu ana kadar tüm işi sizin yaptığınızın ve ceset çiçeğinin açmasına sadece birkaç hafta kaldığının farkındayım, bu yüzden bu aşamada onların yardımını kabul edip etmeyeceğinize veya işi kendi başınıza güçlü bir şekilde bitirip bitirmeyeceğinize siz karar vereceksiniz. Her iki seçeneği de anlıyorum. Avukatım adınızın daha fazla basında yer almaması için medya ile çalışıyor,

ancak bunun işe yarayıp yaramayacağını veya onları daha da kıskırtıp kıskırtmayacağını söylemek zor. Hoşça kalın, Eliza.”

O bir şey söyleme fırsatı bulamadan kapıdan sessizce çıktım ve arkamdan kapıyı kapattım. Bir an durakladım. Kendimi daha kontrol altında hissediyordum. Arabama bindim, malikaneden ayrıldım ve geriye bakmayı reddettim. Rochester'a inene kadar, eğer ayrılmasaydım neler olabileceğini düşünmemeye izin vermedim. Kendime paranoyak ve aptal olduğumu ve kalsaydım aramızda hiçbir şey olmayacağını söyledim. Kendime tamamen hakimdim. Zaten onu çok iyi tanı mıyordum bile.

Şoförle aramıza bölme perdesini çekmeden önce başımı salladım. Başka birine bakmak istemiyordum. Ayrılma kararım doğruydu.

Bağda vakit geçirdim. Bir süredir benden ilgiye ihtiyacı vardı, çoğunlukla birikmiş küçük şeylerdi bunlar, ama tamamen farklı bir durumda olsam bile, Eliza'nın hâlâ düşüncelerimin çoğunu meşgul ettiğini fark ettim. Ona denemesi için çeşitli şaraplar ayırıp saklamak istediğimi, o geceki iş yemeğinde şarabı tattıktan sonraki buruşmuş yüzünü hatırladığımda aptalca bir sırtımaya zor tutunduğumu fark ettim. Bir oyun barında yerel satıcılarla konuşmam gerekirken, onu herhangi bir oyunda meydan okumanın ne kadar eğlenceli olacağını düşündüm. Onu rekabetçi bir şekilde zorlamanın ne kadar eğlenceli olacağını sadece hayal edebiliyordum. Sowerby'nin ona oyun odasını gösterip göstermediğini veya bu tür şeylerden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim. Çok fazla oyun oynuyor gibi görünmüyordu. Ona evin daha fazlasını göstermeliydim. Okuması çok kolaydı - artık orada olmadığım için etrafta dolaşmadan önce bir gün beklemeyeceğinden şüphe ediyordum. Onu suçlamıyordum. Birisi bana yapmamamı söyledikten sonra ilk gece evin içinde dolaşabilirdim. Eşyalarımı karıştırması fikrinden sandığım kadar nefret etmiyordum. Yine de onu yakalamayı çok isterdim. Benden korktuğu zaman özellikle güzel görünüyordu.

Sonraki birkaç gün içinde, Eliza'dan neden uzak durmamın daha iyi olduğunu tamamen unutmaya başladım. Hayır denmesinden hoşlanmıyordum, hatta bunu kendime bile söylüyor olsam. Onu istiyordum ve istediğim her şeyi elde etmeye fazlasıyla alışmışım. Şaraphanedeyken kaldığım ev ortalama büyüklükteydi. Özellikle diğer evlerimde hiç personel çalıştırmadığım için fazla bir şeye ihtiyacım yoktu. Uzaktan bile olsa güvendiğim tek kişiler Blackwood Manor'daydı, her döndüğümde beni bekliyorlardı. Bu sefer, bağda olmak farklıydı. Daha önce hiç fark

etmediğim bir yalnızlık hissi vardı. İşlerimin büyük kısmı akşama kadar bittiği için, sessiz evde yalnız oturup nefes alışverişimi dinlemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Bağdaki yönetim kusursuz işleyen bir makine gibiydi ve doğrusu, benden istenen birkaç küçük işi yaptıktan sonra burada bulunmam sadece onların yoluna çıkmaktan ibaretti. Sahibi olarak, düzeni sağlamak için arada bir uğramak iyiydi, ancak bu bağ ben devralmadan çok önce de geliyordu. Birkaç küçük değişiklik ve ekleme konusunda benim fikrime ihtiyaçları vardı, ama bu kolayca halledilebilirdi. Doğrusu, genellikle zamanımın çoğunu Blackwood Manor'dan uzakta geçiriyordum. Rahatsızlığı geride bırakmak kolaydı. Ama şimdi değil. Şimdi eve gitmek ve oynamak istediğimi fark ettim.

Yine de, böyle olması daha iyiydi.

Eğer onun yanında daha fazla kalsaydım, onu mahvederdim. Eliza'nın peşinden kendi bencil nedenlerim için bile gitsem, sahiplenici, kontrolcü bir canavar olurum ve onu buna maruz bırakamayacak kadar çok seviyordum. Ayrıca, hayatında zaten bundan çok fazla yaşamış gibi görünüyordu.

Sowerby'yi arayıp malikanedeki durumun kontrol edilmesi, her şeyin yolunda olduğundan emin olunması gerekiyordu. Mutfak tezgahından telefonumu aldım ve tanımadığım bir numaradan gelen bir mesajı kaçırdığımı gördüm.

Kaotik kahverengi ve yeşil fotoğrafın, Eliza'nın eğildiği ve yanında üç böcek emojisi bulunan, yeni boşaltılmış bir çiçek tarhını gösterdiğini fark ettim. Sonra, "Ekilen ilk tarh!" diye bir mesaj gördüm. Damarlarımda adrenalin yükseldi. Eliza'dandı. Telefonun diğer ucundan bile onun coşkusunu hissedebiliyordum. Bir cevap yazdım, sonra sildim. Şu anda New York'ta olmamın tek sebebi ikimiz arasına mesafe koymaktı. Ondan uzak durmak.

Ekranda onun tarafından üç küçük nokta belirdi ve ben de bir adrenalin patlaması daha hissettim.

Nefesimi tutmaktan göğsüm sıkışmış halde, sözlerinin ağzımdan çıkmasını bekledim. Noktalar kayboldu. Hiçbir şey yoktu.

Cevabımı bekliyordu.

Hayır.

HAYIR.

Telefonu oturduğum yerin karşısındaki kanepeye, niyetimden daha sert bir şekilde fırlattım.



*HAYIR.*

*Hayır. Yapmayın.*

Ama o çok emek verdi.

*HAYIR!*

Bana bilerek mi sütyensiz fotoğraf göndermişti?

Koşarak karşıya geçtim ve telefonu alıp onun son derece dik göğüslerini inceledim. Sadece bahçeden bahsediyorduk; cinsel içerikli mesajlaşmıyorduk ya da buna benzer aptalca bir şey yapmıyorduk. Benim için bir iş yapıyordu ve iyi bir iş profesyoneli olarak, o işle ilgili olabilecek herhangi bir endişesi hakkında onunla konuşmak benim görevimdi.

Kalbim, sanki hoşlandığım kıza mesaj atan bir genç kız gibiydi, hızla çarpıyordu. Kendi kendime gülümsedim ve söyleyebileceğim doğru şeyi düşünmeye çalıştım.

*Saygılarımla, boyama işini düşünmenizi tavsiye ederim; burası boş görünüyor.*

Gönderildi. Kahretsin. Bu kaba mı yoksa komik mi geldi? Panikledim, gülen yüz emoji ekledim ve sonra küfrettim.

Alnımı tuttum ve ardı ardına küfürler savurdum. Telefonum anında çaldı ve yatakta, güzel burnunun sırtına toprak bulaşmış ve bir elinde toprak işleme aletiyle duran bir fotoğrafını gösterdi. Ve kesinlikle sütyen takmamıştı.

*Çiçekleri henüz dikmedim! Sadece toprağı kazmayı bitirdim, haha. Senin seyahatin nasıl gidiyor? Katya oranın çok güzel olduğunu söyledi.*

Her cümlenin sonuna bir emoji koyuyordu—klasik bir insanları memnun etme meraklısı. İkinci katın neredeyse tamamını kaplayan büyük pencereye gidip, uzanan üzüm bağının fotoğrafını çekip ona göndermeden önce bir dakika tereddüt ettim.

"Verimli geçti," diye yazdım.

Vay, bu çok güzel. Üzgünüm, muhtemelen akşam yemeğine çıkıyorsunuzdur. Ya da çıkmıyor musunuz? Jasper Blackwood, Blackwood Malikanesi'nde inzivaya çekilmediği zamanlarda ne yapıyor acaba? diye sordu ve düşünceli bir emoji ekledi.

Gömleğimin üstteki birkaç düğmesini çözmeye başladım, ona son cevabımı yazdıktan sonra duşa girmeyi planlıyordum.

Bu gece dışarı çıkmıyorum; sadece mecbur kaldığımda çıkarım. Ve içine kapanık biri değilim, sadece her şeyden ve herkesten nefret eden bir pisliğim, diye karşılık verdim. Sözlerim gerçeğin acısıyla canımı yakmıştı.

*Herkesi sevmediğini düşünmüyorum ve her zaman kötü bir insan olduğunu da düşünmüyorum... en azından her zaman değil.*

Üç nokta tekrar belirdi; o daha fazla yazıyordu. Noktalar kayboldu ve ben telefonu bırakıp duşa gidemez hale geldim.

"Çalıştığım bitkilerle ilgili en sevdiğim şeyleri biliyor musun?" diye sordu.

Güzel koktuklarını mı...? Tahmin ettim. Ayrılışımdan sonra nasıl olur da benim bir pislik olmadığımı düşünebilirdi? Düşününce, ondan en ufak bir öfke belirtisi bile hissetmemiştim. Pislikler tarafından ezilmeye o kadar alışmış mıydı ki, davranışlarım onun dikkatini çekmemişti? Bu düşünceden nefret ettim.

Hayır, ama kokulardan bahsetmişken, Chanel No. 5'i sana sormayı unutma. Dur bir dakika, aynı anda hem mesaj yazıp hem de araştırma yapamam, dedi.

Ne yapıyordu?

Bir saniye sonra görüntülü arama geldi. Eliza telefonu bir şeyin üzerine koyarken, anında ekranda yüzü belirdi ve bana, o toprağı kazarken ve ayıklarken, bir bitkinin yatağın üzerinden ona bakış açısını verdi.

O tulumun içinde gerçekten çok iyi görünüyordu. Aklım hemen, üzerindeki tişört olmadan tulumun içinde nasıl görüneceğini merak etmeye başladı. Meme uçlarının ne kadar pembe olduğunu, ısırıldığında tadının nasıl olacağını, çığlık atıp atmayacağını.

"Merhaba." Gülümsedi.

Boğazımı temizledim. "Chanel No. 5 hakkında bana sormak istediğiniz bir şey mi var?" diye sordum, koltuğa oturup gerinirken onu izledim.

"Evet, ama önce şunu söylemek istiyorum, biraz düşündüm de, sen bir bitkisin," dedi kararlı bir şekilde, mor bahçe eldivenlerini düzeltirken.

Kaşlarımı çattım. Bu yaratığa ilgi duymamak imkansızdı. "Ben bir bitki miyim?"

"Evet. Nedenini öğrenmek ister misin?" Mavi metalik bir parlaklığa sahip soluk yeşil bir yaprağı kaldırdı. "Bazen, görünüşlerinden dolayı ölü ve çirkin olduklarını düşünürsün ve—"

"Sence ölü ve çirkin mi görünüyorum?" diye sözünü kestim, sesimdeki eğlenceyi gizlemeden.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ya evet dersem?" diye sordu ve meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

"O zaman sanırım ceset çiçeği partinize geri dönebilirim," diye yanıtladım.

"O zaman, hem içten hem de dıştan çok çirkinsin," diye takıldı. Yanakları, ya doğum sancılarında ya da konuşmadan dolayı, parlak, pembe bir kızarıklıkla kaplanmıştı.

"Sen berbat bir yalancısın. Sakın siyasete girme," dedim, gözlerimin kenarları kırışırken.

"Sözümü kesmeyi bırak," diye emretti. Şakacıydı ama yine de ciddiye.

Sesindeki kendinden emin ve buyurgan ton beni birazcık dikleştirdi. Bana emir verebileceğini hissetmesi hoşuma gitti. Bu bende daha fazlasını istememe neden olan bir şeyler uyandırdı.

Boğazını temizledi. "Sen bir bitkisin çünkü insanlar onları sürekli ihmal ediyor ve çirkin ve ölü olduklarını düşünerek atıyorlar, ama bu sadece dışarıdan görünen şey. Toprağın altında kökler güçleniyor ve sonunda yapraklar geri dönüyor, bitki eskisinden daha güçlü ve daha güzel bir şekilde yeniden büyüyor." Yaptığı işi bırakıp kameraya ağır bir bakışla baktı. "Sen bir bitkisin."

Göğsümde bir acı hissettim. Duyguların etkisiyle ağzım hafifçe aralandı. Telefona bakakaldım, karşılık verecek tutarlı bir cümle kuramadım. Sözleri tenimde gezinmiş, kemiklerime işlemişti ve biliyordum ki orada kalacaklardı. Duyduğum en şiirsel ve düşünceli şeylerden biriydi. Böyle bir muameleye alışkın değildim ve hazırda bir cevap verecek kadar hızlı değildim.

Birkaç dakika sessizlik oldu, onu çalışırken izledim, sonra kendime güvenerek konuşabileceğim kelimeleri buldum.

"O zaman sen bir çerçeveye hapsedilmiş bir resimsin. Gerçek renklerini gizleyen, görevini yerine getiren fırça darbeleriyle. Özgürlüğüne kavuşmayı özleyen güzel bir başyapıtsın. Acıya esir edilmiş bir sanat eseri." Bunu onu pohpohlamak için söylemedim. Dürüst bir gözlemdi.

Eliza arkasına yaslandı, ellerini çiçek tarhının kenarında kucağına koydu. İkimiz de bir an için birbirimizin şiirsel duygularına kendimizi kaptırdık.

"Jasper?" Telefonu eline alırken yumuşak sesi, bir ninni gibi rahatlatıcı bir tınıyla kulağıma fısıldadı.

"Ne?"

"Emin misin—" Durdu ve sonra tekrar başladı. "Yükseklik korkum var, özellikle de düşüp ölmekten, ama bazen manzarayı kaçırdığımı

hissediyorum... biliyor musun?" dedi. "Keşke korkumla birkaç dakika da olsa yüzleşebilseydim. Korktuğum manzaranın o kadar güzel ve etkileyici olacağını düşünüyorum ki, düşsem bile buna değer olabilir. Ama asla bilemeyeceğim çünkü bakmaktan çok korkuyorum. Keşke bakabilseydim." Gözleri gözlerime kenetlendi, ifadesini hafifçe temkinli tuttu.

"Şey, çok şey kaçırıyorsunuz. Balkonunuz tüm malikanenin en güzel manzarasına sahip," diye yanıtladım, bahsettiği şeyin manzarayla pek ilgisi olmadığını biliyordum. Konuşma benim zevkime göre biraz fazla şiirsel bir hal alıyordu. Eğer duyguları hakkında konuşabileceği birini arıyorsa, o kişi ben olmayacaktım.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Öyle diyorsun."

"Başka bir oda mı istiyorsun Eliza?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Sowerby, ek binanın tamamlandığını ve işçilerin partinizden sonra orijinal malikanenin içini modernize etmeye başlamayacaklarını söyledi, bu yüzden şu anda seçebileceğiniz birçok oda var."

Gülümsemesi daha da genişledi ve mavi gözlerinde yaramazlık parıltısı belirdi. Daha önce gördüğümünden daha rahat görünüyordu. Hım. Belki de benden sandığımdan daha az korkuyordu. "Gömleğinin düğmelerini böyle açık bırakmışken sanki Miami Vice kostümü giyecekmişsin gibi görünüyorsun."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve yüz ifademi kontrol altına aldım. "Beni seksenlerin Don Johnson'ına benzeterек hakaret etmeyi amaçlıyorsan, başaramadın." Güldü ve sesi hoparlörden çıkıp sıcak bal gibi vücuduma işledi. Blackwood Malikanesi'nin güvenlik sisteminden gelen bir bildirim, yüzünün üzerindeki gri bir kutuda belirdi. Kapıda biri vardı.

İçimde mantıksız bir öfke ve koruma duygusu dalgası yükseldi. Güvenlikten sadece biri hayır cevabını kabul etmediğinde ve benimle teyit etmek istediklerinde bildirim alıyordum. Hiçbir şey olmadığını biliyordum. Haberlerdeki son sızıntıyla birlikte, medyanın tekrar dışarıda olup yorum almak için kapıları yumruklaması kaçınılmazdı, ama bu sefer farklıydı. Eliza da işin içindeydi ve onu orada yalnız bırakmıştım. Bundan nefret ediyordum.

"Eliza, birileri güvenlik sorunları çıkarıyor. Olduğun yerde kal, tamam mı? Bildiğin gibi, JV Plastics'ten John senin seradaki fotoğraflarını sızdırdı ve bu haberlerde yer alıyor. Bir saniye bekle," dedim ve parmaklarımın alabildiğince hızlı bir şekilde canlı yayını açtım.

"Ne hain! Eminim geçip gidecek. Kimse beni umursamıyor."

Zavallı, saf kız. Medya onunla ilgili çok şey yapardı. Onu kolayca yönlendirebilir ve istediğiniz yanıtları alabilirdiniz.

Ekranda, altmışlı yaşlarının ortalarında görünen bir kadının demir kapıyı zorla açmaya çalıştığı ve haber ekiplerinin de üç korumamın onun girişimlerini engellediğini fotoğrafladığı bir görüntü açıldı. Güvenlik ekibimin başına hızlıca bir mesaj gönderdim ve Eliza'ya geri döndüm.

"Annen dışarıda, kelimenin tam anlamıyla sana ulaşmak için kafesimin parmaklıklarını kemirmeye çalışıyor," dedim inanmaz bir şekilde.

Gözlerindeki canlılığın kaybolduğunu ve şaşkınlık ve panikle yuvarlaklaştığını izledim. Uzaklara daldı, sonra tamamen ifadesiz bir şekilde, "Şarap içtiğimi ve balık yediğimi biliyor," dedi.

Şaka yapıp yapmadığını anlayamasam da kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Onu görmek istiyorsan, birini çağırıp içeri getirtirim, ama dışarı çıkma; medya bekliyor, güvenli değil. Akşam yemeği için kalmasını iste; Katya'ya mesaj atarım, o da somon servis eder."

"Annemin içeri girmesine izin verir misiniz? Konağa?" diye sordu şaşırmış bir sesle.

Omuz silktim, telefonu mutfak tezgahına koyup sepetten bir elma aldım. "Tabii, neden olmasın? Eminim seradaki tüm çalışmalarınızı görmekten çok mutlu olur. Tabii, eğer onu görmek isterseniz. İstemezseniz, içeri giremeyecek."

Şakaklarını ovuşturdu. "Özellikle geceleri burada olan onca şey ve yaptığım yorucu işler düşünüldüğünde kulağa çılgınca geliyor ama burası, onun ciğerlerimi hareket ettirmeye çalışmadan nefes alabildiğimi hissettiğim ilk yer oldu." Düşüncelere dalmış bir şekilde uzaklara baktı.

Geceleri orada neler oluyor? Geceleri nelerle uğraşıyordu?

Annesine haddini bildirmek için can atıyordum ama bunu kendime saklayacaktım. Annelerden pek hoşlanmıyordum, belli ki.

"Karar tamamen sana kalmış, ama Victor'a mesaj atmalıyım ki, işler daha da kontrolden çıkmadan önce ne yapması gerektiğini bilsin," dedim.

"Hayır dersem kendimi çok korkak, evet dersem de çok pısırik gibi hissediyorum," dedi, tıpkı küçük mavi gözlü bir sincap gibi alt dudağının içini kemirirken.

Bir bardak su doldurdum. "İsterseniz, bir fidyeye mektubu taslağı hazırlayıp ona gönderebilirim."

Eliza gülümsedi. "Peki fidye ne için olacak? Zaten milyonersin."

"Elbette, senin için." Bir içki içtim.

Gökyüzü rengindeki gözlerine yeniden ışık gelmişti. "Zaten seviştiğimizi düşünüyor, bu da ilişkinin uzun sürmesine yol açabilir."

Ağızındaki suyu tezgâhın üzerine sıçrattım. Eliza'nın "sevişiyoruz" demesi aklımı başımdan aldı. "Neden böyle düşünsün ki?" diye şeytani bir şekilde sııttım. Masum küçük Eliza annesine birlikte yattığımızı mı söylemişti?

"Çünkü, aptal adam, bir milyonerin beni işe almasının ve malikanesine taşınmaya zorlamasının tek sebebi bu, tabii ki," dedi sesi alaycı bir tonda. "Ama dürüst olmak gerekirse, bu onun aklına gelen en az çılğınca düşünce. Bunu bir nebze anlıyorum."

"Lanet olsun. İyi ki zamanında ayrıldım, mademki sen benimle yatmayı çok istiyordun," dedim göz kırparak. "Yoksa işler kesinlikle karışır."

Yüzünü buruşturdu ve zoraki bir kahkaha attı. "Seni istemiyorum; beni içeri aldığın anda başka bir eyalete kaçan sensin," diye meydan okudu.

"Hayır mı? Beni istemiyor musun?" Sesimi alçalttım. "Çünkü anlaşılan benimle birazcık birlikte olmak istiyorsun. Eliza, benim hoşlandığım şeylere dayanabileceğinden emin değilim." Ben de Eliza ile olan hoşuma giden şeylere dayanabileceğimden emin değilim.

Gözlerini devirdi, yanakları biraz daha kızarsa da sözlerimi umursamadı. "Lütfen Victor'a onu dışarıda tutmasını söyle. Şu an onunla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Burada saklanıp kimsenin seni görmemesinin sebebi buymuş. Kapılar gerçekten harika; şimdi anlıyorum."

Telefonu banyo tezgahına koydum, aynaya yasladım ve gömleğimin düğmelerini tamamen açmaya başladım.

"Tamam, ona haber vereceğim, onu uzak tutsun. Duşa gireceğim. Göğüs uçların beni bir telefon görüşmesi için yeterince sinirlendirdi," dedim tişörtümü çıkarmaya devam ederken.

"Aman Tanrım," dedi, kolunu kaldırıp dik ve sert meme uçlarını örterken. Gözlerinin göğsümde gezindiğini izledim. Telefonu kapatmadı.

"Şimdi," diye ekledim, yarı çıplak bir halde geri çekilip duşu açmak için.

Başını salladı ama telefonu kapatmadı. Gözleri tırnak gibi vücudumu süzdü. Penisimin kasılganlığı arttı.

"Eliza," diye hırıltılı bir sesle telefonu açtım.

"Öyle mi?" dedi, sesi normalden biraz daha alçak ve nefes nefese çıkıyordu.

"Eğer hâlâ arkadaş kalmamızı istiyorsan bana öyle bakmayı bırak," dedim.

Şaşırmış gibi yaptı. "Sana hiçbir şekilde bakmıyorum ve sen buna karşı çıkmaya çalışsan da çalışmasan da, bence arkadaşız."

Gözlerimi devirdim ve kemer tokamı çözdüm. Gerçekten de ne kadar büyük bir ateşle oynadığının farkında değildi. "Hadi söyle Eliza. Beni istediğini söyle. Yoksa yemin ederim ki o güzelim külotların ıslanana kadar seni kışkırtmaya devam edeceğim. Yoksa onları da mı giymiyorsun?"

Ağzı açık kaldı. "Hoşça kal arkadaşım. Ah, sana bahçedeki yataklardan birinde bulduğum çıplak adam orkidesinin fotoğrafını göndermem gerek. Çok komik ve evet, gerçek adı bu. Tamam, aman Tanrım, hoşça kal." Telaş içinde telefonu kapattı.

Ertesi sabah, Eliza'nın o sabah saat üç buçukta gönderdiği müstehcen bir çiçek fotoğrafıyla uyandım.

Sabahın üçte neden konservatuardaydın? Her şey yolunda mı? diye mesaj attım.

*Selam dostum. Evet... balkon kapım sürekli açılıp kapanıyordu.*

"Önünde bir kanepede olduğumu sanıyordum? Bana arkadaş deme, garip," diye yanıtladım ve hemen ardından Sowerby'ye kapısındaki kilitleri kontrol etmesi için mesaj attım.

"Yaptım ama... kanepede sürekli hareket ediyor," dedi ve ekledi, "en iyi arkadaşım."

Ona çok sinirli görünen bir selfie gönderdim, hayal kırıklığı dolu yüzümün onu aptalca isimler kullanmaktan vazgeçireceğini umuyordum. Odasında neler olup bittiği konusundaki endişemi gizleyemedim. Bir sürü düşmanım vardı. Uyurgezer misin?

Bir dakika sonra cevap verdi. Hayır, en azından bildiğim kadarıyla değil. Annemi arayıp sorabilirdim ama bu sabah bana mesaj attı ve bana ulaşamadığı için o kadar stresli olduğunu, keşke hiç doğmasaydım diye düşündüğünü ve eğer bugün daireme gelmezsem, sahip olduğum her şeyi paketleyip bağışlayacağını söyledi.

İsa.

Seni şehre geri götürecek birine ihtiyacın var mı? O uçurumlar ve yükseklikler yüzünden araba yolculuğundan nefret ettiğini söylemiştin. Victor seninle geliyor. Şehirde olmadığım için şanslıydı, yoksa annesinin sorun çıkarmayı bırakmasını sağlardım.

"Gitmiyorum. Ceset çiçeği açmadan önce vaktim yok," diye yanıtladı. "Zaten sahip olduğum her şey onun bana aldıracağı şeyler. Bu ceset çiçeği soğanlarını botanik bahçelerine götürüp büyük bir zam aldıktan sonra, nihayet bir kere de sevdiğim şeyler alacağım... fazladan naylon ve polyester kıyafetler."

*Sen tam bir çılgın kadınsın.*

Haftanın ortasına doğru, günde saatlerce konuşuyorduk; ne konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum—her şey, hiçbir şey. Her şey kendiliğinden ve kolayca gelişti. Aptalca bir şekilde, uzak durmamın daha güvenli bir fikir olduğunu düşünüyordum; en azından bir sonraki haftaya kadar plan buydu. Konağı terk etmeden önce Eliza'ya biraz ilgi duyuyordum ve onunla gerçekten birlikte olmak istiyordum—şimdi ise Eliza'ya gerçekten ilgi duyuyordum ve onun içinde olmak için adeta vahşi bir arzu duyuyordum.

Çalışanlarımla yaptığım toplantıyı bitirirken telefonum cebimde çılgınca titriyordu. Kontrol ettiğimde Sowerby, Katya, Eliza, Leah ve Victor'dan bir sürü cevapsız arama vardı. Tam bir panik yaşadım. Korkunç bir şey olmuştu. Karnımda dikenli telin saplanması gibi tanıdık bir his oluştu.

Tam otuz küsur mesajı kontrol edecekken Sowerby aradı. Telefonu kulağıma götürdüm. "Sowerby, neler oluyor? İyi misin?" Kalbim hızla çarpıyordu. Ne olduğunu öğrenmeyi beklerken göğsüme bir felaket çöktüğünü hissettim.

"Jasper, hemen eve gelmelisin, derhal. Şimdi havaalanına git." Sesi öfke ve panikle titriyordu.

"İyi mi? Eliza iyi mi?" Göğsüm sıkıştı. Asla gitmemeliydim. Annesi miydi? Ona zarar mı vermişti? Onları mahvedecektim.

"Baban burada, Jasper. Burada ve malikaneyi geri almaya çalışıyor."



## Bölüm 16

# JASPER

Lastiklerimin altında çıtırdayan kurumuş, ölü yaprakların sesi, Blackwood Malikanesi'ne isteksizce yaklaşırken bana eşlik eden sert bir senfoniydi. Yeni eklentinin biraz daha parlak taş kenarı, ana evin diğer kısımlarının arkasında gizlenmiş halde, sol tarafta biraz dışarı çıkıyordu. Bu alan, prototiplerin saklandığı bir kasa, başarısız, yasaklanmış ve yasadışı silahlarla dolu, ağır şekilde güçlendirilmiş bir kanat için ayrılmıştı; satılması çok tehlikeli veya etik dışı olan şeylerdi bunlar, ama her şeyin alıcısı ve koleksiyoncusu vardır. Ben de onlardan biriydim.

New York'ta geçirdiğim birkaç hafta, karanlık ve sisli akşamın içinde kayboldu, yerini evimin kasvetli silueti aldı. Giriş yolunun kenarındaki iskelet gibi ağaçlar, yapraklarının geri kalanını da dökmüştü. Hayalet parmaklar gibi uzanıp çakıllı yola uzun gölgeler düşürüyorlardı.

Profesyonel dünyanın bir simgesi olan deri postacı çantamın askısını sıkıca kavradım, ama her şeyden çok, ellerimin sürekli yumruk haline gelmesini engelleyecek bir şeye ihtiyacım vardı. Bu noktaya kadar, çoğunlukla anne babama duyduğum öfke yüzünden, tamamen öfke ve uyuşukluk içinde yaşıyordum. Eliza'nın bende uyandırdığı duyguların bu kadar rahatsız edici olması şaşırtıcı değil; bunlar sisteme bir şok etkisi yaratmıştı.

Yavaşça nefesimi verdim ve arabadan indim. Her adımda anılar zihnime doluyordu: çocukluğumun yazlarının fısıltıları, annemin kahkahalarının evin her yerinde yankılanması, ebeveynlerimin yokluğunun acı veren

sessizliği. Onların beni değil, işi ve bitkileri seçtikleri zaman tüm o güvenli anların birer yalan olduğunu fark etmek. Yıllarca, onları benden vazgeçmeye ve gitmeye zorlayan ne yaptığımı merak etmek.

Garajdan eve açılan kapı karşımda belirliyordu. Yaklaşımımı meydan okurcasına izliyor gibiydi. Buranın her karışını biliyordum, yine de sanki yabancı birinin evine giriyormuşum gibi hissettim.

Kapıya uzanırken, açtığım da tahta gıcırdadı; malikanenin sessizliği göğsüme hissedilir bir ağırlık gibi çöktü. Ana oturma odasına girdim. Kimse ses çıkarmasa da, havadaki ağır panik beni tam da oldukları yere götürdü: beni terk eden iki kişiye. Annem şimdi benim hakkımda ne düşünürdü? Gurur duyar mıydı? Gittiklerine pişman mıydılar? Yoksa geri döndüklerine mi pişman olacaktı? Neden şimdi?

Sowerby şöminenin yanında duruyordu, yıpranmış elleri gergin bir şekilde kenetlenmişti. Yanında Eliza, gözleri benimkilerle buluştuğunda hem merak hem de temkinlilik içeren bakışlarla beni izliyordu. Bana doğru bir adım attı ama durdu, bunun yerine yavaş ve endişeli bir şekilde başını salladı. Keşke onu gönderebilseydim, bu işten uzak tutabilseydim, ama ne kadar denesem de hayatıma karışmaya devam ediyordu. Haklıydı: Ben bir bitkiydim—batan, acı veren dikenlerle dolu, ayrılmayı acıtan... kalmayı da acıtan bir çalılık.

Sonra, tıpkı gölgelerin arasından beliren bir duman parçası gibi, babam gözümün önüne geldi.

Darius Blackwood, sonbahar gökyüzünün solmakta olan ışığına karşı silueti belirmiş bir şekilde pencerenin yanında duruyordu. Bilmediğim bir hayatın yılları yüzüne kazınmıştı—suçluluk çizgileri mi? Pişmanlık mı? Dile getirilmemiş özürler mi? Gözlerimiz buluştu ve gözlerim onu süzdükçe aramızda on yıllarca çözülmemiş gerilim kıvılcımlandı.

Annemi aramak için etrafa bakındım ama odada bulamadım.

Babam çok yıpranmış ve yaşlı görünüyordu, yıllardır kafamda canlandırdığım imajdan eser yoktu. Gözlerindeki o ufak tanıdıklık parıltısı bile farklı ve tuhaf görünüyordu. Bu adamı tanı mıyordum; buradayken bile onu zar zor tanıyordum.

“Jasper.” Sowerby’nin sesi, hem hoş geldin hem de uyarı dolu bir tonla sessizliği bozdu. “Baban... Görünüşe göre mülkünün sahipliğini geri almak için gelmiş.”

"Mirasım," diye düzelttim.

Eliza, beden dilinin çok şey anlattığı, profesyonel ama rahatsız, tam olarak anlamadığı bir aile dramının ortasında kalmış bir halde, hafifçe bir adım geri attı. Botanik bilgisi onu buraya getirmişti ve benimle olan arkadaşlığı (ya da her neyse) onu buradan ayrılmaktan alıkoymuştu, ama şimdi arka plana karışmak için çaresiz görünüyordu.

Babam tereddütle bana doğru bir adım attı. “Bir iş arkadaşını tehdit ettiğin belgeleri gördüm. Annen de seranın, ek binanın halini gördü,” dedi sesi duygudan titreyerek. “Sadece kin beslediğin için inşa ettiğimiz mirası görmezden mi geleceksin? Bunu kaldıramadığın için inşa ettiğimiz şeyi mahvetmene asla izin vermeyeceğiz. Sonunda aklını mı karıştırdı? Olan bu mu? Ek binada ne var? Yasa dışı değil mi?”

Miras mı? Kasabanın yarısını yok ederek zehirlediğin miras mı? Ne saçmalıyordu bu herif? Acı bir kahkaha ağzımdan kaçmak üzereydi. Miras. Ne kadar acımasız bir kelime, ne kadar kolayca yüz çevirip beni ve mirası terk ettiklerini düşününce.

“Ne istiyorsun?” Sözlerim ağzımdan keskin ve soğuk bir şekilde çıktı, tıpkı onun yaptığı bıçaklar gibi. Sözlerin ona nasıl saplandığını izledim. Sanki yüzüne kayıp gidiyor, zaten yıpranmış yüzüne acı çizgileri kazıyorlardı.

Sowerby rahatsızca kıpırdandı; sadakati bir zamanlar önümüzdeki yabancıya aitti. Sowerby bana bu adamdan çok daha fazla babalık yapmıştı.

Darius Blackwood hareketsiz kaldı; izliyor, bekliyor, gözlerinde umut ve korku dans ediyordu. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak ettim. Rahatsızlık içinde kalmasına izin verdim, ona nefretten başka bir şey sunmayı reddettim.

Eliza'nın varlığı hem bir teselli hem de bir kısıtlamaydı. Yıllarca özenle bastırdığım öfkenin tam olarak patlamasını engelleyen bir tampon görevi görüyordu. Etkileşimimizi izliyor, meraklı zihni muhtemelen duygusal manzarayı bahçelerin yataklarını incelediği kadar titizlikle analiz ediyordu. Aile içi çatışmalar hakkında yeterince şey biliyordu ve onun artık benimle birlikte olmasından hem nefret ediyordum hem de minnettardım.

Malikanenin ve kış bahçesinin varlığı—annemin çok sevdiği camdan yapılmış kutsal mekan. Ona dokunmak bile istememiştim, ama şimdi tadilatı sadece fiziksel bir mekanı restore etmekle ilgili değildi; ailemizin tarihinin parçalanmış parçalarıyla yüzleşmek, unutulmaktan ve ölüme terk edilmekten kurtulmakla ilgiliydi. Eliza, annemin ardında bıraktığı terk

edilmişliğin izlerini siliyordu. Elbette gelip başka bir şeyi daha mahvedeceklerdi.

Babam bir adım attı, eli yarı uzanmış haldeydi—uzlaşma jesti miydi yoksa anlayış talebi miydi, anlayamadım ve kesinlikle umurumda da değildi. "Jasper, ben—"

"Yapma," diye sertçe sözünü kestim, sesim gergin atmosferi yarıp geçti. "Sadece... yapma." Yaşanan her şeyden sonra, şu anda ellerimin boğazında olmaması onun için bir şanstı.

Malikâne adeta nefesini tutmuştu. Azalan ışık huzmelerinde toz zerrecikleri dans ediyor, bu kırılğan anın tanıklarıydı.

Dışarıda hava değişti ve rüzgar pencerelere şiddetle vurmaya başladı. Blackwood Malikanesi her zaman sadece bir evden daha fazlası olmuştu; hikayelerin, acıların, çözümsüz öykülerin bekçisiydi ve şimdi en korkunç olanların yazarları geri dönmüştü.

Sessizlik iyice ağırlaşmıştı. Her nefes, on yılların acısıyla doluydu. Yılların yıpratmış bedeniyle, köşeye sıkıştırdığımız başıboş bir kedi gibi pencerenin yanında duran babamı izledim. Başka bir durumda, kendimi kötü hissedirdim. Ama hissetmedim. Çok öfkeliydim.

"Nerede o? Annem nerede?" Soru, engelleyemeden dudaklarımdan döküldü. Yokluğu, bizi saran gerilim kadar hissediliyordu.

"Bunlar yasadışı silahlar, değil mi? O bölgede? Seni takip ediyorum. Ne yaptığını biliyorum," dedi yüzünde tedirgin bir ifadeyle.

"Annem nerede?" diye tekrarladım.

Darius'un elleri hafifçe titriyordu. "Gelemedi. Henüz değil." Sesi çatladı, keşke göstermeseydi dediğim bir kırılğanlığı ortaya koydu. Onun yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, onda o kadar çok bir farklılık fark ettim; geçmişteki hatalarının ağırlığından daha fazlasını ima eden bir kırılğanlık.

Eliza bize doğru hafif bir adım attı. Bu hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Ailevi dramların altında, aramızdaki elektrik yüklü ve çözümsüz bağ uğulduyordu. Gözlerinin beni incelediğini, bu durumu nasıl yöneteceğimi izlediğini hissedebiliyordum. Keşke ne yapacağımı kendim de bilseydim.

"Henüz değil mi?" diye tekrarladım, sesim şüpheyle doluydu. "Sanırım yine gözyaşlarıyla dolu bir mektup gönderecek ve ben de ona cevap vermeyeceğim. Ona lanet olası gözyaşlarını kendine saklasın ve beni rahat bıraksın deyin."

"O—" diye başladı babam.

Sessizce kenarda duran Sowerby aniden araya girdi. "Jasper, baban..."

Ama sert bir hareketle sözünü kestim. "Hayır, bunu ondan duymak istiyorum." Bakışlarım Darius'a dikildi, ona meydan okurcasına. Darius rahatsızca kıpırdandı, gözleri benimle penceredeki manzara arasında gidip geliyordu. "Mektuplar... açıklama girişimleriydi. Yeniden bağlantı kurma çabalarıydı."

Acımasız, neşesiz bir kahkaha attım. "Mektup göndermek, on beş yaşındayken ortadan kaybolmanı telafi etmiyor. Beni birine bırakma zahmetine bile girmedin. Sadece... sadece gittin!" diye bağırdım, öfkemi kontrol etme yeteneğimi tamamen kaybetmiştim.

Eliza görüş alanımın kenarında kıpırdanıyordu. Sesimin güçlü ve korkutucu olduğunu biliyordum. Onun varlığı yükselen öfkemi yatıştırıyor gibiydi. O buradayken bağırarak istemiyordum. Kontrolümü kaybettiğimi görmesini istemiyordum.

"Hatalar yaptığımızı biliyorum," dedi Darius usulca. "Affedilemez hatalar. Ama ben kalamazdım. Kalamazdım." Elini yüzüne sürdü ve kendini topladı. "Şimdi, bu şekilde geri dönmek zorunda kaldığım için üzgünüm, ama malikâne bana ait. Onun da dağılmasını istemiyorum. Onu rahat bırakmalısınız. Blackwood Malikanesi haklı olarak benim ve onu geri istiyorum. Buraya geri dönmekten kaçınmayı ummuştum, ama eğer ortaya çıkarsam, ortaya çıkarım—eğer bu Blackwood Malikanesi olması gerektiği gibi kalacaksa. Hepiniz huzur içinde gidebilirsiniz, ama ev bizim."

Ses tonundaki bir şey—çaresizliğin titremesi, altta yatan bir panik belirtisi—dikkatimi çekti. Bu bir uzlaşma girişimi değildi. O şerefsiz sadece malikaneyi geri almak için geri gelmişti. Bana bıraktığı tek şeyi de almaya gelmişti.

Sowerby, yıpranmış ellerini sıkarak babama yaklaştı. "Darius," diye uyardı, sesinde koruyucu bir ton vardı.

"Ciddi söylüyorum," diye devam etti Darius. "Restorasyon ve modernizasyon çalışmalarıyla ilgili söylentiler duydum. Buna izin vermeyeceğim." Gözleri vahşi bir şekilde odanın içinde telaşla etrafa bakınıyordu.

Eliza öne çıktı. "Hangi söylentiye duydunuz efendim? Restorasyon, eşinizin bitkilerine azami saygı gösterilerek, planlandığı gibi ilerliyor. Yarın siyah güller dikeceğim," dedi dikkatli bir bakışla.

Ama Darius sakinleşmiyordu. Aksine, bu onu daha da sinirlendiriyordu. "Bu çok hoş bir fikir, ama eminim ki onları kendisi dikmeyi tercih eder,

canım." Sözlerinin geri kalanı karmakarışık ve tutarsızdı, gözleri ise tavanda geziniyordu. Zihinsel durumu giderek daha da düzensizleşiyordu. Belki de bunama?

Eliza ile endişeli bir bakış alışverişinde bulundum. Ne olursa olsun, babamın tamamen istikrarlı olmadığı açıktı. Karşımdaki adam, çocukluğumdaki otoriter figürün bir gölgesiydi; parçalanmış ve neredeyse yıkılmıştı. Bunun yeni bir şey mi yoksa onların ayrılmasından sonra yaşanan her şeyle bir ilgisi mi olduğunu merak etmeden edemedim. Her iki durumda da, çok sinirlenmişim.

"Geri dönmemeliydin. Ben senin geride bıraktığın çaresiz çocuk değilim. Burayı geri almaman için tüm gücümü ve kuvvetimi kullanacağım, sahip olduğum her kuruşu harcayacağım; bunu istediğim için değil, sadece senin istediğini bildiğim ve acı çekmeni istediğim için yapacağım. Acı çekmeni istiyorum ve eğer bunu yapmanın tek yolu buysa, o zaman bunu olabildiğince acı verici hale getirmezssem lanet olsun bana."

Ancak Darius kendi içine kapanmış, doktorlar ve kan testleri hakkında mırıldanıyordu.

Sowerby bana yaklaştı, sesi endişeli ve alçak bir fısıltıydı. "Jasper, ona bak. Baban... iyi değil. Akli başında değil. Sadece ona bak."

Öfkeyle başka yöne baktım. Haklıydı. Hasta olduğu açıkça belliydi ve bu da ona kötü davranmanın verdiği tüm tatmini ortadan kaldırmıştı.

"Çalışmaları durduruyoruz ve mülk benim adıma kayıtlı," dedim sesimi alçak ve kontrollü bir şekilde.

Darius öne çıktı, elleri hafifçe titriyordu. "Bu konak annenizin sığınağıydı. Onun için ne anlama geldiğini anlamıyorsunuz, bunu değiştiremezsiniz."

Sowerby öfkeyle patladı. "Sen aptal herif, bu çocuğu terk ettin Darius!" Sowerby'nin normalde sakin olan yüzü, yıllarca bastırıldığı öfkeyle buruştu. "Bu malikaneye ilgili hiçbir şeye karışma hakkın yok! Tanrı aşkına, bırak çocuk iyileşsin. Her şeyin artık ortaya çıkma zamanı geldi!"

"Hayır!" diye bağırdı babam, Sowerby'ye dehşet dolu bir bakış atarak.

Kimse tepki veremedi Sowerby, Darius'a doğru atıldı ve babamı duvara doğru sendeleterek yere seren sağlam bir yumruk indirdi. Yaşlı bahçıvanın gücü, yaşının çok ötesindeydi.

"Sowerby, dur!" diye araya girdi Eliza, kendini iki adamın arasına yerleştirerek. Elleriyle Sowerby'nin göğsüne bastırıp onu etkisiz hale

getirdi. Sveter yelekleri, Sowerby'nin ne kadar kaba saba ve sert bir adam olduğunu geçici olarak unutturmuştu bana.

Donakalmış bir şekilde, olup bitenleri izledim. "Bana neyi söylemiyorsunuz?" diye sordum, doğrudan babamın gözlerine bakarak.

Eliza arabuluculuk yapmaya çalıştı. "Bunu sakın bir şekilde konuşmalısınız. Restorasyon neredeyse tamamlandı. Annenizin orijinal tasarımı oldukça dikkat çekiciydi." Babama döndü. "Bence onu görünce artık tereddüt etmeyeceksiniz. Belki o da gelip bana fikirlerini verebilir." Gözleri babamın gözlerinde yankılandı.

Darius'un enerjisi tükenmiş, mücadele azmi azalmış gibiydi. "Hayır, onsuz oraya adımıımı bile atmayacağım," diye mırıldandı, bize değil de daha çok kendi kendine.

Sowerby alaycı bir şekilde, "Kendi yatağını kendin yaptın Darius. Bütün bunlar senin suçun." dedi.

Yaşlı adamın sözleri havada asılı kaldı, odanın yoğun havasını delip geçen keskin bir suçlama gibiydi. Babamın omuzlarının görünmez bir yükün altında bükülmüş olduğunu, suçluluk duygusunun ağırlığını görebiliyordum.

"Burada yaşamamalısın," dedi bana bakarak.

Merakım iyice artmıştı, daha da yaklaştım. "Neden şimdi geri döndün?"

Ama Darius daha fazla bir şey söylemedi. Bunun yerine, onu hem rahatsız eden hem de tüketen uzak bir anıya dalmış, boş bakışlarla kalakaldı.

Eliza babama resmi bir şekilde, "Bay Blackwood," diye hitap etti. "Blackwood Malikanesi'nde sizi özellikle endişelendiren bir şey var mı?"

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediciydi. Sanki artık orada değilmiş gibiydi.

Hâlâ yaşadığı tartışmanın öfkesini taşıyan Sowerby, "Bazı sırlar karanlıkta rmektense açığa ıkarılrsa daha iyidir," diye mırıldandı.

Kesinlikle katılırdım, ama Darius Blackwood'un sakladığı sırlar ne olursa olsun, bunları paylaşmak için burada değildi, tıpkı uzlaşmak için de burada olmadığı gibi. Donakalmıştım, bakışlarım babamınkine kilitlenmişti; o, bir ebeveynden çok bir hayalet hikayesi gibiydi.

Elleri hafifçe titreyerek tereddütlü bir adım attı. "Jasper, beni nefret etmeye hakkın olduğunu biliyorum, ama annen..." diye başladı, sesi titrek bir fısıltıydı.

“Nefret çok güçlü bir kelime,” diye yanıtladım, ses tonumu bilinçli bir şekilde ölçülü tutarak. “Belki de kayıtsızlık daha doğru bir ifade olur.” Sözlerim, en çok acı verecek noktayı tam olarak hedef alan hesaplı bir darbeydi. “Çok uzun zamandır yoksun, senden nefret edecek kadar umursamıyorum.”

Sowerby boğazını temizledi. "Bu bir gün için çok fazla. Darius, sanırım gitmen gerekiyor."

"Burası benim evim, lanet olsun! Benim!" diye bağırdı geri. "Burada yaşadığım zamanlar en tepedeydim."

"Bu yüzden mi buradasın?" diye meydan okudum, ona bir adım daha yaklaşıp. Akli başında olmasa bile, ona sert bir darbe indirmek istiyordum. "Paraya mı ihtiyacın var? Ne istiyorsun? Senden kurtulmak buna değer."

Eliza istemsizce bir adım öne attı. "Jasper," diye fısıldadı.

Darius'un öfkesi dinmiş, içindeki mücadele azmi tükenmişti. "Paranı istemiyorum; bu evden gitmeni istiyorum. Bırak toprak alsın, beni rahatsız eden her ruh da gitsin," dedi sesi titreyerek. "Burada olmamın sebebi... çünkü artık ondan kaçamıyorum. Mesafeden bıktım. Suçluluk duygusundan bıktım. Burası ait olduğum yer, Hester'la ait olduğumuz yer, mutlu olduğumuz yer. Gitmen gerekiyor."

Boğazıma sanki yanlışlıkla bir taş takılmış gibi hissettim.

“Ölümümün ilan edilmesinden sonra, vakfı feshetmeleri gerekiyordu. Ama bunu hiç yapmadılar. Birileri emlak vergilerini ödemeye devam etti, belki siz?” Bana bir bakış attı. “Yasal olarak ev hala vakfa ait. Ve vakfı ben kurdum. Kendimi tekrar vakfa atadığımda, ev tekrar benim olacak.”

Bir an için sadece yıkılmış bir adam gördüm. Yıllarca beni besleyen öfke birdenbire boş geldi, yerini acıma, öfke ve uzun süredir devam eden bir kırgınlık karışımı aldı.

Sowerby yaklaştı ve destekleyici bir şekilde elini omzuma koydu. Babama, "Avukatınızdan bir şeyler bekliyoruz," diye fısıldadı. Bunun onu da oldukça endişelendirdiğini anlayabiliyordum.

Sonunda, "Anlamak istiyorum," dedim, bu sözler beni bile şaşırttı. "Nedenini bilmek istiyorum. Neden—nasıl beni terk edebildin?"

Şöminedeki ateş titreyerek, yüzleşmemize sessiz bir tanıklık ediyordu.

Başını salladı, bronzlaşmış yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. "Çünkü mecburdum," diye fısıldadı. "Mecburdum. Senin için çok geç olmadan gitmeliyim."



Hayal kırıklığına uğrayarak başımı salladım. Kendimi toparlamak için arkamı dönmek zorunda kaldım. Bunca zamandan sonra bile bana gerçek bir cevap verememişti.

Babamın boş talebinin ardından gelen sessizlik, malikanenin havasına ağır bir şekilde çökmüştü. Sözleri, malikanenin temellerini sarsmış gibiydi. Darius'un figürünün küçüldüğünü, silüetinin kapıdan kaybolduğunu, ardında çözülmemiş bir gerilim ve cevapsız sorular bıraktığını izledim.

Eliza temkinli bir şekilde bana yaklaştı. "Hey," dedi yumuşak bir sesle, eli tereddütle koluma uzandı. "İyi misin?"

İyi değildim. Babamla yaşadığım yüzleşme, iyileşmiş yaraları yeniden açmıştı. "İyiyim," diye yalan söyledim, sesim beklediğimden daha kırılgan çıkmıştı.

Darius'un gidişini sessizce izleyen Sowerby, şimdi öne çıktı. Eliyle koluma vurdu. "Bu işin görünenden çok daha fazlası var, Jasper," dedi gizemli bir şekilde. "İyi misin? Şimdi gidip avukatları arayacağım."

Başımı salladım ve onun gidişini izledim.

Gözümün kenarında kıpkırmızı bir gölge belirdi, kısa, neredeyse algılanamaz bir hareketti ve odaklanmaya çalıştığım anda kayboldu. Kadın parfümünün kokusu havayı kaplamıştı, koku zihnimin derinliklerinde bir kanca gibi takılıp kalmıştı. Annemin kokusuydu. Babamın arabasının arka lambaları kaybolurken pencereden dışarı bakmak için kapıya koştum. Babamı görmenin canımı acıttığını sanmıştım. Ama annemin varlığını hissetmek, uyuşturucu olmadan kesilmek gibiydi. Onunla mıydı ve sadece beni görmek istemiyor muydu? Yüzümdeki tüm kaslar hassas ve ağırlı hale gelene kadar dişlerimi sıktım.

Eliza gözlerinde soru işaretiyle bana baktığında, sadece başımı salladım. "Annemin kokusunu aldım." Uzun bir iç çektim. "Bu hiç de ürkütücü gelmedi." Yüzümü buruşturdum. "Chanel No. 5 kullanıyordu ve ben de az önce kokusunu aldım." Chanel No. 5 neden aklımda bu kadar tazeydi? Birisi yakın zamanda ondan bahsetmiş miydi? Kullanmış mıydı? Neden bu birdenbire bir döngüyü tamamlamış gibi hissettirdi? Hizmetçilerden biri mi kullanmıştı?

"İnan bana, sandığın kadar ürkütücü değil," diye mırıldandı, derin bir nefes vererek. "En azından geri döndün."

O an aklımı kaybetmemi engelleyen tek şey onun gülümsemesi gibiydi. Onu kucaklayıp, aramızda hiçbir mesafe kalmayacak şekilde kendime çekmek istedim ama yapmadım. Ayrıldığımdan beri bir şekilde daha da

yakınlaşmış olsak da, onu şimdi görmek, ona bir daha asla acı çektirmek istemediğimin ve onunla birlikteyken bunu yapamayacağımın hatırlatıcısıydı.

“Yatağa gideceğim. Çok yorgunum. Senin nasıl hissettiğini tahmin bile edemiyorum,” dedi Eliza.

“Seninle yürüyeceğim.” Aramızdaki durum garipti; birbirimize ulaşamayacağımızı bildiğimiz zamanlar daha kolaydı.

Attığımız her adım, aramızda titreşen ve duygusal karmaşamı daha da artıran bir elektrikle yüklü, ağırlıklı hissettiriyordu. Babamı görmenin verdiği adrenalin hala damarlarımda dolaşıyordu ve gecenin geri kalanını ya spor salonunda ya da arazinin arkasındaki atış poligonunda geçireceğimi biliyordum. Biraz daha canavar olsaydım ve Eliza'yı biraz daha az umursasaydım, vahşi enerjimi bu gece onu tamamen mahvetmek için kullanırdım. İstedikini biliyordum ama normal bir günde bile bana dayanabileceğinden şüpheliydim, bu yüzden öfkeliyken onu nasıl mahvedeceğime dayanamayacağını biliyordum. Hayır. Bu gece Eliza Arnold'a dokunmayacaktım.

Babamla birbirimize defalarca söylediğimiz her şey zihnimde tekrar tekrar canlanınca başım döndü.

“Beni yürüttüğün için teşekkür ederim,” diye fısıldadı Eliza, odasına yaklaşırken sesi zar zor duyuluyordu. Eli elime değdi, vücudumda bir duygu akımı yarattı. Gözlerinde hâlâ stresin izlerini görebiliyordum. Kahretsin, içindeki canavarı serbest bırakmadan önce bana dokunmayı bırakmalıydı, yoksa onu çiğneyip tükürecekti. Onu öpmek istiyordum. İçimde yanan bir arzu, şu anki durumun ne kadar garip olduğunu umursamayan ham, ilkel bir dürtüydü. Duygusal kopukluk geçmişim beni her zaman biraz mesafeli tutmuştu, ama Eliza'da bir şey o özenle inşa edilmiş duvarları yıkıp bana sokulmuştu. Onun kırılganlığı, gücü ve anlayışı, tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. O hâlâ malikanedeyken geri dönmek istememiştim. Ondan uzak durmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum—bu yüzden ayrılmıştım. Aramızda bir bariyer kurmaya çalışan zincirli bir pitbull gibi hissediyordum. İyi bir adam değildim ve onu manipüle etmek kolaydı.

Onu dikkatle izledim. Eliza'dan istediğim her şeyi elde etmek için ne yapmam ve ne söylemem gerektiğini biliyordum. Ne arzuladığını, ne duymak istediğini biliyordum. İstersem, altı dakika içinde onu yatağa yatırıp, penisimi emmesini sağlayabilirdim.

Ama ben bunu istemiyordum. Birini fena halde incitmek istiyordum.

"İyi geceler," dedim sesim titrek bir şekilde. Ne kadar yakın durduğumuzun ve aramızdaki mesafeyi kapatmanın ne kadar kolay olacağını son derece farkındaydım. Tanrım, bunu çok istiyordum. Sadece son birkaç haftadır tadının nasıl olacağını merak ettiğim için değil, aynı zamanda şu anki halimde kendimi pervasız hissettiğim için de. Dilimi ağzına sokmanın aklımdaki her şeyi unutturacağını biliyordum. Kendimi ona doğru eğilirken buldum.

Eliza neler olduğunu fark edince tereddüt etti, nefesi kesildi. Bir an için bir şey söyleyeceğini, biraz doğrulup aradaki mesafeyi kendisinin kapatacağını düşündüm. Ama sonra, sanki fikrini değiştirmiş gibi, geri çekildi ve kapı koluna elini koyarak bana acımasız bir göz kırpmasıyla beni şaşırttı. "İyi geceler, arkadaşım."

Yavaş ve düzensiz bir sırtışıla onun odasına girmesini izledim, kendimi zorlayarak yüzümü çevirdim ve gerçekten çok aptalca bir şey yapmamaya çalıştım—mesela onu duvara itip bacaklarını başımın etrafına dolamak gibi. Koridor önümde uzanıyordu, karanlık koridor anılar ve sırlarla doluydu, sanki asla tam olarak bilemeyeceğim şeylerdi.

Odama doğru yarı yoldaydım ki, onun tüyler ürpertici çığlığı ağır sessizliği paramparça etti.

Bir anda, kalbim gümbür gümbür atarak geri koştum. Kapısından içeri daldım, odayı bir tehdit olup olmadığını kontrol ettim. Bana kapısıyla ve koltuğuyla ilgili bir sorun olduğunu söylemişti ve ben de önemsememiştim. Ayrıca güvenlik görevlilerinin son zamanlarda kameralarla ilgili sorunları vardı. Paparazzilerin içeri girmesi ilk defa olmayacaktı.

Göğsüm heyecanla doldu. Kovalamacayı en üst düzeye çıkarmak için onlara birkaç saniyelik bir öncelik tanımıştım. Akıllı olsalardı, ben onlara yetişmeden önce kendilerini uçurumdan aşağı atarlardı. Onları yakalarsam, düşüşten çok daha fazla acı çektirirdim. Sanki bunu dilemişim gibi, telefonumdan tiz bir ses geldi. Güvenlik.

Eliza duvara yaslanmış, yüzünün rengi solmuş, gözleri dehşetle açılmıştı. Sandalye, sanki fırlatılmış gibi, durduğu yerden birkaç metre ötede devrilmiş duruyordu. "O—o— Bir şey beni itti." Konuşmakta zorlandı. "Sandalye—sadece... odanın öbür ucuna uçtu."

Oda boştu. Ona dikkatlice yaklaştım, koruma içgüdüm her türlü şüpheyi bastırdı. "Yaralandın mı?" Ellerim ona dokunmak istiyor ama daha fazla üzüntüye neden olmaktan korkuyordu.

Titriyordu. "Anlamıyorum. Bir an şifonyerin yanında duruyordum, sonra..." Sesi kesildi, gözleri odanın içinde sağa sola bakındıktan sonra boynundaki kolyeye uzandı.

"O dedin. Kim o? Katya mı? Leah mı?" diye sordum, onu korkuttuğum için birini balkondan aşağı atmaya hazır bir şekilde. Çalışanlarım oyun oynamanın doğru olmadığını biliyordu, ama aklıma gelen tek "o"lar onlardı.

Oda buz gibiydi, elektrik yüklüydü. Bir şeyler ters gidiyordu ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum.

Onun titremesine bir saniye daha bakmadan yardım etmeye çalışmadan duramadım. Onu kendime doğru çektim, vücudunun ne kadar gergin olduğunu hissettim, sonra yavaşça kollarımın arasına gevşedi. Sıcaklığı, kokusu—toprak ve lavanta gibi, belki de çam, ama hepsi sanki ormandan yeni çıkmış gibi kokuyordu—ani yakınlığı sarhoş edici ve tehlikeliydi ve odasında hiçbir tehdit görmesem de, ondan uzaklaşmaya kendimi zorlayamadım. Göğsüme daha da derinden sokulması, içimde bir şeyin kilidini açan bir anahtar gibiydi. Onu incitmemeyi düşünmeye yerim yoktu çünkü onu güvende tutma kararlılığıyla doluydu içim.

Odada garip bir şeylerin olduğu hissi uzun süre devam etti ve beni huzursuz etti. Sanki yüzlerce çift göz bana ve ona dikilmiş, bekliyor, pusuya yatmış gibiydi. Onu zaten olduğundan daha fazla korkutmak istemediğim için bu ürkütücü hissi görmezden geldim.

"Güvendesin," diye fısıldadım saçlarına, ama kendim de bundan tam olarak emin değildim. Ensemde tüylerim diken diken oldu. Ne olursa olsun, ona bir şey olmasına izin vermeyecektim. Söylediklerimin arkasıdaydım: Benimle güvendeydi – benden güvende olmasa bile.

Gözlerimiz buluştu, aramızdaki gerilim, serbest bırakılmayı bekleyen bir yay gibi geriliyordu. Yüzündeki her çilliği, yanlışı yöne kıvrılmış bir kirpiği, şişmiş alt dudagının hafif titremesini, gözlerindeki hâlâ sızan korkuyu, başparmağım yumuşak yanağına değdiğinde nefesinin nasıl kesildiğini görebiliyordum. Bana o kadar duyguyla baktı ki, bu beni paniğe sürükledi. Ne yapıyordum ben? Birkaç hafta sonra gidecekti. Herkes gibi o da beni terk edecekti.

Geri çekildim.

"Bunu yapamam," diye mırıldandım, ona değil de daha çok kendi kendime. Geçmişimin hayaletleri—terk edilmiş çocukluğum, parçalanmış

ilişkilerim, kendi duygusal engellerim—hepsi aramızda aşılmaz duvarlar gibi duruyordu ve ne kadar istesem de, aşamayacağım engellerdi bunlar.

Eliza ile kısa süreli bir ilişki yaşayamazdım; ona zaten çok bağlanmıştım. Bir ay daha onunla birlikte olup sonra beni terk etmesine razı olmazdım. Sonra ne olacaktı? Malikane medeniyetten iki saatlik mesafedeydi ve sürekli burada kalmak istemiyordum. Ya ona karşı hislerim onunkinden daha güçlüyse? Eğer ona bir kere bağlandıysam, asla bırakamazdım. Çok şey bilirdi, bedenime kazınmış olurdu. Ya onu artık istemiyorsam ve bu sadece cinsel bir şeyse? Düşüncelerimi susturmaya çalışarak başımı salladım. Korkmuştu ve aklımdan geçen tek şey onu sahiplenmeye çalışmaktı. Bu gece bunların hiçbirini çözmenin zamanı değildi.

"Bu gece başka bir odada uyumaya ne dersin? Kendini daha iyi hissedermisin?" diye sordum ona.

"Hayır, bence bu sorun değil," dedi biraz utanmış bir şekilde. "Sanırım, eee, hayal gücüm beni ele geçirdi."

Odayı dolaştım, balkonu ve banyoyu son bir kez kontrol ettikten sonra onu orada öylece bırakıp gittim; yüzünde şaşkınlık ve acı açıkça belliydi. Koridora doğru geri çekilirken malikanenin etrafımda bir iç çekiş sesi çıkardığına yemin ederim.

Odasının dışında, hol fısıltılarla doluydu. Bir an için, Chanel No. 5'in kokusunu tekrar aldığımı sandım. Koyu kırmızı bir parıltı belirdi, ama döndüğümde hiçbir şey yoktu. Sadece gölgeler ve resimler.

## Bölüm 17

# ELIZA

Jasper'ın babasının dönüşüyle her şey karmakarışık olmuştu. Darius başka hiçbir şeye dokunulmaması gerektiğini söylemiş olsa da Jasper, bahçede çalışmaya devam etmem konusunda ısrar etti. Sera, katmanlar ve yapboz parçaları görünmeye devam etse de yerlerine oturmadığı için rahatsız edici bir tekinsizlik içindeydi. Jasper'ın babasının bunca zaman sonra geri dönmüş olması beni huzursuz etti. Hester'ı yanında getirmemiş olması benim için sürpriz olmamıştı, ancak Jasper'ın onun babasının yanında olmasını beklediği açıktı, oysa gerçekte Hester yatağımın ayak ucunda ölü yatıyordu. Ve serada çalışarak Hester'ın nasıl bir kadın olduğunu daha çok tanıdıkça, tüm bunların ne kadar yanlış olduğunu daha çok anladım.

Jasper, Sowerby ve Darius'un hepsi, Hester'ın her an kapıdan içeri gireceği varsayımıyla hareket etmeye devam etti. Ama ben gerçeği biliyordum.

Ve en azından birinin, hatta belki de hepsinin de aynı şeyi düşündüğüne inanıyordum.

Hester Blackwood ölmüştü ve bu durumdan hiç memnun olmadığı açıktı, ki onu en ufak bir şekilde bile suçlamıyordum.

Bu da şu soruyu gündeme getirdi: Onlardan hangisi onun öldüğünü biliyordu? Her biri kendi yöntemleriyle tuhaf davranmaya devam ediyordu, ancak en az tanıdığım Darius, onun hakkında konuşma şekliyle en şüpheli olanıydı. Ondan daha fazla bilgi almaya çalışarak bahçeye güller diktiğimi söylemiştim, bu da ona güllerden ne kadar nefret ettiğini söylemesi için

bolca fırsat vermişti. Günlüğünden güllerden nefret ettiğini biliyordum ama mektuplarında balmumu damgası olarak kullanıldığını biliyordum; bu, ne anlama geldiğini veya bu bilginin nasıl yardımcı olabileceğini bilmesem bile, sahip olduğum tek ipuçlarından biriydi.

Sowerby, Hester hakkında kötü konuşmayı reddediyordu, hatta ondan hiç bahsetmiyordu bile. Bir zamanlar onunla inanılmaz derecede yakın olduğunu, bahçede onunla yan yana çalıştığını biliyordum. Hester ve Sowerby arasında romantik bir şey mi vardı? Uçurumun yakınlarında Sowerby ve Hester arasında bir kavga mı olmuştu? Belki de Hester ona artık onu görmek istemediğini söylemiş ve Sowerby onu uçurumdan aşağı itmişti. Düşmeyi önlemek için yüksek bir taş bariyer olması ve Hester'ın hala malikanede hayalet olarak dolaşması, bu açık bir tahmindir. Jasper'ın inandığı gibi hem Darius hem de Hester ayrılmış mıydı, ama Hester'a bir şey olmuştu ve bu yüzden malikanede hayalet olarak dolaşmayı mı seçmişti? Jasper için mi? Yanlışlarını düzeltmeyi uman, üzgün ve yıkılmış bir anne olarak mı? Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Belki de uçuruma dair kendi vahşi, her şeyi kapsayan korkularımdı, ama Hester'ın cesedinin kaybolup asla bulunamayacak şekilde oraya gitmiş olabileceği en açıklanabilir yer orası gibi görünüyordu.

Bu durum, zihnimin bir köşesine ittiğim ve daha fazla kurcalamak istemediğim başka bir soru setini de beraberinde getirdi.

Darius malikaneye adımını attığı an, Jasper'ın onu öldürdüğüne dair endişemin ortadan kalkacağını ummuştum. Gözlerimin önünde Jasper'ın anne babasını öldürmediğine dair kanıt, bana her şey hakkında doğruyu söylediğinin teyidi vardı. Ancak bu his hiç geçmedi ve bunun yerine zihnimi daha fazla soru doldurdu. Annesinin öldüğünü biliyordum, peki ona ne olmuştu? Eğer Darius bunca zamandır ölü taklidi yapıyorsa, bu da birçok soruyu beraberinde getiriyordu, ancak ayrıldığı sırada, Jasper hakkındaki suçlamaların devam etmesine ve ölü taklidi yapmasına neden izin verdiğini anlıyordum sanırım; herkes ondan nefret ediyordu. Eğer Darius Hester'ı öldürmüştü, onu Jasper'la kavga ettikleri gece öldürmüştü, neden Jasper'ı bırakma zahmetine girmişti? Neden onu yanına almamıştı? Eğer ikisi de ayrılmışlarsa, onları birdenbire bu kadar korkunç ebeveynlere dönüştüren ve oğullarını terk etmelerine ne sebep olmuştu? Ve neden Jasper'ı yanlarına almamışlardı? Sorular cevapsız bir şekilde gelmeye devam etti. Ona karşı başarısız oluyordum.

Hester'ın gözlerinde yaşlarla ve boğazına elini koymuş halde bu koridorlarda dolaşmasının sebebi, söylentilerin doğru olması ve Jasper'ın onu öldürmesi miydi? Tüm benliğimle, Jasper'ın tam anlamıyla bir katil tavrına sahip olmadığını ve on beş yaşındaki halinin onu öldürmesinin imkansız olduğunu düşünmek istedim, ama ne yazık ki bunu söyleyemezdim. Jasper'da her zaman beni biraz huzursuz eden gizemli bir sertlik vardı. Onu daha iyi tanıdıktan sonra, bunun travmasından sonra içindeki yaraların nasıl oluştuğu olduğunu varsaydım. Soğuk ve mesafeli, ne kadar gülsek ve konuşsak da başkalarıyla bağlantı kuramayan ve kurmak istemeyen biriydi; her zaman gizli ve saklı kalan bir yanı vardı. Bazen, biraz müstehcen olsa da, konuştuğum en çekici adam olabiliyordu, ama bazen de, elinde av tüfeğiyle bizi şaşırttığı gibi, buz gibi ve korkutucu olabiliyordu. İster av tüfeğiyle olsun ister olmasın, gülümsemesi içime işledi ve beni de gülümsetmeye başladı; kendimi tutamadım. Onunla anında bir bağ kurduğumu, kendimle ilgili daha önce kimseyle paylaşmadığım şeyleri onunla paylaştığımı fark ettim.

Aramızdaki bağ gerçek miydi, yoksa o sadece beni manipüle edebilecek tehlikeli biri miydi? Birçok seri katilin çekici olarak tanımlandığını duymuştum. Yeterince suç belgeseli izlemiş ve podcast dinlemiştim; gerçekten iyi katillerin sizi yapışkan ağlarına çektiğini, bunun sizi kurtarmak için bir ip olduğunu söylediğini, ancak çok geç olana kadar sizi boğmak için olmadığını biliyordum.

Jasper'a karşı duyduğum yoğun duygulardan kurtulamıyordum, ama aynı zamanda bana göstermediği bambaşka bir yönü olabileceği ihtimalini de göz ardı edemiyordum ve Hester'ın ölmeden önce o yönünü görmüş olup olmadığını merak ediyordum.

Dün Jasper içeri girdiğinde onu teselli etmek istemiştim. Geri döndüğüne çok sevinmişim ama içimde başka bir şey daha vardı. Telefonda her şey çok kolay olmuştu; aramızdaki vahşi, kıvılcımlı gerilim, yakın olmadığımız için arka plana atılmıştı. Ama o geri döner dönmez, elektriklenme ve tehlike de geri geldi.

Dün gece odama girdiğimde Hester oradaydı. Her geldiğinde daha da korkunç hale geliyordu. Onu görmek bir şoktu, sanki olmamamız gereken bir şeyin yanındaydık. Bu sefer, normalde üzgün olan Hester panik içindeydi. Gri, mat ağzı çılgılık atmaya çalışırken açıktı, ama ne kadar denese de hiçbir şey çıkmıyordu. Bana acilen bir şey söylemesi gerekiyordu ve bunun kocasıyla ilgili olduğundan hiç şüphem yoktu, ama öfke mi yoksa



üzüntü mü olduğunu anlayamadım. Sadece hayal kırıklığı ondan yayılıyordu, çünkü onu görebilen tek kişi olan benimle iletişim kuramıyordu.

Öfke nöbetiyle sandalyeyi odanın öbür ucuna fırlatmıştı. Omuzlarımı acı verici, çaresizce, tüm gücüyle kavradı, benimle iletişim kurmaya çalışırken vücudundaki enerji dışarı fırladı ve beni duvara çarptı. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Ve sonra Jasper içeri koştu.

İlk başta, onun varlığının onu daha da öfkeliendireceğinden endişelenmiştim, ama yaşananlar beni hayrete düşürdü. Jasper beni kucaklayıp teselli ederken—ya da en azından denemişti—annesinin hayaleti arkasında durmuş, onu izledikten sonra neredeyse görünmez bir kırmızı ve gri yığın halinde hıçkırarak yere yığılmıştı. Çok yürek burkucu bir sahneydi. O an çok korkmuş olsam da, onu bu kadar üzgün görmek beni mahvetti. Bir dakika sonra, yavaş yavaş solmaya başladı ve bedeni tamamen kayboldu.

Jasper gittikten bir saniye sonra kolyeyi kontrol ettim.

Tamamen boştu. Hiçbir şey yoktu. Kadife astar bile yoktu.

Jasper ile aramdaki ilişkinin önümüzdeki birkaç gün içinde nasıl şekilleneceğini tam olarak bilmemek beni gergin ve rahatsız hissettiriyordu. Daha yeni yakınlaşmıştık ve şimdi aklımdan geçen tek şey, annesini öldürmüş olma ihtimali ve annesinin de beni uyarmaya çalışıyor olmasıydı.

Ancak bu pek de önemli bir faktör olmadı, çünkü Jasper ve Sowerby sonraki birkaç günü çoğunlukla ortalıkta görünmeyerek, Darius'un malikaneyi geri almasını engellemeye çalışan avukatlar ve devlet yetkilileriyle yoğun bir şekilde ilgilenerek geçirdiler.

Evdeki her şey kirlenmiş ve rahatsız ediciydi. Öyle ki, işimi kaybetme ihtimali ve tabii ki Hester'a yardım etme isteğim olmasaydı, oradan ayrılırdım. Artık tüm bunların ortasında olmak benim için güvenli değildi.

Sera içinde kendimi meşgul tuttum, işime kendimi verebilmenin verdiği dikkat dağıtıcı etkiye minnettardım. Genel olarak, serada neredeyse nesli tükenmiş on bir bitki bulmuştum. Hepsi de benim yardımımla şimdi geliyordu. Daha fazla büyümelerini bekleyerek onlardan çelik alıp çoğaltmayı erteliyordum, ama her şey olup biterken, bunu bugün yapmam gerektiğini biliyordum. Eğer Darius bir sipariş verirse ve ben artık serada çalışamazsam, Pinehurst için bu bitkilere sahip olduğumdan emin olmalıydım. Bu bile yeterli değilmiş gibi, günler hızla geçerken, yakında

eve döneceğim ve Blackwood Manor'ı saklanmak için kullandığım her şeyle yüzleşmek zorunda kalacağım gerçeğiyle karşı karşıya kaldım.

O an annemi görmemek kolay olsa da, biliyordum ki perde arkasında, geri döneceğim bir savaş alanı yaratıyordu. Sorunlarım henüz bitmemişti. Sadece onları anlık olarak bir kenara itmiştim.

Bahçe partisi davetiyeleri gönderilmişti ve toplulukta bir heyecan başlamıştı bile. İki yüz kişinin tamamı, serayı ve onu restore etmek için yaptığım tüm çalışmaları görmek için geleceklerini teyit etmişti. Hiçbir davetli, meşhur Blackwood Manor serasını görme fırsatını geri çevirmemişti. Omuzlarımda çok büyük bir sorumluluk vardı ve seranın hala dikilmemiş olması, yorgun omuzlarıma beton bloklar gibi ağırlık yapıyordu.

Bahçelerin tamamlanacağından emin olmak için fazladan zaman ayırmak zorunda kaldım, ama aynı zamanda Darius Blackwood'un yakında ivmemi durdurabileceğinden de korkuyordum.

Darius'un dönüşüyle ilgili yaşanan kaos yetmezmiş gibi, bu sabah bahçeye girdiğimde, ceset çiçeğinin ortasındaki uzun, etli, fallık sütun olan spadiks uzamış ve şimdi de büyük, lahana yaprağına benzeyen dış kılıfın dışına doğru çıkıntı yapıyordu.

Ceset çiçeği, umduğumdan, hatta Lithgow'un düşündüğünden bile daha hızlı açmaya hazırlanıyordu ve savunma amaçlı bir panik başladı. Hemen, uzmanlığından yararlanmak için Profesör Lithgow'a fotoğraflar gönderdim. Açmasına ne kadar zaman kaldığını kesin olarak belirlemek neredeyse imkansızdı ve açtıktan sonra, çiçek kılıfı yalnızca yirmi dört ila kırk sekiz saat açık kalacaktı. Seradaki çalışmalarımın, çiçeğin açılmasıyla aynı anda sergilenmesini sağlamak için daha hızlı çalışmam gerekiyordu. Çalışabileceğimden daha hızlı.

Jasper bahçıvanlarını teklif etmişti, ama şu anda ekstra ele ne kadar ihtiyacım olsa da, her şeyi neredeyse tek başıma bitirmişken başkasının bana yardım etmesi yanlış geldi. Yardımı kabul etmemek aptallıktı, ama zaten bahçıvanların yapacağı ağır işlerin çoğunu kendim halletmiştim. Onlara ne yapmaları gerektiğini ve ne kadar dikkatli yapmaları gerektiğini açıklamak muhtemelen daha uzun sürecekti.

Bunu başarabileceğimi biliyordum; başarmak zorundaydım. Ama bunu yaparken aynı zamanda Hester Blackwood cinayetini nasıl çözecektim?

"Vay canına, buranın ne kadar farklı görüldüğüne inanamıyorum," dedi Jasper.

Döndüğümde yerimden sıçradım. Ev girişinin yakınındaki kaldırımda durmuş, bahçenin bitmiş ilk bölümüne hayranlıkla bakıyordu. Koyu mor renkli, yeşil kıvrımlı kenarlı güzel koleuslar, tamamen beyaz monstera melezleriyle karışmış haldeydi; dev altın sarısı pothoslar ise yeni düzenlenmiş yola doğru yayılıyordu. En basit çiçek tarhlarından biriydi, daha çok yürüyüş yolunun girişine bir kenar süsü gibiydi, ama bir şeyler dikmek için o kadar heyecanlıydım ki kendimi tutamadım, diğer birçok çiçek tarhına daha çok işim olmasına rağmen onları dikmeye hazır degildim. Sonraki hafta, Hester'ın not defterinden tropikal ve subtropikal bitkilerin çok ılıman iklimli alanda en uygun koşulları elde etmek için nereye dikilmesi gerektiğini kesinleştirdikten sonra, diğer çiçek tarhlarının toprak koşulları üzerinde çalışmakla geçecekti.

Hester'ın bahçecilik defterini incelemek, serayla ilgili olarak son derece büyüleyiciydi, ancak onun hakkında daha fazla bilgi edinmemi sağlamadı; yine de papatyalara ve güllere olan mutlak nefretini oldukça komik buldum. Keşke arka planını bilseydim, çünkü karanlık, gizemli, Gotik bitkilere olan bariz sevgisine rağmen, belki de en klişe Gotik çiçek olan güllerden nefret etmesi alışılmadık bir durumdu. Ancak nedense bu beni şaşırtmadı. Mekanının kalıntılarında bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, Hester'ı sadece bir hayalet formunda değil, şahsen tanıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Her şeyi en popüler veya en güzel olduğu için değil, kendi yöntemleriyle yaptığı açıktı. Bunu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok takdir ettim. Bunu başkalarını memnun etmek için yapmamıştı; kendisi için yapmıştı. Keşke bende de daha fazla olsaydı dediğim bir özellik.

Sera'nın çevresel yapıları büyüleyiciydi. Kaktüsler ve sukulentler için özel bölümler; saguaro, dikenli armut ve fıçı kaktüsü gibi çöl bitkileri; lavanta, zakkum ve biberiye gibi Akdeniz bitkileri için bir bölüm; Astor'un edelweiss'i ve taş çiçeği gibi Alp ve dağ bitkileri için bir bölüm vardı ve bunlar süs bitkilerinden geri kalmıyordu. Hester bir zamanlar etçil bitkilerden oluşan bir bölüm bile temin etmişti ve ben de bahçede, neredeyse kendi başına bir oda gibi, büyük yapay kayalar ve bitkilerle gizlenmiş ve korunmuş bir alan oluşturdum; burada ibrik bitkileri, güneş çiçeği ve Venüs sinek kapanları, dikilme sırası gelene kadar mutlu bir şekilde tutuluyordu. Her şeyin unutulmuş çürümesini ayıklamanın ötesinde, seranın her bir mükemmel küçük ortamını restore etmem gerekiyordu. Genellikle, çeşitli bitkilerin çok farklı koşullar gerektirmesi nedeniyle, farklı odalarda barındırılırlardı; ancak Hester yine de özgün bir dahiydi ve

devasa alanda duvar görevi gören, görsel olarak estetik büyük bloklar oluşturmaya başarmıştı; bu sayede her bir alt bölüm için sıcaklık ve nem özelleştirmesi yapılabiliyordu. Bu dahiceydi ve birçok botanik bahçesinin denediğini görmediğim bir şeydi. Meslektaşlarım bunun işleyişini görmekten çok heyecanlanacaklardı.

Akdeniz bitkileri sıcak ve kuru havaları severken, tropikal bitkiler sıcak ve nemli ortamlarda gelişirdi. Sowerby, sürekli şikayet etse de, seranın ısıtma ve soğutma sistemlerinde bana yardım etmekte durdurulamazdı. Bu garipti. Jasper şehir dışındayken bahçede bana birkaç gün yardım ettikten sonra, Sowerby giderek daha sinirli ve huysuz hale geldi, hatta titredi ve ağladı, tabii ki benim önümde değil. Ona dönüp konuştuğumda, yüzü her zamanki gibi sinirli, kaskatı bir ifadeye bürünüyordu, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Hester ve bahçeyle ilgili eski anıların ona ne kadar sıkıntı verdiğini görünce, bitkilerle uğraşmak yerine sadece seranın teknik işleriyle ilgilenmesi konusunda ısrar ettim, bu da onu memnun etmiş gibiydi, ancak faydalı yardım eksikliğinden biraz hayal kırıklığına uğramadan edemedim. Burada olmanın acı dolu anıları geri getirdiğini tahmin ediyorum ve mekana umudu geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapmama rağmen, burası hala onun anılarını barındırıyordu. Ayrıca, bunu tek başıma yapmak benim için de aynı derecede kolaydı, çünkü onun temposu yavaştı ve benimkinden çok daha dikkatliydi, üstelik ceset çiçeği de açmak üzereydi.

“Demek koyu renkli bitkileri seviyorsun,” dedim Jasper'a, yüzümde bir gülümseme belirdi. “Annen de öyleydi. Buraya diktiği bazı harika şeylere inanmadım. Gotik bir bahçıvanın rüyası gibi. Buradaki neredeyse her şey koyu tonlarda. Tamamlandığında çok güzel olacak.” Açıkçası, Hester'ın başlangıçta sahip olduğu tüm bitkileri tam olarak temin edememiştik. Jasper'a gerekli bitkilerin listesini verdiğimde, renk veya etki bakımından benzer ama daha ucuz alternatifler bulmaya çalıştım. Jasper bahçeyi bile düzenlemek istememişti ve en nadir örnekleri temin edecek parası ve bağlantıları olduğundan emin olsam da, şansımı zorlamak istemedim. Ayrıca, serada yaşamayı başaran on bir bitki kendi başlarına sergilenmeye yeterliydi. Neyse ki, Hester'ın sevdiği bitkilerin birçoğu artık nadir sayılmıyordu ve oldukça kolay bulunabiliyordu.

Her zaman olduğu gibi, Jasper'ın keyfi annesinden bahsedilince kaçıyordu. Evet, hâlâ onun ölü olmadığını ve beni rahatsız etmediğini, aksine üç adamın da inandığı gibi hâlâ hayatta olduğunu varsaymam gerekiyordu.

“Belki geri gelir ve görür,” dedim, tıpkı bir şahinin tarla faresini izlediği gibi, gözlerinde aldatma belirtisi ararcasına dikkatlice bakarak.

“Umarım gelmez. Babamın dönüşü zaten yeterince sorun çıkardı; onun burada olmasına ihtiyacım yok, onu burada istemiyorum,” dedi ellerini ceplerine koyup rahat ve kendinden emin bir yürüyüşle bana doğru gelirken.

"James Bond," dedim kendimi tutamayıp.

"Affedersiniz?" dedi, birden benim gülümsememe karşılık vererek.

“Hep takım elbise giyiyorsun. Bence James Bond sana Batman'den çok daha yakışıyor, Sowerby kötü Alfred olsa bile... dostum.” Alnımdaki ter damlalarını sildim ve ayağa kalkarken eldivenlerimi çıkardım, ağrıyan sırtımı esnetmek için bu molaya minnettar kaldım.

Koyu kahverengi gözleri endişe ve eğlenceyle parıldarken yüzünde şeytani bir sırıtiş belirdi. Özellikle az önce onu bu kadar soğuk ve mesafeli gördükten sonra, bu kadar neşeli görünmesi içimde bir kıvılcım çakmasına ve titreşmesine neden oldu. Darius döndüğünden beri evdeki herkes kasvetli ve gergin görünüyordu. Konağın daha önce de havasız ve ağır olduğunu düşünüyorsam, şimdi iki kat daha fazla öyle hissettim.

Arkadaşımı tekrar gördüğüme sevindim, ağzından ne gibi saçmalıklar çıkacağını merakla bekledim.

"O zaman Moneypenny mi yoksa Pussy Galore mu oluyorsunuz?" Ciddi bir ifadeyle, neşeli bir çekicilikle parıldayan yüzünü görünce, sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim.

İçimden kahkaha fışkırdı. “İkisi de değil. Ben Goldeneye'daki Xenia Onatopp olmak isterdim. O, gücünü ve baştan çıkarıcılığını kullanarak erkekleri bacaklarıyla ezerek öldüren kişiydi.” Konservatuvarda çalışırken günde 47.000 kez yaptığım çömelme hareketini bir gösteri gibi yaptım. “Sanırım bacaklarım şu anda onunkinden daha güçlü.” Meydan okurcasına kaşımı kaldırdım ama ciddi bir yüz ifadesi takınamadım. Ona karşı bu kadar açık sözlü olabilmem aptalcaydı ve bunu seviyordum.

Gözleri karardı ve damlayan pekmez gibi yavaşça vücudumu süzdü. Yanaklarımdan kızardığını hissettim. Bana öyle bakamazdı. Onun bana öyle bakması için çok yalnız ve hayalperesttim.

“Peki, dostum—”

"Bunu yapma," dedi, bana doğru birkaç adım atarken sesi alçak ve buyurgan bir tondaydı.

"Ne yapayım?" dedim, ne demek istediğini bilmeme rağmen. Ona ilk birkaç kez arkadaşım dediğimde, aramızdaki ilişkinin ne olduğunu, korktuğu için benden kurtulamayacağını ona göstermenin gürültülü ve gösterişli bir yoluydu bu; çünkü gerçek dostlukta, her zaman onu seçme şansınız olmaz. Bazen, ihtiyacımız olan şeyleri ve insanları, asla bulunmaması gereken yerlerde buluruz. Bu, onları daha az gerçek yapmaz.

O anda, Hester'ı öldürmüş olmasının beni ne kadar mahvedeceğini anladım. Bu, aramızdaki her şeyin bir yalan olduğu anlamına gelirdi ve kaygılarım doruk noktasına ulaştı. Tenim birdenbire sıcak ve gergin hissetmeye başladı.

Şimdi, kendimi hayal kırıklığıyla ona "arkadaşım" derken buldum. Blackwood Malikanesi'nden ayrıldıktan sonra arkadaş olmak daha kolay olacaktı ve bu böyle kalmalıydı, onu arkadaş kategorisinde tutmakta zorlansam bile. Gerçekten çok fazla arkadaşım ya da erkek arkadaşım olmamıştı, ama ona karşı farklı hissettiğimi biliyordum, hissetmemem gerekse bile. Erkeklerle ilgili çok az deneyimim vardı, ama midemdeki kelebeklerin uçuşması bana bunun arkadaşlık sınırı olmadığını söylüyordu, yine de onu başka ne olarak değerlendirmem gerektiğini gerçekten bilmiyordum.

O kadar yakınımdaydı ki, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu ve erkeksi varlığı üzerimde yükseliyordu. Bu kadar yakınımda durduğunda kendimi çok küçük ve kısa hissediyordum ve bu içimde hoş bir gerginliğe neden oluyordu. Bu, bana yalan söylemediğinin, herkesin sandığı gibi bir adam olmadığının neden bu kadar önemli olduğunun bir örneğiydi. Onun iri, güçlü bedeninin yanında güvende ve korunmuş hissetmekle, beni alt edip inciteceğini... ya da daha kötüsünü hissedeceğimi düşünmek arasındaki farktı bu.

Bedenlerimiz bu kadar yakınlaştığında her zaman olduğu gibi aramızda gerilim kıvılcımlar saçıyordu. Böyle olduklarında, onun bana dokunmasını istemekten başka bir şey düşünmek zordu; ona dokunmak istiyordum ve bunun nasıl bir his olacağını, şok edici mi yoksa rahatlatıcı mı olacağını merak etmemek için kendimi zorluyordum.

Birbirimizden nefret etsek bile aramızdaki elektriğin hâlâ var olacağını, hatta daha da artacağını düşünmüştüm. Ama asıl sorun buydu; ben ondan nefret etmiyordum, o da benden nefret etmiyordu. Sanki iki mıknaşı beyin ve et verilmiş gibiydi ve korksak da, birbirimize katılmak istemesek de, engel olamıyorduk ve durduramıyorduk. Bu bizim elimizde değildi;

doğanın ötesinde bir güçtü, birbirimizin huzuruna çıktığımız anda önceden belirlenmiş bir şeydi. Kalplerimiz ve zihinlerimiz uyuşmasa veya anlaşmasa bile, her etkileşimde birbirimize duyduğumuz özlemin daha da yoğunlaştığı gerçeğini görmezden gelmek mümkün değildi.

Arkamı döndüm ve işime devam ettim, çoğunlukla gözlerimi görmesini istemediğim için. Beni okuması çok kolaydı. "New York'tayken çok daha iyiydin," diye takıldım, bu neşeli sohbetin henüz bitmesini istemiyordum.

"Ve siz çok daha uzaktaydınız," dedi.

Midem kasıldı. Bunun anlamı neydi?

"Avukatlardan bir yanıt aldınız mı?" Konuyu daha güvenli bir şeye çevirmeye karar verdim. "Babanızdan başka bir haber aldınız mı? Yeni ek binaya birçok insanın eşya taşıdığını gördüm. Bittiğine göre şimdi bir tur yapabilir miyim?"

"Hayır. Orası, seni ilgilendirmeyen ve bulaşmak istemeyeceğin bir sürü çok tehlikeli, çok yasa dışı şeyle dolu bir yer, ancak iyi bir noktaya değiniyor. Eliza, Blackwood Malikanesi'nden ayrıldıktan sonra, senin için her şey sonsuza dek farklı olacak. Kendini nasıl koruyacağını bilmen gerekiyor." Saatine baktıktan sonra, sinirli bir bakışla telefonunu ceketinden çıkarıp yerine koydu.

Aramızdaki mesafeyi dolduran tiz bir ses vardı. Bu, güvenlik sinyaliydi. Ana eve her girdiğimde uzaktan bu sesi duyuyordum.

"Saat altıyı çeyrek geçiyor, arkadaki atış poligonunda benimle buluşmanı istiyorum. Sana nasıl ateş edeceğini öğreteceğim."

Ben itiraz edemedim arkasını dönüp gitti.

## Bölüm 18

# ELIZA

Jasper'la atış poligonunda buluşmamıza daha yirmi dakika vardı. Bu süreyi serada bitki dikmeye devam etmek için kullanmalıydım, ama kendimi kirli ve kötü kokuyordum ve eğer atış poligonunda Jasper'ın yakınında olacaksam duş almam gerekiyordu, bu yüzden erkenden ayrıldım ve odama çıktım.

Ya da yapacaktım.

Jasper'ın muhtemelen zaten dışarıda beni beklediğini fark edene kadar, hızlıca duş alıp onunla buluşmak için dışarı çıkmadan önce başka bir odayı kontrol etmek için birkaç dakikam vardı. Kimsenin dikkat etmediği zamanlarda malikanenin etrafında gizlice dolaşıp artık kullanılmadığını düşündüğüm eski odalardan bazılarına göz atmaya çalışıyordum. Sadece üç odaya girebilmişim ve bu büyük bir hayal kırıklığı olmuştu. Bir tanesi tamamen boştu, perdeler bile yoktu ve diğer ikisi bir tür mühimmat yapım alanı olarak kullanılıyordu. Boş mermi kovanları -en azından öyle varsaydım- kasap tezgahlarının üzerine saçılmıştı. Arka duvarlarda koyu renkli ahşap raflar vardı ve hepsi küçük kutularla doluydu. Her iki odada da birkaç büyük silah kasası vardı. Kükürt, keskin ahşap ve metal kokusuyla birlikte, yeni bir kullanım kılavuzunun kokusuna benzer hafif bir kağıt kokusu vardı. Kendimi garip ve yersiz hissettim ve işime yarayabilecek bir şey bulmak için hızlıca etrafa bakındıktan ve hiçbir şey bulamadıktan sonra ayrıldım.



Çok meşguldüm ve bir iki odayı gezmekten fazlasını yapmak çok tehlikeliydi. Ne aradığımı bilmiyordum. Hester'ın, Darius'un ya da hatta Jasper'ın bir şeyi, olanlar hakkında bana somut bir şey anlatacak bir şey. Hester'ın bana yol göstermesi umuduyla kolyeyi cebimde veya avucumda tuttum. Şimdiye kadar hiçbir şey olmadı.

Kış bahçesinden ayrılmadan önce, köşeyi dönüp evin ön tarafına doğru giden bir hareket gördüm. Sowerby'di ve çok hızlı hareket ediyordu. Atış poligonu arazinin diğer tarafındaydı. Ne yapıyorsa yapsın, ana evin içinde değildi ve bu da bana yeterli bir onaydı. Sowerby bana karşı daha dostça davranmaya başlamıştı, ama onda her zaman tam olarak güvenemediğim, altta yatan bir sertlik vardı. Beni gizlice bir şeyler yaparken yakalarsa, kötü olurdu. Belki de Jasper'ın beni yakalamasından daha kötü olurdu.

Ayaklarım hızla hareket ediyordu, adımlarımı sessiz tutmak için ayak uçlarıma ağırlık veriyordum. Evin diğer ucuna kadar gitmeye vaktim yoktu, bu yüzden daha çok kullanılan yerlerden uzaklaşarak, daha önce görmediğim, Jasper'ın ofisine daha yakın yerlere doğru keskin bir sola döndüm. Oraya gerçekten bakmam gerekiyordu ama hâlâ bunu deneyecek kadar cesur değildim, ki bu çok yazıktı çünkü bilgi bulmak için en iyi şansım muhtemelen orasıydı.

Jasper'ın ofisinin önünden geçtim ve rastgele bir kapı seçtim. Kulağımı kapıya dayayıp dinledim. Sessizlik. Kapı kolunu denedim ve şaşırtıcı derecede küçük, kullanılmayan bir giriş holünü andıran bir odaya açıldı. İçerisi evin geri kalanının estetiğine uymuyordu; duvarlar bile daha eski ve yıpranmış, ezik ve çiziklerle doluydu. Ayakkabılarımın tabanları zemine vurduğunda, beton zeminin lekelerle kaplı olduğunu fark ettim. Hava küflü ve soğuktu, eski bir bodrum katının kokusuna benziyordu. Penceresiz, karanlık bir yerdi. Telefonumu çıkardım ve el fenerini açtım, böylece arkamdan kapıyı kapatıp neredeyse karanlık olan odanın içini görebilecektim. Loş spot ışığı bir şeye parladı ve donakaldım, göğsümdeki organ boğazımı doldurdu ve hava akışını engelledi. Sadece bir kapı kolu. İçimden bir ah çektim ve telefonumdaki saate bakarken odanın arkasındaki birkaç adım ötedeki kapıya doğru ilerledim. Umarım buna değer. Hayatımın en hızlı düşünme anı ve saçlarımı ıslak bırakmak zorunda kalacaktım.

Kapıya yaklaştıkça sesi duydum.

Boğuk çığlıklar. Gümrük sesleri. Homurtular. Ağlamalar. Tüylerim diken diken oldu. İçeride, kapının ardında biri vardı ve acı çekiyordu—seslerden anlaşıldığı kadarıyla çok acı çekiyordu. Yüzümde kan çekildi,

ayak parmaklarıma doğru indi. Beton zemini kaplayan koyu lekelere baktım. Kan.

*Aman Tanrım.*

Birisi Blackwood Malikanesi'nde esir tutuluyordu.

Elimle ağzımı titrek ve ani hareketlerle kapattım. Yuvarlak düğmeyi kavradım, kollarımın ve bacaklarımın neredeyse histerik bir şekilde titrediğini ve sallandığını hissettim.

Açmak zorunda kaldım.

Kapının diğer tarafından gelen gürültüler kapıyı sarstı. Daha fazla çılgılık. Yalvarışlar. Kelimeleri anlayamadım ama anlamama da gerek yoktu; bu yakarışlar asla unutamayacağım bir sestti. Panik tüm vücudumu titreştirirken tüylerim diken diken oldu. Nefesim ağır ve düzensizdi, metal kapıya çarpıp yüzüme geri dönüyor, kış bahçesinden çıkmadan önce bitirdiğim kahvenin kokusuyla yüzümü ısıtıyordu. Kapı kolunu çevirip kapıyı açtım.

Çılgılığım boğazımda düğümlendi, dışarı çıkmaya çalıştı ama ellerim ağzımı kapattı.

Siyah saçlı, ter içinde kalmış bir adam yerde dizlerinin üzerine çökmüş, kamburlaşmış bir haldeydi; kıyafetleri kana bulanmış ve sarı ile kahverengi lekelerle kaplıydı.

Jasper elinde tabancayla onun üzerinde dikiliyordu.

İkisinin de gözleri birden benimkine dikildi.

"Eliza," dedi Jasper şaşkınlıkla.

"Yardım edin! Lütfen! Beni öldürecek, lütfen! O tam bir manyak!" diye bağırdı yerde yatan adam çaresizce.

Ağzımdan sadece "Aman Tanrım" çıkabildi.

Jasper'dan ham bir karanlık yayılıyordu. Bir canavara benziyordu ama nedenini anlayamadım. Her zamanki gibi sakın ve kontrollüydü. Ama sonra gördüm: gözleriydi. Tamamen kontrolden çıkmış gibiydiler.

"Yardım edin! O—"

Odayı yırtan ve kafamda yankılanan yüksek silah sesiyle irkildim ve ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım.

Adam yere yığıldı. Onun sessizliği, daha önce duyduğum herhangi bir sestten daha yüksekti.

Jasper'la göz göze geldim ve kapıya doğru koşmaya çalıştım ama güçlü bir el kolumu kavrayıp beni durdurmadan önce bunu başaramadım.

"Bekle, Eliza," diye emretti Jasper.

Çıldırılmış gibi davrandım, kendimi kurtarana ve kapıya ulaşana kadar onu tekmeledim ve tırmaladım. Kapıyı açtım, ama gürültüyle kapandı. Jasper kapının önünde durdu, yüzü buz gibiydi. Korkunçtu. Yerdeki adama baktım. Hala biraz hareket ediyor gibiydi.

Kolumu geriye çekip Jasper'ın kasıklarına vurmak istedim, ona karşı sahip olabileceğim tek avantaj buydu diye düşünmüştüm, ama eli bileğimi ezici bir güçle kavrayıp vuruşumu engelledi. Hafifçe kıkırdaması gözlerimi kocaman açmama neden oldu.

“Belki de senin kendini koruman konusunda bu kadar endişelenmemeliyim.”

Kelimeler zihnimin bir köşesindeydi ama ulaşamıyordum. Onu itmeye ve geriye doğru çekilmeye çalıştım ama bu sadece beni daha sıkı kendine doğru çekmesine neden oldu.

"Bu oldukça kötü görünüyor, değil mi?" dedi, ses tonunda bir hafiflik vardı.

Titrerken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Yüzümün her detayını inceledi, beni okudu. "Şu anda benden oldukça korkuyorsun."

Elini kollarımın arasından çekti, sonra elimi tuttu ve avucumda sıcak bir çelik hissettim. Silahı elime vermişti. İçgüdüsel olarak silahı kavradım ve titreyen kollarımla karnına doğrulttum.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Neler oluyor böyle?" Kelimeler dudaklarımdan kesik kesik döküldü.

"Güvenlik görevlileri onu bir pencereden sürünerek girerken buldu. Muhtemelen değerli eşyalardan ya da"—gözleri alev alev parladı ve yavaşça vücudumu süzdü—"başka bir şeyden ziyade bir haber almaya çalışıyordu."

"O mu eve zorla girdi?"

Başını salladı.

"Güvenlik sinyalleri geldi," diye mırıldandım. Adama tekrar baktım. Böylesine sıkı korunan, kendimi güvende ve özel hissettiğim bir mekana girmiş olması düşüncesi korkunçtu. Beni sarstı. "Yani... yani onu sen mi öldürdün?"

Hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu. "Onu ben öldürmedim."

"Onu vurdun!" diye bağırdım.

"İyi ki atış poligonuna gidiyoruz, böylece dizine ateş etmenin bir adamı öldüreceğini düşünüyorsanız, birini nasıl doğru şekilde vuracağınızı

öğrenebilirsiniz. Adam bayıldı; her an tekrar bağırmaya başlayacak."

"Ne? Seninle atış poligonuna gelmeyeceğim!"

Bana doğru bir adım attı, silah karın kaslarına sürtünerek duvara doğru açılı bir şekilde durdu, duvara ve bana sertçe bastırıldığında. "Tabii ki öyle yapacaksın. Nasıl tuttuğuna bak. Birinin ölümüne sebep olacaksın," dedi ve tek bir hızlı hareketle silahı elimden alıp kolumu tuttu, bu sefer nazikçe, beni kapıdan dışarı çıkardı.

Birkaç dakika sonra—kaç dakika olduğunu tam olarak bilemesem de, bir tür şokta olduğumdan emindim—atış poligonunun beş şeridinden birinde duruyordum. Uzaktan gelen birkaç karganın ötüşü dışında her yer sessizdi. Önümdeki uçurumun yamacına inşa edilmiş güçlendirilmiş duvarda, uzun ve düzgün şerit boyunca çeşitli mesafelerde hedefler yerleştirilmişti. Çoğunlukla açık alandaydı, ancak mekanda ana eve uyan modern taş sığınaklar ve örtüler vardı—sadece bunlar daha taktiksel bir his veriyordu. Her yer silah yağı ve deri kokuyordu. Hem kirli hem de temizdi. Silah—Jasper'ın davetsiz misafire karşı kullandığı silah—ellerimde ağırdı. Jasper hemen arkamda, çok sessiz bir şekilde duruyordu.

Yaklaştığını duymadım ama orada olduğunu hissettim. Sanki yerçekimi değişmişti ve dikkatimi kendine çekiyordu. Odadaki adam hakkında söylediklerine inandım; öfkesini boşaltıyor, adamdan çıkarıyordu. Tam odadan çıktığımız sırada adam tekrar bağırmaya başladı. Jasper, rahatlamış bakışına kısık bir kahkaha attı. Jasper'ın bir aziz olduğunu hiç düşünmemiştim ama bu, onun ne kadar güçlü ve tehlikeli bir adam olduğunu keskin bir şekilde hatırlattı. Ona karşı sağlıklı bir korku besliyordum, bu korku şehvetle karışmış olsa bile, ama korku tam gücüyle geri dönmüştü. Çok korktuğum için dizlerimi kilitli tutmakta zorlanıyordum. Az önce bir adamı vurduğunu izlemiştim ve şimdi silahlarla mı oynuyorduk? Ya öfkesini bana yöneltirse?

"Hazır olana kadar tetiğe dokunma," dedi Jasper alçak sesle. "Neyi vurmak istediğini bilene kadar nişan alma." Atış poligonuna geldiğimizden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Konuşmasına da gerek yoktu.

Hedefleri yerleştirdi, silahı doldurdu ve tek kelime etmeden bana uzattı; sanki her şeyin nasıl sonuçlanacağını önceden biliyormuş gibiydi.

Onun ses tonunu, sakinliğini taklit etmeye çalışarak kendimi ayarladım. Titreyen parmağım tetiği çekti ve silahı ateşledi. İsabet ettiremeyince kısık bir küfür mırıldandım. Birkaç hedefi vurup ikimiz de önceki olaylardan biraz rahatlayana kadar bu işin peşini bırakmayacağını hissettim.

"Hadi bakalım," dedi, şimdi arkamda durarak. Sesi sakın ve otoriter bir tondaydı. "Bana ne kadar cesur olduğunu göster."

Daha önce yaptığım hareketi tekrarladım. Silahı kaldırdım, ateş ettim ve ıskaladım.

"Çok sıkı tutuyorsun," dedi öne doğru adım atarak. "Boğuyorsun. Bırak ben tutayım."

Eli, soğuk ve kontrollü bir şekilde elimin üzerine kaydı. Göğsü, kasıtlı bir şekilde sırtıma değdi. Kollarımı, parmaklarımı, duruşumu düzeltti. Öğretici gibi hissettirmeliydi.

Öyle olmadı. Sanki ön sevişme gibiydi. Tenimde dans eden hisler, zihnimdeki çılgın düşünceleri bulanıklaştırmaya çalışıyordu. Az önce birini vurduğunu izlemiştim ve şimdi aynı korku, korkmakla tamamen tahrik olmak arasındaki boşlukta sıkışıp kalmıştı.

"Tekrar."

Ateş ettim. Hedefin tam ortasından az farkla sola isabet etti. Dizlerim neredeyse titredi.

"Yanlış tutuyorsun," dedi Jasper arkamdan, sesi alçak ve sakinliğinde ölümcül bir tonda.

"Hedefi vurdum."

"Dokundun."

Kişisel alanıma girdi. Kaba ya da aceleci bir şekilde değil. Sadece... kaçınılmaz bir şekilde.

"Ama biri sana saldırmaya gelirse?" Nefesi boynuma değdi. "Dişlerini fırçalamazsın."

Kollarımı tekrar düzeltti, vücudu ikinci bir deri gibi benimkini sardı. Acele etmedi. Sormadı. Sadece düzeltti.

"Ellerini serbest bırak." Avucunu karnımın üzerine bastırdı. "Ve buradan nefes al. Boğazından değil. O korkudur. Ben kontrolü istiyorum."

Söyleneni yaptım. Sayılır. O kadar yakınımda nefes almak bile zordu.

"Tekrar."

Ateş ettim ve kurşun tam merkezden sağa saplandı. Dizlerim titriyordu, yere düşmek üzereydim ve bunu belli etmemeye çalıştım. Jasper eğildi ve ağzı kulağımın kenarına değdi.

"Faydalı, ama hâlâ hedefi tam olarak bilmiyormuş gibi nişan alıyorsun."

Döndüm ve silahı ona geri vermeye çalıştım. Almadı. Bunun yerine, parmaklarını sıkıca ama acele etmeden benimkilerin etrafına sardı ve namlu

kaburgalarına dayanana kadar elimi yönlendirdi. Bu beni biraz geriye itti ve elimi çekmeye çalıştı.

"Tekrar dene," dedi usulca. "Bu sefer tereddüt etme."

"Jasper..."

"Devam et." Gözleri gözlerimin üzerinde gezindi. Sakin, kendinden emin ve hiç de rahatsız olmamış bir şekilde. "En kötü ne olabilir ki? Beni vurur musun?"

"Bu hiç komik değil."

"Şaka yapmıyorum." Metal, ona yaslandığı yerde titredi. "Benden korktuğunu sanıyorsun," diye mırıldandı. "Ama asıl korktuğun şey şu." Başını yana eğdi ve daha da yaklaştı. "Beni bu kadar çok istemen ve henüz sana dokunmadığımı bilmen."

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

"İstemiyormuş gibi yapmaya devam ediyorsun. En azından ben seni istediğim konusunda yalan söylemiyorum. İşte buradayım. Silahsız. Nişan almana izin veriyorum ve ellerin hala titriyor."

"Çünkü sen delisin."

"Hayır. Dürüstüm."

"Sus!" diye çıkıştım.

Bileğimi hafifçe kaldırdı, namlunun açısını değiştirdi. "Susmamı mı istiyorsun?" Sesi alçaldı. "Tetiği çek."

Kımıldamadım. Onu yanlışlıkla vurma korkusuyla gözümü bile kırpmadım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Durmamı istemiyorsun. Teslim olursan ne yapacağımı bilmek istiyorsun." Yaklaştı ve aramızdaki silahı sertçe yere vurdu. "Ama senin yerinde olsam," diye ekledi, sesi şimdi daha alçak, neredeyse şefkatli bir tonda, "parmağımı tetikten uzak tutardım."

"Neden?" diye fısıldadım, koyu kahverengi gözlerindeki tehlike parıltısına bakarak.

"Çünkü ateş ederseniz, beni öldürmezsiniz," dedi. "Ve bunu bir izin olarak kabul ederim."

Nefesim kesildi. "Ne için izin?"

Dudaklarımın aralanma şeklini inceliyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Gözleri boynumda yükselen kızarıklığı taradı.

"Numara yapmayı bırak." Bana baktı. Sakin. Bekliyor. "Ve eğer bana izin verirsen, durmayacağım." Duraksadı. "Eğer beni kovarsan, seni diz

çöktürüp malikaneye girdiğın andan beri aklından geçen her pis şeyi söylettireceğim.”

Sözleri karşısında midem kasıldı ve kıvranmaya başladı. Korku ve sıcaklık tüm vücudumu sardı.

"Sana acı vereceğim," diye ekledi neredeyse fısıltıyla. "Hoşuna giden şekillerde. Kabul edemeyeceğın şekillerde."

"İğrençsin."

"Biliyorum," dedi. "Ve zaten ıslak olduğunu da biliyorum. Şimdi tetiğı çekebilirdin. Her şeye son verebilirdin. Ama yapmayacaksın. Çünkü benim gitmemi istemiyorsun. Beni daha yakınında istiyorsun."

Aramızdaki hava alev alevdi. Silahı bıraktı, sadece saçımın bir tutamını tutup iki parmağının etrafına dolamak için. Tüylerim diken diken oldu.

"İyi bir kızmış gibi davranmak istiyorsun ama değilsin, değil mi Eliza? Kaç kişiyi öldürmüş olursam olayım, yine de benimle birlikte olmak isteyeceksin."

Zorlukla yutkundum.

"Bunun doğru olmadığını söyle," dedi. "Bana yalan söyle."

Ağzım açık kaldı, ama tüm düşüncelerim bacaklarımın arasındaki sıcaklıkla birlikte altüst oldu.

Küçük, yıkıcı bir sırıtışla, "Aynen öyle," dedi. Sesi ölümcül bir okşama gibi alçaldı. "Seni tam burada yere sererdim ve sen de buna katlanırdın. Yalvarırdın. Seni sırt üstü yatırır, yapraklar tenine yapışana kadar sikerdim. Adımı toprağā haykırmanı sağlardım." Yaklaştı, dudakları çenemin köşesine değdi—öpücük değil... bir tehdit. "Ama merak etme. Seni sikip geçmeden önce yine de beni vurmana izin verirdim."

Sözleri karşısında nefesim kesildi.

"Çünkü seni paramparça ederim Eliza, hem de umduğın tatlı şekilde değil."

Geri çekilmeye çalıştım ama ayaklarım donup kalmıştı. Sözleri içimden elektrik akımı gibi geçiyordu. Ona bir ders vermek için onu vurmalıyım.

"Ortalığı dağıtırdım," dedi. "Çok gürültülü olurdu. O kadar çok seveceğın için kendinden nefret ederdin." Dudakları kapandı ve neredeyse kendini tutmasındaki yalanı tadabilirdim.

"Bunu istemiyorum," dedim titrek bir sesle, hedefi tutturamayacağımı biliyordum.

"Hayır mı?" diye sordu. "Öyleyse neden hareket etmedin?" Geri çekildi. "Tekrar söylüyorum. Omuzlarını gevşet."

Ona şaşkınlıkla baktım. Ciddi değildi.

"Öğrenmen gerekiyor." Jasper bu gece ne kadar dengesiz bir ruh halinde olsa da, bana kendimi savunma konusunda rahat olmayı öğretmeye kararlı görünüyordu.

"Bunu bana neden öğretiyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü eninde sonunda biri sana zarar verecek," dedi. Tabancayı aldı ve şarjörü hafif bir tık sesiyle yerine oturttu. "Ve bunun ben olmamayı tercih ederim."

Sözler, olması gerekenden daha çok acı verdi. "Beni mahvedeceğini söylemiştin."

"Yapacağım," dedi en ufak bir özür belirtisi bile göstermeden. "Eğer izin vererseniz."

Bacaklarım titriyordu. "Her şey hakkında yalan söylüyor olabilirsin," dedim. "Ne yaptığını bilmiyorum."

"Hayır." Daha da yaklaştı. "Ama yine de bu seni tahrik ediyor."

Tekrar inkar etmedim. Faydası yoktu. Jasper'la birlikteyken. Beni hemen anlamıştı.

Silahı önce kabzasıyla uzatmak yerine, namluyu göğsüme doğrulttu, meme ucuma değene kadar yaklaştırdı, sonra yavaşça boğazımdan yukarı, çenemin altına kadar getirdi. Çenemi yukarı doğru kaldırdı. Metal soğuktu ama kanım sıcaktı.

Sırıttı. "Sanırım beni mahvetmene izin verirdin. Sanırım bu silahı kullanarak bileklerini sıkıştırmama ve yalvarmana izin verirdin." Sesi ölümcül bir sakinlikteydi.

Başımı gelişigüzel salladım ve dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Gözleri hareketimi takip etti.

"Bana güvendiğin için değil," diye devam etti, gözleri dudaklarıma kilitlenmişti. "Çünkü sonunda teslim olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorsun."

Dizlerim sonunda titredi. O da yardımcı olmadı. Yutkundum, silahın namlusunun hâlâ boğazımda olduğunu hissediyordum.

"Seni öyle yavaşça beceririm ki, bana neden karşı koymaya çalıştığını unutursun."

Üşüdüm ve bacaklarımı birbirine bastırdım.

Bunu gördü ve gülümsemesi karardı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi silahını kılıfına koydu ve döndü. "Hadi yat, Eliza."



## Bölüm 19

# ELIZA

Jasper, kış bahçesindeki son çiçek tarhına koyacağım bitkileri içeri taşıyordu. Bu sabah geldiğimde kış bahçesindeydi ve yardım etmeyi teklif etmişti. Ona tekrar bu kadar yakın olmaktan biraz gergindim ama dün gece neler olmuş olabileceği hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatını da geri çevirmeyecektim.

Telefonum cebimde bildirim sesi çıkardı. Annemden gelen mesajı görünce yüzüm düştü. Sorunlarımı gizlemek ve onlardan kaçınmak konusunda adeta sihirli bir iş çıkarmıştım. Bunun sonsuza kadar süremeyeceğini biliyordum, ama bu çok özgürleştirici bir değişiklik olmuştu.

Boğazımdaki duyguyu temizledim. "Özür dilerim, annem arıyor." Telefonu gri kapüşonlu kazağımın cebine geri koydum. "Yine bir kriz geçiriyor." Basit bir arama veya mesajla ruhumu nasıl da etkisi altına alıp boğabildiği inanılmazdı. Jasper omuzlarımdan bir beton blok ağırlığını almış, onu da ayak bileklerime bağlamıştı. Kimse başkasının duyguları üzerinde bu kadar büyük bir kontrol sahibi olmamalıydı. Bazen cinayet gibi geliyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jasper endişeli bir şekilde.

"Gerçekten yaptı. Bunu yapacağını düşünmemiştim ama belli ki daha akıllı davranmalıydım. Bütün eşyalarımın kurtuldu ve arkadaşına, yani lanet olası ev sahibime, daireyi yeniden kiralamasını söyledi." Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, saç tokasını at kuyruğumdan çıkardım ve

kirli, karışık saçlarımı parmaklarımla düzelttikten sonra dağınık bir topuz yaptım. Midemde tanıdık asit ağrısı döndü. Antiasit almam gerekiyordu. Bu kış bahçesini bitirmem ve Hester'a yardım etmenin bir yolunu bulup annem daha fazla zarar vermeden geri dönmem gerekiyordu.

"Daireni elden mi çıkardı?" dedi, kaşları şaşkınlıkla kalkarak.

"Evet," diye tersledim, ellerimi başıma koyarak. Geçen sefer geldiğinde onu kapıdan içeri almalıydım. Hiçbir zaman karşı koymamıştım ve şimdi o intikam alıyordu. Bunların hiçbirini istemiyordum. Zaten benden daha güçlü olduğunu biliyordum; rekabet söz konusu bile değildi. "Sorun yok; iş yerindeki arkadaşlarımdan birinin boş odası var. Bir süre orada kalıp kalamayacağımı sormak için mesaj atacağım; zaten evcil hayvanlarına baktığımda her zaman kalmamı istiyor. Gerisini sonra hallederim. Şu anda bununla ilgili endişelenecek vaktim yok. Eğer bu bitkileri yakında çoğaltamazsam, gerçekten geri dönecek bir işim olmayacak ve yeni bir daire bulma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak çünkü hiçbir şeyim kalmayacak ve ailemin yanına geri taşınmak zorunda kalacağım, ki bu da tam olarak onun istediği şey." Migrenim başlamak üzereydi, bu da kesinlikle durumu daha da kötüleştirecekti. Arkadaşıma kısa bir mesaj attım.

Saniyeler sonra telefon çaldı.

Jasper elini sallayarak telefonu açmamı işaret etti, sonra arkasını dönüp bahçede amaçsızca dolaşmaya başladı.

Telefonu açtım. "Merhaba, siyah yıldız çiçeğinin fotoğraflarını aldınız mı?"

Nick'in sesi telefondan geldi. "Öyle yaptım, ama kara hellebore çiçeklerine bakma fırsatınız varken kim bunları umursar ki? Büyücü müsünüz? Şu anda nasıl bu kadar güzel çiçek açıyor?"

"Biliyorum, değil mi? Kesinlikle ben değilim. Çok tuhaf. Seraya getirdiğim bitkilerin hiçbirisi olması gerektiği gibi davranmıyor," dedim yapmacık bir kıkırdamayla. Hiçbir fikri yoktu; bazen, seranın içindeki bitkilerin hepsinin bilinçli olduğuna kendimi ikna ediyordum. Her zaman beni izliyorlarmış gibi hissediyordum ve çoğu zaman bunu umursamıyordum, hatta bir bakıma arkadaşlıklarından keyif alıyordum. Ama arada bir, yer değiştiriyorlardı – sadece fidanlık saksılarında değil, aynı zamanda çiçek yataklarında da. Aptalca olduğunu biliyordum ve büyük olasılıkla onları nereye diktiğimi veya yerleştirdiğimi unutuyordum, ama kolyenin yaptıklarını gördükten ve genel olarak Hester'ı gördükten sonra,

seradaki bitkilerin... farklı olduğunu düşünmek çok da abartılı gelmiyordu. Siyah helleborusların göz alıcı koyu mor çiçeklerine bakmak için döndüm. “Hey, hâlâ müsait bir odanız var mı? Bir sorunum oldu ve bir ay içinde birkaç hafta kalacak bir yere ihtiyacım olacak, çünkü daire arayacağım. Partiden önce bakacak vaktim yok; ceset çiçeğinin ne kadar hızlı geliştiğini gördünüz. Lütfen hayır demekten çekinmeyin. Biliyorum, çok şey istiyorum.”

“Elbette!” diye heyecanla bağırdı Nick. “Kedilerin odanda uyuması seni rahatsız etmez, değil mi? Tobias ve ben yeni bir tane daha aldık. Bayan Shushu, tüm aglonemilerimi ofise taşımamın sebebi; onları yemeyi bırakmıyor. Ne yazık ki, iyi bir annenin yapması gereken fedakarlık bu.”

“Hayır, iyiyim,” dedim. “Detayları görüşmek için daha sonra ararım, ama partiden sonra olur. Hemen sonra ayrılıyorum.” Bu düşünceyle migrenim daha da şiddetlendi.

“Tamam, kulağa hoş geliyor. Tobias'a yeniden dekore ettiği odada birinin uyuyabileceğini söylemek için sabırsızlanıyorum. Yakında görüşürüz, Eliza.”

“Güle güle Nick. Seni sonra ararım.” Bu o kadar da kötü değildi. Belki de her şey gerçekten yoluna girecekti. Dünyada, süper iyi kalpli iş arkadaşınız ve iç mimar kocasıyla, Pokémon gibi bez bebek kedileri topladıkları güzel evlerinde birlikte yaşamaktan daha kötü şeyler vardı.

Ya anneme nereye gittiğimi söylemeseydim? Biraz mesafe bıraksaydım? Kulağa harika geliyordu ama beni bulması uzun sürmezdi. Sonuçta, onu kızdırarak kendim için işleri daha da kötüleştiriyordum.

“Nick?” Jasper arkamda belirdi. “Bir erkekle mi birlikte yaşayacaksın?” Dün gece gösterdiği karanlık gözlerinde kaynıyordu ama dizginlenmişti.

Onun sahiplenici ses tonundaki açık ve gizlenmemiş kıskançlığı duyunca neredeyse yüzüne alaycı bir şekilde gülecektim. Eğer egomu bu kadar cezbetmeseydi, gülerdim.

“Peki ya?” Her şey düşünüldüğünde, Nick’in bana ve cinsel organlarıma hiç de ilgi duymadığını, kocasının da bundan memnun kalacağını kesinlikle ona söylemeyecektim.

“Onunla mı yatıyorsun?” Çenesi kasıldı ve ben de onun çene kasının titremesine o kadar odaklanmıştım ki, sorusundan rahatsız olmadım.

İçten içe kıkırdıyor ve ayaklarımı sallıyordum. Onun beni kıskanacak kadar önemseydiğini hissetmek hoşuma gidiyordu. Bu, ona karşı böyle bir ilgi duymamam gerekirken duyduğum aptallık duygusunu çok daha az

azaltıyordu. Ama dışarıdan yüksek sesle alay ediyordum. "Biliyorsun, bir erkekle yaşayan her kadın onunla yatmak zorunda değil," diye azarladım, gülümsemeden önce yüzümün yarısını bir toprak saksının içine gömdüğümünden emin oldum. "Sana ve Leah'a ya da sana ve bana bak."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," dedi, tıpkı bir kaplan sahibi olmaktan bahseder gibi.

Ona gözlerimi kısarak baktım, aslında biraz da sinirlenmişim. "Sen kimsin, annem mi?"

O, nezaket gösterip geri çekildi. "Partiden sonra ayrılma. Kendine bir yer bulana kadar malikanede istediğin kadar kalabilirsin. Kapının ardında, herkesten uzakta." Sesindeki şaşırtıcı bir şefkat göğsüme saplandı. Bunu asla kabul etmeyecek olsa da, gerçekten de gerçek bir arkadaş olmaya başlamıştı. Şakacı, sinir bozucu, korkutucu, tahmin edilemez bir arkadaş, ama arkadaş arkadaştı işte.

Ayağa kalktım ve ona baktım, ondan yayılan o tuhaf tatlılığı hissetmeye çalıştım. "Yapamam."

"Neden olmasın? Kalmanı istiyorum," dedi sert bir şekilde.

Başımı aşağıya eğdim, onun bu kırılğanlığı karşısında tamamen hazırlıksız yakalandım. Sesindeki sertlik, benim ayrılmamı ilk kez düşünmediğini gösteriyordu. O iğrenç yorumların arkasına saklanabilirdi, ama gerçek şu ki, umursamaktaydı. Bu his kaburgalarımına saplandı. "Her gün Pinehurst'e dört saat araba süremem." Bu, kalamamamın en önemsiz nedenlerinden biriydi. Hayaller ancak bir süre gerçekle yüzleşmek zorunda kaldığınız için arzu edilir. Sonunda uyanmak zorundaydım.

İstemeyerek de olsa bunun hiçbir anlam ifade etmeyeceğini kabullenerek bakakaldı. Telefonu yüksek sesle çaldı ve ağır bir iç çekerek telefonu elinden çıkarırken gözleri kapandı. "Üzgünüm, bunu cevaplamam gerekiyor. Miras avukatı arıyor," dedi ve evin kapısına doğru yürüdü. "Öyle mi?" diye tersledi telefona.

Sessizce vedalaşıp zayıf bir el salladım ve birkaç gölge eğrelti otunu saksıya dikme işime geri döndüm.

Kapının açıldığını duydum.

"Eliza," diye seslendi Jasper.

Arkamı döndüğümde, kapıyı açık tutarken telefonu göğsüne yaslamış, gözlerinde alışılmadık bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Yarın akşam benimle akşam yemeği ye. Eğer daha fazla şarap denemek istersen, bağdan senin hoşuna gidebileceğini düşündüğüm birkaç şarap

getirdim. Şarap mahzeninde bir tadım düzenleyebiliriz.”

Midemin derinliklerinden kelebekler kaçmaya çalışıyordu. "Tamam, kulağa eğlenceli geliyor."

Şeytani derecede çekici bir gülümseme yüzünde belirdi, ardından telefonu kulağına götürüp kış bahçesinden ayrılırken sert bir ifadeye büründü.

Onunla akşam yemeği yememeliydim. Hiç boş vaktim yoktu, ama bahçe stresimin sadece yarısıydı. Ayrılmadan önce Hester'a yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım ve ne yapacağımı tamamen bilmiyordum. Belki de Jasper'a Hester'dan bahsetmeliyim. Belki o ona nasıl yardım edeceğini biliyordur.

Kapalı kapıdan yüzümü çevirip önümdeki toprağa bakarken birden kolyeyi kontrol etme isteği duydum. Hâlâ boş olup olmadığını merak ederek cebimden çıkardım. Hester sinirlenmeye başlayınca, beni onunla boğmak gibi korkunç bir şey yapacağından korktuğum için takmayı bırakmışım.

İlk bakışta, günlerdir olduğu gibi boş olduğunu sandım, ama şaşırtıcı bir şekilde, küçük koyu yeşil bir sap oluşmuş ve artık büyüyecek yer olduğu için gelişmeye başlamıştı. Hester'ın elbisesiyle aynı kırmızı renkteki güle benzeyen küçük tomurcuğun oluşumunu izlerken ağzım hayretle açık kaldı.

Koyu kırmızı çiçek açılmaya hazır olana kadar büyümeye devam ederken yüzüm buruştu. "Güllerden nefret ederdin," dedim Hester'ın madalyonuna usulca, kadifemsi yaprakların açılmasını izlerken. Taze gülün tatlı otsu kokusu bir süre havada asılı kaldıktan sonra, birdenbire yoğun çiçeksi koku duyularımı ele geçirdi ve sadece gül kokusu alabiliyordum. Hiç düşünmeden eğilip burnumu çiçeğe bastırdım—Hester'ın aksine, güller en sevdiğim çiçeklerden biriydi. Şimşek çakması kadar hızlı bir şekilde, dikenli yaprak sapı sanki beni tokatlıyormuş gibi fırladı ve dudağımı dikenleriyle deldi.

Nefesim kesildi, kolyeyi ve gülü yere düşürdüm.

Küçük gülün, iki yan dalını sanki kol gibi kullanarak kolyeden dışarı fırlayıp gevşek beyaz köklerini kaldırım taşlarındaki bir çatlağa sokmasını dehşet içinde izledim. Başka biri için, sanki seranın zemininden başıboş bir gül fişkırması gibi görünürdü.

Elimi dudağımdan çektim, üzerinde bir kan lekesi vardı. Yanmaya ve şişmeye başlamış olan dudağım korkuyla doldu. Yorgun bir elle uzanıp boş kolyeyi aldım, artık normal bir gülden ayırt edilemeyen küçük gülü

ıskaladım ve bir sürü küfür savurdum. Bu da neydi şimdi? Şeytan gülüyle ne yapacaktım şimdi? Aklıma Hester'ın benimle iletişim kurma çabasından vazgeçmiş olabileceği ve sadece... şey, şimdi beni rahatsız ediyor olabileceği düşüncesi geldi.

Derin bir iç çekerek, migren ilacımı ve dudağım için buz almak üzere konservatuardan çıktım.

## Bölüm 20

# ELIZA

Jasper'ın avukatlarıyla yaptığı her görüşmeyle birlikte malikanedeki gerilim artıyor gibiydi. Çalışanlar Jasper'la o kadar uzun süredir birlikteydiler ki, babasının görünüşünün neden bu kadar alışılmadık olduğunu bilmeseler bile, malikanede Jasper'a oybirliğiyle destek veriliyordu, ancak durumun gizemliliğini görmezden gelmek imkansızdı.

Jasper'ın av tüfeğiyle çekilmiş fotoğraflarının ortaya çıkmasının ardından yavaş yavaş sönmeye başlayan medya, Darius Blackwood'un hala hayatta olduğunun ortaya çıkmasıyla birlikte tam gücüyle geri döndü. Her gün farklı şeyler yazıyorlardı, ancak en son olarak Jasper'ın adını temize çıkarmak umuduyla babasıymış gibi davranacak birini tuttuğunu iddia etmişlerdi. Medya, en çok tıklama getirecek hikayeye sarılmıştı. Gerçeğe yakın olanlar bile yalan denizinde gömülü kalmıştı.

Darius Blackwood malikanenin kapılarından çıktığından beri, karısının hayaleti inanılmaz derecede aktifti ve neredeyse panik halindeydi. Dudaklarım hala şişmiş ve yanıyordu, kolyeden çıkan ve bana saldıran her neyse o şeytan gülünden dolayı. O kadar şişmişti ki en az bir saat boyunca neredeyse konuşamıyordum; neyse ki, Jasper ile akşam yemeğim ertesi geceydi ve o gece konuştuğum tek kişi kendimdi, odamı dolduran gıcırtilar ve patlamalar arasında her şeyin yolunda olduğunu kendime söylemeye çalışıyordum. Gülден gerçek bir zarar gelmemişti, sadece ondan uzak durdum. Hester'ın bana bir tür mesaj vermek için mi yoksa sadece hayal kırıklığıyla saldırmak için mi gönderdiğini anlayamadım.

Hester'ın o güzel ama hüzünlü ruhunu ilk gördüğümde, empati korkularımın çoğunu bastırmıştı. Ama şimdi ne düşüneceğimi bilmiyordum. İçten içe, şiddet yanlısı veya kötü niyetli olmadığına, sadece hayal kırıklığına uğramış ve çok istediği şeyleri iletebilme yeteneğinden yoksun olduğuna inanıyordum. Bir hayalet olmanın kurallarını veya neden bana söylemek istediğini madalyonda yazamadığını bilmiyordum, ama öbür dünyada işlerin bu kadar basit olmasına izin verilmiyordu sanki. Hester'ın davranışına dair cömert yorumuma rağmen, giderek daha çok korkmaya başlamıştım. Neredeyse her yalnız kaldığımda, zaten gergin olan sinirlerimi alt üst eden ürkütücü veya korkutucu bir şey oluyordu. Bazen o kadar ince bir şeydi ki, paranoyak olup olmadığını ve hayal mi kurduğumu tekrar merak ediyordum, ama bu düşünceler çok uzun sürmüyordu, çünkü çok daha az ince bir şey oluyor ve bana bunun geçerliliğini ve onun hayal kırıklığına uğramış varlığını doğruluyordu.

Uzun ve huzursuz bir gecenin ardından, Jasper'a onun bana görüldüğünü söylemeye karar vermiştim. Böylesine önemli bir gerçeği ondan saklamanın beni aldatici hissettirdiğini düşünüyordum ve doğrusu, bunu ondan saklamamın tek nedeni, Hester'ı öldürmüş olabileceğinden ve ona söylemenin beni ciddi tehlikeye atacağından korkmamdı. Evet, hâlâ onun katil olmadığına dair kesin bir kanıtım olmadığını biliyordum, ama böyle korkunç bir şey yapabilecek kapasitede olmadığını biliyordum... ya da en azından öyle olmasını gerçekten umuyordum. Eğer her şeyin bir yalan olduğunu öğrenirsem ne yapacağımı bilmiyordum. Hester'ın kocasının dönüşüyle tamamen çıldırmış halini göz önünde bulundurarak, Darius'un katil olduğuna inanıyordum, ancak yine de Jasper'ı malikanede bırakıp onu götürmemesinin mantıklı olmadığını düşünüyordum... Sanki Darius ondan korkuyordu, onu malikanede yalnız başına çürümeye bırakmış gibiydi.

Jasper'la bu akşam yemek yiyecektik ve gün ilerledikçe hem heyecanlanıp hem de geriliyordum. Akşam yemeğine gitmekten en az dört kez vazgeçmiştim ama şu an için dört gözle bekliyordum. İlk tanıştığımızda, aramızda bir kıvılcım hissetmiştim, ama o zamanlar bu meydan okumalar ve keskin şakalar yoluyla olmuştu—o, her zaman olmak istediğim Eliza'yı ortaya çıkarmıştı: cesur ve zeki. Konakta geçen her gün, koridorda ona rastlamayı ya da onun beni kış bahçesinde bulmasını umuyordum. Başlangıçta bundan biraz utanıyordum—burada bulunma sebebim bu değildi ve o kesinlikle iyi bir fikir değildi, ama elimde değildi. Genellikle mutfaktan bir şeyler alıp eve getirdiğim için bahçenin dışında



nadiren akşam yemeği yerdim, bu yüzden oturup akşam yemeğinde birileriyle birlikte olmak güzel geliyordu. Bu akşam daha fazlası olacak mıydı? Sonunda öpüşecek miydik? Bunu durdurmaya çalışmalı mıydım? Kesinlikle bana dokunmasına izin vermemeliydim.

Yaklaşan son teslim tarihlerim her geçen saat daha da ağırlaşıyor, ağrıyan omuzlarıma baskı yapıyordu. Bu nadir çoğaltmaların bazılarını Pinehurst'e geri getiremezsem, en azından yeni personellerini işten çıkarmadan (ki bu maalesef beni de içeriyordu) yeterli fon bulamayacaklardı. Jasper, Pinehurst'ün daha fazla bağış alması umuduyla yakındaki bir kasabanın tanınmış hayırseverlerinden bazılarını davet edecek kadar nazik davranmıştı. Yine de, tüm bunların omuzlarımda ezici, boğucu bir baskı oluşturduğunu hissediyordum. Bazen çoğaltmalar başarısız oluyordu; bunlar tutmazsa ne yapacağımı bilmiyordum.

İşin ironik yanı, her şey ceset çiçeğinin eline düşmüştü. Çiçeklenmenin daha erken gerçekleşeceği netleştikçe partinin tarihini öne almak zorunda kalmıştım. Cinsel organa benzeyen bu örnek, tek sağlam umut ışığımdı. Çiçeklenme sırasında ceset çiçeğinden çoğaltma yapamıyordum çünkü yumru, bitkinin yeraltındaki depolama organındaydı ve bu organın büyümesi ve olgunlaşması genellikle yıllar alıyordu. Çiçeklenme sırasında bitki üreme için çok fazla enerji harcıyordu, bu yüzden yumruyu bitkiye zarar vermeden çıkaramıyordum. Çiçeklenme döngüsünü tamamlayıp kurumaya başlayana kadar beklemek zorundaydım. İşte o zaman yumru, yeniden dikim ve çoğaltma için bitkinin geri kalanından dikkatlice ayrılabilirdi. Ceset çiçeğinin çiçeklenme döngüsünün nadir olması ve şanslıysanız ve mükemmel koşullara sahipseniz üç ila yedi yılda bir gerçekleşmesi nedeniyle sinirlerim gergindi.

Şimdi bile, o güzel bitkiye hayranlıkla bakarken, hem bir nimet hem de bir lanet gibi geliyordu; bu tek bitki, koca bir botanik bahçesini ve tüm çalışanlarını kurtarma gücüne sahipti ve hepsi bunu başarmam için bana güveniyordu. Diğer nadir bitkiler de çok yardımcı olacaktı, ancak hiçbirisi ceset çiçeği kadar nadir ve değerli değildi. İnsanlar, nadir, çürümüş et kokulu çiçeği görmek için her yerden akın edeceklerdi ve bu bize daha fazla ceset çiçeği üretme ve satma, böylece bahçelere daha da fazla para kazandırma gibi nadir bir fırsat verecekti.

"Oldukça fallik görünüyor, değil mi?" dedi Jasper arkamdan, neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Bunu sık sık yapıyor gibiydi. İri cüssesine rağmen,

bir hayalet gibi hareket edebiliyordu. Bu ürkütücüydü. Onu sadece istediği zaman görebiliyordunuz.

Beni nasıl korkuttuğunu görünce gözleri kocaman açıldı ve gülümsedi.

“Bunu bilerek yaptığını düşünmeye başlıyorum,” dedim sertçe, kalbimin hızla çarpmasını sakinleştirmeye çalışarak. Hester’ın yaramazlıkları ve Jasper’ın bir adamı vurmasını izlemek, Katya adamın sadece hafif yaralarla götürüldüğüne dair söz vermiş olsa bile, beni normalden daha gergin hale getirmişti. Canlı yeşil ceset çiçeğine baktım. “Birkaç hafta sonra nasıl görüneceğine bir bakın,” dedim. “Uzun yeşil orta kısım çiçek açana kadar büyümeye devam ediyor ve şu lahana benzeri yaprak? Açıldığında, yaklaşık yirmi dört saat, şanslıysak kırk sekiz saat süren o kocaman yeşil sivri ucun etrafında güzel, koyu mor bir iç kısım ortaya çıkaracak.”

Jasper, alışılmadık görünümlü bitkiyi inceledi. Hiçbir şey söylemedi, ama gözleri bana kaydı ve aklından taştan ve filtrelemeye çalıştığı sayısız uygunsuz cümleyi hayal edebiliyordum. Yeni onarılan banka yaslandı ve kollarını sırt dayanağına dayadı, sanki en sevdiği beyzbol takımını izleyecekmiş gibi rahat bir pozisyona geçti.

Arkadaşlığı için minnettar olsam da onun eğlencesi olmaktan rahatsız olarak güldüm. "Senin bir işin ya da yapacak bir şeyin yok mu?"

"Evet, ama iş sıkıcı ve senin kadar iyi görünmüyor. Bugün yeterince stres yaşadım, biraz eğlenceli bir şeyler yapmak istiyorum," dedi bana bakarken hafif bir gülümsemeyle.

Köşedeki yeni sürülmüş yatağı yeni dikmeyi bitirmiştım ve doğrusu, birinin ona bakmasından çok mutluydum; sanki ne zaman gelip işimi öveceğini biliyordu. Jasper'ın ben bilmeden ne sıklıkla beni izlediğini merak ettim. Bu düşünce midemin alt kısmında bir gerginliğe neden oldu, ama kötü anlamda değil. Bir kez olsun görülmek son derece sarhoş ediciydi.

"Yardım etmene memnuniyetle izin veririm," dedim alaycı bir şekilde, sürmem gereken bir sonraki son derece büyük yatağı işaret ederek.

“Akşam yemeğinden önce takım elbisemi kirletecek misin? Tamam, ama o zaman çıkarmam gerekecek,” diye takıldı. “Hâlâ sözümüz geçerli mi?” Sözlerindeki umutluluk kalbimi hızlandırdı. Bu gece özeldi, sanki bizim için belirleyici bir an olacaktı. “Dudağına ne oldu?” dedi aniden doğrulup ölümcül bir ifadeyle bakarak.

Kahretsin. "Ah, aptallık etmişim. Başiboş bir dikene çarpmışım." Gözlerim, kaçınmaya çalıştığım kaldırım taşlarının arasındaki çatlakta hâlâ

büyümekte olan minik şeytan gülüne kayarken yüzümü gözden kaçırdım.

"Yanlışıklıkla denk gelen bir diken mi?" dedi, sözlerimdeki şüpheyi gizlemeden.

Ne diyeceğimi düşünmeden önce banktan kalkıp önüme geldi. Dudaklarımı incelerken aniden bu kadar yakınlaşmasına şaşırdım ve nefesimi tuttum. Şişlik artık çok azdı ve diken batmasından kalan küçük yara da iyileşmişti.

"Önemli bir şey değil," dedim.

Bana bu kadar yaklaştığında, sanki vücuduma yıldırım çarpmış gibi hissettim ve tüm sinirlerim ona doğru uzanarak diken diken oldu. Ondan yayılan emredici bir koruma duygusu tenime yayıldı, beni sıcak ve karıncalanmış hissettirdi. Daha önce hiç kimse beni korumak istememişti ve Jasper'ın içindeki gerginlikten, bana zarar veren herkesi öldürmeye hazır olduğundan anlaşılıyordu. Göğsümde bir şeyler kıpırdandı.

Sıcak kahverengi gözleri beni süzdü. Eli tekrar yukarı kalktı, yüzümü avuçladı ve tüy gibi hafif bir dokunuşla ışığa doğru eğdi. Elinin sıcaklığı ve başparmağının hafifçe şişmiş alt dudağımın üzerinde gezinmesinin verdiği samimi hisle gözlerim kapandı. Bunu fark etmesine bile şaşırmıştım, ama şimdi bir gül değil de bir erkek olsaydı, boğazını kesecekmiş gibi hissettim.

"İyi misin Eliza?" Nefes nefese söylediği sözler tenimde ürperme izi bırakarak yankılandı.

Zihnim cevap veremeyecek kadar boştu. Aklımdan geçen tek şey, hafif kolonyasının ne kadar güzel koktuğu ve onun bana daha çok dokunmasını ne kadar çok istediğimdi. "Evet," diye fısıldadım başımı sallayarak.

Bir an için, sadece birbirimize baktık, gözlerimizdeki tüm duyguları okuduk. Dalgın dalgın elimi onun koluna doladım. Bu hareket, aramızda akan elektrik dalgalarını daha da yoğunlaştırdı. Birine karşı bu kadar yoğun bir fiziksel tepki hiç yaşamamıştım. Sinir bozucuydu. Sadece tenime bastırması bile kanın damarlarımda hızla akmasına ve bacaklarımın arasında şiddetli bir şekilde çarpmasına yetiyordu. Vücudumun bu kadar yoğun bir şekilde titremesi ve uğultusu utanç vericiydi. Bu, sadece sorun ve acıya yol açacak bir bedensel iksir gibiydi, ama artık karşı koyamıyordum. Sonunda bu kaşıntıyı gidermem, dudaklarının teninin nasıl hissettirdiğini, tadının nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu.

Beni nazikçe ve yumuşakça mı öpecekti? Kontrol dolu bir şekilde mi? Yoksa kıvılcımlar saçılır gibi bir güç patlaması mı olacaktı? İçimdeki en derin kısımlar artık utanılacak durumda değildi. Bunu hissetmem

gerekiyordu. Onu öpmek sadece sorunlara yol açacaktı, ama kafamdaki bu aptal ses bana yakında onu öpmezsem içimin havai fişek gibi patlayacağını söylüyordu.

Yüzü benimkine o kadar yaklaştı ki, dudaklarımızın birbirine değmesini sadece bir nefes ayırıyordu. Kolunu daha sıkı kavradım ve gözlerimi kapattım, içimden sessizce onu aramızdaki mesafeyi kapatmaya ve dudaklarını benimkine bastırmaya teşvik ettim.

Dudaklarımın üstünde onun ılık, hafif nane kokulu nefesini hissettim ve heyecanla kendimi hazırladım. O özlem, ayak parmaklarımı çaresiz bir ihtiyaçla kıvırdı. Dudakları aralandı ve ben gözlerimi kapattım. Mide zarlarımın arasında kelebekler uçuşuyordu.

Hiç beklemeden, kış bahçesinin kapıları ardına kadar açıldı. "Yaptı işte! O alçak herif hakkında uzaklaştırma kararı çıkarıldı!" diye bağırdı Sowerby bahçeye dalarken. Bitkilere dokunmasa da, yanlarından geçerken yemyeşil bitkiler sanki hışırdadı.

Jasper'dan uzaklaştım ve üçümüz de birbirimize şok olmuş bakışlar attık.

"Uzaklaştırma emri mi? Sana mı?" diye sordum Jasper'a, tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde. "Ne için? Sowerby ona vurduğu için mi?"

Sowerby acı dolu bir ifadeyle, "Mülk üzerinde," dedi. "Malikanede herhangi bir değişiklik yapılmasını yasaklıyor; bu, ek binada ve kış bahçesinde yapılacak herhangi bir değişikliği de içeriyor... Çok üzgünüm Eliza. Bunu yapacağından korkuyordum."

"Aman Tanrım..." diye mırıldandım.

"Kahretsin," diye homurdandı Jasper. "Burası benim evim. Eğer burayı bu kadar çok istiyorsa, gitmemeliydi."

Jasper'dan adeta öfke fişkırıldığını hissedebiliyordum.

Sowerby, onu sakinleştirmeye çalışırken, "Eminim ki bu sadece geçici bir durum olacak," diye ekledi, ancak kendisi de oldukça öfkeli görünüyordu.

"Ama ceset çiçeği—parti," diye kekeledim, birden panik atak geçirecekmişim gibi hissettim. "Anlamıyorsunuz, partiyi düzenlemem gerekiyor—ve çoğaltma işlemini de. Aman Tanrım. Daha çoğaltma işlemlerini bile yapmadım!" Başım dönüyordu ve midem bulanıyordu. Kusmak üzereydim.

"Onu da, onu da siktir et. Sera üzerindeki çalışmaları durduramazsın Eliza," dedi Jasper sesinde tehlikeli bir tonla. "Geri gelip tüm dünyamı alt

üst etmelerine izin vermeyeceğim. Buna izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim. Sana söz veriyorum Eliza, bahçeler üzerinde çalışmaya devam edersen hiçbir zarar görmeyeceksin veya yasal bir sonuçla karşılaşmayacaksın.”

“Durun bir dakika,” diye araya girdi Sowerby. “Bu kanun Jasper ve neler olup bittiğini daha fazla düşünmeniz gerekiyor. Yeni ek binadaki yasadışı silah deponuza dikkat çekmek gerçekten istiyor musunuz? Sadece sera tadilatı yapıldığını duyduğu için geri dönmesinin nedenini merak etmiyor musunuz? Hem de ceset çiçeği açmadan hemen önce?”

“Umurumda değil. Yerel polis gücünün yarısı zaten koleksiyonumu gördü ve hayran kaldı. Onlar benim sorunum değil. Sorun o ve onların nasıl insanlar olduğunu hepimizden daha iyi biliyorsun,” diye azarladı Jasper. “İkisi birbirinden ayrılmazdı. İkisi de diğeri için her şeyi yapardı. Çok fazla sevgi paylaştılar ama bana asla yeterli kalmadı. Bu malikaneyi tasarlarken kendilerini o kadar çok adadılar ki, muhtemelen şeytan tarafından ona bağlanmışlardır. Tasarladıkları gibi kalması için geri dönmeyeceklerini bir an bile düşündüysen, onları sandığım kadar iyi tanımıyorsun demektir.”

Jasper, kaldırım çatlağındaki küçük şeytan gülünün yanında söylenmeyi kesti ve ben nefesimi tuttum.

"Bunu sökmemi mi istiyorsun yoksa böyle mi kalacak?" diye sordu sert bir bakışla.

“Hayır—şey, bilmiyorum. Birden çıktı ama dikkatli ol. Dudağımı yaralayan o,” dedim onu endişeyle izlerken.

"Dudaklarını yerden nasıl aldı?" Kaşları çatıldı.

Omuz silktim, sonra o ağır bir adım atıp küçük tek gülü ezdiğinde, ayağını yere bastırıp gri taş döşemenin üzerinde kıpkırmızı bir leke bırakana kadar sertçe nefesimi içime çektim; taş döşeme sanki kanla lekelenmiş gibi görünüyordu. Boğazımın arkasında nefesimi tuttum, Hester'ın hayaletinin intikam almasını beklemekten kendimi alamadım. Öfkeli bir hayalet yerine, bir esinti esti ve bahçedeki yeşil yapraklar, bir konserdeki kükreyen kalabalık gibi hışırdadı ve titredi.

Üçümüz birbirimize baktık ve ikisinin de o garip esintiyi fark ettiğini görünce rahatlardım.

Jasper, Viktorya dönemi esintili cam kaplamaya bakarken, "Pencerelerin hepsinin tamir edildiğini sanıyordum," dedi.

Sowerby, boğazını temizlemeden önce huzursuz bir şekilde "Öyleydiler," diye mırıldandı.

"Yani, çalışmaya devam etmeli miyim?" diye sordum, başımda oluşan yeni bir baş ağrısının yarattığı baskıyı hissederek. Baş ağrıları artık neredeyse her gün oluyordu.

"Hayır," diye açıkladı Sowerby.

"Evet," diye tersledi Jasper. "Ama bu akşam değil. Lütfen akşam yemeğimizin hâlâ geçerli olduğunu söyleyin. İkimiz de biraz şaraba ve her şeyden birkaç saat uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyoruz."

Kabul ettim, Jasper'la akşam yemeğini ve bahçeden biraz uzaklaşmayı dört gözle bekliyordum.

Sowerby, Leah'ya şarap mahzenini kurmasında yardım etmek için ayrıldı, ben de temizlenmek için ayrıldım.

Katya ve Leah'ın iş yemeği için getirdiği siyah elbiselerden birini serdim. Eve döndüğümde o kadınları çok özleyeceğimi biliyordum. Daha açık olan elbiseyi denemeye bile kalkışmadan, daha profesyonel olanı seçtim.

Aslında o kadar da edepsiz değildi belki, ama bol ve salaş kıyafetler giymeye o kadar alışmışım ki, hırka veya kollu bir şey giymemek biraz skandal gibi geliyordu. Ama bu gece farklıydı; çalışmıyordum ve odamda yalnız başıma oturup sanat paylaşımlarına bakmıyordum. Belki bu gece daha açık bir elbise giyerdim.

Jasper ile aramdaki sürekli iniş çıkışlı gerilimden yorulmaya başlamışım. Eğer aramızda fiziksel bir bağdan başka sunabileceğimiz hiçbir şey yoksa, ayrılmadan önce en azından bunu bilmek istiyordum, yoksa merak içinde kalacaktım. Ceset çiçeği, parti veya Hester ile ne olursa olsun, Blackwood Malikanesi'nden ayrıldıktan sonra bile, karşılık görmesem bile, Jasper'ı çok uzun süre düşüneceğimi biliyordum. Bu gece, ayrıldıktan sonra gerçekten arkadaş olup olamayacağımızı kesinleştirecekti, ama dürüst olmak gerekirse, bu sözleri düşünürken bile midem bulandı. Daha fazlasını istiyordum, ama gerçekçi değildi. O, özel jetiyle dünyayı gezen bir milyonerdi ve ben de yağmur yağdığında yatağında kitap okumayı ve başka biriymiş gibi davranmayı seven bir botanikçiydim—sadece arkadaş olarak bile, o ve ben çok farklıydık.

Aramızdaki durumdan memnun olmalıydım ve daha fazlasını istememeliydim. Ona ya da herhangi birine daha fazlasını verebilecek kapasitede miydim ki? Yalnız olduğumu söylediğimde, gerçekten de yalnızdım. Utanç verici bir şekilde, son ilişkim on altı yaşındayken olmuştu ve onunla eve gittiğimde hemen bitmişti. Annem o saat boyunca o kadar

kötü davranmıştı ki, o gitmeden önce benden ayrılmıştı. Kalbim kırılmıştı ve annem sadece kötülerini elemek için ona teşekkür etmem gerektiğini söyleyebilmişti. Bu, istediğim bir şey için gerçekten ısrar ettiğim son zamandı. O noktadan itibaren, onun istediği çılgın, absürt şeyleri yaptım, hiçbir karşı çıkma, hiçbir direnç göstermedim. Kendi sözümü hiç söylemeden, onunla birlikte hareket etmek benim için daha kolaydı. Kendi yöntemimle, tüm bunları kendime yaptım.

En azından Blackwood Manor ortaya çıkana kadar. Bir gün orada bulunan nadir bitkilerden oluşan gizli hayvanat bahçesinin etrafındaki efsaneyi ve gizemi öğrendiğimde, aklımdan çıkaramadım; beni tamamen ele geçirdi. Pinehurst Botanik Bahçeleri her zaman görkemli ve güzel bir yerdi, ancak Pinehurst'ü kurtarma ihtimalinden daha önemlisi, onun erişiminden uzakta, kendi başıma heyecan verici bir şey yapma fikriydi.

Tam da beklediğim gibi telefonum çaldı ve ekranda kalın harflerle onun adı belirdi. Elbiseyi yatağımın köşesinden alıp oturdum.

"Hey," dedim, umursamaz ses tonumun ondan gelebilecek sert sözleri engelleyeceğini umarak.

"Aman Tanrım, Eliza. Hala orada mısın? Malikanede mi? Oradan hemen uzaklaşmalısın; adımız zaten tüm gazetelerde çıktı. Bu tür şeylere bulaşmamalısın; gazetelerde hayvan ve bitki örtüsünü kurtarmaya yardım ettiğin için yer almalısın, kitle silahı satıcısıyla yattığın için değil. İş için bir şeyi bitiriyorum, sonra seni almaya geleceğim. İyi olur—oraya giderken kullandığım tüm emisyonlar—"

"Anne." Sözünü kesmeye çalıştım. Her seferinde olduğu gibi, o tanıdık adrenalin dalgası vücudumu sardı. Vücudum bir kavgaya hazırlanıyordu, ama zihnim sonunda onu bastıracak, kimseyi rahatsız etmeyecek şekilde gizli tutacaktı.

"Eliza Nicole Arnold, bana annelik yapma. Ne tür toprak kullanıyorsun? Güvenli listemizde mi? Dairende kırmızı listede olan her şeyi gördüm. Cezalandırılmak zorundasın Eliza. Toprak Ana'ya bunu yapıp da cezalandırılmamayı bekleyemezsin."

Sözleri tenimde minik bıçaklar gibi gezindi. Yüzüme kan hücum ettiğini, yanaklarımın kızarıp lekелendiğini hissedebiliyordum. "Malikanede üç ay kaldıktan sonra hiç izin alamayacağım. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama aslında o kadar da büyük bir sorun değil anne. İnsanlar sürekli plastik kullanıyor; benim de o kadar kötü bir durumum olmadı."

Yatağımın kenarına oturmuş, elimde seksi siyah elbisemle, nasıl bu kadar sakın kalabildiğime şaşıyordum.

Söylememem gereken şey buydu. Söylemeden önce biliyordum, ama yine de söylemiştim. Sanki beni uyaran, ne zaman susmam ve konuşmayı bırakmam gerektiğini söyleyen mekanizma bozulmuştu.

“Tam da senin bensiz orada kalmandan korktuğum şey buydu. Baban ve ben sana güveniyoruz, Eliza. Biz gittikten sonra bu gezegene kim bakacak? Nankör çocuk. Neyse ki babamla benim yanıma geri dönüyorsun. Kulübede beş gün geçireceksin.”

Vücudum istemsizce sarsıldı. Safra yukarı doğru yükseldi, sonra da yuttum.

“Hayır anne, kulübeye gitmeme gerek yok. Ben yetişkinim; artık buna ihtiyacımız yok.” Kemiklerime kadar bir ürperti çöktü ve bir an titredim.

Annemin ve babamın ormanlık arazisinin arka tarafında, kulübeye benzeyen bir yapı vardı. Küçük ve tamamen ormanımızdan topladığımız ağaçlardan yapılmıştı; çivi veya insan yapımı hiçbir malzeme kullanılmamıştı ve sadece tek bir amaç için kullanılıyordu. Özellikle unutkan olduğumda veya bir konuda kötü bir karar verdiğimde, doğayla yeniden bağlantı kurmayı öğrenmek için kulübeye gitmek zorundaydım. Babam da ara sıra giderdi, kız kardeşim de, taşınana kadar.

Zifiri karanlıkta, yapacak hiçbir şeyimiz ve konuşacak kimsemiz olmadan tek başımıza oturuyorduk. Az miktarda su içebiliyorduk ve o da bize küçük bir vegan akşam yemeği getiriyordu; genellikle sadece bir konserve fasulye veya bir kase pirinç, ama gün boyunca yiyebileceğimiz tek şey buydu. Tuvalet gitmek için dışarı çıkmamıza izin verilmiyordu, çünkü bu dersin bir parçasıydı. Küçük bir çocukken korkunçtu, yetişkin olarak ise biraz daha az. Oraya uzun zamandır girmemiştim ve elimden geldiğince bir daha asla girmeyecektim.

"Kış bahçesinde ne tür toprak kullanıyordum?" diye sordum, en iyi yanıtları, yani beni güvende tutacak yanıtları hesaplamaya çalışırken kaşlarım neredeyse acı verecek şekilde çatılmıştı. Bilmek istediği onca şey arasında...

“Evet, Eliza! Ne hakkında konuştuğumu sanıyorsun? Bazen, bu kadar zeki bir kız için çok aptal olabiliyorsun. Sentetik gübreli olanını kullanıyorsun, değil mi? Öyle, değil mi? Oraya gidip de turba yosunu kullandığını görürsem, çıldıracağım Eliza. Ciddi söylüyorum.”



“Ben—ben iyi toprak kullanıyorum,” diye mırıldandım. Öfkem çoktan saklanabileceği tanıdık bir yere çekilmişti ve yatıştırıcı, kolay yönetilebilir Eliza ipleri eline almış, konuşmayı güvenli bir yere yönlendirmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Son bir aydır onunla görüşmedikten sonra bana böyle konuşması farklı hissettirmişti.

Bir süredir hissetmediği bir etkiyi, nedense, şimdi daha da şiddetli hissetti.

“Turba bataklıkları, yaban hayatı için eşsiz yaşam alanları sağlayan hassas ekosistemlerdir. Biliyorsunuz, turba çıkarımı yaşam alanlarını yok ediyor ve biyolojik çeşitliliği bozuyor. Bunu kendi başınıza mı istiyorsunuz? Size inanmıyorum; kendinizden başka hiçbir şeyi umursamadınız. Bana o torbaların fotoğrafını gönderin – ve onları geri dönüştürdüğünüzden emin olun,” diye çıkıştı, sesi beni bir santim boyuna kadar küçülttü.

“Evet, biliyorum anne. Bana söylemiştin,” dedim, yumuşak sesimi sanki bedenimin dışından duyuyormuş gibi.

Telefonu açtığıma pişman oldum. Keşke balkonumdan bu kadar korkmasaydım da onu büyük taş korkuluğun üzerinden fırlatıp bir daha asla göremeseydim. “Beni almaya gelmenize gerek yok; arabam var. Her şey yolunda ve hâlâ yapacak çok işim var. Ayrıca, zaten eve dönecek bir dairem de yok.” Hemen irkildim, yumruklarımı sıktım, son sözlerimi söylemediğime pişman oldum. Dilim, küçük bir bağımsızlık tadıyla gevşemişti, korkarım ki bunu daha sonra bastırmak zor ve acı verici olacaktı.

“Bunun için bana teşekkür etmelisin! Tanrıya şükür ki evine hiç kimse gelmiyor ve babanın ve benim hayat boyu süren emeğimizi mahvederken kendini zehirliyorsun. Palmiye yağı, Eliza, kahrolası palmiye yağı. Bizden öğrendiklerini unuttun mu? Bana kıyafetlerinin hepsinin sürdürülebilir kaynaklardan elde edildiğini söylemiştin. Bu, yalancı kız kardeşinden bekleyeceğim bir hareket olurdu, senden değil. Bazen, ikinizin de nasıl olduğunu bildiğim için keşke ikiniz de hiç doğmasaydı diyorum. Günlerimi seni bir bebekmiş gibi takip ederek geçirmek zorunda kalmasaydım çok daha mutlu olurum. Tanrı aşkına, Eliza, sen yetişkin bir kadınsın. Ona göre davran.”

Gözlerimde bir sıcaklık belirdi, gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı.

Evet, bu sözler uzun zamandır duymadığım sertlikte, içimde farklı yerlere dokundu. Blackwood Malikanesi'ndeki kalışım boyunca, hayata

karşı hissizliğim bir şekilde azalmıştı. Öyle ki, artık zırhsız ve yumuşak hissediyordum. Onun darbeleri daha sert, daha acı vericiydi.

Bir şeyler değişmeliydi. Artık bunu yapamazdım. İnsanlara, özellikle de sevdiklerime böyle davranmak normal değildi. Kafamda uyarı zilleri çalmasına rağmen öfkelen dim.

“Ben bebek değilim. Yirmi beş yaşında bir kadını m. Neden böyle şeyler söylüyorsun? Keşke beni hiç doğurmasaydın diyorsun? Bu gerçekten canımı acıtıyor, anne.” Sesim, konuşmanın verdiği alışılmadık duyguyla çatladı.

“Kötü bir anne olduğum ve seni önemsemediğim için özür dilerim. Tanrı korusun, bana ne kadar acı verdiğini söylemeyeyim Eliza. Duygularımın olamayacağını unuttum. Her şey seninle ilgili,” diye çıkıştı.

“Gitmem lazım anne,” dedim, bacaklarım titrerken kendimi tutmaya çalışarak. Telefonu kapatmam gerekiyordu, yoksa ne kadar berbat biri olduğum hakkındaki söylenmelerine iyice dalacaktı. Şu an buna hazır değildim.

“Şimdi seni almaya geliyorum. Babamla benim yanıma geri döneceksin, böylece seni gözetebilirim. Üçümüzün de Kongo Havzası'na bir geziye daha ihtiyacı var. Palmiye yağı ve alüminyum kutular kullandığınızda ne yaptığınızı hatırlamanız gerekiyor. Birkaç gün hiçbir şey yemeden geçirmek, Toprak Ana'ya ne kadar şükretmeniz gerektiğini hatırlatacak,” diye mırıldandı. Bir araba kapısının kapandığını duydum.

Gözlerim kapandı, göz kapaklarımın arkasında baş döndürücü parıltılar dans ediyordu. Buraya gelemezdi. Gelseydi, onunla birlikte giderdim. “Gitmiyorum, lütfen buraya gelmek için boşuna zaman kaybetme.” Sesim öfke ve üzüntüyle titriyordu.

Acımasız bir kahkaha attı. “Kendini kim sanıyorsun? Gerekirse yukarı çıkıp seni o evden söküp atarım. Seni ben doğurdum. Bana hayır diyemezsin. Bu iş böyle yürümez.”

Kendime kapandım. Büyürken, bu benim ve kız kardeşim için en önemli kuraldı. Doğduğumuz andan itibaren, her şeyden önce, beynimize kazınmıştı. Yaşamımın ve nefesimin temeli buydu. Ona asla, asla hayır dememize izin verilmezdi.

Lucy ile konuşup konuşmadığını sormak istedim ama asi kız kardeşimi gündeme getirmek için akla gelebilecek en kötü zamandı ve zaten çok sık konuşmuyorlardı. Sormamış olsam da bir şey kaybetmezdim.

"Gitmem gereken bir akşam yemeği var. Sonra görüşürüz," dedim, kibar ve saygılı bir ses tonuyla.

"Akşam yemeği mi? Kiminle? Blackwood'la mı? Harika, o zaman sırada sen öldürüleceksin, öyle mi?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Dilim tutuldu. O da tıpkı onu gerçekten tanımayan diğer herkes gibiydi.

"Jasper kimseyi öldürmedi. Ne olduğunu bile bilmiyorsunuz—" diye açıklamaya çalıştım.

"Bu kadar aptal olma. Ben bu şehirde senden daha uzun süredir yaşıyorum. O adam annesini öldürdü ve babası da muhtemelen onunla birlikteydi. Röportajlarını izledim; anlıyorum; şeytan kadar yakışıklı, ama sence Ted Bundy çekici biri değil miydi? Kurbanlarının kendilerine nasıl güvendiklerini sanıyorsun? Aptal kız."

"Güle güle anne, gitmem gerekiyor," dedim ve onun bağırışları arasında telefonu kapattım.

Eğilip başımı yatağın kenarına yaslarken gözyaşlarım yere damlıyordu. Neden onun elinden kurtulmaya çalıştığımı bilmiyordum; imkansızdı; kadın durmuyordu. Acımasızdı.

Titreyen ellerimle elbiseyi yatağın üzerine fırlattım ve içgüdüsel olarak komodinin üzerindeki kolyeye uzanırken gözlerimi sildim.

Ne kadar saçma olsa da, özellikle şu anki kaotik haliyle, Hester bana kendi annemden daha çok anne gibi geliyordu. Ondan korktuğum anlarda bile, Hester'ın sırf incinmemi istediği için beni kasten inciteceğini hiç düşünmemiştim. İncittiği zaman bile, henüz anlayamadığım bir şeyi bana anlatmaya çalıştığını biliyordum. Belki de hayal görüyordum ya da aptaldım, ama Chanel No. 5'in kalıcı kokusunu bile garip bir şekilde rahatlatıcı bulmaya başlamıştım. Hester tüm hayatı boyunca -hatta ölümünde bile- bana güveniyordu ve bu benim için bir anlam ifade ediyordu. Kış bahçesinde veya koridorlarda benimle oyalandığında kendimi desteklenmiş hissediyordum. Annem bana kendi akşam yemeği seçimlerimi yapacak kadar bile güvenmiyordu.

Altın kolyeyi avucumda tuttum ve açmaya hazırlanırken, içinden fırlayıp beni ısırabilecek her neyse ona karşı kendimi hazırladım; dürüst olmak gerekirse, o anda bunu memnuniyetle karşıladım. Tıkladım ve sıcak altın açıldı, içindeki küçük aynada gözyaşlarıyla ıslanmış kendi yüzüm bana bakıyordu.

Bir hareketlilik vardı. Aynanın yüzeyine, güzel ve özenli bir el yazısıyla küçük bir yazı kazınmıştı.

*Değeriniz onun sözlerinde değil.*

Hıçkırıklarım boğazıma takıldı, kolyeyi hızla kapattım ve oval kolyeyi şifonyerin üzerine sertçe fırlattım; zincir elimden kayıp yıpranmış ahşabın üzerine düştü. Ona yardım etmek için bir ipucu bile vermemiştim; sadece benim için orada olmak için tüm enerjisini harcamıştı. Bu iyiliğe katlanamadım. Bunu hak etmiyordum.

Hester'ın düşünceli sözleri içime işledi, en derin zaafıma dokundu ve annemin yeni açtığı yaraların bazılarını dağladı.

Bu kadarı da fazlaydı. Taşıdığım her şey yıkılmaya başladı. Bastırdığım tüm hayal kırıklığı, öfke ve üzüntü geri döndü, derimin altında binlerce arı gibi vızıldayarak sokmaya hazır bekliyordu. Daha önce hiç bu kadar öfkeli olmamıştım ve bunu yönlendirecek bir yer bulamıyordum. Yüksek sesle nefes nefese kalmamın sesi odanın sessizliğinde yankılanırken vücudum titriyordu. Aşırı nefes alıp veriyordum ve ne kadar öfkeli olsam da, kuru ve bulanık gözlerimden akan gözyaşlarını durduramıyordum, bu da beni daha da öfkeliendiriyordu.

Bu halde Jasper'la akşam yemeğine çıkmamın imkanı yoktu.

Öfkeyle, yerde duran plastik çamaşır sepetimi karıştırıp beyaz pamuklu bir atlet ve bir şort buldum. Bornozumu çıkarıp pijamalarımı giyerken hayal kırıklığı beni sarmıştı. Akşam yemeğini çok istemiştim ama şimdi yapamıyordum. Jasper'la her şey o kadar kolay akıyordu ki, onun yanında kendimi tutamıyordum ve şu anda, zar zor bastırdığım öfkeyle dolup taşmıştım, muhtemelen tüm zaman boyunca ağlayacaktım.

Telefonumu alıp Jasper'a mesaj attım, özür diledim ve bir şeyin çıktığını söyledim.

Beş dakika bile geçmeden kapıma şiddetli bir şekilde vuruldu. Kendimi hazırladım ve annemin sesini duyacağımı fark ettim. Öfkeyle bir aşağı bir yukarı yürümeyi bırakıp kapıya koştum ve aralıktan bakmaya çalıştım. O olamazdı; o kadar çabuk gelmiş olamazdı, ama yine de panikledim.

“Eliza, içeri al beni. İyi misin? Ne oldu?” diye seslendi Jasper, tekrar şiddetle vurarak. Her vuruş duvarları salladı, asılı duran eski tabloların titremesine neden oldu.

Gözlerimi devirdim. Onunla başa çıkacak kadar kendimi toparlayacak enerjim yoktu. “İyiyim. Yarın görüşürüz.” Sesim alçak ve şaşırtıcı bir şekilde biraz tehditkardı. Elimde değildi. Onunla ilgili şeyleri gizlemek imkansızdı.

“Ne oldu? Annen mi?” diye daha nazik bir şekilde sordu.

Gözlerimi tekrar devirdim ve kıyafetime baktım. Kumaşın altından meme uçlarımın rengi görünüyordu. Çok yıpranmış ve kirliydi. Kapıyı açıp başımı dışarı uzattım, vücudumu ise arkasında sakladım. Ondan kurtulmam gerekiyordu ki kıvrılıp ağlayabileyim.

“Hiçbir şey olmadı. İyiyim,” diye homurdandım ona. Tabii ki, siyah takım elbise pantolonu ve bronz tenine karşı kahverengi saçlarını ve gözlerini daha da belirginleştiren, ütülü, koyu avcı yeşili bir gömlek giymişti. Nedense, kapımın önünde böylesine çekici görünmesi beni daha da sinirlendirdi. Ona dik dik baktım ve kapıyı yüzüne kapatmak için hareket ettim.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, ardından kapıyı kolayca iterek açtı ve o kadar hızlı içeri girdi ki, tekrar ittiğimde kapıyı arkasından hızla kapattım.

“İyi değilsin. Ne oluyor?” Gözleri vücudumu didik didik aradı, ipuçları bulmaya çalıştı. Hiçbir şey bulamayınca, tekrar gözlerime döndü, bilgi toplarken ve ne olduğunu anlamaya çalışırken kaotik bir şekilde gözlerim dans ediyordu.

“Elbette, buyurun içeri.” Elimle dramatik bir şekilde işaret ettim. “Zaten hiçbir şeye karışacak bir şeyim yok,” diye tersledim. Ona kızgın değildim. “Aaagh!” diye homurdandım. “Özür dilerim. Sadece kızgın ve üzgünüm, eğer kalırsan, öfkemizi senden çıkaracağım. Şu an akşam yemeği yiyemem.”

Bir dakika daha sessizce beni süzdü, sanki gidip gitmemeye karar veriyormuş gibi. İçini çekti ve duruşunu düzeltti.

"Bir şeyi vurmak veya bıçaklamak mı istiyorsunuz? Sizi içeriye alacağım," diye nazıkçe sordu.

“Hayır,” diye tersledim. Gizli silah deposunu görmeyi reddettiğime inanamıyordum, ama dürüst olmak gerekirse Katya geçen gün orayı görmüş ve düşündüğümüzden çok daha sıkıcı olduğunu söylemişti – silahlarla dolu bir oda. Şaşırtıcı değil mi?

"Pekala," dedi ve yatağımın kenarına kaskatı bir şekilde oturdu.

"Peki, ne oldu?" diye neredeyse bağırdım. Onu yatağında bulundurmak, yalnız ve üzgün beynimi herhangi bir akıllıca oyalama yöntemine yönlendirmiyordu.

Gözleri vücudumu taradı, belirginleşmiş meme uçlarıma takıldı ve sonra gözlerime odaklandı. "Bunu benden çıkarabilirsin. Hazırım. Elinden gelenin en iyisini yap—fiziksel mi yoksa zihinsel mi?" diye sordu, ayağa kalkıp

zarifçe ceketini çıkardıktan sonra gömleğinin kollarını kıvırdı. Bu hareketle iri kolları dar gömleğin içinde dalgalandı.

Topuklarımın üzerine geri oturdum ve bir anlığına donakalmış bir şekilde bakakaldım. "Bana vurmana izin mi vereceksin?"

"Eğer bu seni rahatlatacaksa, yine de benimle konuşup olanları anlatmanı tercih ederim," dedi.

"Sana vurmayacağım; çok sinirliyim, kırgınım ve öfkeliyim, ve kahretsin Jasper, seninle bu konuya girmek istemiyorum. Anlamazsın, kimse anlamaz, herkes benim aşırı korunaklı bir bebek olduğumu düşünüyor," diye bağırdım.

Çenesi kasıldı. "Annen... Şimdi ne yaptı seni, çevre için gübre yapmak üzere mi sattı? Tamam, tamam," dedi ona dik dik baktığımda.

"Anlamıyorum. Onunla seninle konuştuğum gibi neden konuşamıyorum anlamıyorum. Her denediğimde ağlayarak bitiriyorum. Of!" diye homurdandım ve bacaklarımdaki öfke hissini atmak için odada volta atmaya devam ettim. "O kadar öfkeliyim ki, sanki patlayacakmışım gibi hissediyorum."

"Balkona çık," dedi yanına doğru yürürken ve küçük Viktorya tarzı kanepenin çift kanatlı kapıları engellediği yerden kenara itmeye başladı.

Bu herif ne yapıyordu böyle? "Balkona çıkmayacağım," dedim başımı sallayarak ve geriye doğru adım atarak.

"Seni uçurumdan aşağı iteceğimden mi korkuyorsun?" diye sordu alaycı bir şekilde, ancak özenle seçtiği kelimeler kırılğanlığının bir izini gizleyemedi.

Gözlerimiz uzun bir süre birbirine kenetlendi. Aslında benden korkup korkmadığımı öğrenmek istiyordu ve bunu sorma şekli buydu.

"Hayır. Sana güveniyorum," dedim sonunda; bu hem kendim için hem de onun için bir aydınlanmaydı.

Gözlerinde bir rahatlama belirtisi belirdi ve aşırı özgüvenli kötü çocuk geri dönmüştü. "Şimdi, neden böyle bir şey yaptın?" Sesi alçak ve boğuktu. Yavaşça bana doğru yürüdü ve tam önümde durdu.

Bir dakika daha, yatak odamın sessizliğinde, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş halde kaldık. Sanki etrafımızda ateş çıtırdayarak yanıyormuş gibi hissettim.

"Sana neden güvendiğimi bilmiyorum ama güveniyorum," diye çıkıştım. "Korkunç şeyler yapabileceğini düşünüyorum ama bana zarar vereceğini sanmıyorum."

“Öyleyse benimle balkona gel. Korkularından biriyle birlikte yüzleşelim. Biraz adrenalin atalım. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum, Eliza,” dedi, uzanıp titreyen elimi nazikçe eliyle kavradı.

Acaba gerçekten bunu mu düşünüyordum? Öfkem içinde bu fikir garip bir şekilde daha cazip geliyordu. "Tamam," dedim endişeyle, beni kapılara doğru yönlendirmesini beklerken.

O hareketsiz kalınca, ona sessizce soru sorarcasına baktım.

"Bana bakma. Sıra sende. Kontrol sende," dedi kendinden emin bir tonla ama güven veren gözlerle.

Elimi sıktı ve çeyrek saniyeliğine, her şeyi yapabileceğim ve onun beni yakalamak için orada olacağı hissine kapıldım.

Cesaretlenerek balkon kapısına doğru birkaç adım attım, ancak özgüvenim sarsıldı ve dizlerim titremeye başladı. Hemen arkamı döndüm, elini bırakmaya çalıştım ama o bırakmayı reddetti.

“Yapamam. Anlamıyorsunuz,” diye kekeledim, ne kadar mızımızlandığımdan nefret ederek. Korkum sinirlerimi ele geçirmişti, üzgün olmamın kanatlarım çıktığı ve birdenbire korkusuz olduğum anlamına gelmediğini hatırlatıyordu.

“Yapabilirsin. Anlamayan sensin Eliza. Acele etme; benim hiç acelem yok.”

Bana bir adım daha yaklaştı ve ellerini belime koyarak beni döndürdü, ta ki balkon kapıları tam önüme gelene kadar. Gözlerimi sıkıca kapattım ve belimde hâlâ sıkı ve sabit duran ellerini tuttum.

Bunu neden düşünüyordum ki? Bu bana kalp krizi geçirmekten başka bir şey getirmeyecekti. O balkona çıkarsam düşeceğimi biliyordum. Hissedebiliyordum. Aptal olup kaderi böyle kışkırtmayacaktım.

“Jasper, şaka yapmıyorum; şu an gözlerimi bile açamıyorum; kusacağım.” Kiminle konuştuğumu fark edince paniğe kapıldım. Hiçbir şeyden korkmuyordu. Ciddi ciddi bunu yapmam için ısrar edecekti çünkü ona göre bu aptalcaydı, geçerli bir korku değildi. Eğer dışarı çıkarsam, kaderin zaten düşeceğimi kararlaştırdığını bilmiyordu.

Alçak, nefes nefese sesi birdenbire ensemi ve kulağımı tırmaladı. "Kusmayacaksın," diye fısıldadı yavaşça. "Bütün gece burada böyle kalabiliriz. Hazır olduğunda gözlerini aç."

Arkamdan gelen bedeninin yarattığı karıncalanma hissiyle korkum bir anlığına gizlendi ve fısıltısı tenimde yankılanmaya devam etti.

“Jasper...” diye yalvarırcasına fısıldadım.

Göğsünden gelen, hoşnut edici, alçak bir ses duydum. Acaba ben mi ona karşı koymuştum, yoksa o mu bana yaklaşmıştı?

Gözlerim açıldı ve geri çekilmeye çalıştım. Kapının camından aşağıda, gökyüzünden ve çok çok aşağıda birbirine kümelenmiş minik evlerden başka hiçbir şey yoktu. Daha önce hiç bu kadar yüksekte bir şey görmemiştim.

Jaspers'ın koruyucu bedeninin rahatlatıcı baskısı ve hâlâ sistemimde dolaşan hayal kırıklığı dolu adrenalın dalgasıyla, kendimi hiç olmadığı kadar cesur hissettim.

Kontrolüm dışında olan o kadar çok şey vardı ki, bir anda balkon veya çıkıntı yüksekliği gibi pasif ve önemsiz bir şeyden korkmamam gerektiği hissine kapıldım.

Ama ne kadar çok yapmak istesem de ve Jasper'a ne kadar güvensen de korkuyordum.

Titreyen elimle yanağımdaki gözyaşı izlerini sildim ve altın renkli kapı kolunu buldum. Aşağı doğru itmeye çalıştım ama kolum o kadar çok titriyordu ki hareket ettiremedim.

"Yaprak gibi titriyorsun," diye fısıldadı boynumun kıvrımına, bu his gözlerimin tekrar kapanmasına neden oldu.

Eli belimden ayrılıp ensemdaki dağılmış bir tutam saçı geriye doğru itti. Parmak uçlarının tenime değmesi ve keskinleşmiş duyularım neredeyse coşku verici bir his uyandırdı ve kendimi birçok nedenden dolayı ağır ağır nefes alırken buldum.

"Acele etmeyin. Hazır olduğunuzda manzara orada olacak. Sonsuza kadar böyle kalabiliriz."

Bir süre öyle kaldık. Arkamda Jasper'ın yakınlığı, bana olan varlığı ve varlığını hatırlatmasıyla, camın arkasındaki korunaklı manzarayı neredeyse keyifle izleyebiliyordum.

Bu his azalmaya başlayıp annemle ilgili düşünceler geri döndüğünde, birden daha fazlasını istedim. Onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Kapının kolunu çevirip açtım.

Odaya giren serin Kasım rüzgarı saçlarımı yüzümden geriye, Jasper'ın göğsüne doğru savururken, korku dalgası anlık cesaretimi söndürdü.

Bu kadarı fazla gelmişti. Geriye dönüp uzaklaşmaya çalıştım ama Jasper'ın iri, kaslı vücudu beni engelledi. Başka bir şey yapamayacak kadar korktuğum için göğsüne sokuldum.



Birkaç saniye sonra elleri çenemi kavradı ve yüzümü ona bakacak şekilde yukarı kaldırdı. "Bana, annene ya da kimseye ihtiyacın yok Eliza. Her zaman ipleri elinde tutan sensin. Sandığından daha güçlüsün ve her şeyi başarabilirsin. Manzarayı düşün. Buna değecek."

"Böyle bir şeyi resmetmeyi, kalıcı bir şekilde ölümsüzleştirmeyi hep istemiştim, böylece evimin rahatlığında istediğim zaman ona bakabilir ve korkmazdım." Göğsüne doğru hafif bir kahkaha attım. "Ama fark ettim ki, resmetmek için ona bakmak gerekiyor ve titreyen ellerle resim yapmak imkansız." Gergin, dağınık sözlerim, tekrar gözlerine baktığımda anlamsızlaştı.

Bana sanki gerçekten de dünyadaki her şeyi yapabileceğim gibi baktı ve gözlerim onun gözlerine kilitlenmişken, birkaç anlığına ona inandım.

Parmak uçlarım ensesini buldu. Gözlerim dudaklarından başka bir yerde değildi. Başka hiçbir şey düşünemiyordum. Dudaklarını benimkine değdirme ihtiyacı birdenbire dayanılmaz hale gelmişti. Başını yavaşça indirdi ama dudaklarımın hemen önünde durdu.

Sıra bendeydi. O ise kontrolün bende olduğunu hatırlatmanın bir yoluydu.

Dudaklarım onun dudaklarıyla buluşup nazikçe birbirine değdiği her anın tadını çıkarabilmek için kendimi yavaş hareket etmeye zorladım.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda, sanki dünya yok olmaya başladı. Gerilimimizin kıvılcımlarından bir alev tutuşmuştu ve şimdi bedenim o alevin sıcaklığıyla yanıp kül olacaktı.

O kendini kontrol altında tutuyordu ve bunu hissedebiliyordum—beni öpüyordu ama kendini dizginliyor, benim yönlendirmeme izin veriyordu. Birkaç dakika boyunca tatlı ve nazikti, sanki dudaklarımızla birbirimize masallar anlatıyorduk, ama kısa süre sonra daha fazlasını istedim. İhtiyaç duyan ellerim göğsünde gezindi, gömleğinin altındaki çıkıntıları ve sertliği hissettim. Sanki ateşe benzin dökülmüş gibiydi.

Gömleğinin yakasını kavrayıp onu kendime doğru çektim, daha fazlasını istedim ama o zaten olabildiğince yaklaşmıştı.

"Yavaşla sevgilim," diye fısıldadı ağzıma, sonra beni olabildiğince sıkıca kendine doğru çekerek döndürdü. Boynumun yanını öptü, tüylerim diken diken oldu. Vücudum hislerle doldu, sırtımdan uyluklarıma kadar yayıldı. Onu her yerimde hissedebiliyordum.

Gözlerimi açtığımda nefesim kesildi.

Bir noktada tamamen balkona çıkmıştık. Kalın taş korkuluk benden sadece bir iki adım ötedeydi.

Jasper boynumu öpüp emdikçe şokum ve korkum şehvetle karıştı. Rüzgar tenimi üşütüyordu ama umurumda değildi; o kadar yakınımda olduğu sürece.

"Tamamen kontrol sende," dedi boynuma doğru.

Damarlarımda kaos ve yakıcı bir adrenaline, hayatımda gördüğüm en güzel manzaraya bakakaldım. Sanki bir bulutun üzerinde oturmuş, dünyaya bakıyormuş gibi hissettim.

Heyecan tehlikeyle karışmıştı ve ben daha fazlasını istiyordum. Arkaya uzanıp Jasper'ın pantolonundaki çıkıntıya hafifçe dokundum. Tanrım, çok sertti. Zaten alev alev yanan ateşime benzin döken alçak bir inilti çıkardı. Ona yaslandım, sertliğini kavradıkça bacaklarımın arasında neredeyse acı verici bir şekilde zonkladığımı hissettim. Kendini tutma gücü kırılıyordu.

Bana doğru itti, belimdeki eli uyluğuma doğru kaydı, acı verici derecede yavaş parmak uçları şortumun gevşek kumaşı arasındaki boşluğu bulana kadar yukarı doğru kaydı. Diğer avucu da göğsüme dokundu. Dudaklarımdan hafif bir inilti çıktı ve ona doğru kıvranarak daha fazla dokunuşunu istedim. Eli meme ucumdan ayrıldı ve hafifçe saçlarımdan bir tutamını kavrayıp başımı yana doğru çevirdi, böylece beni dudaklarımdan sıkıca öpebildi. Dudaklarımız vahşi, aç bir öpüşmeyle buluştu ve ben kendimden geçtim. Beklemediğim tamamen mecazi bir şekilde uçurumun kenarından düşmüştüm.

Her şey çok iyi hissettiriyordu. En son ne zaman bu kadar iyi hissettirdiğini hatırlayamıyordum. Çok doğru hissettiriyordu. Jasper dışında her şeyi unutmak istiyordum. Sadece bu anı.

Ona doğru dönüp yüzümü ona çevirmeye çalıştım ama o, vücudumu boşluğa ve sise doğru dönük tutmaya devam etti. Kalçamı onun ereksiyonuna sürttüm. Ellerimi tuttu ve nazikçe önümdeki balkona genişçe yerleştirdi.

"İyi misin?" Fısıltısı kulağımın içini gıdıkladı. Sağ belimin üzerindeki büyük, geniş eli karnımdaki deri boşluğundan kayarak kemerimin altına girdi, diğer eli ise beni desteklemek için karnımın üzerine yayıldı, parmak uçları ince iç çamaşırımın kumaşının üzerinde gezindi ve onun da altına girdi. En çok zonklayan yerlerime dokunmasının verdiği his neredeyse dizlerimi titretecekti, ama taş korkuluğa tutundum, sanki kanatlı bir kuşmuşum gibi gökyüzüne baktım.

Derin nefesler verdim. "Evet, evet."

Eli aşığı doğru kaydđ, üzerimde gezindi. Hareketleri hızlanırken nefes nefese, "Tanrım, Eliza," dedi.

Elini çekti ve yavaşça yanımdan yukarı doğru kaydđrdđ, tişörtümün kumaşını kavrayıp başımdan aşığı çekti. Serin hava tenimi okşadı, meme uçlarımı gerdi. Şortumun ve külotumun kenarlarını iki yandan parmaklarıyla tuttu ve yavaşça yere doğru kaydđrdđ, ben onları çıkarırken ellerini tenimde gezdirdi. Blackwood Malikanesi'nin balkonunda tamamen çıplak ve savunmasız bir şekilde, arkamda Jasper ile gökyüzüne bakıyordum.

Elim arkamda yokladı ve tekrar onun sertliğini buldu. Kemerini çözmeye başladım ama o açıda zorlandım. Tam pes edip hareket etmeden önce eli benimkini durdurdu.

"Bana durmamı söyle," dedi.

Ben yapmadım.

"Bunu istemezsin," diye fısıldadı. "Sana nazik davranacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu alçak sesle.

Kemerinin çıkarılma sesini, kıyafetlerinin çıkarılma fısıltısını duydum. Eli tekrar üzerime kaydđ. Ona dokunmaya ve onu görmeye, manzaraya değđl, ihtiyaç duyduğum için dönmeye çalıştım ama yine de beni gökyüzüne doğru çevirdi.

Beceriksizce arkaya uzandım ve sıcak, çıplak penisini elimle kavradığımda kısık bir ses çıkardım. Adrenalin sarhoşluğuyla daha fazlasını istedim. "Lütfen, Jasper."

O, hevesle parmaklarını içime sokarken ben de arkamdan onun penisini okşadım. Parmaklarının ritmik bir şekilde içime girip çıkmasıyla vücudumda bir zevk dalgası yayıldı, vücudumda karıncalanmalar gibi bir zevk hissi oluştu. Kısmen korkuluğa doğru eğilmiştim; parmakları klitorisime değđ, her dokunuş beni daha da yukarı taşıyarak orgazmın eşiğine yaklaştırdı ve titrememe neden oldu.

"Bana dur de," diye fısıldadı tekrar. Vücudumu döndürerek ona doğru baktım. Gözlerim, gün batımının kararan ışığında geniş omuzlarını ve çıplak bedenini gördü ve ellerim önce kaslı karnını, sonra göğsünü, sonra da sertleşmiş cinsel organını bulurken sadece bakakaldım.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu. Bir şeyler sakladığını anlayabiliyordum. Sesinde daha önce duymadığım tehditkar bir tehlike tonu vardı ve bu beni aynı anda hem korkuttu hem de cezbetti.

Başımı salladım ve onu kendime doğru çekip öpmeye çalıştım. Direndi ve geri çekildi.

“Eliza, bana güveniyor musun?” Yüz ifadesi neredeyse öfkeliydi, çok ciddiye. “Bunu senden duymam gerekiyor.”

"Sana güveniyorum, Jasper," dedim ve onu öpücüğe çektim, o da sonunda izin verdi.

Sanki aramızda dinamit patlamıştı. Jasper kolay kolay kontrolü bırakacak bir adam değildi, ama bırakmıştı. Benim için. Kontrolü geri vermek iyi hissettirdi. Zaten kontrolü ondan almam gerekmiyordu.

Kendini tutma gücü birden kırıldı. Elleri bacaklarımı kavradı, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıp soğuk taş korkuluğa oturttu. Dudakları, neredeyse saldırganlığa varan ateşli, sabırsız ve tutkulu bir öpüşle dudaklarımı ele geçirdi. Kendini tutmuştu ve artık dizginlerinden kurtulmuştu.

Kollarımı boynuna daha sıkı doladım. Göğsüm onun göğsüne değiyordu. İşte o zaman, üst bedenim havada asılı kalmış bir şekilde balkonun taş korkuluğunun üzerinde dengemi kaybetmekte olduğumu fark ettim.

Çılgılık attım, ona tutunmak için pençelerimi savurdum. "Jasper! Ne yapıyorsun? Beni düşüreceksin!"

"Bana güveniyor musun?" diye tekrarladı.

Ellerimi omuzlarından çekip boynuna doladı, beni öptü ve diliyle dikkatimi dağıttı. Tırnaklarım derisine saplandı, tamamen dehşete kapılmıştım. Belinden tutunup korkuluktan düşüp ölmek için çabalarırken ayaklarım neredeyse ikiye bükülmüştü. Gözlerim, soğuk ve kendinden emin bakışlarıyla karşılaştığında dehşetle açılmıştı. Eğildi ve dudaklarıma yumuşak, nazik bir öpücük kondurdu; ikimizin de gözleri açık, birbirimize kilitlenmişti.

İçimde şehvet ve korkunun karmaşık bir karışımı oluştu. Ağzım açıldı ve gözlerim yumuşadı. Düşüncesizce ve vahşiceydi, ama ona aşık olmaktan daha çok onu istiyordum.

"Devam etmek."

"Jasper-"

"Hayır." Ağzı kulağıma değdi. "Şimdi konuşma. Kabul etmelisin."

Beni hafifçe geriye iterek yana yatırdı, omurgam duvara yaslandı, bacaklarım onun etrafında iyice açıldı. Korku ve heyecan içimi alt üst etti.

"Ağlardın," diye fısıldadı, kendini benim sıcaklığıma doğru sürükleyerek. "Ve sana yaptığım şeyi tatmak için daha sert öperdim."

Yanlışlıkla fazla geriye yaslanıp kendimi dengelemek için Jasper'ı tutmak zorunda kalınca nefesim kesildi. Çenemi bir eliyle kavradı, sertçe değil ama kararlı bir şekilde. Doğrudan.

"Şimdi sana dokunursam, merhamet dilenene kadar seni yavaşça becermeden durmayacağım."

Başparmağı alt dudağımın üzerinden geçti. Ona otomatik olarak açıldım. Çok hafifçe gülümsedi. Kalçalarım ona doğru hareket etti.

"Benden nazik olmamı yalvarırdınız," dedi sesi ifadesiz bir şekilde. "Ve ben de yalan söyledim. Size öyle yapacağımı söyledim." Duraksadı. "Sonra da yavaş derken aslında ne demek istediğimi size gösterirdim."

Ona doğru uzandım ve onu kendime doğru çektim.

Hepsi bu kadardı.

Tehditkar bir bakışla kendini kurtardı. Korku ve beklenti karışımı tüm tenimi gıdıkladı.

Tek bir pürüzsüz, yıkıcı hamleyle kendini içime itti, sanki bedeni sonunda verdiğim izni bekliyor, özlem duyuyordu.

Duygular beni ele geçirirken gözlerim kapandı; bunun sebebi manzara ya da ölümden bir nefes uzakta olmam değildi, aksine korkuluğun soğukluğu, tenimde dans eden özgürleştirici esinti ve sert penisinin içime girmesinin verdiği histi. Tırnaklarımı daha da derine, tenine sapladım, ona duyduğum ihtiyaçla, bedenimi dikkatlice ona doğru ittim ve bedenim tamamen onun etrafına yerleşirken hissettiğim duygunun tadını çıkardım.

Sanki bulutlar dağılmış ve dünyada her şey yoluna girmiş gibiydi. Ona bu kadar yakın olma hissi, aramızdaki gerilim her koptuğunda özlediğim şeydi.

Tekrar içime girdiğinde nefesim kesildi; bu sefer daha sert, daha derindi. Başım geriye düştü, dudaklarım aralandı ve nefesim kesildi.

"İşte bu," dedi sesi alçak ve tehlikeliydi. "Bir de anlat bakalım."

İnledim. Yaklaştı, dudakları çeneme değdi.

"Hayır, Eliza. O sesi istemiyorum." Bir hamle daha. Kontrollü. Acımasız. "Kendi adını unuttuğun zaman çıkardığın sesi istiyorum."

"Jasper..." diye inledim kulağına, onu daha sıkı tutarken. Bir şeye tutunmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Kenar yoktu. Duvar yoktu. Düşünce yoktu. Sadece o vardı.

"Çok tatlı ağlayacaksın," diye mırıldandı. "Seni burada tutacağım—bacakların açık, sesin titreyerek—ve bunun her saniyesinde seninle sevişeceğim."

Dudaklarını ısırdım. "Jasper—"

"Konuşmana gerek yok," diye homurdandı. "Sadece katlanmaya devam et."

Pozisyonunu değiştirdiğinde vücudum sarsıldı. Eli yavaş ve sahiplenici bir şekilde karnımda yukarı doğru kaydı.

"Bunu hissediyor musun?" diye fısıldadı. "Bu benim." Avucunu kaburgalarımın altına bastırdı. "Şu anda o kadar derinlerdeyim ki, kalp atışın benimkiyle senkronize olmaya çalışıyor."

Çöktüm. Yumuşak ve tiz bir ses, bir dua ve bir teslimiyet gibi boğazımdan koptu.

"İşte buradasın," dedi, nefesi boynuma sıcak bir şekilde değişiyordu. "İstediğim buydu."

Titriyordum. Tamamen bitkin, bitmişim.

"Kahretsin, Eliza," diye inledi ve göğsü gürledi. Geriye yaslandı ve penisini tamamen içime soktu, beni hafifçe yukarı kaldırdı, sonra yarıya kadar çıkardı ve aynı hareketi tekrarladı.

İkimiz de ağızımız açık, nefes nefese birbirimize sımsıkı sarılmıştık.

Hızımız arttıkça soğuk taş kalçamı daha da acıttı, bedenim zevk aldıkça inlemelerim de daha da şiddetlendi.

"Yarın da beni hissedeceksin," diye fısıldadı. "Bacaklarının arasında. Kemiklerinde. Omurganında."

"Jasper... aman Tanrım, Jasper."

"Ve bunu tekrar isteyeceksin," dedi yavaş, acımasız ve şefkatli bir şekilde. "Ne kadar çok istediğinden nefret edeceksin." Bir hamle daha.

Sırtım tekrar taşa çarptı. Nefesim kesildi, gözlerim faltaşı gibi açıldı, dudaklarım aralandı, tamamen onun hissine kapılmıştım. Bunun hissine. Onun beni kendisinden başka bir yere sürüklenmeme izin vermemesinin hissine.

"İşimin bittiğini mi sanıyorsun?" diye homurdandı Jasper.

"Ben—hayır—" diye kekeledim.

"İyi."

Eli boğazıma geldi—sıkmadı, sadece dinlendirdi. Sahiplenir gibiydi. Gülümsediğinde parmaklarının altında nabzımın attığını hissedebildiğini biliyordum.

"Hiç yaklaşamadın bile."

Yavaşça kendini dışarı sürükledi, sonra nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde tekrar içeri girdi. Tekrar. Ve tekrar. Ta ki bacaklarım titreyene ve kalçalarım ona doğru çaresizce eğilene kadar.

"şuna bak," dedi. "Tek kelime etmeden yalvarıyorsun resmen."

Düşüp kalacağım korkusuyla inleyerek kollarının arasına sımsıkı sarıldım.

Ağzını açıp, açgözlü ve acımasızca beni öptü. Alt dudağımı ısırđı, geri çekti ve sanki tadımın ne kadar güzel olduğundan nefret ediyormuş gibi tekrar öptü.

"Seni bütün gece burada tutardım," diye mırıldandı. "Boşluğun nasıl bir şey olduğunu unutana kadar seni kullanırdım."

Keskin ve acı verici bir inilti çıkardım.

"Ağlardın," diye fısıldadı, dudakları boynumda gezinirken. "Ve seni daha sert sikerdim—sadece ne kadar dayanabileceğini görmek için."

Bir hamle daha. Başım geriye düştü. Eli başımı yakaladı, beni sabit tuttu.

"Durmamı mı istiyorsun?"

Konuşamadığım için başımı salladım.

"Öyle sanmıyordum." Elini aramızda uzattı. Kirli ve sıkı parmakları aşağı doğru kaydı.

Sıçradım ve bağırdım.

"İşte bu kadar," dedi. "Benim için dağılıp gideceksin."

Bütün vücudum gerildi.

"Tam burada. Tam şimdi. Etrafımda."

Durmadı. Ben yıkıldığımda da durmadı. Hayatta kalmamı sağlayacak tek nefesmiş gibi onun adını haykırdığımda da durmadı. Kollarında kemiklerim gevşediğinde de durmadı.

"İşte benim kızım," diye fısıldadı. "Mahvolduğunda çok tatlı oluyor." Ve yine de geri çekilmedi. "Bir tane daha."

"Jasper-"

"Bir tane daha," diye homurdandı. "Hâlâ benimsin. Hâlâ aıksın."

"Ben—ben yapamam—"

"Evet," diye fısıldadı. "Yapabilirsin. Ve yapacaksın."

Beni daha sıkı çekti, sesi şimdi kalınlaşmıştı. Kulağıma alçak ve vahşi bir şekilde fısıldadı.

"Çünkü henüz gelmedim ve başladığım şeyi bitirene kadar da geri çekilmeyeceğim."

Zaten yeniden dağılmaya başlamıştım. Vücudum onu bırakmak istemezcesine sıkıca sarılmıştı.

"İşte bu kadar," diye inledi Jasper, sesi kısık ve titrek. "Tanrım, böyleyken çok iyi hissettiriyorsun—titreyerek, sırılsıklam, tamamen benimsin."

Tırnaklarım sırtına saplandı. Daha sert, daha derine doğru itti; şimdi kendi yıkımını kovalıyor ve beni de beraberinde aşağı çekiyordu.

"Henüz işin bitmedi," diye fısıldadı. "Ben söyleyene kadar bitmeyecek."

"Jasper—lütfen—"

"Bir tane daha," diye fısıldadı. "Dayanabilirsin. İçine boşalmama izin ver. Seni mahvetmeme izin ver."

İçimi coşku kapladı ve kalçamı daha sıkı kavrayıp beni hareketsiz tutarken, sonuna kadar, bir kez—iki kez—içine girdiğinde çığlık attım.

"Bunu günlerce hissedeceksin," diye hırladı, dudakları boğazımda. "Aç kendini bana. Bırak da seni tamamen doldurayım."

Vücudum irkildi. Daha önce hiç yaşamadığım bir zevk tüm vücudumu sardı.

"İşte bu kadar," diye tısladı. "İçine boşalacağım. Seni becereceğim."

Ve sonra yaptı—derin ve ateşli bir şekilde, kalçaları benimkine sürtünerek, nefes alışverişi düzensiz ve hırıltılı bir halde orada kaldı, gömülü kaldı.

"Kımıldama," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Henüz bitmedi."

O boşalırken inledim. Hareketleri yavaşladıkça içimde bir sıcaklık hissettim.

Yavaşça geri çekildi, bacaklarımın arasında kalın, sıcak bir kaygan tabaka kaldı.

"Hâlâ benim," dedi, boğazımı hafif ama buyurgan bir şekilde kavrayarak. "Dön arkana. Korkuluğa tutun ve bu kadar korktuğun şeye bak," dedi.

Korku ve heyecanla aşağıdaki uçuruma bakarken, korkuluklara sıkıca tutunup boğazımdan bir zevk çığlığı çıktı.

"Hâlâ benimle misin?" diye fısıldadı Jasper kulağıma.

Kendimi zar zor ayakta tutarak başımı salladım.

"Güzel. Çünkü ben henüz işimi bitirmediğim. Daha da eğil," dedi. "Şimdi."



Nefesim kesik kesik olsa da, istekle itaat ettim.

"Kendini kullanılmış hissediyor musun?" diye mırıldandı, elini bacaklarımın arasına sürerek. "Hissetmelisin. O senin için değildi. O benim içindi."

Hâlâ bitkin ve hiçbir şeye tutunmamış halde inlerken, omzumun üzerinden o muhteşem adama şöyle bir baktım. Kalçamı kavrayıp bir eliyle beni ayırırken, diğer eliyle hâlâ sertleşmiş ve seğiren penisini okşadığında nefesim kesildi.

Hiç beklemeden, orgazmlarımdan dolayı kayganlaşmış olan arka girişimin sadece ucuna bastırdı. Kasıldım.

"Alabilirsin," diye mırıldandı. "Bunu istiyorsun. Senin her parçana sahip olmamı istiyorsun."

İnledim. Haklıydı, bunu her zaman denemek istemiştim ama çok korkmuştum.

Beklemedi. "Nefes al," dedi ve yavaşça ama güçlü bir şekilde içeri itti.

O inlerken ben de bağırdım.

"Kahretsin, işte bu kadar," diye tısladı. "Dar bir delik, ve sen bana tek kelime etmeden verdin."

Haz duygusu tüm vücudumu sardı, sanki havada süzülüyordum.

Daha da derine itti, elleriyle kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni öyle bir doldurdu ki, onun adını hıçkırı hıçkırı haykırmaya başladım.

"Böyle bitireceğim," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "En son içine boşaldığımdan beri vajinan hala sızarken, götünün içine gömüleceğim."

Onun elleri ve bedeni sayesinde ayakta duramıyordum, adeta dağılıyordum.

"Sen benimsin," diye hırladı. "Söyle bunu."

"Seninim," diye hıçkırı hıçkırı ağladım.

"Daha yüksek sesle."

"Seninim—kahretsin—lütfen—"

Derinlemesine girdi, beni orada tuttu ve vahşi, boğuk bir sesle boşaldı, içimi doldurana kadar boşaldı, boşalması etrafına yayıldı, yüksekte geçerken kalçalarımı morarttı.

"İşte," diye inledi. "Artık her açıdan mahvoldun."

Benden ayrıldı ve beni kucaklayıp içeri taşıyarak yatağa yatırırken gülümsedi. Gidecek mi diye merak ettim ama yanıma uzandığını hissettim.

Sessiz oda, onun kolunu bana dolamasıyla birlikte yavaşlayan nefes alışverişlerimizin sesleriyle doldu; ben de onun göğsüne sokuldum ve

uykuya dalmaya başladım.

"İyi uyu dostum," diye takıldı beni kendine doğru çekerken.

Kolumu karnının üzerine doladığımda kahkaham vücuduna karışıp boğuk bir şekilde uykuya daldım.

## Bölüm 21

# ELIZA

Gecenin geç saatlerinde Jasper'ın yanında yatarken tuhaf bir hisle uyandım. Soluk ay ışığı odanın her tarafına yayılmış, yanımda uyuyan yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu. Gözümün kenarında bir şey hareket etti ve başımı hızla çevirerek yatağın ayak ucunda Hester'ı gördüm.

İrkilerek, Jasper'ı uyandırmadan doğrulmak için hareket ederken, yüksek sesle nefesimi tutmak için avucumu ağızma kapattım.

Hester'ın yuvarlak, parıldayan gözleri, uyuyan oğluna bakarken farklı bir şeyle doluydu.

Kahretsin. Kızacak mıydı? Kendini ihanete uğramış hissedecek miydi? Nasıl hissetmesin ki? Bana yardım etmem için güvenmişti ve ben de az önce muhtemel katiliyle yatmıştım. Vücudum aniden sinirsel bir enerjiyle doldu.

"BEN-"

Fısıltımı kesti ve işaret parmağını gri, şeffaf dudaklarına bastırarak, yanımda uyuyan adama gözlerini dikmiş bir şekilde, sessiz olmamı tembihledi.

Donakalmış bir halde oturdum.

Sonunda, karanlık, parıldayan gözleri oğlundan ayrılıp bana döndü ve daha önce ondan gördüğüm en şaşırtıcı şeyi yaptı.

Hester'ın ağzı hafifçe yukarı kıvrıldı; gülümsüyordu. Yüz renginin biraz daha açıldığını, artık eskisi kadar saydam olmadığını fark ettim.

Jasper yanımda kıpırdandı ama uyumaya devam etti.

Hester'a döndüğümde gitmişti.

Az önce ne olmuştu? Damarlarımda kan zonkluyordu. Bizi izlemiş miydi? Aman Tanrım, umarım izlememiştir. Jasper ve benim birlikte yattığımız için mutlu muydu? Bir şeyi mi kaçıırıyordum? Memnun görünüyordu.

Komodine göz attım. Madalyon hâlâ oradaydı ve onu görünce aklıma tuhaf bir düşünce geldi—mutfakta kolyeden güvercin uçtuğunda, bu olay Jasper'la beni daha da yakınlaştırmıştı. Bana mektup sandığına götüren örümceği, onun bana doğruyu söylediğini kanıtlayan şeyi, dudağımı şişiren gülü ve Jasper'ın o gün bana ne kadar fazla ilgi gösterdiğini düşündüm—hatta sandalyeyi fırlattığı ve ben çığlık attığım zaman bile, Jasper odaya koşup beni koruyucu bir şekilde kucaklamıştı.

Hester beni oğluyla tanıştırmaya mı çalışıyordu?

Hayır. Hiçbir yolu yoktu.

O, bana cinayeti kimin işlediğini bulmamda yardım ediyordu, bir numaralı şüpheli olan oğluna çöpçatanlık yapmıyordu.

Yine de, bu tesadüfleri ve bu gece bana bakış şeklini görmezden gelemedim. Neredeyse takdir dolu bir bakıştı. Onu bu kadar huzurlu gördüğüm tek zamandı.

Dikkatimi Jasper'a çevirdim ama kalbim bir türlü susmuyordu.

İlk başta, onu uyurken izlerken vücudumun hissettiği o doymuş rahatlamanın tadını çıkardım. Her şey harika hissettirse de, aynı zamanda yabancı ve alışılmadık bir şeydi. Tamamen kaçınılmaz olsa da onunla yatmamalıydım. Aramızdaki kimya o kadar gerginleşmişti ki, her yaklaştığında terliyordum. Jasper'ın beni öptüğünde nasıl bir şey olduğunu hissetmek istemiştım, buna ihtiyacım vardı. Öptüğünde, kaybolduğumu, bana verebileceği her şeyi hissetmeden tekrar mutlu olamayacağımı biliyordum. Beni mahvetmişti, ama sanırım bu dün geceden çok önce olmuştu. Onu uyandırmaktan korkarak taş gibi hareketsiz bir şekilde yanında yatarken, uyluğumun yan tarafı onun uyluğuna yaslandı ve sanki evine dönmüş, mıknaısının diğer yarısını bulmuş gibiydi.

Ama bana gelen tüm güzel şeylerde olduğu gibi, aşırı endişeli zihnım bunların tadını çıkarmama izin vermedi.

Belki de adrenalinin vücudumdan çekilmesinin etkisiydi ya da bir gecede hayal kurmanın ve bunun benim hayatım olduğunu iddia etmenin çok daha zor hale gelmesiydi. Bu benim hayatım değildi. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Ölen annesinin hayaleti bile istese, yine de çok fazlaydı.

Annemle olan konuşma zihnimde tekrar tekrar canlandı. Geçmişten küçük anlar sızarak, kalan tüm yanılsamaları yıktı. Her zaman olduğu gibi, onları analiz ettim, onu üzen hangi kelimeleri veya tonlamaları kullandığımı ve dikkatsiz füzeler gibi fırlattığı sert sözleri söylemesini nasıl önleyebileceğimi anlamaya çalıştım.

İçten içe biliyordum ki ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim, onun bana karşı davranış biçimi değişmeyecekti; hatta genellikle benden uzak durmayı daha kolay bulan babam bile annemden sert sözler duyuyordu. Bunu istemiyordum. Asla böyle bir ilişki içinde olmak istemiyordum.

Balkona bakmadan önce Jasper'ın pürüzsüz, bronzlaşmış göğsünün düzenli bir şekilde inip kalkmasını izledim. Kendimi tamamen ona teslim ettiğim, her yanıma ona bıraktığım yere bakmak, hissettiğim hoş ağrıyı fark etmemi sağladı. Gözlerim hâlâ karanlık olan gökyüzüne odaklandı. İstersem şimdi oraya çıkabilir miydim? Yoksa bu sadece dün gece Jasper yüzünden miydi?

Yapabilirdim. Sera arkasındaki çitlerle çevrilmemiş uçurum kenarı için aynı şeyi söyleyemezdik ama balkon söz konusu olduğunda... yapabilirdim —şimdi neredeyse yapmak istiyordum, sadece tek başıma yapıp yapamayacağımı görmek için. Tamamen yalnız.

Yükseklik korkumun hiç geçmediği bir zamanı hatırlayamıyordum; merdivenler bile benim için her zaman çok fazlaydı, ama dün gece... gökyüzündeki kuşlar kadar yüksekte olmanın verdiği hissin tadını çıkardım. Her an kenardan düşebileceğimi ve sadece birini aşağı atmakla suçlanan bir adam tarafından tutulduğumu bilmek... şaşırtıcı bir şekilde özgürleştiriciydi. Manzara hayal edebileceğimden çok daha muhteşemdi. Bu manzarayı korumak, ihtişamına bir saygı duruşu olarak resmetmek veya fotoğraflamak için içimde neredeyse takıntılı bir istek uyandırdı. Jasper beni korkulukta tuttuğunda, dünyayı ele geçirebileceğimi hissettim —durdurulamaz hissettim. Yatağa uzandıktan sonra bile, yorgun düşüncelerim burada olduğum süre içinde tam olarak o manzarayı resmetme fikriyle heyecanlandı. Blackwood Malikanesi'nde dünyanın geri kalanından çok yüksekte, ne kadar çok istesem de bunun aslında benim hayatım olmadığını unutmak kolaydı.

Bir noktada ayrılıp diğer hayatıma dönmem gerekiyordu. Cesur olmadığım, aklımdan geçenleri söylemediğim ve duygularını paylaşmadığım o dünyaya... Eliza, sadece... Eliza'ydım. Kendini küçültebilen ve uyum

sağlayabilen Eliza. Artık o kişi olmak istemesem bile, durum böyle olmak zorundaydı.

Yirmi beş yaşındaydım, çocuk sayılmayı hak etmiyordum, yine de çoğu çocuk benim sahip olduğum kısıtlamalara sahip değildi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum: ayrılmak. Bunu milyon kere düşünmüştüm ama o kadar basit değildi. Çok korkmuştum. Ya kendi başıma başaramazsam? Ablam kadar dirençli değildim. Ayrılmak için param yoktu ve sahip olduğum her şey anneme bağlıydı. Her şeyin parasını ben ödüyordum ama cep telefonum, arabam, sigortam ve diğer her şeyim onun adınaydı. Her zaman yardımsevermiş gibi davranıyordu ama sonuçta hepsi beni kontrol etmek için kullandığı araçlardı. Daha önce, istediği bir şeyi yapmadığım halde, telefonumu kapatmış ve parasını ödediğim arabamı çalıntı olarak bildirmişti.

Botanik bahçelerinde yılda elli bin dolar kazanıyordum ve temel ihtiyaçlarımı karşıladıktan sonra kalan azıcık parayla öğrenci kredilerimi ödüyordum. Yeni bir araba ve telefon alıp başka bir eyalete veya ülkeye kaçacak param yoktu. Annemin beni farkında olmadan tuzağa düşürmesinin bir başka yolu bu. Kendimi çok aptal hissediyordum. Bu tuzağa düşmemin sorumlusu bendim. Zayıf, aptal ve safdım ve bu yüzden başıma gelmişti. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

Dün gece korkularıyla yüzleşmek—sadece balkon korkusu değil, biriyle yakınlaşmak ve onu hayatıma almak korkusu da—gerçek dünyaya döndüğümde bile bir değişiklik istediğimi fark etmemi sağladı. Kontrol edilmeye geri dönemezdim. Özgür olmak ve kendi kararlarımı vermek istiyordum. Sadece bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

Nasıl görüneceğini ya da nasıl yapılacağını bilmiyordum ama kendi başıma bir insan olacaktım. Korkularıyla yüzleşmek ve balkondan manzarayı görmek, işlerin değişebileceğini kanıtlamıştı. Bir daha asla tek bir kişiye beni kontrol etme gücü vermeyecektim. Asla. Anneme de, Jasper'a da, hiç kimseye. Bir tasmadan diğerine geçmeyecektim, şimdi değil. Yapamazdım—kendime izin vermezdim. Tasma ne kadar güzel olursa olsun, yine de bir tasmaydı.

Beni uçurumun kenarına doğru çekip içime girdiğinde, kendimin her parçasını ona teslim etmiş ve hayatımı ona emanet etmiştim. Tehlikeli ve heyecan vericiydi. Zaten ondan istememem gereken, isteyemeyeceğim şeyler istemeye başlamıştım bile.

Bu gerçeği fark edince kalbim sıkıştı.

Birkaç hafta içinde ayrılmam gerekiyordu. Kendim elde etmek için canla başla mücadele ettiğim tüm kontrolü başka birine bu kadar kolay teslim edecek miydim? Gerçekten bir ilişki istiyor muydum? Bilmiyordum.

Elbette, Jasper'ın beni kasten kontrol etmeye veya manipüle etmeye çalışacağını düşünmemiştim; onun bundan daha iyi bir insan olduğunu biliyordum... ya da en azından öyle inanıyordum. Ama aynı zamanda annemin bir şekilde beni yok etmenin lezzetli bir zevk olduğunu keşfettiğini ve bir kez tadını aldıktan sonra, bana zarar verme ve beni kontrol etme iştahının zamanla daha da arttığını da biliyordum. Başka birini hayatıma alırsam aynı şey olurdu... ve zaten kendimi Jasper'a her şeyimi vermeye çalışırken buldum ki beni her şekilde yiyip bitirebilsin.

Yapamadım.

Ben yapmazdım.

Olanları fark ettiğimde ağzım ekşidi.

Burada, Jasper'ın duvarlarını indirmeye ve beni içeri almaya karşı verdiği mücadeleden dolayı hayal kırıklığına uğramıştım, oysa gerçekte kimseyi içeri alamayan bendim.

Yatağın kenarına doğru kaydım ve uyuyan adamı gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde izledim. Neredeyse panikleyecektim.

Jasper'a çok fazla yaklaşıyordum ve ona beni kontrol etmesi ve bana zarar vermesi için kullanabileceği araçları veriyordum.

Tanrı aşkına, annesinin cinayetiyle bir ilgisi olup olmadığını bile henüz bilmiyordum. Yıllar önce onu uçurumdan aşağı itmemiş olması, şimdi sadece bir hayalet olarak burada olmasının sebebi olmadığı anlamına gelmiyordu. Ya itmişse? Bir fark yaratır mıydı? Şu anda kendimi başka bir narsiste yem olarak sunuyor olabilirdim. Ne yapıyordum ben? Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, duymaması imkansızdı. Panik başlamak üzereydi; yüzümün uyuştüğünü hissedebiliyordum.

Jasper kıpırdandı, pozisyonunu değiştirdi ve kalbim ağzıma geldi.

Neden gidip her şeyi mahvetmek zorunda kaldım ki? Dün gece yakınlaşmayı ben başlatmıştım, ona ilk dokunan ben olmuşum. Şimdi, eğlenceli şakalaşmalar ve kıvılcımlar yerini garip bir gerginliğe ve rahatsız edici bir duruma bırakacaktı.

Çılgılığımı bastırmak için elim ağzıma gitti. Ya iş arkadaşlarım öğrenirse? Patronum Jasper'la birlikte olduğumu öğrenirse ne derdi?

Annemin sesi kafamda yankılandı: Seni sadece seninle yatmak istediği için işe aldı.

Hepsi mi böyle düşünüyordu?

Mantıklıydı. Onu ikna edecek kadar nitelikli değildim ve bahçecilik derneğinden gelen erkeklerin başvuruları neredeyse her yıl reddediliyordu.

Ne yapıyordum ben? Bir ilişki içinde olamazdım. Zaten onun sadece cinsel ilişki arkadaşından fazlasını istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, onun bana çok fazla yaklaşmasına izin vermiş olmamdı.

Kontrolü kaybetmeye başlamıştım.

Oda bin derece sıcak gibiydi. Ben buradayken aramızdaki ilişkiyi sürdürmek isteyecek miydi? Yoksa benden daha güçlü hissettiğimi bilerek, ilişkiye daha da mı yönelecekti? Bunu beni manipüle etmek için kullanacak mıydı? İşe yarayacaktı. Bana her zaman özlediğim o güçlü şekilde dokunmuştu. Korkumu ve heyecanımı hissetmiş ve bundan faydalanmıştı. Haftalarca beni incelemişti—sessizce, saplantılı bir şekilde, bir bestecinin melodiyi incelediği gibi. Bana dokunduğunda, bu kasıtlıydı. Hassastı. Beni bir çello gibi çalıyordu: alçak, etkileyici, acımasızlığında saygılı. Her dokunuş ruhumu ve kırılganlığını çağırıyordu. Jasper kimseyi duvarlarının içine almıyordu; bana bunu söylemişti, yine de işte buradaydım, aptal, sessiz, beceriksiz, çekingen ben—sadece o kadar çekiciydim ki, onunla özel bir şey yaşayacak olan bendim diye inanacak kadar aptaldım.

Ne kadar aptaldım. Hızlı bir seks dışında neden beni istesin ki? Çekici, eğlenceli, yakışıklı, milyoner bir çapkındı. Adeta kendimi ona atmıştım; başka ne yapabilirdi ki? Bu, bana karşı hisleri olduğu anlamına gelmiyordu ve olsa bile, kimsenin bana bu kadar yakınlaşmasına izin veremezdim. Ya gerçekten kontrolcü biriye? Hayatında birçok şeyi kesinlikle kontrol ediyordu. Neden kendime bunu yapayım ki? Tuzağa düşerdim. Kahretsin, annemle maddi olarak hapsedildiğimi düşünüyorsam, Jasper ve milyonlarının ne tür bir titanyum kafes inşa edebileceğini hayal bile edemezdim. Asla kaçamaz ve kurtulamazdım. Hâlâ parasız annemin pençesinden nasıl kurtulacağımı anlamaya çalışıyordum.

Panik atak geçirmek üzereydim. Zaten geçirmiş miydim?

Elimle olabildiğince hızlı bir şekilde bir tomar kıyafet kaptım ve sessizce odadan çıktım.

Bugünden itibaren kendimi kontrol edebilecek tek kişi ben olacağım.

Annemin de bunu bilmesini sağlamak için ne yapacağımı bulmam gerekiyordu.



Saatler sonra, aşığı kattaki bir banyoda üzerimi değıştirdikten ve panik halindeki enerjimi kullanarak kış bahçesinin arka tarafındaki uzun çiçek tarhının toprağını gevşetmeye çalışırken, kapıların açıldığını duydum.

“Hey,” dedi Jasper içeri girerken. Gözleri zorla bana dikildi. O bakışıyla, dün gecedan sonra kafamda neler olup bittiğini çözmeye çalıştığını hissedebiliyordum. “Uyandığımda orada değildin. Her şey yolunda mı?”

“Ha? Ah. Evet, her şey yolunda.” Bunu böyle bırakmalıydım ama gözlerimiz buluştuğunda ve o kadar erkeksi ve rahat görüldüğünde, birden ona koşup tüm vücudumu ona sarmak istedim. Hayır! Duvarlarım yükseldi ve ateş mangası hedef aldı. “Bana burada çalışmaya devam edebileceğimi söyledin, o yüzden devam ediyorum.” Zoraki, hafif bir kıkırdama çıkardım. “Hayatım sadece seviştik diye durmuyor, Jasper.” Kahretsin, bu hayal ettiğimden çok daha kötüydü.

Sözlerim üzerine vücudu gerildi sanki. “Eliza, neler oluyor—”

Çapa aletimi yere fırlattım ve ayağı kalkıp ona döndüm. “Bir şey yok; dün gece kendimizi kaptırdık ve işler kontrolden çıktı. Hepsi bu.” Kazmaya devam ettim.

Taş bariyeri aşp toprağı girdi.

Ağlamak istedim. Bunu imkansız hale getirecekti. Kötü niyetli olmaya ya da yalan söylemeye, özellikle de ona karşı, hiç de uygun değildim. Kendimi koruma içgüdüm ne kadar gerektirirse gerektirsin, kesinlikle değildim. Saklanabilirdim, ama bu kadar göz önünde olmak işkenceydi.

Kollarımın yanlarından tutarak beni durdurdu ve ona bakmaya zorladı.

“Mesele sadece bundan ibaret değildi,” dedi usulca. “Benim için öyle değildi.”

*Bok.*

Gözleri beni inceliyordu ve ona karşı dürüst olmamamın mümkün olmadığını biliyordum; imkansızdı. İyi bir şey miydi yoksa kötü müydü bilmiyorum ama aramızda bilimin bile şaşırtması gereken bir bağ vardı.

Kollarını üzerimden ittim. Bir saniye daha bana dokunduğunu hissetseydim, tüm kararlılığımı kaybedip kollarında hıçkırır hıçkırır ağlayacaktım. Zaten yeterince rezil olmuştum.

Sesim şimdi daha zayıftı. “Bunu yapmamalıydık. Birkaç hafta içinde gidiyorum. Ben—ben—” Kendimi durduramadan ona döndüm. “Dün gece birçok nedenden dolayı harikaydı. Korkularıyla yüzleşmeme gerçekten yardımcı oldun ve bu bana kendim için sınırlar koymak, insanların beni

ezmesine izin vermemek gibi beni korkutan şeyleri yapabileceğimi gösterdi.”

Ben ondan tekrar uzaklaşmaya çalışmadan önce elimi sıkıca tuttu. "Bunların hepsi iyi şeyler gibi görünüyor, ama başka neler oluyor? Neden bu kadar üzgünsün?"

“Ben—ben bu kadar dikkatsiz olmamalıydım. Teknik olarak siz benim işverenimsiniz; ya bu duyulursa? İtibarım mahvolacak,” diye homurdandım.

Eli düştü ve gözlerindeki geçici olarak ısınan kahverengi gözlere soğukluk yayıldı. "Çünkü benimle bir ilişkiniz var?" Çenesi kasıldı. "Benimle olan ilişkinizin tatlı itibarınızı zedelemesini istemezsiniz herhalde," dedi alçak sesle, sonra sakince arkasını dönüp gitti.

"Bizim bir ilişkimiz yok. Tek seferlik bir şeydi," diye tersledim.

“Bunun tek seferlik bir şey olmadığını söylüyorsam, Eliza, bu doğru değil. Şu anda seninle neler olup bittiğini bilmiyorum. Dün gece aramızda her şey çok iyiydi. Neden bunu yapıyorsun?” Sesindeki kırılmanın zehre dönüştüğünü hissettim ve bu beni mahvetti.

Sonunda beni içeri almıştı ve şimdi bunu yapamayan bendim. Beni uyarmıştı. Bunca zamandır beni incitmek istemediğinden bahsediyordu ve ancak şimdi, ne kadar güçlü hissettiğimi fark ettiğimde, bu gerçekten içime işlemişti.

O bana zarar verebilirdi, ama daha da kötüsü, ben ona zarar verirdim. Bir ilişki içinde olamazdım. Bunu yapamazdım, ne onunla ne de başkasıyla. İşte tam da bu yüzden gerçek arkadaşlarım yoktu.

Perişan haldeydim. Kafam karmakarışık ve hiçbir şeyin anlamı yoktu. Tek bildiğim şey, incinmek istemediğim ve Jasper'ı da kesinlikle, kesinlikle incitmek istemediğimdi.

Duygusal travmanın özelliği de bu: Size dünyanızı alt üst edecek şekilde etkileyeceğine dair bir uyarı veya sinyal vermiyor; en az istediğiniz anda sizi vuruyor.

Ona sırtımı döndüm ve çiçek tarhına doğru yüzümü çevirdim, yalan söylemek için çabalarken gözlerimi kapattım.

“Burada sadece birkaç hafta daha kalacağım ve sadece arkadaşız. Sadece cinsel ilişki yaşadığımız, karşılıklı çıkar ilişkisi içinde olduğumuz bir durumdu. Olan biten sadece buydu...” Ona hiçbir şey hissetmediğimi ve olan her şeyin saçmalık olduğunu anlatmaya çalışıyordum ama feci şekilde başarısız oluyordum. Sessizlikle karşılaşınca dayanamadım: Yüzüne baktım, ifadesini görmek, inanıp inanmadığını anlamak istedim. “New

York'a gitmekle doğru yapmışsın.” Sinirli bir kahkaha attım. “Ama iyi bir fikir değil. Seni incitmek istemiyorum, incinmek de istemiyorum.”

Bana doğru birkaç adım attı, koyu renkli kaşlarını zar zor gizlediği bir endişeyle çatılmıştı. "Sana sadece zevk verecek şekillerde zarar vereceğim, Eliza. Benimle güvendesin. Aksi hissetseydim aramızda hiçbir şey olmasına izin vermezdim."

Duraklayamayınca, kış bahçesinde volta atmaya başladım. İçimden bir başka alaycı kahkaha yükseldi, şüphesiz beni bir çizgi film kötü karakteri gibi gösteriyordu. “Bunu bilemezsin! Bana zarar vermeyeceğinin garantisini veremezsin; kolayca incinirim. Seni ne kadar sevsem de, kendime bunu yapmama izin veremem. Jasper, Tanrı aşkına, bir keresinde karnabahar yemeyi reddettiğim için altı gün boyunca bir odaya kilitlendim. Bu, beni doğuran kadından geliyor; tüm dünyada beni güvende tutacak tek kişi olması gereken kişiden. Sen ve ben arkadaşlıktan öte bir şey olamayız.” Dudaklarımın titrediğini hissederek durmak zorunda kaldım. “Kendi annem bana bu kadar kolay zarar verebiliyorsa, sen neden vermeyesin? Özür dilerim; biraz kaotik davrandığımın farkındayım, ama panik halindeyim. Şu anki ilişkimizden daha fazlasını yapabileceğimi sanmıyorum.” Tekrar önünde durdum ve nefesimi toplamaya çalıştım.

Jasper beni yakalamak için hamle yaptı ve bir anlığına kollarım onu sardı, sonra geri çekildim. Onun yakınlığına özlem duyuyordum; akıllıca olmasa bile bana rahatlık veriyordu. Aptal beynim beni kandırdı, bana onun büyük, güçlü ve kudretli olduğunu ve beni koruyabileceğini söyledi, ama eğer korunmaya ihtiyacım olan kişi oysa, bunu yapamazdı.

“Durun, bunu yapamayız.”

"Annenin boğazına bir ip geçirilmeyi hak ediyor, Eliza," diye homurdandı.

Dehşet içinde bedenim donakaldı.

Hester her zaman boğazını sıkardı. Her zaman. Acaba o da annesine aynısını mı yapmıştı?

Hayır. Hiçbir yolu yoktu.

Ani gerginliğimi fark edince beni bıraktı. "Sana zarar vermezdim. Seni önemsiyorum."

Başımı salladım. "Arkadaş kalmak daha iyi. Şu anda ikimizin de ihtiyacı olan son şey daha fazla stres."

Uzun ve hayal kırıklığı dolu bir iç çekişle arkasını döndü, sanki bir şeye yumruk atmak istiyormuş gibiydi. Birkaç an için, serada duyulan tek ses

bitkilerin hışırtısı ve pencereleri gıcırtıdan gelen hafif rüzgardı.

"Pekala," dedi garip bir şekilde hafif bir ses tonuyla. Patıkaya geri adım attı ve bana meydan okuyan bir ifadeyle döndü; bu ifadeyi artık çok iyi tanıyordum.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bu haberi nasıl bu kadar iyi karşılayabildiğine tamamen şaşırmıştım; ben kesinlikle karşılayamıyordum. Şok içinde ona baktım. Gerçekten de beni bu kadar çabuk unutmuş muydu? Üç dakika olmuştu.

"Pekala," diye tekrarladım, birdenbire nasıl bu kadar kayıtsız olabildiğini hala anlayamıyordum.

Yakışıklı yüzünde en ufak bir hüznün izi yoktu, aksine karanlık bir yaramazlık ifadesiyle örtülüydü. "Pekala. Bu akşam görüşürüz."

"Ne?" diye sordum, kafam karışmıştı.

"Bu akşam yemek var. Arkadaşlar birlikte yemek yiyorlarmış, öyle duydum." Sanki içindekini gizleyemiyormuş gibi dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Evet, arkadaşlar akşam yemeği yiyebilir, ama az önce söylediklerimi hiç dinlemedin mi?" diye mırıldandım, tamamen hayal kırıklığına uğramıştım.

"Ah, kesinlikle. Her kelimesine. Özellikle de 'çıkart ilişkisi içinde arkadaş' olduğumuzu söylediğin kısımlara." Kahverengi gözleri vahşice parladı. Tehlikeli bir şekilde. "Fark ettiysen, ben itilip kakılan ve manipüle edilen bir adam değilim. İstedığımı alırım Eliza ve seni istiyorum. Eğer şu anda bana sunabileceğin tek şey çıkart ilişkisi içinde arkadaşlıksa, onu kabul edeceğim." Göz kırptı. "Ya da şöyle demeliyim, sen kabul edeceksin."

Ağzım açık kaldı. "Bu olamaz-" diye başladım, tam olarak ne yaptığını görünce.

"Bu akşam yemekte görüşürüz." Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü, sonra tekrar geri döndü. "Ah... ve dostum? Üzerinden yırtabileceğim dantelli bir şey giy. Bu akşamdan sonra giyilemez hale geleceğini hesaba kat."

Ağzımdaki şaşkınlık ifadesini kendime getirdiğimde, o çoktan gitmişti.

Ciddiydi. Bizim ilişkimizden bu kadar kolayca vazgeçmeye niyeti yoktu. Bunu itiraf etmekten nefret etsem de, içten içe, benim paniklemem yüzünden pes etmeye hazır olmamasına sevindim. Nedense, bu durum, onun için sadece kısa süreli bir ilişki olduğumdan endişelenen hasta, bozuk

zihnimin bir kısmını rahatlattı. Kendimi istenmiş ve özel hissetmemi sağladı; daha önce hiç hissetmediğim şeylerdi bunlar.

Adımlarım sendeledi, çiçek yatağına doğru geri döndüm, beynimde kopmuş olan bağlantıları yeniden kurmaya ve şimdi ne yapmam gerektiğini hatırlamaya çalışıyordum.

Göğsümden bir nefes koptu, gülmemi bastırmaya çalıştım. Çılgınca bir kriz geçirirken bile, o bir şekilde her şeyi daha iyi hissettirmeyi başarıyordu. O etraftayken her şey daha iyiydi ve işte bu çok korkutucuydu.

Sırıttım. Eğer bir anlığına bile bu "arkadaşlık artı cinsel ilişki" oyunundan geri adım atacak olanın ben olacağımı düşündüyse, yanılıyordu. O da benim kadar biliyordu ki, ikimiz "arkadaşlık artı cinsel ilişki" yaşayamazdık. Sadece kaçınılmaz olanı uzatıyorduk. Bunu, ona karşı... arkadaşlıktan daha fazlasını hissettiğimi itiraf etmem için yapıyordu. Böylece bunu yüksek sesle söyleyecektim—ikimiz de ona karşı daha fazlasını hissettiğimi biliyorduk; aptal değildi. Yine de, bundan da öte, bağımsızlığımı koruma kararına kararlıydım ve eğer ona veririmsem bunu başaramazdım.

Bunun kötü bir fikir, korkunç bir fikir olduğunu biliyordum ve bu akşam yemeğe sadece ona kastettiğim şeyin bu olmadığını ve aramızda dostluktan başka hiçbir şey olmadığını, hatta sikişsiz bir dostluk olduğunu söylemek için gidecektim.

Hoş bir şekilde ağrıyan vücudum, dün gecenin bir hatırlatıcısı olarak zonkluyordu. Bağımsız kadınların da karşılıklı çıkar ilişkileri olabileceğini ve kendilerini tamamen teslim etmeyebileceklerini düşünmüştüm, değil mi? Belki de en kötü fikir değildi.

## Bölüm 22

# JASPER

MALİKANENİN İÇİNDE BİR GÖREV UĞRUNA DOLAŞTIM.

Ben her zaman istediğini elde eden bir adam oldum. Her zaman. Sorun şuydu: Gerçekten istediğim tek şey genellikle başka birine kin beslemek içindi. Cebimde tek bir dolarım olmasının tek nedeni, damarlarımda kin duygusunun çok yoğun bir şekilde akmasıydı. Bütün bunlar, babamın, kasabanın yarısını zehirledikten sonra adının aldığı tepkilere dayanamayıp beni terk etmesinin ardından, Blackwood Industries hakkındaki bir makalede adını gördüğünde ona acı çektirmek içindi. Bu farklıydı.

İçimde arzu ve ihtiyaç yanıyordu. Bunun var olduğunu biliyordum, aptal değildim. Bir erkek Eliza Arnold'a bakıp da arzuyla dolmadan duramazdı. Ama birlikte olduğum diğer tüm kadınlar karmaşık değildi. Kolay ve kaygısızdı. Benden ekstra bir şey istemeyen, sadece hızlı bir seks veya akşam yemeği isteyen kızlarım vardı. Kimsenin bana yakın olmasını istemiyordum. Şimdiye kadar. Bir şekilde Eliza içime girmişti ve şimdi ben de onun içine girdiğime göre, onu bırakma düşüncesi hoşuma gitmiyordu. Bu yüzden bırakmayacaktım. En azından henüz değil.

Mutfaktan geçip garaja doğru hızla ilerledim.

Katya, fırından elma ve tarçın kokan bir tepsi çıkarırken, "Gidiyor musun? Akşam yemeğinde olmayacak mısın?" diye sordu.

"Akşam yemeği için geri döneceğim. Şehre gitmem gerekiyor. Elinizde yedek önlük var mı?"

Başını yana eğdi. "Önlükler mi? Sanırım yeğenlerime vermeyi düşündüğüm birkaç eski önlüğüm var. Neden? İhtiyacınız mı var?"

"İki tane." Hangi arabayı alacağıma karar vermeden önce elim kancada asılı duran anahtarların üzerinde gezindi, sonunda Jeep'te karar kıldım. "Katya, arabayı boyattın mı? Boyatmak için ne almam gerekiyor?"

Keskin yüzü birden aydınlandı. "Eliza için mi?"

"Tek kelime edersen seni işten atarım," diye tehdit ettim.

Gülümsedi ve bir dakika boyunca düşünceli bir şekilde bana baktı.

"Neye bakıyorsun öyle?" diye sordum, aşırı sıcak elmalı keklerden birini alırken.

"Hiçbir şey," dedi başını aşağıya eğerek, yüzündeki gülümseme hâlâ duruyordu.

"Katya, benimle dalga geçme sakın!" diye çıktım. Eğer bu kişi Katya veya Leah olmasaydı, gerçekten de onları kovardım, hatta daha kötüsünü yapardım.

"Bunu hak ediyorsun, biliyor musun?" dedi şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle. Onun sert ve kısa tonuna alışmışım. "Mutlu olmayı."

Pastadan bir ısırık aldım ve ona kaşlarımı çattım. "Sakin ol. Birkaç hafta sonra gidiyor. Sadece eğleniyoruz."

Alaycı bir şekilde başını salladı ve gözlerini devirdi. "Bence o, senin ve bu malikanenin başına gelen en iyi şey. Babanın yaptıklarına rağmen, seni hiç bu kadar gülümserken ya da bu kadar mutlu görürken olmamıştım..."

Kişisel hayatıma gösterilen ilgiden rahatsız olarak gözlerimi devirdim ve tekrar kaşlarımı çattım. Eğilip yaşlı kadının yanağına bir öpücük kondurdum. "Çok iyi bir aşçı olduğunuz için şanslısınız. Yakında tekrar geleceğim."

Arabama binip malikaneden ayrılırken, Katya'nın sözlerinin ne kadar doğru olduğunu anladım.

Eliza ile aramda oluşan fırtınadan kaçmaya çalışmışım. New York'a gittiğimde, Eliza Arnold'la bir daha asla konuşmamaya veya onu görmemeye kararlıyım. Kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına ve keskin ve savunmacı olmayan yanlarımı görmesine izin vermeyi hayal bile edemezdim. Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmek bile aklıma gelmemişti. İnsanları uzak tutmak için hiçbir çaba sarf etmemiştim. Kolay, düşüncesiz bir yaşam tarzıydı.

Ta ki kahverengi saçlı, mavi gözlü botanikçi hayatıma girene kadar.

Onu dışarıda tutmak için ayrılmadan önce çoktan sinsi bir şekilde içeri sızmıştı.

New York'tan eve dönmeden önce bile ona ihtiyacım olduğunu biliyordum. O noktada, lojistik veya ayrıntıları düşünmemiştim; tek bildiğim, hayatımda ona ihtiyacım olduğuydu. Ne şekilde olursa olsun umurumda değildi; onu uzaklaştırmaya çalışarak bir gün daha geçirmeyecektim.

Sonra dün gece olanlar yaşandı.

Dün gece beni ne kadar iyi becerdiğini, o sıkı küçük bedeninin ne kadar muhtaç olduğunu, sanki beni mahvetmemi bekliyormuş gibi davrandığını düşündükçe penisim sertleştiği için sürücü koltuğundaki pozisyonumu değiştirmek zorunda kaldım. Eğer bunun tek seferlik bir şey olmasını istiyorsa -ki istemiyordu- bu kadar lezzetli bir şekilde dağılmamalıydı.

İster beğensin ister beğenmesin, o benimdi. Şeytanı çağırdığınızda, geldiğinde geri çekilmenin bir anlamı yok. Daha önce hiç bir kızın ağladığını görmemiştim, belki annem bir iki kez ağlamıştı ama Eliza'nın dün gece odasına girmeden önce ağladığı gibi değil. Ben oradayken ağlamıyordu; öfke ve adrenalin doluydu, ama gelmeden önce gerçekten çok ağladığını anlayabiliyordum. Kızarmış gözlerinin acı dolu öfkeyle bana bakışını izlerken garip bir his beni sardı. Çok sert vurdu—hatta hala çalışmaması gereken duygusal kısımlarıma. Sadece penisimi ağzına alıp boğulur gibi hissettirmek gözlerini kızartır ve rimelini akıttırdı, başka hiçbir şey.

Artık hayatında olduğuma göre, kimse onu üzemezdi. Beklenmedik bir şekilde Eliza Arnold'a bağlanmışım ve yatırımlarımı korudum. Bu evde bulunduğumuz süre boyunca, bir noktada, tek başına uzanıp soğuk, duygusuz kalbimi eritmişti ve bunun farkında bile değildi. O özeldi. Hiç kimseyi sevmemiştim ama onu gerçekten çok sevmiştim.

Taş atmayı seven biri değildim ama ailesi ona gerçekten çok kötü davranmıştı. Karanlık detayları kendine sakladığını biliyordum ama annesinden uzaklaşması gerektiğini de biliyordum. Anlaşılan, sizi terk etmeseler bile, yine de berbat, korkunç ebeveynler olabiliyorlardı. İronik olan şuydu: Benim ailem benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu, onun ailesi ise onu rahat bırakamıyordu.

Eğer Eliza kendi değerini göremiyorsa, ona bunu öğretmeyi seve seve üstlenirim. Annesi onu tamamen ezmişti, hiçbir şeyi kalmamıştı. Bu yüzden her şeye katlanmıştı; annesinin ona yaptığı veya söylediği her kötü şey,



sevgiden kaynaklanıyormuş gibi bir yalanın altında yapılmıştı, ama bu sevgi değildi. Lanet olsun, o dairesini elden çıkarmıştı ve şimdi de Eliza ile olan ilişkimizi mahvediyordu.

Yavaşça nefesimi verdim ve yola odaklanmaya çalıştım. Annesi hakkında sinirlenmek hiçbir işe yaramayacaktı.

Dün gece Eliza'nın ne kadar güçlü olduğunu görmesini istedim; her şeyi başarabileceğini ve ne olursa olsun her zaman yanında olacağımı bilmesini istedim. Aramızda işler yolunda gitmese bile, bir daha asla yalnız savaşmak zorunda kalmayacaktı. Asla. Çok az insan benim sadakatimi kazanmıştı, ama o kazanmıştı.

Ona korkusuyla yüzleşmek için adrenalinini kullanmasını önerdiğimde ve dizleri titrediğinde, kırılğan küçük bir yumurtayı koruyormuş gibi hissetmişim; ellerimi iki yanından geçirip beceriksizce hedefine doğru yuvarlanırken, onu kırmayacağımı umarak. Gözlerini açıp manzarayı gördüğünde, o kırılğan küçük yumurtadan dünyayı ateşe verecek, ateş püsküren bir ejderhanın çıkacağını hiç tahmin etmemiştim. O benimkisiydi.

O benimkisiydi, tamamen benim.

Bir insanla bu türden son derece elektrikli bir bağ kurmanın en güzel yanlarından birinin, kelimeler olmadan bile, tek bir bakışın her birimizin saklamaya çalıştığı her şeyi ortaya çıkarabilmesi olduğunu çabucak öğreniyordum.

Eliza'nın panik hali iyice kötüleşiyordu ve haklıydı da. Ben New York'a gittiğimde zaten panikleme sırasını yaşamıştım; şimdi de onun panikleme sırasıydı. İkimiz de bize destek olması gereken kişilerle iyi deneyimler yaşamamıştık ve bu yüzden ikimiz de kolayca güvenemiyor ya da sevemiyorduk – hatta hiç sevemiyorduk bile. Sanırım zaman, ikimizden birinin daha derin, daha güçlü duygularımıza hakkını verebilecek kapasitede olup olmadığını gösterecekti.

İstediği kadar aramızda hiçbir şey olmadığını söyleyebilirdi. Ama dün gece ilk öpüştüğümüzde, sanki bir kamyon dolusu şimşek üzerime çarpmış gibi hissettim ve onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Duygular konusunda aptaldım ama bu tür şeylerin herkesin başına gelmediğini ben bile biliyordum.

*Aramızda hiçbir şey yok.*

Dün gecedен sonra, o kadının benden kaçmasına asla izin vermeyecektim. Onun malikaneden ayrılmasını aklımdan bile geçiremiyordum; onunla daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Mükemmeldi;

dairesi artık yokken, daha yakın bir yer ararken malikanede kalabilirdi ve ben de onunla daha fazla zaman geçirebilirdim. İş yerindeki Nick'in canı cehenneme; onunla birlikte taşınmayacaktı. Benimle kalacaktı.

Tarihin en ateşli, en duygusal anlarından birini "seks arkadaşı" terimiyle geçiştirmeye çalışması çok komikti. Onun mizah anlayışını çok severdim; beni ona çeken ilk şeylerden biriydi, ama bu iş yürümezdi.

Onu neyin harekete geçirdiğini biliyordum. Eğer bunun hiçbir şey olmadığını iddia etmek istiyorsa, o zaman onu öyle bir sıkıştırıp dürtecektim ki, bana delicesine aşık olup bunu itiraf etmekten ve kalmaktan başka çaresi kalmayacaktı...

Ona karşı sabırlı olacaktım, olabildiğince sabırlı. Ama kazanacaktım. Bunun hiç de önemsiz bir şey olmadığını kabul edecekti.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama bir şeydi.

El sanatları dükkanından en az yedi poşet dolusu rengarenk ıvır zıvırla çıktım. Ne olduklarını ya da ne işe yaradıklarını bilmiyordum ama satış görevlileri bana neye ihtiyacım olduğunu göstermişti ve hepsini almıştım.

Eve dönerken avukatımdan gelen bir aramayı kaçırdığımı fark ettim. Hukuki açıdan işler kızışıyordu. Babamın o berbat avukatı bir tür yasal boşluk bulmuş ve bunu kullanıyorlardı. Mülkü devraldığım da, tüm dünya onların öldüğünü varsaymıştı ve ben de buna izin vermiştim, avukatlar bile, bu da şimdi başıma bela oluyordu.

Bütün bunlar olurken Eliza'nın evde benimle birlikte olması beni çok mutlu etti. Sowerby dışında, şimdiye kadar her şeyi kendi başıma yapmıştım, ama Eliza'yı kısa bir süre bile yanımda tuttuktan sonra, onsuz bir daha asla yaşayamayacağımı düşündüm.

Eliza'nın beni ve malikaneyi terk etmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bu da demek oluyor ki, ceset çiçeği açana kadar onu kalmaya ikna etmek için sadece birkaç haftam kalmıştı.

Eve vardığımda Katya kapıda zile basmış, gece için hazırlık yapmama yardım etmek için can atıyordu. Her şey bittikten sonra odama gidip giyindim; bir kot pantolon ve tişört bulmanın ne kadar zor olduğuna şaşırdım. Hayatımın ne kadar büyük bir bölümünü takım elbise içinde geçirdiğimin farkında değildim.

Gözlerim, anne babamın mektuplarının olduğu sandığa takıldı. O sandığı yakmayı kaç kere düşünmüştüm? Gözlerimi ondan ayıramayınca, isteksizce yanına gidip bir mektup çıkardım.

Babamın geri dönmesi bir şoktu, belki de gittiğinden daha şok ediciydi; sonsuza dek gideceğini sanmıştım. Olanlardan sonra, ikisinin de bir daha burada yüzlerini göstereceğini hiç düşünmemiştim. Korktuğunu biliyordum ve haklıydı da. Bu mülkü savaştan bırakacağını düşünmesi bir yanılgıydı. Ben zaten istemiyordum bile, ama kesinlikle onlara vermeyecektim. Bir daha benden bir şey almalarına izin vermeden önce burayı yakardım.

Parmak uçlarımla mektubun ve annemin imzasının üzerinden geçtim ve göğsümde tanıdık bir acı hissettim. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, onun gidişinin verdiği acıdan kurtulamıyordum. Ondan nefret ediyordum. Dünyadaki herkesten daha çok nefret ediyordum. O benim tek destekçim olmuştu. Nasıl olur da bu kadar ilgili, şefkatli bir anneden beni terk eden birine dönüşebilirdi? Anlamaya ne kadar çalışsam da, başaramıyordum.

Sıcaklık gözlerimi bulanıklaştırdı ve dişlerim acı içinde birbirine kenetlendi. Babam geri dönmemeliydi. Eğer gerçekten kendi iyiliğini bilseydi, tıpkı onun gibi benden ve Blackwood Malikanesi'nden sonsuza dek uzak dururdu.

Mektubu buruşturma isteğine direndim, bunun yerine dikkatlice düzeltip yalanlarla dolu sandığın içine geri koydum. Sandığı hızla kapattım ve silahımı kılıfından çıkarmadan önce bir adım attım ve içine binlerce delik açtığımı hayal ettim. Gözlerim ne kadar bulanıklaşırsa, o kadar öfkeleniyordum. Silahımı çekip elimdeki rahatlatıcı çeliği hissettikten sonra aynaya döndüm, gözlerimden üç damla yaş aktığını izledim, sonra silahımı kaldırıp gözyaşlarımı sildim. Gözyaşlarıyla ıslanmış silahı komodinin üzerine koydum ve çekmecedeki en sevdiğim Blackwood Bladecraft bıçağımı çıkardım, gömleğimin altına sakladığım yere yerleştirdim ve derin bir nefes aldım. Sonra aynadaki yansıma baktım ve Eliza'yı almaya gittim.

## Bölüm 23

# ELIZA

Jasper'ın akşam yemeği için buluşmamızı istediği Blackwood Malikanesi'nin görkemli girişinde bekliyordum.

Bir meydan okuma ve aramızda aslında romantik hiçbir şey olmadığını daha da kanıtlama yolu olarak, özellikle şık bir şey giymemeyi tercih etmiştim; çünkü sahip olduğum tek güzel elbiseler Leah ve Katya'nın bana aldıklarıydı, bu yüzden bu kolay bir seçimdi. İçimden bir ses Jasper'a güzel ve bakımlı olabileceğimi göstermek istese de, bu isteği bastırdım.

Yaklaştığını hissedeceğimi bilerek bekledim. Aynı mekânda olmamız, sanki elektrik yüklü bir ortam gibi hissettiriyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve ruhumun derin, gizli köşelerinde bir daha asla hissetmeyeceğimi biliyordum. Ama önemli değildi. Ne kadar bir araya gelmeyi, birbirimize karışmayı istesek de, ikimiz de bunu yapabilecek kadar çok şey yaşamıştık; asla işe yaramayacaktı. Bir ilişki ancak belli bir miktarda travmayı kaldırabilirdi.

Üstelik, ölen annesinin hayaletinin bana hatırlattığı gibi, hâlâ cevaplanması gereken oldukça önemli sorularım vardı. Herkesin hikayesinde çok fazla boşluk vardı ve Jasper'ın Hester'ı öldürdüğüne gerçekten, gerçekten, gerçekten inanmak istemesem de, Jasper ve onun masumiyeti söz konusu olduğunda içimde görmezden gelemeyeceğim tuhaf bir his vardı. Ona güveniyordum, ama bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum ve tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum.

Hester'ın madalyonunu takıntılı bir şekilde kontrol ediyordum, bana yardımcı olacak bir şey, herhangi bir şey vermesini diliyor ve umuyordum. Ona yardım etmek için zamanım tükeniyordu... Tüm çabalarımın rağmen, ceset çiçeğinin büyümesi yavaşlamıyordu.

Dün gece Jasper'la birlikteyken pervasız davranmıştım. Aslında hiç pervasız değildim. Yaptığım her hareket titizlikle planlanmış ve düşünülmüştü. Öyle olmak zorundaydı. Hayatta kalmamın sebebi buydu. Çok güzel ya da zeki değildim. Çekici de değildim. Aslında, ne zaman ne söyleyeceğimi veya doğru şeyi nasıl söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Ne kadar acınası görünse de, ailemin beni sevmesini sağlamaktan başka hiçbir şeye tutku duymuyordum. Annem ve babamın istediği gibi dünyayı kurtarmaya kararlı, akademik bir çevreci değildim; etik yerine müstehcen fantastik kitapları, yeşil meyve suyu yerine portakal aromalı Fanta'yı tercih ederdim. Olmam gereken kişi asla olmamıştım, ama yine de Bill McKibben'in "Doğanın Sonu"nu, Rachel Carson'ın "Sessiz Bahar"ını okudum ve Aldo Leopold'un "Bir Kum Ülkesi Almanacağı"ndan ve bana söylenen diğer her şeyden alıntı yapabiliyordum - bunu zevk aldığım için değil, iyi olduğum için yapıyordum.

Bana söylenenleri yapıyorum.

Pinehurst'te bile zar zor geçiniyordum. Yanlış anlamayın, doğada bitkilerle çalışmaktan son derece keyif alıyordum; güvenli ve tahmin edilebilirlerdi... hatta anlaşılabilir bileydiler, ama istediğimi yapabilseydim, bu kıyafetleri, malikaneyi veya bahçeyi giymezdim. Esasen, bana söyleneni yapıyordum, yine de Jasper ve Hester ve Blackwood Malikanesi'nde edindiğim diğer arkadaşlarımla burada olmaktan minnettarım. Şimdi onlarsız bir hayatı düşünmek garip geliyor. Hoş karşılanmak güzeldi.

Ablam Lucy benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Artık neredeyse hiçbirimizle konuşmuyordu ve onu asla suçlamadım. Aslında, kopma yeteneğine imreniyordum. O evden ayrılıp İngiltere'ye taşındığında evdeki durum gerçekten kötüydü ve o gittikten sonra her şey daha da kötüleşti. Annem Lucy'nin asi hareketini kişisel bir başarısızlık olarak gördü ve bunun karşılığında bana iki kat daha katı davrandı. Ablam her zaman uslu kız olduğum için benden nefret ederdi, ama tüm bunları onun için yaptığımı, aptalca bir şekilde yükün ağırlığını ben üstlenirsem onu rahat bırakacaklarını düşündüğümü asla bilmiyordu. Bırakmamışlardı.

Blackwood Malikanesi'nde kaldığımdan beri Lucy'yi birkaç kez aramayı düşünmüştüm. Blackwood'da kalmanın bana yaşattığı huzur, onu

normalden daha çok özlememe neden olmuştu. Benden birkaç yaş küçüktü ve içimdeki özlem duygusuyla ona doğru uzanıp, annemle ilgili ne yapmam gerektiği konusunda ondan tavsiye almak istiyordum. Lucy, yaşadıklarımı bilen tek kişiydi. Annemin durumu son birkaç yıldır çok daha kötüleşmişti.

Belki yarın Lucy'yi ararım.

Ani bir farkındalık kıvılcımı dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Arkamı döndüğümde Jasper'ın elinde üstü çuval beziyle kaplı küçük yeşil bir saksıyla bana doğru yürüdüğünü ve yüzündeki inanılmaz gülümsemenin yasa dışı olabileceğini düşündüm. Gözleri vücudumu süzdiğünde ve gülümsemesi daha da genişlediğinde midem alt üst oldu.

*Gülümse, aptal!*

*Gülümsemek!*

Gülümsemek yerine, yıpranmış mavi kot pantolon ve beyaz tişörtün içinde duran uzun, güçlü görünümlü vücuduna bakakalmıştım. Her zaman takım elbise veya inanılmaz derecede lüks iş kıyafetleri giyerdi. Genellikle daha koyu bir renk olurdu ki bu da onun karanlık, kasvetli havasına katkıda bulunurdu. Ama şimdi, kot pantolonuyla - inanılmaz derecede çekiciydi. Sanki, "Boş ver! Anneni yirmi yıl önce öldürdün. Kimin umurunda yakışıklı? Ah, birkaç suçun var ve hapis yatıyorsun? Sorun değil; işte hesabına biraz para. Ne zaman eş ziyareti yapabiliriz?" türünden bir yakışıklılık.

Açık ağzımı kapattım ve gözlerimin o kadar şişkin görünmemesine çalıştım. Gözlerim çok şişkin görünüyordu.

Ağzım sulanırken ona karşı hiçbir romantik duygum olmadığını ikna etmek çok daha zor olacaktı. O pantolonlar Wrangler mıydı? Bacaklarının ne kadar kaslı olduğuna bakın...

*Eliza, kendine gel!*

İçimde kıpır kıpır eden, en arkada kalan, teninin her santimetrekaresine dokunmak isteyen şehvetli hislerin hemen ötesindeki yeni bağımsızlık duygularına odaklandım ve bunları, bu adamın isterse bana ne kadar kolay zarar verebileceğinin, ona bu gücü verirsem -ki asla vermeyecektim- bir hatırlatıcısı olarak kullanmaya çalıştım. Yutkundum, kelebeklerle dolu midemi ait olduğu yere geri ittim.

"Jasper, merhaba." Tanrım, bir haber muhabiri gibi konuşuyordum. Ama önemli değildi; o beni kucaklamadan önce utanmaya bile vaktim olmadı. Onun kucağında eriyip gitmemek için kasıldım—"Nike giyiyorsun. Nike giyiyorsun," dedim yüksek sesle.

Beni bıraktı ama ondan çok uzaklaşmama izin vermedi, kolumu sahiplenici bir şekilde tutmaya devam etti. Kolumun derisi onun sıkı dokunuşu altında yanıyordu, tüm vücudum terliyordu.

“Ağzıma öyle bakmaya devam edeceksen”—yakına yaklaştı, sakın ama elektrik yüklü bir ses tonuyla. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum—“başka ne için kullanmama izin vereceğini düşünmeye başlarsam şaşırma.”

Yanaklarım kızardı ve ağzımı kullanmasına izin verme düşüncesiyle hafif bir sızı hissettiğim için bacaklarımı sıkarak zorunda kaldım.

“İyi görünüyorsun, belki de fazla iyi.” Bakışları yavaş ve ağır bir şekilde üzerimde gezindi. “Bazen sınanmaktan hoşlanmam iyi bir şey.”

“İki aydır neredeyse her gün beni bu kıyafetle gördünüz,” diye itiraz ettim. İyi görünmüyordum. O harika görünüyordu. Ben ise kurbağaya benziyordum.

Kahverengi gözleri gözlerime dikildi. “Ve o zamanların her birinde çok güzel görünüyordun, Eliza. İşte, sana bir şey aldım.”

Ensemde öyle sıcak bir kızarıklık yayıldı ki, altı santimlik saksıyı alırken kaşınmaya başladı; saksının her tarafında delikler olduğunu fark edince titreyen ellerimle neredeyse düşürüyordum. Bana ne oluyordu? Bu kadar gergin olmayı bırakıp kendimi toplamalıydım. Onu yatağında gördüğümünden beri kafam yerinde değildi—hayır. Dudaklarının ve dilinin o yumuşak metalik tadını aldığım günden beri.

“Bu ne için?” diye sordum, beyaz kumaşın üst kısmını çözmeye başlarken.

Gözlerinde heyecan parıltısı belirirken alt dudağını ısırды. “Biraz önce bilgisayarda hayranlıkla baktığını gördüm. İsteddiğini biliyordum.”

Gözleri gözlerime kenetlendi, düşüncelerimi istila etti.

“Eliza, bir şey istediğinde...” Gözleri korkutucu bir ciddiyetle yüzümü tararken duraksadı. “Onu sana verecek olan ben olacağım. Bu arada, bu senin için, konservatuvar için değil.”

Bilgisayarda ona hayranlıkla baktığımı mı görmüştü? Beni bilgisayarda ne zaman izlemişti ki? Son bağı çözüp örtüyü küçük bitkinin üzerinden dikkatlice düşürürken güldüm.

Gülümsemem kayboldu. “Jasper—” Kendimi rezil etmeden önce gerçekten düşündüğüm şey olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Sağlıklı, olgun bir hayalet orkideydi, ya da *Dendrophylax lindenii*, en nadir ve en çok aranan orkidelerden biriydi ve haklıydı: Dünyadaki her orkide sever

gibi ben de ona hayran kalmıştım. "Delirdin mi? Buna dayanamıyorum." Hayalet orkide, ceset çiçeğinden bile daha nadirdi.

"Yapabilirsin; hatta ısrar ediyorum." Bana karanlık bir güvenle göz kırptı.

Şaşkınlıkla baktım. "Bunu tutamam. Üç bin dolarlık bir bitki gibi."

"Konservatuvar üzerinde çalışmanız için size para ödemediğimden bunu bir bonus olarak kabul edin," dedi tembelce.

Az kalsın boğulacaktım. "Bir bonus mu? Şu anda seradaki işimi bırakabilirim ve bu da botanik bahçelerini ayakta tutabilir," dedim ihtiyatlı bir şekilde.

"Biliyorum." Gözlerindeki eğlence biraz azaldı. "Burada kalıp serayı bitirmeni istiyorum, çünkü bunu yapmak zorunda olduğun için değil, istediğin için yapmanı istiyorum."

Bana istersem ayrılmam için bir bilet veriyordu. Ne olursa olsun, hatta bahçeyi zamanında bitiremesem bile, tüm bunların sonunda istersem hâlâ bir işim olacağı anlamına gelen bir bilet.

Bu, hayal edebileceğimden çok daha öte bir jestti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatacak başka kelime bulamıyordum.

Titreyen ellerimle güzel beyaz orkideyi dikkatlice sarıp örtüsünü yerine koyarken beni izledi. Odama geri koştum, sonra Jasper'ı bıraktığım yere dönüp kollarımı sıkıca boynuna doladım. Kendimi durduramadım. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı ve bu beni derinden sarsmıştı.

"Teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin," diye mırıldandım beyaz tişörtünün pamuğuna.

Kollarını bana doladı ve sanki bir fırtınaya hazırlanıyormuşuz gibi, demir atmış ve güvendeymişiz gibi beni sıkıca kendine doğru çekti. Sert hatlardan ve yoğun kaslardan oluşan vücudu, ince bir şefkatten eser yoktu ama ben bunu hissettim. Boyun eğmez kas duvarının altında, önemseyen birinin yavaş yavaş inip kalkması vardı.

Kollarımı indirdim, çok yakınımda olmasının verdiği hissten uzaklaşmam gerekiyordu, yoksa gerçekten aptalca bir şey yapabilirdim—mesela göğsüne tırmanıp yüzünün üzerine oturmak gibi. Ya da daha kötüsü, ona ne kadar çok şey hissetmeye başladığımı söylemek gibi. Yanından geçip mutfığa doğru yürüdüm, yolda cinsel isteğimi bastırabileceğim büyük bir plastik poşete rastlamayı umuyordum.



"Nereye gidiyorsun?" dedi, elimi avucunun içine güvenle yerleştirene kadar sıkıca kavradı. "Bu akşam yemek yukarıda, yatak odamda, dostum." Gözleri bir an karardı, ardından meydan okuyan, çarpık bir sırıtiş belirdi.

İki dakika geçmişti ve o daha ilk anda blöfümü anlamıştı.

"Mükemmel," diye mırıldandım.

Bu işe yaramayacaktı. Onunla daha fazla zaman geçirmeyi, hele de o haldeyken bir odada yalnız kalmayı asla kabul etmemeliydim. Gerçekten çok istememe rağmen onunla tekrar seks yapamazdım. Beynim bu kararı geçersiz kılmaya çalışıyordu, ama bacaklarımın arasındaki yeni uyanmış canavar şu anda vücudumu ele geçirmek için düşmanca bir girişimde bulunuyordu. Zaten çizgiyi bulanıklaştırmıştık ve annemin hapishanesinden beni çıkarıp onun hapishanesine götürecek anahtarları ona teslim etme tuzağına düşmemek için ondan uzak durması gerekiyordu. Kendimi koruyordum.

Duraksadı, teslim olmamı bekledi. Ama daha akıllı davranmalıydı. Onunla bir daha asla seks yapmayacaktım, ama bunu bilmesine gerek yoktu. Adam başka hiçbir şey yapmasa bile, içimde var olduğunu hiç bilmediğim, mutlak bir rekabetçi şeytanı ortaya çıkardı. İlk günden beri vardı. Güçlendirici ve heyecan vericiydi - ve tehlikeliydi. Son zamanlarda özlem duymaya başladığım üç şey.

Elimi nazıkçe yanına çekip beni büyük merdivenlerden odasına doğru yönlendirirken sırıttı. Bütün yol boyunca başım dönüyordu; bir yandan yatağına atlayıp hayatımın en güzel anlarını yaşamak isterken, diğer yandan da kendimi kış bahçesine kilitleyip, daha fazla aptalca hata yapmamak için olabildiğince hızlı bir şekilde bitirmek istiyordum.

"Aç mısın? Önce bir aktivitemiz vardı ama eğer açsan önce yemek yiyebiliriz," dedi yatak odasının kapısına yaklaşırken. Başparmağı dalgın bir şekilde bileğimin iç kısmında ileri geri kaydı.

Dur, az önce ne dedi?

"Etkinlik senin odanda mı?" diye sordum. Kahretsin, acaba gerçekten blöf mü yapıyordu ve gerçekten seks yapacağımızı mı sanıyordu?

"Bu bir sorun mu? Sadece seks arkadaşısı olduğumuzu söylediğinde..." Sözü nü yarım bıraktı. Gözlerinde ve sesinde meydan okuma vardı, yenilgiyi kabul etmemi istiyordu. Hâlâ benimle dalga geçtiğine inanmamı sağlayan bir eğlence belirtisi de vardı. En azından öyle umuyordum.

Ona döndüm; o da bu konuda benim kadar berbat durumdaydı ve bunu biliyordum.

"Bu senin için bir sorun mu? Başka ne olabilirdik ki? Üç hafta sonra gidiyorum," diye sertçe hatırlattım onu.

Gözlerindeki mizah kayboldu ve yerini kararlılığa benzeyen, ama aynı zamanda adını koymak istemediğim biraz da tehditkar bir ifade aldı.

"Benim için sorun değil Eliza. Ne istediğimi gayet iyi biliyorum."

Bunu benim için kolaylaştırmayacaktı.

Gözlerimi ondan ayırıp yatak odasının kapısını iterek içeri girdiğimde, tüylerim diken diken oldu. Sözlerinden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım. Odaya girdiğimde, sabun kokusu tüm duyularımı sardı. Kısa bir süre önce küçük bir altın örümceği takip ederek burada bulunduğumdan haberi yoktu.

*Hadi bakalım, deneyelim.*

Heyecan ve beklentiyle derin bir nefes verdim ve tişörtümü başımın üzerinden çıkardım. Onun sıkı kavrayışının tüm tenimde olacağını düşünmek bile beni heyecanlandırıp ağzımın suyunu akıtmaya yetiyordu.

Gerekirse, bir kez daha kendi kılıcıma -ya da sanırım onun kılıcına- saplanıp Jasper'la yakınlaşabileceğimi düşündüm. Tabii ki, tüm bunlar onun sadece seks arkadaşı olduğumuza inanmasını sağlamak adına olacaktı. Özellikle de, onun istediği gibi dantelli bir sütyen giydiğim için bu meydan okumayı kazanmış olsaydım. Pantolonumu çıkarmadım ama yatağının ucuna doğru kışkırtıcı bir şekilde eğildim, kalçamı yukarı kaldırdım. İlk pes eden ben olmayacaktım.

"İstersen şimdi yiyebilirsin," dedim kalçamı havaya kaldırarak yatağındaki siyah yorgana.

"O kadar heveslisin, ha?" Jasper kollarını kavuşturmuş kapıda duruyordu. Bakışları yavaşça ve ağırlaştı. "Bir tadına bakacaksın ve yatağıma, kışın yukarıda, sanki zaten benim olanı almamı bekliyormuş gibi sürüneceksin." Dilini şıklattı, ses yumuşak ve keskin bir tondaydı. "Yukarı çıkacağımızı söyledim. Beni yememi umarak soyunan sensin." Ölümcül, küçümseyen bir bakışla sırtıttı. "Resim yapıyoruz."

Anlamadığım bir şekilde, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde etrafa bakındım.

Gözlerini bana dikmiş bir şekilde, küçük bir adım öne attı. "Biz..." Boğazını yutkunarak, "Resim yapıyorduk." dedi. Sanki ezberliyormuş gibi, gözleri sütyenimin üzerinde gezindi ve dalgın bir şekilde balkonuna doğru başını salladı.

Cam kapılardan içeri baktığımda, iki şövale arasında küçük bir masa gördüm; masanın üzerinde, güneşin batmak üzere olduğu gökyüzüne dönük tuvaler duruyordu.

Odasında yaptığı aktivite resim yapmaktı. Sevişmek değil.

Yanaklarım utançtan kızardı. "Bizim etkinliğimiz," diye mırıldandım gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde.

"Dün gece gökyüzünü boyamaktan bahsetmiştin, ama bence şu anki aktiviten daha iyi olabilir. Çok daha iyi." Komodinine yaslandı ve kollarını tekrar kavuşturdu, utanmadan vücudumu yavaşça süzdü, gözlerinin gezdiği yerlerde tüylerim diken diken oldu.

Ona hayranlıkla baktım. "Resim yapma randevusu mu ayarladın?" Bu, birinin benim için yaptığı en düşünceli şeylerden biriydi. "Benim için mi? Ben her zaman gün batımı resmi yapmak istemişimdir."

"Yanımda fırça getirdiğim için şanslısın." Bakışları keskin, teninin hemen altında bir sıcaklık hissediliyordu. "Çünkü eğer onun yerine ip alsaydım"—gözleri vücudumu tararken yüzünde yavaş bir sırıtiş belirdi—"ayakta duramazdın ve kesinlikle bana teşekkür edemezdin."

Aniden kuruyan ağzımdaki azıcık tükürüğü yuttum. Tişörtümü tekrar başımın üzerinden geçirdim.

Balkon kapılarına doğru ilerlerken durdu. "Dışarıda olmanızda bir sakınca yok mu?" Gözleri yüzümü inceledi.

Odadaki ciddi havayı değiştirmek için ona göz kırptım. "Neden? Eğer öyle değilsem, geçen seferki gibi bana yardım edecek misin?"

Yüzü ciddi ve ifadesizdi. Bana nasıl da içten içe doğru baktığından nefret ediyordum. "Eliza, balkonuma çıkmakta kendini rahat hissediyor musun?"

Başımı salladım. Dün beni balkona çıkardığından beri birkaç kez yalnız başıma balkona çıkmaya özen göstermiştim ve her seferinde, günün çoğunu ondan saklanarak kış bahçesinde geçirmiş olmama rağmen, kendimi daha özgür hissetmiştim. Cebimdeki madalyonla sinirli bir şekilde oynadım, zincirin parmak uçlarıma çarpmasını hissettim.

"Güzel. Yoksa birbirimizin çıplak portrelerini çizmek zorunda kalırdık ve eminim ki beceriksizliğim akşamın sonunda sizi rezil ederdi." Cam kapıları açıp büyük balkona çıktı.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Gökyüzü en açık turuncu tonuna bürünmeye başlamıştı. Kenarından aşağıya baktığınızda avluyu ve kış bahçesini görebileceğiniz odamın aksine,

bu manzara sadece uzaktaki kayalıkları ve gökyüzünü gösteriyordu. Bir kartpostal veya ekran koruyucusu gibiydi ve birdenbire Gotik malikanenin mimari yapısı son derece anlamlı hale geldi. Manzara olağanüstüydü; malikanenin bu şekilde inşa edilmesinin sebebi buydu.

Tuvalimin önüne oturdum ve birdenbire kendimi çok aptal hissettim, sanki ameliyat önlüğü giyip bir cerrah gibi hastaneye girmiş gibiydim. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Ben sadece saha defterlerime resim yaptım," diye mırıldandım, kendimi bir sahtekar gibi hissederek.

"Ben de bilmiyorum. Ama birkaç YouTube videosu izledim, muhtemelen oldukça iyi olacağım." Gülümsedi ve kendinden emin bir şekilde her birimizin fırça tutacağına bir şişe su doldurdu.

"Bütün bu malzemelere nasıl sahip oldunuz?" diye sordum, koltuklarımızın arasındaki küçük masanın üzerindeki sayısız fırça ve akrilik boyaya hayretle bakarak.

Omuz silkti. "Bugün dışarıdayken aldım. El sanatları dükkanındaki hanımlar bana ne almam gerektiğini söylediler."

Yüzümdeki ifade bir anlığına düştü; üzüntüden değil, sözlerinin şokundan. Bu duyguyu daha önce hiç yaşamamıştım ve duyduğum sevinç ve hayranlığı yansıtacak bir yüz ifadesi bulmakta zorlandım. Bu adam tüm bunları seçmek için iki saat boyunca şehre gelmişti. Hem de benim için.

Göğsümde bir ağırlık hissettim. Sert, ulaşılmaz dış görünüşünün altında, gelmiş geçmiş en nazik, en düşünceli insanlardan biriydi. Bana bakarken gözleri yırtıcıydı, ama biliyordum ki arkasında bir yumuşaklık vardı. O da bana en az benim ona duyduğum kadar değer veriyordu. Bu yeri ve bu adamı bırakıp yoluma devam etmek çok zor olacaktı. Ayrılma düşüncesiyle bir duygu dalgası beni vurdu.

Hiç şüphesiz gözlerimden yaşlar sel gibi akmasına otuz saniye kaldığını sezen Jasper tekrar konuştu. "Yaptıklarım tamamen masum değil; sen işini bitirdiğinde o tabloyu açık artırmaya çıkarmayı planlıyorum," dedi, boş tuvalime işaret ederek. "Sanırım sen bu işte doğal yeteneklisin."

Utanarak homurdandım. "Bundan ciddi anlamda şüphe duyuyorum."

"Bunu yapma," diye düzeltti. "Benimle olmaz. Geçen gün bahçede küçük resimlerin olduğu defterini açık bırakmıştın ve gördüm. Belli ki çok seviyorsun," diye karşılık verdi ve boyalarımı koymam için bana parlak beyaz, dikdörtgen bir palet uzattı. Kendimi çok resmi hissettim. "Katya ve Sowerby için çizdiğin şef ayıyı da gördüm. Onu da satmaya çalıştım ama Katya ikna olmadı." Kendi tuvaline dönerken bana şakacı bir şekilde

gölümsedi ve sanki bunu binlerce kez yapmış gibi fırçasını boyaya batırıp tuvale sürmeye başladı. Biliyordum ki önce beni daha az utangaç hissettirmek için başlamıştı, bu yüzden ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Benim hakkımda bunu yapacak kadar bilgi sahibi olması bile şaşırtıcıydı. Söylenmemiş küçük detaylarıma o kadar çok dikkat ediyordu ki, neredeyse sinir bozucuydu. Ve ayrıca, bir şeyler yaparken kesinlikle çok sevimli görünüyordu. Özgürce resim yapabilmekten çok mutlu oldum, ama sadece orada oturup onu izleseymdim de aynı derecede keyif alabilirdim.

Rahat bir sessizlik içinde bu şekilde devam ettik. Ara sıra, birimiz kullandığımız renkle ilgili bir yorum yapar veya boya renklerinin isimleri gibi şeyler hakkında şakalaşırdı, ama çoğunlukla ben konuşurdum, o da beni işe kaptırmama izin verirdi. Meditatif bir süreçti. Ara sıra, birimiz daha fazla boya almak için pozisyon değiştirir ve kollarımız hafifçe birbirine değerd.

Kendimi tuvalin ve önümdeki manzaranın içinde kaybettim. Ne yaptığımı bilmiyordum, ama başlar başlamaz sanki başka bir güç benim yerime geçti. Büyülenmişim. Boş tuvalimin hangi dünyayı göreceğine tamamen hükmeden bir büyücüydüm. Fırçamın her darbesi bir keşif haline geldi. Resimde hata olamazdı çünkü ne olursa olsun tamamen bendim. Ruhum, sanki ilahi bir güç emretmiş gibi, fırçamdan resmime parlak, gün batımı tonlarında renklerle aktı. O kadar çok benliğim içine girdi ki, bitirdiğimde bedenimde sadece mutlu, doymuş bir ruh kalacağını hissettim.

Bir saat kadar sonra, Jasper'ın artık resim yapmadığını, sandalyesinde bana dönmüş, gözlerinde hayranlık dolu bir ifadeyle bana dikilmiş olduğunu gördüm; kendi resim yapma işi tamamen terk edilmişti. Sanırım dünyanın bütün parası için bile kendimi bu işten uzaklaştıramazdım. Tuvale renkleri sürdükçe, kaygılarım yavaş yavaş kayboldu, geriye sadece ben ve artık kaybolmuş olan gün batımının kalıntıları kaldı ve telefonumla çektiğim fotoğrafla çalışmaya başladım.

Sanki kafesimin kapısı açılmış ve ömür boyu içeride kilitli kaldıktan sonra serbest bırakılmışım. Her şeyi yapabilirdim. Pembelerin daha canlı görünmesini istiyorsam, daha fazla pembe ekleyebilirdim. Tamamen hayal gücümünden bir şey eklemek istiyorsam, örneğin bir ışık parıltısı veya bir ışıltı, kimse beni durduramazdı. Kimse bana nasıl yapılması gerektiğini veya neyi yanlış yaptığımı söylemiyordu. Jasper bile hiçbir öneri veya düşünce sunmadı.

Zaman elimden kayıp gitti ve ancak detayları düzeltirken kendimi bulduğumda geri geldi; her şeyi mahvetmeden önce durmaya karar verdim. Jasper'ın sesi aniden arkamdan geldi.

"İnanılmaz," diye fısıldadı usulca.

Arkamı döndüğümde onun ayakta durduğunu ve omzumun üzerinden tuvale baktığını gördüm.

Ayağa kalktım ve yanına doğru geri çekildim, bacaklarımı ve sırtımı gerdim. Saatler geçmişti ve o sabırlı davranarak, ben durmaya hazır olana kadar devam etmeme izin vermişti.

"Seninki harika," dedim nazikçe, oysa tuvalinin sadece yarısını boyamıştı ki beni izlemek için onu bırakmıştı. "Bu çok eğlenceliydi. Tüm bunlar için çok teşekkür ederim." Kendimi tutamayıp kollarımı beline doladım ve ona sarıldım.

Bedenlerimiz birbirine değdiği anda, endişelerimin geri kalanı da uçup gitti. Tıpkı ilk kucaklaşmamızda, bana koi havuzunda yardım ettikten sonra her şeyin kaybolması gibi. Kucaklaşmada cinsel hiçbir şey yoktu. Bunun yerine, daha derin ve ne yazık ki çok daha tehlikeli bir şeyle doluydu.

Başımı kaldırıp ona baktım. Tam bir dakika boyunca göz göze geldik ve sarılmanın verdiği rahatlığın tadını çıkardık. İşler çok ciddileşince, sessizliği o bozdu.

"Açık artırmayı bitirdikten sonra geliri sizinle paylaşacağım."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Sence sorun yok mu?" diye samimiyetle sordum.

"Hayatımda gördüğüm en muhteşem ikinci şey bu," dedi, karanlık ve etkileyici gözlerini benden ayırmadan.

"Tekrar teşekkür ederim. Her şey için." Minnettarlık sesimi titretti.

"Teşekkür ederim. Bu bana çok para kazandıracak," diye takıldı. "Aç mısın? Hadi yiyelim. Mutfakta pizza var."

"Aa, pizzayı çok seviyorum!" diye heyecanla bağırdım, ne kadar aç olduğumu fark ederek.

"Biliyorum," diye mırıldandı ciddi bir ifadeyle ve gözleri benimkine kilitlenmişti.

Temizlik yaptıktan ve resimlerimizi Jaspers'ın devasa banyosunda duvara yaslayıp kurumaları için içeriye taşıdıktan sonra, mutfaka gittik ve gecenin geri kalanını rahat ve keyifli bir şekilde, birbirimizin arkadaşlığından zevk alarak, gülerek ve eğlenerek geçirdik; ta ki o alnıma

bir öpücük kondurarak iyi geceler diyene kadar. Mükemmel bir geceydi, asla unutmayacağım bir gece.

Bundan sonra uykuya dalmam bir saat kadar daha sürdü; bu rüya dünyası birdenbire çok güzel geldiği için başka bir rüya dünyasına geçmeye hem isteksizdim hem de isteksizdim.

Bu gece Jasper bana nezaket, cömertlik, saygı, sabır ve cesaret gösterdi; bunlar daha önce deneyimlemeye alışık olmadığım ama artık talep edeceğim şeylerdi.

O inanılmazdı ve sonunda ona aşık olduğumu itiraf etmek zorunda kaldım.

Bu sadece randevunun inceliğiyle ilgili değildi, aynı zamanda bana dikkat etmesi, sevdiğim şeylerden bahsetmemi dinlemesi ve sonra keyifle arkasına yaslanıp bana mutluluk veren bir şey yapmamı izlemesiydi. Bu, cesaretlendirme ve kabullenmeydi.

Birdenbire anladım: Korkumun Jasper'la birlikte olmama engel olmasına izin vermeyecektim. Onun ve annesinin başına gelenlerle ilgili hâlâ makul miktarda şüphe ve soru işareti olduğunu biliyordum, ama onun bununla bir ilgisi olduğuna inanamıyordum.

Ona güvendim.

## Bölüm 24

# ELIZA

KORİDOR SESSİZDİ.

Çok sessiz.

Elim Jasper'ın ofisinin kapı kolunda geziniyordu; göğüs kafesimde nabzım gümbür gümbür atıyordu. Neden titrediğimi bile bilmiyordum. Sadece etrafa bakmam gerekiyordu. Evet, etrafı gözetliyordum. Evet, içeri girmek için hizmetçilerden birinden anahtar çalmıştım.

Ama bu sadece suçluluk duygusundan ibaret değildi. Bu bir içgüdüydü. Madalyon göğsüme dayanmış, adeta yanıyordu. Gitmeden önce bakmam gereken son yer orasıydı ve biliyordum ki bir daha böyle bir şansım olmayacaktı.

İçerisinde bir şey vardı.

Bana göstermek istediği bir şey.

Çok sıcak olduğu için iz bırakmasından korkarak kolyeyi göğsümden uzaklaştırdım. Derin bir nefes aldım. Jasper'a ihanet ediyordum. Eğer beni gözetlerken yakalarsa, mahvoldum.

Anahtar, hafif metalik bir tık sesiyle kilide girdi.

Koridorun korumasız görüntüsünden kurtulmak için can atarak içeri girdim.

Hava daha serin, steril ve hafif deri ve ahşap kokuyordu. İçerideki her şey Jasper'dandı: koyu renk ahşap, demir aksesuarlar, keskin hatlar. Pencere yoktu. Hızlıca ışık düğmesini açtım, ancak yukarıdan ışık yanmayınca hayal kırıklığına uğradım. Kapı kapanmadan ve koridordan gelen ışık



kaybolmadan önce, köşeye koştum ve küçük bir masa lambasını açtım; lamba, mekana koyu kehribar rengi bir ışık yaymaktan başka bir işe yaramadı ve ürkütücü havayı daha da artırdı. Kapı arkamdan sessizce kapandı. Geri döndüm ve kilidi çevirdim.

*On dakika. Girip çıkmak.*

Gözlerim odayı taradı. Dolaplar, raflar, dosyalar. Hızla masaya doğru ilerledim.

En üst çekmece. Kilitli. Tabii ki kilitliydi.

Altındaki dosyayı da açtım. Daha fazla dosya. Mali kayıtlar, bazı tapu senetleri. Sıkıcı ve Hester'a yardımcı olacak hiçbir şey yoktu.

Sonra nefesim kesildi, yavaşça masa sandalyesine oturdum, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Dosyayı açtım ve lambanın loş ışığına doğru eğdim.

*Aman Tanrım.*

Bir tanık ifadesi.

*"Kaybolduktan sonraki sabah, bir çalışan tarafından uçurumların yakınında görülen, tarifine uyan bir kadın. Açık renkli palto giymiş. Şaşkın halde."*

Parmaklarım sayfaların üzerinde titriyordu. Haritada, uçurumlar kalın bir X işaretiyle kırmızı daire içine alınmıştı.

Kolye ucu dayanılmaz bir sıcaklığa ulaştığında, polis raporu dikkatimi çekti.

*"Jasper Blackwood'un gömleğinden alınan kan, Hester Blackwood'a ait olduğu belirlendi. Cesede rastlanmadı. Gönüllü ayrılma veya kaza sonucu öldüğü varsayılıyor."*

En altta ise:

*"Arazi arandı. Bahçe alanı temizlendi. Ceset arama köpekleri olumsuz sonuç verdi."*

Tekrar okudum. Sonra bir daha. Anlamalı gelmedi.

Ellerim o kadar şiddetli titriyordu ki okumakta zorlanıyordum. Göğsümdeki madalyon aniden buz gibi parladı. Dosyayı kucağıma düşürdüm ve madalyonu açtım—kırmızı bir gülün altında solgun uzuvlar.

Kapı, karanlıkta karşımda tık diye açıldı.

Donakaldım, hiçbir şey göremiyordum. Vücudumdaki her sinir kaçmam için çılgık atıyordu. Dosya hâlâ kucağımdaydı. Girdiğim kapı hâlâ kapalıydı. Kilitlemiştim.

*Koşmak.*

Ama hareket edemiyordum. Nefes almakta bile zorlanıyordum.

Jasper'ın sesi yumuşaktı: "Aradığını buldun mu?"

Yavaşça döndüm. Tuzağa düşmüş bir hayvan gibiydim, hayatım için yalvarmak üzereydim. Elbette kendi ofisinin anahtarı onda vardı.

Gölgelerin arasında durmuş, anlaşılmaz gözlerle beni izliyordu, elleri yanlarındaydı. Öfke yoktu. Şok yoktu. Sadece sakın, korkutucu bir sessizlik.

"Ofisime mi girdiniz?" diye sordu. "Ne arıyorsunuz? Tehlikeli olduğuma dair kanıt mı?" Sesi yaklaştı. Karanlığa bürünmüş halde onu zar zor görebiliyordum. "Yoksa sizi yakalamamı mı umuyorsunuz? Sizi cezalandırmamı mı?"

Ağzımı açtım ama sadece boğuk, hırıltılı sesler çıktı.

Yumuşak kehribar rengi ışığın içine girerek bana ulaştı. Elini soğuk ve kayıtsız bir hassasiyetle kucığımdaki dosyayı aldı. Dosyayı masaya koydu ve bakışlarını bana çevirdi. Bacaklarım titriyordu. Denesem bile kaçamazdım. Bana zarar verecek miydi?

Bacaklarımın arasına girdi, onları araladı, elleri hâlâ yanlarındaydı. Hiçbir tehdit oluşturmuyordu, ama vücudu o boşluğu bir tehdit gibi doldurdu.

"Onu ben öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu, sesi o kadar alçaktı ki ense tüylerim diken diken oldu.

Başımı salladım.

"Yalancı." Sesi sertleşti. "O dosyayı okudun ve paniğe kapıldın. Sıranın sana geleceğini düşündün."

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde yutkundum. Onda bir şey tehlike çığılığı atıyordu, sanki içindeki bir iplik kopmak üzereydi.

Yavaşça gülümsedi. İğrenç bir şekilde. Ve sonra eli bacaklarımın arasına girdi.

*Aman Tanrım.*

Nefesim kesildi. Eli şortumun altındaki tenime değdi ve iç çamaşırımın üzerinden içeri doğru bastırdı. İki parmağını kasıklarımda gezdirdi ve durdu. Sırıttı.

"Sırılsıklamsın." Hiç beklemeden, derinden, emin ve bilinçli bir şekilde içime girdi.

Dokunuşuyla bacaklarım içgüdüsel olarak aralandı, inledim. Korku ve şehvet birbirine karışarak, dehşet verici ve heyecan verici bir karışımla tepkimi körükledi.

"Katil olduğumdan endişeleniyorsun," diye mırıldandı, "ve yine de içeri girmeme izin veriyorsun." Parmaklarını yavaş ve sert bir şekilde hareket ettirdi, tam da istediğim gibi bana değdi. "Hoşuna gidiyor, değil mi? Bilmemek."

Nefesim kesik kesik bir halde, eline doğru kasıldım.

"Daha sert boşalmanı sağlar." Bana doğru eğildi, üzerime doğru uzandı. "Daha ıslak olmanı sağlar."

Boğuk bir çığlıkla geldim, dudağımı kan tadına kadar ısırđım. Bana ne olmuştu?

Ben titreyene kadar durmadı. Sonra parmaklarını çıkardı, yavaşça, bilinçli bir şekilde şortumun kenarına sürdü ve gözlerimin içine dosdoğru baktı.

"Sana zarar vermek isteseydim, Eliza..." Duraksadı.

Duyabildiğim tek şey ikimizin de nefes alışverişinin ağırlığıydı.

"...size hiçbir uyarı verilmezdi."

Geri çekilip beni küçümser bir şekilde sırtını döndüğünde midem alt üst oldu.

"Git. Yoksa sana benden neden gerçekten korkman gerektiğini hatırlatırım."

Titreyen bacaklarımla ayakta duruyordum, düşünemiyordum. Kapıda beni durdurdu.

"Eliza?"

Omzumu çevirip arkama baktım.

Sesi şimdi daha kısıktı, hâlâ karanlıktı ama içinde daha yumuşak bir ton vardı. "Dosyayı bulduğun yere geri koy. Ve ne aradığın konusunda bana asla yalan söyleme." Sonra arkasını dönmeden ekledi, "Sen benimsin. Bir şey öğrenmek istiyorsan, bir dahaki sefere sorabilirsin."

Başım dönüyordu. O gece yine birlikte akşam yemeği yedik, ama sessizdik. Konuyu açmadı, beni kendi düşüncelerim içinde kaybolmaya bıraktı; bu düşünceler çok daha kötüye gidecekti.

## Bölüm 25

# ELIZA

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye çığlık attım. "Sıcaklığı düşürdüm, ışığı engelledim ve sulamayı azalttım; başka ne yapacağımı bilmiyorum. Sera tamamlanmadan önce dikmem gereken bir yatak daha var."

"Pekâlâ, o zaman dikime başlamanız gerekiyor gibi görünüyor," diye şarkı söyledi Nick telefona.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, kendimi toplamaya çalışsam da başaramıyordum.

"Evet, Eliza, beni duyuyor musun?" diye bağırdı patronum hoparlörden yüksek sesle. "Burnunu spathe'ye daya ve ne kokladığını söyle."

Bu bir leş çiçeği idi, dolayısıyla tek bir anlama geliyordu. Eğer bir kokusu varsa, güzel kokmazdı. Çiçekleri, tozlayıcıları ve leş yiyicileri çekmek için çürümüş hayvan gibi kokardı.

Panik halindeyken uzuvlarımı hareket ettirmekte zorlanarak, yeni süpürülmüş taş kaldırım ve bordürün üzerinden geçip ortadaki çiçek yatağına girdim. Sera'nın merkezini kaplayan bu çiçek yatağı, yükselen kaya şelalesi ve neşeyle şırıldayan koi havuzunun etrafını sarıyordu ve ceset çiçeğinin yatağının soluna doğru akıyordu. Toplamda üç ceset çiçeği vardı, ancak sadece biri sağlıklıydı ve çiçeklenme dönemindeydi, diğerleri yaprak aşamasındaydı. Koyu kırmızı ve siyah orkideler, sekiz metrelik büyük *Amorphophallus titanum*'un yükselen yapısının arkasından görünüyordu. Diğer ikisi küçüktü ve ceset çiçeğini çevreleyen çıplak alana ulaşmadan önce, dalgalanan kuş yuvası eğrelti otlarının arasından dikkatlice geçmem

ve çeşitli tavşan ayağı eğrelti otu kümeleri arasında dengemi korumam gerekiyordu.

Yaklaştım, burnumu uzun spadikse yapışmış kıvrımlı gibi görünen yapraklara sürttüm ve derin bir nefes aldım. Sadece koku yüzünden değil, midem bulandı ve kalbim ayaklarımın altındaki toprağa gömüldü.

"Peki?" diye sordular hem Nick hem de Lithgow, beni teşvik ederek.

"Korkunç bir koku. Çürüyen et, idrar ve küflü bir bodrumun kokusu birbirine karışmış," diye yanıtladım. Bu, ceset çiçeğinin açtığı zamanki kendine özgü kokusuydu.

"Şey, Eliza, iki gün sonra bir parti verecekmışız gibi görünüyor. Buradaki herkese haber vereceğim ve iletişimde olduğum hayırseverlere de iletceğim," dedi Lithgow sesinde biraz heyecanla.

Nick, "Listeyi bana e-postayla gönderin, ben de gelecek diğer kişileri ararım," diye ekledi.

"Emin misin?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı. "Zamanınız yok. Son yatağı da bitirin. Hepsini görmek için sabırsızlanıyorum. İsterseniz, partiden sonra eşyalarınızın bir kısmını evimize götürebilirim, böylece Blackwood Malikanesi'nde kalmak zorunda kalmazsınız."

Birdenbire dünyamın başıma yıkıldığını hissettim.

"Peki, Eliza?" Lithgow'un sesi, sanki telefonu Nick'ten almış gibi netleşti.

"Evet?"

"Yarından sonraki gün görüşürüz. Pinehurst için fideleri hazırladın mı? Gerçekten, Eliza—itiraf etmeliyim ki, bunu başarabileceğini hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, sen yokken annenle defalarca konuştuktan sonra, bizimle çalışmanın senin için doğru olup olmadığını merak etmeye başladım. İşten bu kadar zaman ayırıp eli boş döndüysen, her şeyin yoluna gireceğini düşündüm," dedi neşeli bir sesle. "Tamam, dikime başla. Yakında görüşürüz. O yeri iyice incelemek için sabırsızlanıyorum; her zaman içini görmek istemişimdir. Çok gizemli."

Telefonu kapattım ve ceset çiçeğinin önünde yere çöktüm, hiçbir şeyi ezmemeye dikkat ederek dizlerimi yukarı çektim ve zonklayan başımı dizlerimin üzerine yasladım.

İki günde bitirmem mümkün değildi. Hala ekilecek koca bir yatak vardı ve ceset çiçeğinin etrafındaki son birkaç tavşan ayağı eğrelti otunu da taşımam ve her yeri malçlamam gerekiyordu.

Bulabildiğim her türlü teselliye arayarak elimi uzattım ve önümdeki tavşan ayağı eğrelti otlarının yeşil yapraklarının altından çıkan tüylü, gümüş-kahverengi rizomların üzerinde parmağımı gezdirdim.

Her şey yoluna girecekti. Girmek zorundaydı. Artık çok yakındım.

Etrafıma baktım ve seraya verdiğim aylarca süren emeği idrak ettim. İlk girdiğim harap, vahşi bahçeden tamamen farklı bir hale gelmişti. Bu bahçede kanım, terim ve gözyaşlarım vardı. Her şeyimi vermişim ve başarıya o kadar yakındım ki, neredeyse tadını alabiliyordum. Botanik bahçesinde önemli bir zam alacaktım ve açık kalabilecektik. Belki de birikim yapmaya ve mali durumumu düzene sokmaya yetecek kadar para kazanabilirdim. Her şey yolunda gidiyordu. Her şey iyiydi. İyi olan şeylere odaklanmam gerekiyordu.

Jasper-

Birkaç gün içinde ondan ayrılmak zorunda kalacaktım. Ofisinde gizlice dolaşırken yakalandıktan sonra öfkeyle parmaklarıyla bana cinsel tacizde bulunduğu için ilişkimizin nerede olduğunu tam olarak bilmiyordum. Aramızda bir şey var mıydı? Beni özleyecek miydi?

Cebimdeki madalyon titremeye başladı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve görmezden geldim, ona bakamıyordum, çünkü Hester'ı hayal kırıklığına uğrattığım için Blackwood Malikanesi'nden ayrılmak zorunda kalacağımı biliyordum. Yere yığılıp ağlamak istiyordum. Bu adil değildi. Bunu hak etmemişti. Özgür ve mutlu olmayı hak ediyordu. Ona bunu yapan kim olursa olsun, yeterince uzun süre cezasız kalmıştı.

Duygularımı içime attım. Daha birkaç günüm vardı.

Koyu yeşil eğrelti otunun altındaki tüylü rizomu okşarken, üç inç uzunluğundaki sürgünlerden birinin diğerlerinden farklı olarak garip bir şekilde pürüzsüz olduğunu fark ettim. Bunun neden böyle olduğunu merak ederek birkaç kez okşadım.

Çenemin alt kısmına ve yüzümün yan tarafına bir sıcaklık vurdu ve aşağı baktığımda tulumumun içindeki madalyonun altın renginde parladığını ve ısındığını fark ettim.

Son zamanlarda, Hester'ın bana başka bir ipucu vermesini bekleyerek madalyonu her yere yanımda taşıyordum. Malikanedeki zamanım neredeyse sona erdiğinden, madalyonu kontrol etme konusunda takıntılı hale gelmişim, bazen birkaç dakikada bir açıp kapatıyordum. Hiçbir şey değişmemişti, tamamen boş ve cilasız kalmıştı; bir tarafı koyu kırmızı kadife, diğer tarafı ise çiziksiz parlak altın rengindeydi.

Onu cebimden çıkardım.

"Agh!" Dişlerimin arasından nefesimi tuttum ve parmaklarım yanan metale değdiği anda sıcak kolyeyi yere düşürdüm.

Toprağa düştü, titreyerek gittikçe daha parlak bir şekilde parladı ve etrafındaki toprağın birkaç santimlik kısmı neredeyse göz kamaştırıcı bir şekilde aydınlandı. Narin eğrelti yaprakları ve etrafımızdaki diğer bitkiler titredi ve sallandı. Sera'nın enerjisinde bir değişiklik olmuştu; sanki mekanın kendisi bir felakete hazırlanıyordu.

Toprağın içindeki madalyon keskin bir tık sesiyle açıldı.

Ona bakma fırsatım olmadan solumdaki bir şey hareket etti ve beni ürküttü.

Hester birkaç adım arkamda duruyordu. Koyu kırmızı elbisesi, su altında yosun gibi hafifçe hareket ediyordu, ama vücudunun geri kalanı ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Ağlamıyordu, ama daha önce gördüğümünden çok farklı bir şekilde de olsa üzgün görünüyordu. Koyu gözlerini bana dikmiş, bekliyor ve hareketsiz bir şekilde, soluk renkli kollarından birini göğsünün üzerinde, sık sık yaptığı gibi boğazını tutarak bekliyordu.

"Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım, gözlerimin arkasında biriken gözyaşlarının sıcaklığını hissederek. "Yardım et! Ne yapacağımı söyle!" diye bağırdım. Öfkem doruk noktasına ulaşmıştı. "Bunu sana kim yaptı? Jasper mı? Darius mu? Yardım et!" Ayağa kalkmak için çabaladım, yanına gitmeyi planlıyordum ama ayağa kalkar kalkmaz sinirlerim beni terk etti ve olduğum yerde donakaldım.

Gözleri yaşlarla dolu değildi, başka bir şeyle doluydu; hafif bir umutla.

"Yardım et bana," diye fısıldadı çatlamış dudakları, elini yavaşça boğazından çekip uzandı, parmaklarını yavaşça genişçe açtıktan sonra tekrar kapattı. Merakla ona baktım.

Ne yapıyordu?

Kolye ucundan yayılan ışık önce çok daha parlaklaştı, sonra tekrar söndü ve dikkatimi bir anlığına Hester'dan uzaklaştırdı. Başımı hızla ona çevirdiğimde ise gitmişti.

Çılgılık atmak istedim. Tek başımaydım ve her şeyin baskısı beni yıpratıyordu. Hester'ı kimin öldürdüğünü bulamazsam ne yapacaktım? Üstelik ceset çiçeği açmak üzereydi ve bahçenin son kısımlarıyla da ilgilenilmesi gerekiyordu, bu yüzden malikanede ipuçları aramak için zaman ayıracak vaktim yoktu.

Artık dayanacak gücüm kalmamıştı, parlayan madalyonun önünde diz çöktüm, içinde herhangi bir ipucu olup olmadığını görmek için.

Madalyonu ilk başta gömülü bulduğum yerin neredeyse tam olarak burası olduğunu fark ettim.

Aniden, aydınlatılmış madalyonun en yakınındaki tavşan ayağı eğrelti otunun uzun, tüylü dalları hareket etti ve toprağı delip geçmeye çalışıyormuş gibi yerden yukarı doğru uzandı. Nefesim kesildi, yaklaşmadan önce donakaldım—eğrelti otunun sarkık yapraklarının altında bir şey saklanmıştı. Ve hareket ediyordu—ya da etmeye çalışıyordu.

Toprak çatladı ve madalyonun zinciri içine düştü, tamamen kaybolmaya hazırdı. Düşünmeden onu yakaladım. Parlak ışık anında söndü. Zinciri çatlaktan çıkarmak için madalyonu çektim ama kıpırdamadı. Sanki bir şey onu yakalamış ve bırakmak istemiyordu.

Kolyeyi kaybetme düşüncesiyle paniğe kapılarak, kolyeyi eğrelti otlarının altındaki çatlaktan çıkardım ve kapatmak için hareket ettim; tam kapanmadan önce parlak altın iç kısımdaki yazıyı yakaladım.

*Daha derine indikçe hem sırları hem de toprağı ortaya çıkarıyoruz.*

Benden kazmamı mı istedi? Kelimenin tam anlamıyla kazmamı mı?

Kulaklarımda ve kalbimde öyle güçlü bir kan gümbürtüsü vardı ki, görüşüm hareketle birlikte titredi. Kolyeyi güvenli bir şekilde cebime geri koydum, arkama uzanıp küreğimi aldım. Eğrelti otuna dikkatlice yaklaşırken korku bir nehir gibi bedenimi sardı.

Gök gürültüsünün çatırtısı beni çılgılık atmaya ve Chanel No. 5 kokulu, toprak kokulu havayı ciğerlerime çekmeye zorladı; gergin bedenim o kadar kaskatı kesildi ki, kırılacağından emindim. Hafif yağmur, her yönden üzerime yağarken, geniş mekânda yankılanarak duyularımı alt üst etti. Alçak bir korku uğultusu yankılanıyordu. Aynı anda hem çok gürültülü hem de çok sessizdi.

Nefesimi tutarak küreği çatlağa bastırdım ve oldukça büyük bir toprak yığını çıkardım. Çatlağa bir sonraki hamlemde, küreğin ucu sert bir şeye çarptı ve donakaldım.

Toprağı hummalı bir şekilde kazdım ve eğrelti otunu tamamen kaldırmaya karar verdim. Tüylü rizomların uzanıp yaramazca dışarı çıktığı yerde açık renkli bir şey kalmıştı.

Parmak uçlarımla dikkatlice toprağı temizledim. Küreğimi kenara fırlattım ve arkamdan bir çılgılık koparıırken şangırtı sesi geldi.



Toprağın hemen altında bir elin kemikleri duruyordu, iki bükülmüş parmak uzanmış, tıpkı tavşan ayağı eğretti otunun rizomlarının toprağa doğru sürünme şeklini taklit ediyordu.

Kemikler.

Bir el.

Panik içinde vücudumu geriye doğru kaydurdım ve Sowerby kış bahçesinin kapılarından içeri dalana kadar çığlık attım.

“Tanrı aşkına, bu da ne?” Sowerby’nin sözleri yavaşladı, ağzı açıldı ve yerde yatan beni fark etti. Karşımdaki kazılmış toprak parçasına dikkatlice bakarken gözleri bir şey biliyormuş gibi parladı. “Aman Tanrım—Jasper,” diye nefes nefese kaldı ve ağzını kapattı.

"Bu bir el. Bir el var!" diye bağırdım, yüzümden kan çekildiğini hissederek. "Ceset çiçeğinin yanında gömülü kemikler var!"

Bütün bu süre boyunca Hester'ın cesedi kış bahçesine gömülmüştü. Tam da uyanık olduğum her saati geçirdiğim yere. Sonuçta Jasper yapmıştı. Hester'ı öldürmüş ve unutulması için bahçeye gömmüştü. Herhalde çok derine kazmayacağımı, kemiklerini bulamayacağımı düşünmüştü.

Döndüm ve siyah yarasa çiçeklerinin üzerine kustum.

Yaşlı adamın gözleri bir an kapandıktan sonra sakince tekrar konuştu: "Polisi aramanız gerekiyor, canım."

Kapılar tekrar gürültüyle açıldı ve bu sefer Jasper içeri daldı. "Neler oluyor? Eliza, iyi misin?" Bana doğru koştu, Sowerby onu daha fazla yaklaşımdan alıkoyduğunda durdu.

"Benden uzak dur, seni lanet olası manyak!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım, vücudumu taş patika boyunca geriye doğru kaydırırken, her iki adamdan da olabildiğince uzaklaşmak için çılgıncasına dalları ve yaprakları kırıp döküyordum. Telefonumdaki üç numarayı tuşlayıp polisi aramaya çalışırken hırıltılı nefesler alıyordum.

“Eliza, neler oluyor? Ne oldu?” diye homurdandı Jasper, şaşkın bir şekilde bana ve Sowerby'ye bakarak.

“Sen yaptın. Bunca zamandır sen yaptın!” diye bağırdım, sesim titredi ve boğazımı tırmaladı. “İşte bu yüzden malikanede kaldı. Sen yaptın—onu sen öldürdün. Kim harap olmuş eski bir bahçeye bakacak ki?” Titreyen elimle ağzımı kapatarak tekrar kusmamak için mücadele ettim. “İşte bu yüzden seranın harabeye dönmesine izin verdin. İşte bu yüzden benimle anlaşma yaptın, onu bulacak kadar uzun süre yaşayamayacağımı düşündün!”

Bütün bu süre boyunca.  
Jasper, kazılmış toprağa baktığında yüzünün rengi soldu.  
Sowerby nazikçe kolundan tuttu ve onu benden ve kış bahçesinden uzaklaştırdı, ben de polisi aradım.

}

Bahçenin dışından izledim, nefesimle kare camı buğulandırırken sessizce tüm umutlarımın ve hayallerimin tıpkı zavallı Hester gibi yok oluşunu izledim. Çantamı düzelttim, araba anahtarlarım elimde şıkırdayarak omzuma ağır bir yük gibi çökmüştü; yanımda getirdiğim diğer eşyalar ise ayaklarımın dibindeki yerde duran başka bir çantadaydı. Yanaklarım, onları lekeleyen gözyaşlarının yakıcı acısıyla gerilmişti.

"Hanımefendi, özür dilerim ama gerçekten de bölgeyi kordon altına almamız gerekiyor," dedi genç polis memuru beni camdan uzaklaştırmaya çalışırken.

"Bütün bitkilere ne olacak? İçeride inanılmaz derecede nadir, pahalı bitkiler var. Herkesin onları böylece çiğnemesine izin veremezsiniz." Aylarca süren emeğin, polislerin ateş karıncaları gibi serayı istila etmesiyle nasıl çiğnenip parçalandığını izledim.

"Bu benim kararım değil, hanımefendi. Üzgünüm ama gitmeniz gerekiyor," diye tekrarladı.

"Şu büyük ceset çiçeğine dikkat etmelisin. Neredeyse nesli tükendi. Yarın açacak ve... büyük bir parti olacaktı..." Sesim çatlamadan ve yanaklarımdan sel gibi yaşlar akmadan bu kelimeleri yüksek sesle söyleyemedim.

"Hanımefendi," dedi ve beni araba yoluna doğru yönlendirdi; arabamda eşyalarımın geri kalanı da park halinde bekliyordu.

"Ancak-"

Arabamın kapısını açıp beni içeriye doğru iterek, "Dinle, birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve bitkilerinizle ilgili elimden geleni yapacağım, ama sana şimdiden söyleyeyim, o büyük, uzun olan için yapılabilecek hiçbir şey yok. Doğrudan kalıntıların üzerinde. Buldozerin girip..." Çok fazla şey söylediğini fark edince birden sustu ve beni sürücü koltuğuna oturtmaya çalıştı.

"Jasper ve Sowerby nerede?" diye sordum.

"Hanımefendi," diye neredeyse sızlandı hayal kırıklığıyla.

"Bana nerede olduklarını söyleyin, ben de gideyim."

Uzun bir süre homurdandıktan sonra nihayet pes etti. "Jasper Blackwood gözaltında ve yerel hapishanede işlemleri yapılıyor."

"Peki ya Sowerby? Yaşlı olan?" diye ısrar ettim, onun da bu olayla bir ilgisi olduğunu öğrenmek istiyordum. Parçalanmış toprağa baktığında anlamıştı. Bundan emindim.

"Yaşlı beyefendi şu anda avukatlarıyla görüşüyor. Hanımefendi, size daha fazla bilgi veremem."

Araba kapısı kapandı ve ben de ellerimi direksiyona koyup nefesimi toplamaya çalıştım.

Telefon iki kez çaldı. Uyuşmuş bir halde telefonu kulağıma tuttum.

Nick bana hemen gelip her şeyi anlatmamı söyledi. Herkesin ceset çiçeğinin açmasını kaçıracağını duyduğunda çok üzülmüştü. Seradan aldığım fideleri yanımda götürmeme izin verilmemişti. Yanımda götürmeme izin verilen tek bitki, Jasper'ın odamdan bana verdiği hayalet orkideydi. Yanımdaki bardaklıkta sarılı duran mükemmel beyaz çiçeklere öfkeyle baktım.

Nick ile telefonu kapattıktan hemen sonra Dr. Lithgow'u aradım. O da tam bir öfke patlaması yaşadı, hiçbir şey kaçırmadığım için beni lanetledi ve nadir bitkiler için yasal korumaya uymadıkları takdirde polis departmanına cehennem azabı çektireceğini söyledi, ardından da birkaç telefon görüşmesi yapmak için telefonu yüzüme kapattı. Bunu açıkça söylemese bile, işimin artık olmadığını anladım.

Yerimde kıpırdanırken, Hester'in madalyonunun hâlâ cebimde olduğunu fark ettim. Polisler eşyalarımı almak için yukarı çıkmamı istediğinde onu odamda bırakmayı düşünmüştüm. Jasper'ın alabileceği malikanede bırakmak yanlış geliyordu ama onu almak da yanlıştı. Aldım. Her zamankinden daha çok güce ihtiyacım vardı ve yıpranmış madalyona her baktığımda, Hester'in direncini, ölümünde bile katili yakalanana kadar pes etmeyi nasıl reddettiğini hatırlıyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, hâlâ anlamadığım şeyler vardı; mesela Jasper'la birlikte olmamızı neden istiyor gibiydi, yatağımdayken yüzündeki o mutlu ifade. Hiçbir zaman ona kızgın ya da ondan korkmuş gibi davranmadı, belki de artık öyle değildi.

Bütün bu süre boyunca serada olduğuna inanamadım. Bunu neden hiç düşünmemiştim? Jasper'ın kimsenin ona dokunmasına izin vermemesinin, çok acı verici olduğunu söylemesinin nedenini anladım. Evet, annesini nasıl

öldürdüğünü ve kendi lanet olası bahçesine, kendi bitkileriyle birlikte çürümeye bıraktığını hatırlamak onun için muhtemelen acı vericiydi.

En azından sonunda ona yardım edebilmişim.

Cesedini mezardan çıkardıktan sonra, umarım sonunda tüm eksik parçaları bir araya getirip Jasper'ı suçlayabileceklerdi. Bir yanım bir daha Blackwood Malikanesi ile hiçbir ilgim olmasını istemiyordu, ama daha meraklı ve itiraf etmeliyim ki kalbi kırık bir yanım Jasper'ın bunu neden yaptığını bilmek istiyordu. Aptalca bir şekilde, belki de bir tür kaza olduğunu, kendi annesini kasten öldürmediğini umarak bir umut ışığına tutunuyordum. On beş yaşında olsa bile, kaza olsa bile, o cesedi kendi başına gömmesinin imkanı yoktu. Sowerby'nin ona yardım ettiği açıktı.

Yaşlı adam çığlıklarımı duyup kış bahçesine daldığında, kazdığım yere bir göz atmış ve sonra yüzünde teslimiyet ifadesi belirmişti. O alanda bir gariplik olduğunu anlamalıydım. Sowerby bahçede olduğu zamanlarda oraya yaklaşmaktan kaçınıyordu. Bana orada yardım ederken neden bu kadar gergin ve tuhaf davrandığı anlaşıyordu.

Geriye baktığımda, cesedi benim bulmamı istediği çok açıktı. Bu yüzden Jasper'ı bir ekip çağırıp olayı halletmesi için sürekli sıkıştırıyordu... ama neden? Olaydan haberdar olup Hester için de adalet istiyor olabilir miydi?

Bildiğim tek şey, Sowerby'nin cesedin orada olduğunu başından beri bildiği ve ikisinin birlikte Hester'ın ölümünü örtbas ettikleriydi.

## Bölüm 26

# JASPER

"Yakında çıkacaksın; Leon, silah veya adli tıp analizi gibi doğrudan, reddedilemez kanıtlar olmadan seni hemen tutuklayamayacaklarını söyledi ve bu kanıtlara da ancak otopsi yapıldıktan sonra ulaşabilecekler." Sowerby gergin, babacan sesiyle beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Eliza nerede?" Konuşabilmek için çenemi gevşetmekte zorlandım.

Gözlerinde ağırlık belirdi. "Güvenlik görevlileri onun malikaneden ayrıldığını doğruladı."

Polis karakolunun benekli zeminindeki küçük siyah bir noktaya odaklandım, kendimi tutamayıp dağılmamak için mücadele ediyordum. Otomatik pilot modundaydım. Nefes alıp veriyordum. Yutkunuyordum. Gözlerimi kırpyordum.

Oturduğum sert metal sandalyeyi duvara fırlatmak istedim. Yere büzölüp bir daha asla kalkmamak istedim. Bir şeyi, birini bıçaklamak istedim. Ama her şeyden çok, son yirmi yılı geri alıp yeniden yaşamak istedim. Bütün bu süre boyunca o benden birkaç adım ötedeydi. Ölüydü. Babamı öldürmek istedim.

"Kız iyi olacak; şok geçirdi. Ben daha çok senin nasıl olduğunu merak ediyorum, Jasper." Sowerby, metal masanın ucundaki sandalyeye oturdu, bana en yakın olan sandalyeyi akıllıca es geçti. Onun, şimdi bile, sakin ve soğukkanlı kalabilmesi beni şaşırttı. Bunun yaşla birlikte gelen bir şey mi yoksa her zaman böyle mi olduğunu merak ettim.

“Sence nasıl gidiyorum?” diye çıkıştım. “Ben—ben hayatımın son yirmi yılında onun hayatta olduğunu sanıyordum ve o günlerin her saniyesinde beni terk ettiği için ondan nefret ettim—ama asla gitmedi.” Duvara yumruk atmamak ya da bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlamamak için yumruğumu sıktım.

Sowerby sessiz kaldı.

“Bunu o yaptı; babam yaptı bunu; annemi o öldürdü.” Ayağa kalktım, duygularım o kadar yoğundu ki oturmaya devam edemezdim. “O gece de kavga etmiş olmalılar. Onu o gece öldürmüş, ben uçurumun kenarında somurturken gömmüş olmalı. İçeride kalsaydım onu kurtarabilirdim. Onun kafasını keseceğim, Sowerby,” dedim.

Sowerby'nin gözleri hüznle doluydu, derin bir nefes verdi. "Polis karakolundayken, zaten zar zor hücrede kalırken, daha fazla cinayet tehdidinde bulunmaktan neden vazgeçmiyorsunuz? Leon iyi bir avukat, ama o kadar da iyi değil. Ayrıca, Darius'u suçlamadan önce otopsi raporunu beklemeliyiz."

Döndüm. Gözlerim adamın yüzünü taradı. "Ne biliyorsun?"

"Yeter," diye yanıtladı. "Babanı hemen bulmalıyız."

## Bölüm 27

# ELIZA

"O evde kalmayacaksın, Eliza." Annemin sesi keskin, baskın ve tanıdıktı. Daha sonra karanlık bir tona bürünmeden önce bir uyarı sesiydi.

*Geri adım atmayın. Bir kere geri adım atarsanız, işiniz biter.*

"Evet, öyleyim. Birisi dairemi sattı ve eşyalarımın çoğundan kurtuldu." Vücudum yorgun ve aşırı kafein yüzünden endişeli bir şekilde titriyordu. Geçen hafta malikaneden ayrıldığımdan beri doğru dürüst uyuyamamıştım.

"Ses tonuna dikkat et, Eliza," diye tersledi.

İsmimden nefret ediyordum. Onun ismimi öyle söylemesinden nefret ediyordum. Benim için bu ismi seçmiş olmasından nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum.

Normalde, bu kadarı yeterli olurdu. Ne kadar çok istesem veya ihtiyaç duysam da, ne olursa olsun pes ederdim. Onun sözleri başkalarına sıradan sözler gibi gelse de, bana içimdeki hassas noktalara çarpan zincirler gibi geldi. Küçük mutfağındaki beton kaplı masanın karşısında otururken, soğuk bakışları kızgın bir yılan gibi gözlerime dikildi.

İçgüdüsel olarak içime kapandım, sonra tekrar dışarı çıktım ve neden burada olduğumu kendime hatırlattım. Blackwood Malikanesi'ndeki zamanım bana bir şey öğrettiyse, o da şuydu: Eğer berbat şeylerle başa çıkabiliyorsam – örneğin, çekici ama yalancı bir katile aşık olmak ve cinayetini çözmeme yardım etmemi isteyen bir hayaletin gömülü kemiklerinin yanında on iki saatlik vardiyalar yapmak gibi – kendi annemle de sınırlar koyabilirdim.

Devam etti. “Uçuş bilgilerini dün gece gönderdim. Biraz doğayla iç içe olman gerekiyor. Seni EcoSphere ile yağmur ormanlarına bir geziye kaydettirdim. Sana iyi gelecek.” Annemin ince dudakları birbirine bastırılarak düz bir çizgi oluşturdu. “Bu tişört ne? Etiketini okuyayım,” dedi ayağa kalkıp kıyafetlerimi çekiştirerek.

Onu hafifçe ve çok dikkatlice uzaklaştırdım. "Yeter anne. Yirmi beş yaşındayım ve istediğimi giyebilirim." Güçlü görünmeye çalıştım. Son iki geceyi nasıl emir verici ve otoriter bir şekilde konuşacağımı araştırarak geçirmiştım, ama sesim yine de titriyordu.

Bakışları karardı, dudak kasları sinirle kasıldı. "Lucy ile konuşuyordun. Bu kadar lafı ondan başka kimseden duymazdın, sadece o kız kardeşinden."

Haklıydı. Konağı terk ettiğimden beri Lucy ile konuşuyordum. Kendimi kaybolmuş ve yalnız hissediyordum, annemin nasıl biri olduğunu bilen birine ihtiyacım vardı. O da anlayışlı davrandı ve yeniden bağlantı kurmaktan mutlu oldu. Çok gözyaşı döküldü ve pişmanlıklar paylaşıldı. Onunla konuşmak, bu sınırları koymak için gerekli olan desteği sağladı.

"Aslında yaptım."

Yorgun görünen gözleri bir an için irileşti. "Harika, yani benden yüz çevireceksin?" diye bağırdı aniden. "Uzaklaşmak için başka bir ülkeye mi gideceksin?" Yorgun, damarlı elleri denge sağlamak için mutfak sandalyesinin arkasına tutundu.

“Anne, her şeyin o kadar büyük bir mesele olmadığını bilmelisin. Kullandığım gübre veya toprak, bana kızıp çıldırman için bir sebep değil,” diye açıklamaya çalıştım.

Sandalyesi mutfak zeminine sürtünerek gıcırdadı. Bana sırtını döndü, yeni bir şey değildi; onu sık sık o kadar kızdırıyordum ki "bana bakamıyordun". Omzunda hafif bir titreme fark ettim. Ağlıyordu. Yine yeni bir şey değildi, ancak görünüşe göre ilk defa bunu görmemi istemiyordu.

"Anne?" diye seslenerek, her zamanki gibi arkasını dönüp bana bağırıyaya başlayacağını bekliyordum.

Yavaşça ve sessizce mutfaktan çıktı.

Ne yapacağımı bilemedim. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı; aramızda bu etkileşimin tamamı daha önce hiç yaşanmamıştı. Bu farklıydı.

Endişeyle koridordan onun yatak odasına doğru ilerledim. Kapı açıktı.

“Anne, ben—” Sözlerim, onun yatağının kenarında oturmuş, elinde küçük bir tahta kutu ve açık bir fotoğraf tuttuğunu fark ettiğimde yarım kaldı. Sessiz gözyaşları yüzünden süzülüyordu.



Rol yapmıyordu. Olağanüstü bir şeyler oluyordu.

"Gübre önemli değil," diye mırıldandı hıçkırarak.

Odasına bir adım attım. Sanki bir yabancıнын odasındaaydım, normalde gitmeme izin verilmeyen bir yerdeydim.

"Anne, ben—"

"Lucy ne yapıyor? Onun fotoğraflarını gördünüz mü? Sağlığı yerinde mi?"

Annemin kız kardeşimin gidişine ne kadar üzüldüğünü şaşkınlıkla fark ettim. Acısı hep öfkeyle örtülüydü. Davranışları bana hep onun gerçekten umursamadığını, hatta asi kız kardeşimin gidişine sevindiğini düşündürmüştü. Ama şimdi annemin daha önce hiç dikkat etmediğim başka bir yönünü gördüm. Üzülmüştü. Onu sadece istediğini elde etmek için duygularını bir silah olarak kullanırken görmüştüm.

"Fotoğrafını çekemedim ama bildiğim kadarıyla sağlıklı," diye yanıtladım yeniden güven kazanarak. "Ve hayır, sınırlarımı 尊重 ettiğiniz sürece hiçbir yere gitmiyorum."

Sözlerim daha ağzımdan çıkmadan alaycı bir şekilde güldü. "Eliza Arnold, sınırlarınıza son derece saygılıyım. Sizi o kadar çok sevdiğim için sizin için en iyisini istediğimden dolayı özür dilerim—"

"Ben de seni seviyorum anne," diye sözünü kestim. "Ama kendi başıma bir birey olduğumu anlamam gerekiyor. Beni her şeyden koruyamazsın. Beni o kadar dikkatli tuttun ki, beni ezdin. Bugünden itibaren ne yediğime, ne giydiğime veya ne düşündüğüme karışmana izin vermeyeceğim; anladın mı?"

"En çok—" Kendini durduramadı.

Elimi kaldırdım ve cesaretimi kaybetmeden önce devam ettim. Deniyordum ama onun keskin bakışları ve tehditkar tonu karşısında pes etmemek benim için hala inanılmaz derecede yeni bir şeydi. "Bundan sonra yapacağım hiçbir şeye karışamazsın, o yüzden nefesini boşa harcama." Giydiğim soluk mor tişörtü kaptım ve kumaşı kaldırdım. "Bu polyester. Bunun beş tane daha farklı renkte aldım, çoğunlukla sen bir öfke nöbeti geçirip kıyafetlerimin büyük bir kısmını dağıttığın için." Sesim keskin ve kendinden emin bir şekilde, ona söylemeyi hayal bile edemediğim şeyler ağzımdan çıkmaya, serbest bırakılmaya can atıyordu. Onu incitmek istemiyordum ama bir daha böyle sakın bir haldeyken onunla konuşma şansım olmayabilirdi.

"Genç bayan—"

“Ben genç bir bayan değilim; ben bir kadını ve eğer bana böyle davranamazsanız, Lucy'nin yaptığı gibi sizi hayatımdan çıkarmak zorunda kalacağım. Seçim sizin, anne. Kararlarıma saygı gösterin, yoksa gidersiniz,” dedim sert bir şekilde. “Ayrıca, size biraz yardım bulmak istiyorum.”

Damarlarımda endişe zonkluyordu, ne yapacağından emin değildim. Ona karşı hiç böyle bir tavır takınmamış veya konuşmamıştım ve nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Neyse ki, kaçmam gerekirse ön kapıya doğrudan ulaşabiliyordum.

Hâlâ gergin bir halde bekledim, aramızdaki bu kavganın kolay kolay bitmeyeceğini ve muhtemelen onun da benim gibi sınırları korumak için birkaç kez daha uyarılması gerekeceğini biliyordum.

“Yardıma ihtiyacım yok. Sadece seni de kaybetmek istemiyorum,” dedi önündeki şifonyere bakarak. “Sadece senin için en iyisini istiyorum.” Sesi daha yumuşaktı, sözler manipülasyon amacı gütmeyen, içten gelen bir duyguyla söylenmişti. Hayatımda ilk defa ona gerçekten inandım.

“O zaman beni kontrol etmeye çalışmayı bırak.” Boğazımı temizledim. “Lucy, hepimiz grup terapisine gidersek seninle tekrar konuşmaya açık olacağını söyledi. Bunu çevrimiçi yapabiliriz. O da kavga ederek aynı döngüde dönmek istemiyor, ben de istemiyorum.”

“Terapiye ihtiyacım yok,” diye homurdandı. “Dünyayı bilmeyen siz ikinizsiniz. Eliza, tek başına çok başarılı olabileceğini mi sanıyorsun, hadi bakalım. İkinize de ihtiyacım yok. Eğer iki kızım da benim berbat bir anne olduğumu düşünüyorsa, belki de sonsuza dek gitmelisiniz.”

Tuzağa düşmeyi reddederek eşyalarımı kaptım ve o iyice coşmadan kapıya doğru yöneldim. Bir günde değişmeyeceğini biliyordum ama yine de canım acıdı.

“Söylediklerimi bir düşün anne. Eğer sınırlarımı 尊重 edebileceğini düşünmüyorsan, ilişkimiz olmayacak. Seni gelecek hafta arayacağım.” Titreyen bedenimle arabama binip uzaklaşırken, fırtına kapısının arkamdan kapanmasına izin verdim; ona bu şekilde konuştuğuma zar zor inanabiliyordum.

Adrenalin etkisiyle kendimden geçmiş haldeyken telefonumun çalması beni irkiltti ve midem alt üst oldu. Beni arayıp bana bağıırıyordu. Yaralı bir hayvan bile saldırabilir.

Çantamdan telefonu çıkardım ama numarayı tanımadım. Büyük ihtimalle partideki diğer kişiler de olan biten hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyordu.

"Merhaba?"

"Bayan Eliza Arnold?"

Yüzüm buruştu. "Bayan, ve bu da kendisi."

Adamın konuşma tarzında bir soğukluk vardı. "Ben Pinehurst Polis Departmanından Yardımcı Şerif Harkin. Bana, ceset bulunduğunda Blackwood Malikanesi'nin serasını restore eden botanikçi sizmişsiniz diye söylendi. Doğru mu?" diye sordu hafif bir sinirlilikle.

Keskin bir dönüş yaptım ve boş bir banka otoparkına girdim. Aman Tanrım, kolyeyi aldığımı biliyorlardı. Muhtemelen Hester'ın gömüldüğü sırada boynunda olan aynı kolye, bu detayı ancak yakın zamanda düşünmüştüm.

Yutkundum. "Evet, o bendim."

"Yerel botanik bahçelerinden Dr. Lithgow adında biri ortalığı karıştırdı, affedersiniz. Şef sizden olay yerine gelmenizi ve koruma listesinde yer alan, henüz tahrip olmamış veya zarar görmemiş bitkileri tespit etmenizi istiyor, çünkü siz zaten olay yerindeydiniz," dedi.

"Blackwood Malikanesi'ne geri dönmemi mi istiyorsunuz?" diye sordum, göğsüm sıkışarak.

"Evet, sakıncası yoksa. Bugün gelebilir misiniz acaba? Şef sinirlenmeye başladı ve yakında bitirmemiz gerekiyor."

"Şey, evet. Şu an arabadayım. İki saat içinde orada olabilirim," dedim.

"Pekala, teşekkürler Bayan Eliza."

"Bayan—" Ama telefonu kapatmıştı.

Vardığımda, annemle olan yüzleşmeden bile daha gergindim. Haberleri takip ediyordum ve Jasper'ın henüz hiçbir şeyle suçlanmadığını biliyordum, ama nerede olduğunu bilmiyordum. Onunla karşılaşmayı kaldıramazdım; gerçekten kaldıramazdım. Onu düşünmeyi bırakamıyordum. Ona soracak binlerce sorum vardı, ama bunların hiçbirinin cevabını gerçekten istediğimi sanmıyordum.

Sivri, kızıl kahverengi sakallı, iri yapılı bir polis memuru beni araba yolunda karşıladı ve kendini bir tür polis memuru olarak tanıttı. Çok endişeli ve gergin olduğum için dikkatlice dinleyemedim.

Beni evin arka tarafından kış bahçesine götürdü. Makinelerden kalan ağır çamur izleri, bahçenin dış kapısına giden bakımlı çimleri mahvetmişti.

"Hanımefendi, lütfen nesli tükenmekte olan türler listesinde yer alan ve hâlâ hayatta olduğunu düşündüğünüz herhangi bir hayvanı işaret edin," diye talimat verdi ve kapıyı benim için açtı.

"Hâlâ hayattayım," diye mırıldandım, büyük cam yapının içine adımımı attığımda ağzım dehşet içinde açıldı.

"Her şey için özür dilerim. Daha fazla kanıt olup olmadığını görmek için makinelerin neredeyse her şeyi kazması gerekti," diye ekledi.

İçeri adımımı attığımda ellerimle ağzımı kapattım ve gördüğüm ve kokladığım şeyler kafama bir tahta parçası gibi çarptı.

"Sizi uyarmalıydım. Burası berbat kokuyor. Sebebin ne olduğundan emin değiller," dedi, çürüme kokusu havada yoğun bir şekilde asılı kalırken gözlerini kısıarak.

"Bu ceset çiçeği. Açtığında çürümüş et gibi kokuyor," diye mırıldandım, karmaşanın içine doğru ilerlerken.

Nefesim kesildi. Ölü çiçek topraktan çıkarılıp kenara atılmıştı; çoktan ölmüş mor-kırmızı çiçeğin parçaları, atılmış toprak ve taş yığınının içinde yırtılmış ve cansız bir halde yatıyordu.

Oraya ulaşmak için dağınık toprak yatağın üzerinden tırmanmaya çalıştım ama polis memuru kolumu tutarak beni durdurdu.

"Üzgünüm, işimiz bitene kadar hiçbir şeye dokunamazsınız. Sadece işaret edin lütfen. En az birkaç gün daha sürecektir," dedi.

Yedi ila on yılda bir açan, nadir ve muhteşem ceset çiçeği, takdir edilmemiş ve görülmemişti ve şimdi bir toprak yığınının içinde unutulmuş halde yatıyordu. Bu, gördüğüm en yıkıcı, trajik yaşam sembolüydü; yanında ise Hester'ın cesedinin saklandığı büyük, derin bir çukur vardı.

Yavaşça döndüm, ezilmiş, parçalanmış toprağın görüntüsünü zihnimde bulanıklaştırıyordum. Kurtarılabilecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Yollardaki kaldırım taşları bile sökülüp gölge eğrelti otlarının ve binlerce dolarlık siyah-beyaz smokinli pothosların üzerine yığılmıştı.

Her bir yatak sökülüp atılmış, tahrip edilmiş ve katledilmişti; bitkiler kırılmış, parçalanmış ve ölmüştü. Seraya ilk girdiğimde, hayat dolu bir vahşi doğaydı. Unutulmuş ve evcilleştirilmemiş olsa da, uykuda olduğu dönemde gelişmişti. Kurtarılabildi.

Burası bir çorak araziydi.

Aylardır çektiğim dayanılmaz sırt ve vücut ağrıları boşunaydı. Duvara yaslanmış saksılardaki fideler, yeni filizlenmiş köklerine gereken özenin gösterilmemesi yüzünden kahverengi ve ölüydü. Gözlerim yanıyordu. Her şey ölmüş ya da yok olmuştu.

Pinehurst Botanik Bahçeleri'ndeki işimi yeni kaybetmiştim.

Nefes nefese kalmış ve hıçkırarak öksürüyor olmama rağmen, nefes almakta zorlanıyordum. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Bu malikanenin içinde kendimi kaybetmek en son istediğim şeydi, ama onları durdurmaya ne kadar çok çalışırsam, boğazımdan o kadar yüksek bir hırıltı sesi geliyordu.

“İyi misiniz? Bayan...?”

Her şey bulanıklaştı, döndü ve en kötüsü de bu adamların önünde ağlayacaktım.

Polis memuru malikanenin kapılarını iterek açtı ve beni koridorun duvarına oturttu; koridorun hafif parfümlü havası beni sakinleştirdi.

"Bayan..., eee, lütfen nefes almaya çalışın. Size biraz su getireceğim, tamam mı? Tam burada bekleyin," dedi ve ben nefes nefese kalırken koridorda hızla uzaklaştı.

Nefesim nihayet sakinleşmeye başlayınca, seranın cam kapılarından içeriye tekrar baktım ve durumuna inanamadım. Birden kalbim boğazıma kadar geldi.

Camın öbür tarafından bana bakan, Hester'ın güzel, ay rengi yüzüydü, tüm o uhrevi zarafetiyle karşımda duruyordu. Gümüş rengi gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu; her zamankinden daha üzgün görünüyordu.

Hızla ayağa kalktım. Neden hâlâ buradaydı? Cesedini bulmuştum. Şimdi mutlu ve huzur içinde yatıyor olması gerekiyordu. Anlamıyordum. Neden huzur içinde yatmıyordu?

Gece mavisini, koyu renkli, dalgalı saçları, soruma cevap verircesine başını hayır anlamında sallarken hareket etti.

“Hayır,” diye yüksek sesle cevap verdim. “Sana yardım ettim.” Sesim titredi. Konservatuvarda haftalarca süren emeğimin boşa gitmesi ve işsiz kalmam bir yana, her şeyin boşuna olduğunu düşünmek bile beni kahrediyordu; Hester'a yardım ettiğimi sandığım halde aslında yardım etmemiştim.

Onun rahatsız edici varlığından ve seranın enkazına bir kez daha bakmaktan kendimi uzaklaştırmak için aceleyle ondan uzaklaştım. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Elaina," diye tanıdık bir ses duyuldu.

Sarsılmış bir halde başımı kaldırıp baktığımda, Jasper'ın babası Darius'un karşımda şaşkın ve dağınık bir halde durduğunu gördüm. Gömleğinin düğmeleri garip bir açıyla iliklenmişti ve onda her zamankinden daha tuhaf bir şeyler vardı.

"Eliza," diye düzelttim.

"Evet, affedersiniz. Jasper'ı gördünüz mü? Bir şey kaybettim." Konuşurken gözlerindeki tuhaf boşluk beni huzursuz etti. Neden buradaydı? Konağın mülkiyetini ele geçirmeyi başarmış mıydı? Görebildiğim tüm mobilyalar aynı görünüyordu.

Onun orada bulunması bana huzursuzluk verdi, sanki orada olmaması gerekiyormuş gibi hissettim.

"Jasper evde mi?" diye sordum, etrafa dalgın dalgın bakınarak ve bana yardım eden polisin nereye gittiğini merak ederek.

"Onu bulmama yardım eder misin? Ona bir şey söylemem gerekiyor," diye sordu içtenlikle, hâlâ biraz dalgın görünüyordu.

Tereddüt ederek de olsa kabul ettim ve o ikinci kata çıkarken onu takip ettim.

"Burada olduğunuzu bilen var mı?" diye nazıkçe sordum.

Koridorda yürürken, her kapıdan başını uzatıp bir sonrakine geçerken dalgın bir şekilde, "Evet, sanırım," diye yanıtladı.

Onunla birlikte malikanenin derinliklerine doğru yürümeye devam ederken içimde huzursuz bir his vardı. Göğsümdeki bir şey beni onu yalnız bırakmamaya zorluyordu. Köşeyi dönüp üçüncü kata çıkan merdivenlere doğru ilerlerken, arkamda hareket eden kırmızı bir şey görüş alanıma girdi.

Hester.

Onun olduğunu biliyordum. Kocasının peşinden merdivenlerden çıkarken arkamda varlığını hissedebiliyordum; Chanel No. 5'in hafif, sabunsu aldehit kokusu da bize eşlik ediyordu.

Koridorda daha fazla dayanamadım ve yüzündeki ifadeyi görmek için ona geri baktım.

Ani yakınlığıyla korkudan donakalmış, üzgün ve özür dileyen gözleri benimkilerle buluştu. İstemeden de olsa uzandı, yüzümü kavradı ve parmaklarıyla ağzımı acıyana kadar zorla açtı. Dönüp kaçmaya çalıştım ama bacaklarım çalışmıyordu. Hayalet, soğuk ve ince parmaklarını ağzıma ve boğazıma sertçe bastırıp sonra çekip gözlerimin önünde yok olurken dehşete kapıldım.

Yığere yığıldım, derin ve boğuk bir öksürük sesi çıkardım. Bacaklarım birden çalışmaya başlayınca, o çoktan gitmiş olmasına rağmen, kendimi onun olduğu yerden uzaklaştırmak için tekme attım. Ne oluyor lan? Beni boğmaya mı çalıştı?

“O öksürük,” dedi Darius, başını kapıdan uzatıp aniden yanıma gelerek ayağa kalkmama yardım ederken. “Gel otur.” Beni, çıktığı odanın içindeki bir koltuğa oturttu. “Hester’dan beri böyle bir öksürük duymamıştım,” dedi uzaklara dalmış gözlerle, balkon kapılarını açıp serin ve hoş bir esinti içeri girerken.

Soğuk hava terli alnıma çarptığında, gözlerim merakla ona takıldı. Konuşurken sesim acı dolu bir şekilde hırıltılı çıktı. “Hester eskiden öksürürdü?”

Başını salladı ve duvardaki bir noktaya baktı. “Hasta olduğunu bilmeden önce.”

Nefesim kesildi. “Hester hasta mıydı?”

Darius tekrar başını salladı. “Oğlumun nerede olduğunu biliyor musun? Çok geç olmadan ona bir şey söylemem gerekiyor.”

Kapıya şöyle bir baktım, içimden bir başkasının da bu odada olmasını umutsuzca diledim. Ama yine de devam ettim. “Neden Jasper’a Hester’dan sahte mektuplar yazdın?” Gözlerimiz kilitlendiğinde göğsüm sık nefeslerle inip kalkıyordu. Gözlerinde olması gereken şeylerin eksik olduğunu görünce endişem daha da arttı.

“Mektuplardan haberin var mı?” diye sordu, ama aslında şaşırmış gibi görünmüyordu.

Endişeyle başımı salladım. “Hester güllerden nefret ederdi. Bütün bahçe notlarında bu yazıyordu. Hatta güllerden duyduğu nefreti anlatan küçük şiirler bile yazmıştı. Gotik bir bahçede tek bir gül bile olmaması bana garip gelmişti. Çünkü güllerden şiddetle nefret ediyordu.”

Olayı anlamasını bekledim, ama o bunun yerine bana gözlerini kısarak baktı.

“Senden ve Hester’dan gelen her mektubun üzerindeki balmumu mühür bir güldü. Hester, Jasper’a sevgisini iletmek için asla nefret ettiği bir çiçeği kullanmazdı.”

Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine yansımada ve ayaklarına baktı. “Çalışmak yerine ona ve Jasper’a daha çok dikkat etmeliydim. Sanırım o zaman nefret ettiği çiçekleri bilecek kadar dinlerdim.”

“Mektupları neden sahte yaptınız?” diye sordum endişeyle.

Kapının dışında bir hareketlilik vardı ama Darius’un dönüp görmesinden korktuğum için bakmaya cesaret edemedim. Onun konuşmaya devam etmesi gerekiyordu. Kollarımın üst kısmında gerginlik hissettim, tüylerim diken diken oldu.

Derin bir iç çekti. “Hayattaki en büyük pişmanlığım Jasper’ı bırakıp onun yanında olamamaktı. Mektuplar, annesiyle benim hâlâ onun ebeveyni olduğumuzdan emin olmamızın tek yoluydu,” dedi yumuşak bir sesle. “Olabilirdi.”

Gözlerim kapıya kayd ı ama başımı çevirmedi m. Jasper parmağını ağzına götürdü ve kap ı aralı ğından kaybolarak dışarıda olduğunu bana belli etti ama mesafesini korudu.

Darius’un Jasper’ı görmedi ğinden emin olduktan sonra, "Neden geri dönmedin?" diye sordum.

Adamın her yeri anında çılgın bir enerjiyle doldu. "Geri dönemem. Burada olamam, o buradayken olmaz. Onu geri götürmeleri gerekiyor; tek dile ği buydu." Gözleri yaşlarla doldu, sanki uykuluymuş gibiydi.

"Hester’ın tek dile ği neydi?" diye sordum, sesimi yumuşak ve sakın tutmaya çalışarak.

“Bahçesine gömülmek. Ne kadar hasta olduğunu öğrendikten sonra, tek iste ği buydu. Bahçesinin güzellikleri ve çiçekleri arasında huzura kavuşmak. Elbette kabul ettim. İsted i ği her şeyi verirdim. Ben—bunun bana ne yapacağını bilmiyordum.” Kırmızı yanaklarından gözyaşları süz üldü.

"Hester hasta mıyd ı?" diye sordum.

Başını salladı. “Böbrek hastal ığı vardı ama biz bilmiyorduk. O—” Hıçkırıkları cümlesini yarıda kesti. “Sürekli idrar yolu enfeksiyonu geçiriyordu ve doktor ona sülfonamid reçete etti. Böbrek yetmezli ği olduğunu bilmiyorduk ve ilaç vücudunda birikti.”

"Sülfonamidler mi?" diye sordum, konuşmaya devam etmesi için onu cesaretlendirdim.

Başını salladı, ıslak yüzünü gömle ğinin koluyla sildi. “Sülfhemoglobini mi yakalandı. Bu oksijen yetersizli ğine yol açıyor. O—kendi bedeninde bo ğuldu.” Sesi, göğsümü parçalayan, içini boşaltan çığlıklarla çatladı. “Kanını aldıktan sonra bize haberi verdiler ve kan yeşilimsiydi. Çok geç olmuştu.” Kendi içine kapandı, elleriyle yüzünü kapattı.

Kendi bedeninin içinde bo ğuldu. Elini boynuna dolamıştı.

Yeşil kan.

Kolyesinden sızan yeşil, bakır kokulu sıvı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım ve sırtını nazikçe okşamaya başladım.

Sözler ağzından adeta bir nehir gibi akıyordu. “Durumu oldukça kötüydü ve ölece ği günü biliyordu. Jasper’a veda etti. Onu uyarmak için



yeterli zamanımız olmamıştı. O daha bir çocuktı ve annesi öldü. O benim hayatımın aşkıydı; onsuz ne yapacağımı bilmiyordum. Jasper'a söyleyip durumu yumuşatmam gerekiyordu ama hiçbir şey yapamadım. Onun yokluğuna katlanamazdım. Tek istediğim onun son dileğini yerine getirmek ve onu bahçeye gömmekti,” diye hıçkırdı. “Birileri öğrenirse onu başka bir yere taşıyacaklarından çok korktum.”

*Aman Tanrım.*

"Jasper onun öldüğünü bilmiyordu."

“Hester ve ben aynı fikirdeydik: Jasper kontrolsüz biriydi ve zaten başka sorunlarla da yeterince boğuşuyordu. Hester, onun bunu kaldıramayacağını, onu çıldırtacağını düşünüyordu. O öldükten sonra ona söyleyecektim ama ben... yıkıldım. Cesedinin serada olmasının bana teselli vereceğini, hâlâ yanımda olmasının iyi geleceğini düşünmüştüm ama yapamadım. O gün ruhumun bir parçasını kaybettim. Nereye dönsem, onun yokluğunun acısı çok fazlaydı. Onu yatağında, koridorlarda, onu gömdüğüm aynı kırmızı elbiseyle, en sevdiği elbiseyle gördüm. Dayanamadım. Sonraki hatırladığım şey, uyandığımda ülkenin öbür ucunda olmamdı.”

"Aman Tanrım."

“Eğer onun ölümü bana bunu yaşattıysa, çocuğun hiçbir şansı olmadığını biliyordum—hasta olduğunu bile bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Kasabada yeni tıbbi gelişmelerin test edilmesi için bir tesis kurmuştum ve bunların işe yarayacağından umutluyduk. Bunun yerine tesis sızdırdı ve her şeyi mahvetti. Ona çok fazla stres ve endişe yaşattı. Tüm paramız bir tedavi bulmak için yapılan testlere gitti. Jasper'ın bizi terk ettiğimiz için bizden nefret etmesinin, benim gibi yas tutmaktan daha kolay olduğuna karar verdim. Her şey çok fazlaydı. Ona sonsuza dek gittiğini söylemeye bir türlü cesaret edemedim. Bazı günler hala kendim bile inanamıyorum. Sera tadilatlarını duyana kadar geri dönmeye cesaret edemedim. Geri dönüp onun huzur içinde bırakıldığından emin olmalıydım.” Düzensiz bir şekilde ileri geri yürümeye başladı. “Anlamıyorsunuz; o benim tüm dünyam. Ona verdiğim tek söz şimdi bozuldu. Bahçesinde değil; onu götürdüler.” Balkona çıkmış ve kenarda çılginca ileri geri yürüyordu.

Jasper, Darius'un görüş alanının hemen dışında, odaya girdi.

“Polise olanları anlatmalısın ki kimse başı derde girmesin. Jasper'ın onu öldürdüğünü düşünüyorlar. Onlarla konuş; anlayacaklardır,” dedim,

paniklemeye devam eden adamı sakinleştirmeye çalışarak. Sözleri o kadar karışık ve düzensiz hale geldi ki artık onu anlayamıyordum. Atlayacak diye endişeleniyordum.

Jasper'a panik dolu, kocaman gözlerle baktım.

“Artık iyi değil. Onu taşıdılar. Onu mezarından aldılar. Jasper'a üzgün olduğumu ve onu sevdiğimi söylemeye geldim. Onunla birlikte gitmem gerekiyor. İkisinden biri olmadan hayatıma devam edemem. Yapamam,” diye hıçkırdı gözyaşları içinde. Durdu ve döndü, bedenini korkuluğa yasladı.

"Gerek yok; bu taraftan geri gelin," dedi Jasper, aniden odanın hemen içindeki açık kapı çerçevesinde durarak.

"Jasper," diye fısıldadı babası, daha da şiddetli ağlayarak.

"İçeri gel," dedi Jasper ve duyguların, aldatıcı derecede sakin sesinden yansıdığını hissettim.

“Ne yapacağımı bilemedim...” diye mırıldandı Darius, tamamen yıkılmış görünüyor.

Arkamdan bir hareketlilik geçti. Kapıda iki polis memuru duruyordu.

“Bunu yapmadığını biliyorum,” dedi Jasper sesi titreyerek. “Buraya gel; konuşalım.”

Darius yerinden kıpırdamadı; bunun yerine, yıkılmış bir ifadeyle korkuluğa oturdu. Atlayacaktı—karar vermişti.

Ona doğru ilerledim. Jasper, hareket etmemi ve onu korkutmamı engellemek için elini kaldırdı.

Hester aniden balkonda belirdi, eskisinden daha görünürdü ama hala silikti. Odaya şöyle bir göz attım ve hayaletini görebilen tek kişinin ben olduğumu çabucak fark ettim. Sakin bir ifadeyle, kocasının yanındaki balkonun geniş korkuluğuna oturdu. Korkuluğun üzerinden Darius'un arkasına geçti ve bir elini pazusuna, diğerini omzuna koydu. Temasla biraz irkildi, dokunduğu yere baktı ama hiçbir şey göremeyince dikkatini Jasper'a çevirdi.

Onun atlamasına izin vermeyecekti; onu engelliyordu.

“Onu zaten kaybettim; seni de kaybetmeme izin verme.” Jasper kollarını açarak, kaybolmuş adamı kucaklarına almaya çalıştı.

Darius tamamen yıkıldı. Hester hızlı bir hareketle onu itti ve Darius sendeleyerek balkondan geçip Jasper'ın kollarına düştü.

Aceleyle yanlarına gittim ve kapıları arkalarından kapattım, Hester'ın içeri girmesi için bir saniye durakladım; o da yavaşça içeri girdi ve

kocasıyla oğlunun yanına geçti. Onların Hester'ın orada olduğunu bilmemelerinden nefret ettim. Sevdiklerimizin yanımızda durduğunu ve bunu fark etmediğimiz kaç kez olduğunu merak ettim.

"Bay Blackwood, nasılsınız efendim? Benimle gelir misiniz? Sizi kendinizi daha iyi hissedeceğiniz bir yere götürmek ve size birkaç soru sormak istiyorum, sakıncası yoksa," dedi nazik bir polis memuru, Darius'un kolunu son derece dostane bir şekilde tutarak.

"Oğlum da gelebilir mi?"

"Ben de sizinle geliyorum. Size yardım edelim, tamam mı?" dedi Jasper usulca, bana minnettar bir şekilde başını sallayıp odadan çıkmadan önce, diğer adamlarla birlikte koridorda ilerledi; ben ve güzel, hafifçe cismani bir hayalet de onları takip ettik.

## Bölüm 28

# ELIZA

Jasper, Darius polisle konuşurken ve Hester'ın başına gelenleri onlara tekrar tekrar anlatırken onun yanında beklemeye devam etti.

Darius'un, Hester için bir tedavi bulmak amacıyla ellerindeki tüm parayı harcadıktan sonra şirketinin batışını ve başarısızlıklarını anlatırken yaşadığı kabusu yeniden yaşamasını izlemek yürek burkucuydu. Hayatının aşkını kendi elleriyle gömme sürecini ve ardından gelen korkunç geceyi, sonunda onunla kalamamasını ve hem onu hem de Jasper'ı geride bıraktığı için hissettiği suçluluk duygusunu anlatırken gözleri uzaklara dalmış, sanki bununla başa çıkamıyormuş gibiydi.

Herkes zihinsel sorunları olan adama acıyor gibi görünse de, Sowerby, Jasper'ı terk ettiği için haklı olarak hâlâ kızgın olduğu Darius'a karşı soğuk ve mesafeli davrandı. Bu konu sorulduğunda, Sowerby'nin de kendi yürek burkan sır öyküsü vardı.

"Biliyor muydun?" diye sordu Darius yaşlı bahçıvanına.

Sowerby başını salladı. "Bildiğiniz gibi, Hester ile çok iyi arkadaşlık ve konservatuarda birlikte çok zaman geçirdik."

Darius, Hester'ın adını duymak ona güç veriyormuş gibi, söylenen her kelimeye dikkatle kulak verdi.

"Bana hayatta kalamayacağını anladığında söyledi. Bitkilerinden biri olup toprağın altına gömülmek istediğini itiraf etti. Darius ve Jasper'ın iyi olup olmadıklarını kontrol etmemi istedi. Bana başka bir büyük çiftlikte yatılı bir iş bulmayı başarmıştı." Sowerby boğazını temizledi, koyu renkli

kasketini çıkarıp kısa gri saçlarını elleriyle düzeltti. “O zamana kadar diğer personelin çoğu gitmişti, sadece birkaç kişi kalmıştı ve odam boştu. Kalmamam gerekiyordu ama çok hasta olduğumu bildiğim için onu henüz yalnız bırakamazdım. Ne zaman uyuyamazsam, kış bahçesine gider, bakımını yapar, Hester'ın alanını ertesi güne hazır hale getirirdim; çoğunlukla sadece şişeleri neem yağı spreyiyle doldururdum çünkü o zamana kadar sadece buna gücü yetiyordu. Bir gece yine uyuyamadım ve kış bahçesine gittim. Sen zaten içerideydin. Çukuru tekrar doldururken seni izledim. Gerçekten öldüğünü biliyordum. Her şeyi temizleyip ceset çiçekleri diktiğimiz yere onu gömüyordun. Bu onun en değerli bitkisiydi.” Hüzünlü bir kahkaha attı. “Her zaman mizah anlayışı vardı. Çiçekleri diktiğim andan itibaren, gömülmeyi seçtiği yerin orası olduğunu biliyordu. Onun ceset çiçeklerinin altında yatmasının ironisini bile anlamıyorsunuz. Tamamen ona özgüydü.”

Sözlerine devam etmeden önce ıslak gözlerini sildi. “Gittim. O gece Hester'ın telaşlı ve üzgün olduğunu gördüğüm bir rüya gördüm, ama hiçbir şeyin anlamı yoktu. Sabah geri döndüğümde Jasper'ı tutukladıklarını gördüm.” O kadar boğazı düğümlenmişti ki, tekrar konuşmadan önce birkaç saniye kendini toplaması gerekti. Jasper'a sevgi dolu gözlerle baktı. “İyi ki de öyle yapmışım.” Gözlerini ovuşturdu. “Seni öldürebilirdim, Darius. Seni görseydim öldürürdüm. Hala istiyorum,” diye itiraf etti.

“Başından beri biliyordun ve bana hiç söylemedin.” Jasper'ın yüzü kırılganlıkla doluydu. “Bütün bu süre boyunca onun hâlâ hayatta olduğuna inanmama izin verdin,” dedi öfkeyle.

Sowerby'nin başı öne eğildi, Jasper'a doğrudan bakamıyordu. "Onun başına gelenlerin senin de başına gelmesini istemedim." Suçlayıcı bir şekilde Darius'u işaret etti. "Seni bulduğumda senden geriye pek bir şey kalmamıştı; sana acı verecek başka bir şey yapmaya kendimi zorlayamadım; kendin görmeliydin. Ya baban gibi kendini kaybetseydin? Konağı terk etmeyi reddettin ve ben de başka bir şeye gücüm yetmiyordu. Elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Öldüğünü ve benim evimde olduğunu bana söylemeliydin," diye çıkıştı Jasper.

“Seni önemsedim Jasper; bildiğim tek şey buydu. Ben bir bahçıvandım, psikiyatrist değil; ne yaptığımı bilmiyordum.” Sesini yükseltti. “Ve biliyor musun? Eğer bu senin aklını korumak anlamına geliyorsa, her şeyi bir saniye bile düşünmeden tekrar yapardım. İlk başta annen hakkında sana bir

şey söylemedim çünkü Darius'un senin için geri döneceğini varsaydım. Ama birkaç hafta sonra, ikisinden de bir mektup gönderdi ve ne yapacağımı bilemedim, sadece beklemek zorunda kaldım. Özür dilerim.”

Darius, kendisine öfkeyle bakan Sowerby'ye usulca, "Yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi.

Jasper, Darius'u polisle birlikte hastaneye götürdü. Kemiklerden alınan DNA'yı, olay gecesi Jasper'ın gömleğinde bulunan kanla eşleştirdikten sonra, Hester'ın otopsi raporunda sülfhemoglobinemi adı verilen, son derece nadir bir hastalığa sahip olduğu doğrulandı. Teşhis edilen böbrek hastalığı nedeniyle teşhis çok geç konulmuş ve bu da ölümüne neden olmuştu. Acı bir şekilde, Hester nadir bitkiler arasında yerini almıştı; onlardan biriydi.

Jasper ile, o bana dönene kadar malikanede kalmamı rica etmesi dışında hiç konuşmamıştık ve ben de kabul etmiştim.

}

Kollarımın altına kayarak beni kaldırdığını hissederek uyandım. Anlaşılan, ana salondaki kanepede uyuyakalmıştım. Etrafıma bakarken burnumda erkek sabununun ve steril hastanenin temiz kokusu kaldı. Her yer karanlıktı; geç olmuştu.

"Şşş, tamam, ben yanıdayım," diye mırıldandı Jasper beni kaldırırken. "Özür dilerim. Düşündüğümünden daha uzun sürdü."

Onun bedeninin sıcaklığını ve sıkı tutuşunu hissederken yukarı bakıp adamı incelemek gerçeküstü bir deneyimdi. Yaşadığı her şeye rağmen bu kadar güçlü kalmasına inanamıyordum.

Ayakta durmaya çalışarak bacaklarımı hareket ettirdim. "Geç oldu. Çok yorgun olmalısın." Yorgun olduğumu biliyordum.

Beni kollarından bırakmadı ve sıkıca kendine doğru bastırmaya devam etti. Ondan uzaklaştım. Zavallı adam zaten yeterince şey yaşamıştı; ihtiyacı olan son şey benimle ilgilenmekti. Onunla konuşup aramızdaki yanlış anlaşılımları gidermeyi çok istiyordum ama bekleyebilirdi.

"Gitme, Eliza." Sert fısıltısı alnımın derisine değdi. Sert bir emir değil, bir yalvarıştı. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum." Maun rengi gözleri birdenbire onu çok kırılgan, çok hassas gösterdi ve belli etmese de mücadele ettiğini fark ettim.

Başka bir teşvike ihtiyacım yoktu. Kollarımı sıkıca onun sıcak boynuna doladım, göğsüm onun göğsüne yapışana kadar kendimi yukarı çektim,

Çenemi sert omzuna yasladım, aramızda bir nefes bile hava geemesine izin vermedim. Evimdeydim.

Sonra beni kolayca kucağına aldı ve merdivenlerden yukarı taşıdı, odasının dışındaki koridorda durdu. Bu gece bana ihtiyacı vardı ve aramızdaki ilişkiyi henüz tam olarak çözememiş olsak bile, benim de ona ihtiyacım vardı. Birbirimize ihtiyacımız vardı.

Odaya girdi ve yatağının sağ tarafına doğru ilerleyerek beni nazikçe yatağına bıraktı ve üzerime serin, kalın pamuklu çarşafı örttü. "Teşekkür ederim. Her şey için," diye fısıldadı eğilerek. Dudaklarını alnıma bastırdı, parmaklarını saç izgime geçirdi ve sonra uzaklaştı.

Hâlâ bulanık, yorgun bir sersemlik içinde, bacaklarımın üzerine bir çift boxer ve bir tişört fırlattığında irkildim. "Gözlerini kapat," diye fısıldadım.

Bana dik dik baktı ama tek kelime etmedi. Sırtı bana dönene kadar bekledim, ikiyeüzlölük yapıp bir an duraksadım ve tişörtünü başından çıkarıp geniş, kaslı sırtını ortaya çıkardığında ona baktım.

"Tamam," dedim üzerimi değıştirdikten ve kıyafetlerimi yatağın kenarına bir yığın halinde attıktan sonra hafif bir gülümsemeyle. Madalyon cebimden yere düşüp şangırdadı. Kahretsin. Bunu bir şekilde Hester'a geri vermem gerekiyordu. Bir an düşündükten sonra, onu Jasper'ın odasında bırakmaya karar verdim. Ona hiçbir anlam ifade etmezdi ve muhtemelen annesinin olduğunu anlamazdı...

Belki de ona söylemeli ve ondan aldığım için üzülmeye riskini göze almalıyım. Muhtemelen, kolyeyi topraktan çıkardıktan sonra cesedinin oraya gömüldüğünü fark etmediğim için aptal olduğumu düşünecektir—ki bu son zamanlarda kendimle ilgili hissettiğim bir şeydi, gerçi bir bahçenin bir cesedin dinlenme yeri olduğunu varsaymadığım için kendime bir şans verebilirim sanırım.

Jasper, üzerinde sadece ekose desenli boxer şortuyla uzandı ve bu durum yatağın hafifçe çökmesine neden oldu.

Yorganın altına girdi, beyaz, hafif yorganı çekip ikimizi de örttü. Oda karanlıktı, gece gökyüzünden gelen ışıkların aydınlattığı yerlerde her şey koyu maviye boyanmış gibiydi. Jasper elini yüzünün altına koydu, tıpkı benim gibi. Bir süre sadece birbirimizin yakınlığının, aynı mekânda tekrar birlikte olmanın verdiği rahatlığın tadını çıkardı.

"Özür dilerim." Rahatlatıcı sessizliği, neredeyse fısıltı gibi bir sesle bozdum.

Kaşları çatıldı. "Üzülecek bir şeyin yok." Gözlerinde küçük ılık noktaları yansıdı.

O nazik davranıyordu. Benim ise çok üzülmem gereken şeyler vardı.

"Senin yaptığını sanıyordum," diye itiraf ettim ağır bir kalple.

"Birçok insan öyle yaptı." Sırt üstü yattı.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup üzerine eğildim ve bana bakmaya zorladım. "Bu doğru değil. Seni tanıyorum. Çok uzun zaman geçmediğini biliyorum ama seni tanıyorum Jasper. İnsanların seni sert ve umursamaz sanmasını istesen de, değer verdiğin hiç kimseye zarar vermezsin; bunun doğru olmadığını biliyorum. Söylentilerin bildiklerimi etkilemesine izin verdim. Özür dilerim."

Gözleri bana döndü. "Bu hiç doğru değil; seni üzen herkese zarar verirdim."

Sözleri ve yüzündeki ciddi ifade karşısında utandım. "Neyse ki, bu doğru değil, yoksa çok meşgul olurdunuz, korkarım."

Bana yaklaşmak için doğruldu. "Evet, doğru Eliza. Daha önce söylediklerimin arkasındayım. Bir daha kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim ve eğer küçücük bir ihtimalle bunu engelleyemezsem, sana söz veriyorum, gerekirse her türlü yolla onları çok daha kötü bir şekilde cezalandıracağım."

Tehdit sözleri dudaklarımdan süzüldü. Bir şekilde o kadar yakınlaşmıştık ki, yanağında ve çenesinde yeni yeni oluşmaya başlayan sakal kıllarını görebiliyordum.

Koyu renk gözleri dudaklarıma kilitlendi.

Onu öpmeyi çok istiyordum ama böylesine kaotik bir gecenin ardından kafasında bir karmaşa bulutu varken bunu yapmak istemedim. Her birimizin nerede durduğunu bilmeden işleri daha da karmaşıktırmak akıllıca olmazdı.

"Muhtemelen çok yorgunsundur," diye fısıldadım, nefesimin ondan sıcak buharlar halinde yansıdığını hissederek.

"Uzun zamandır yorgunum." Tekrar uzandı, yüzü tavana dönük.

Başımı yastığa yaslayıp ona döndüm, yakışıklı yüz hatlarını, başının arkasındaki kaslı kollarını inceledim.

"Yirmi yıldır anneme karşı nefretten başka bir şey beslemedim ve bunca zaman boyunca—" Gözlerini sıkıca kapattı ve çenesi kasıldı. "Beni terk etmek istemedi. Beni asla terk etmek istemedi. Bana veda etti ve



gidemeyeceğim bir yere gideceğini söyledi.” Sesi titredi ve gözünün dış köşesinden bir damla yaş yatağa düştü.

“Çok üzgünüm.” Ona yaklaştım, saçlarını okşadım, ona dokunmaktan kendimi alamadım. Hepsinin yaşadıkları için kalbim sızlıyordu. Güçlü bir adamın bu kadar savunmasız ve incinmiş halini görmek beni paramparça ediyordu.

Kolunu kaldırıp gözlerini sildi ve elimi kavrayarak sıcak, pürüzsüz göğsüne doğru çekti.

“Seni bana o getirdi. Biliyorum.” Koyu renkli gözleri ağır ve duygu dolu bir şekilde bana baktı. “Konservatuvar projesinde çalışmak için benimle mücadele etmeseydin, bunların hiçbirisi olmazdı ve ben hala ondan nefret ederdim. Gerçekte ne olduğunu asla öğrenemezdim.”

Gözlerim yaşarmaya başladı ve odanın karanlığına anında minnettar oldum. "Ve artık Darius'tan nefret etmiyorsun, değil mi?"

Bir an sessiz kaldı. “İkisinden de nefret etmiyorum. Hala üzgünüm. Babam çok yanlış şeyler yaptı, ama Sowerby'yi her zaman babam olarak gördüm ve bence bu benim için acıyı biraz hafifletiyor. Benim için çok şeyden vazgeçti. Şimdi biliyorum ki beni terk etmek annemin tercihi değildi. Elinden gelenin en iyisini yaptı.”

"Darius'a ne yapacaklar? Sence artık onunla bir ilişkiniz olacak mı?" diye sordum.

“Hastaneye giderken gerçekten dağıldı. Durumu iyi değil. Bu, yaşadıklarımı değiştirmiyor veya daha iyi hale getirmiyor, ama uzun zamandır iyi olduğunu düşünmüyorum. Bir bakıma, eğer kalsaydı ikimiz için de işler daha kötü olabilirdi diye düşünüyorum. Onunla aramda ne olacağını bilmiyorum ama şimdi bildiklerimle... Artık ondan nefret edebileceğimi sanmıyorum.”

Tekrar kıpırdandı, bana döndü ve elini uzatarak koluma hafifçe dokundu.

"Ceset çiçeği, bahçe ve tüm emeğiniz için üzgünüm," diye mırıldandı.

“Evet.” Güzel bitkilere olanlar karşısında duyduğum üzüntü ve öfkeyle boğuşarak kendi içime kapandım. “Pinehurst'teki herkes oldukça üzgün. Ölü çiçeklerden biraz tohum veya soğan kurtarabilir miyim diye bakacağım ama pek de önemli değil. Bana verdiğin hayalet orkideyi onlara sattım ve işi bıraktım.”

Duraksadı. "Eliza, bağımsızlığının senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, ama bitkilere ihtiyacın yok; tüm botanik bahçesini satın alıp

hepsini işten atacağım. Daha da iyisi, seni sorumlu yapacağım ve sen onları kovacaksın. Söyle, iş biter. Onlara ihtiyacın yok."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve içimden küçük, tuhaf bir kıkırdama çıktı. Kendimi hiç bu kadar korunmuş ve sevilmiş hissetmemiştim. Katya veya Leah için de aynısını yapacağını biliyordum çünkü o öyle bir adamdı, ama yine de özel bir şeyin, bir ailenin parçasıydım ve bu benim için her şeyden daha önemliydi.

"Neden güldüğünüzü anlamıyorum," dedi geniş ve muhteşem bir gülümsemeyle. "Onları yok edeceğim."

"Bunu yapma."

Hiçbir şey söylemeyince ona bakmak için döndüm.

Yan yatmış, bana dik dik bakıyordu; keşke bilseydim dediğim derin düşüncelere dalmıştı.

Ona daha da yaklaştım ve başımı çenesinin altına koyarak ona sokuldum; keşke zamanı durdurup sonsuza dek burada kalabilseydim diye düşündüm.

"Eliza, bilmen gereken bir şey daha var."

Ona daha rahat bakabilmek için başımı yastığında biraz yukarı kaldırdım.

Yavaşça başını eğdi ve dudaklarını benimkine hafifçe değdirdi, sonra daha sertçe bastırdı. Vücudumda kıvılcımlar çaktı ve öpüşmeye kendimi kaptırdım, ikimiz birlikte eridik. Elinin saçlarımı yüzümden çektiğini hissettim, hareketleri önceki sahiplenici, sert dokunuşlardan çok farklıydı. Dudaklarımız, sanki hayatımız buna bağlıymış gibi, ihtiyaçla birbirine kenetlenmişti. Sanki ayrılırsak, birimiz sonsuza dek yok olacaktı gibi.

Her geçen saniye duygularım derinleşti ve göğsümde kabardı. Ellerim hareket etti ve yüzünü kavradı, tenimin her santiminin ona dokunmasına ve onun güvenliğine ihtiyacım vardı.

Öpüşmeyi kesti, bakışlarını benimkine dikmek için biraz geri çekildi.

"Sana aşığım," diye fısıldadı alçak bir sesle.

*Eğer bu bir rüyaysa, sonsuza dek uyuyayım.*

Dünyanın kaldıramayacağı tüm duyguları barındıran bir öpücükle beni tekrar öptü.

"Ve seni seviyorum," diye fısıldadım. Sanki birisi kafesin kapısını açmış ve ben özgür bırakılmış gibiydim.

Tekrar öpüştüğümüzde, bu tamamen doğal ve sınırsızdı.

Jasper'ın elleri tişörtümün altından sırtımın derisinde yukarı doğru kaydı, bir kibrit çakıp kanımı tutuşturdu. Ellerinin dokunduğu yerlerde derim zonkladı; sanki parmak izleri kalıcı olarak içime işlemişti. Bakışları vücudumu sanki her santimini yeniden öğreniyormuş gibi taradı.

Şimdi içinde bir sakinlik vardı ama hareketsizlik değildi. Asla hareketsizlik değildi. Şimdi bile, sessizliğin içinde, varlığı yoğun bir şekilde titreşiyordu. Tek kelime etmeden bana dokunmaya devam etti, belimin çukurunu, uyluğumun yumuşak alt kısmını okşadı. Parmakları bacaklarımın arasında durdu ve onları üzerimde gezdirdi.

Nefesim kesildi.

Gülümsemedi. Şaka yapmadı. Sadece beni izledi. Sahiplenici ve sessizdi.

"Seni böyle istiyorum," dedi sesi alçak ve sakin, sanki bu basit bir gerçekmiş gibi. "Açık. Yumuşak. Benimsin."

Titredim, ama bu sefer korku değildi. Aramızda söylenmemiş her şeyin ağırlığıydı. Atlattıklarımızın, dönüştüklerimizin ağırlığıydı.

Eli yukarı doğru kaydı, göğüs kemiğime yaslandı. Beni orada tutmak için değil, sanki kalbimi avucunun altına alması gerekiyormuş gibi, orada olduğumun kanıtıymış gibi bastırdı.

"Kıpırdama," dedi.

Donakaldım, kıpırdamadım. Kıpırdayamazdım—çünkü sesi aynı anda hem emir hem de vaat gibiydi.

Jasper topuklarının üzerine doğru geri çekildi, gözleri beni adeta yutuyordu. Hâlâ onun tişörtünü giyiyordum. O da hâlâ boxer şortuylaydı. Pamuklu kumaşın arasından aramızda geçen bu yakınlık neredeyse müstehcen geliyordu. Aramızdaki elektrik aynı anda hem çok fazla hem de yetersizdi.

Gömleğimi yavaş ve bilinçli bir şekilde kalçalarımın yukarı çekti, karnımın derisini, göğüslerimin gerginleşmiş uçlarını santim santim, acı verici bir şekilde ortaya çıkardı. Yardım etmek için doğrulmaya çalıştım ama beni tek bir sert eliyle tekrar aşağı bastırdı.

"Hayır," dedi, bakışlarını benimkine dikmişti. "Bırak ben yapayım."

Beni yavaşça, sanki kutsal bir şeyi açıyormuş gibi soydu. Çıplak ve nefes nefese halimi görünce, yüzünde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Yumuşaklık değildi, tam olarak da değildi; daha çok derin, şiddetli bir ihtiyaçtı.

"Bana neler yaptığının farkında mısın?" diye sordu, elini kaburgalarımın arasına doğru sürükleyerek, sanki parçalara ayıracağı bir şeymişim gibi başparmaklarıyla beni açtı.

Islak tenime serin hava değince inledim. Jasper yaklaştı, dokunmadan nefesini tenime değdirdi, dudakları klitorisime o kadar yakındı ki canım acıdı.

"İhtiyacın olanı sana vereceğim," dedi sesi artık hırıltılı ve kısık bir halde. "Ama onu nasıl verirsem öyle alacaksın."

Cevabımı beklemeden başını eğdi ve beni adeta yuttu. Yavaş, hassas ve acımasızdı. Dili, yıkıcı bir kontrolle merkezimde yukarı doğru hareket etti. İnlemedi, beni övmedi, bir an bile dikkatini dağıtmadı. Sanki onu hayatta tutan tek şey benmişim gibi beni tüketti.

Bacaklarım titriyordu, parmaklarım çarşafı sıkıca kavradı. Adını hıçkırıra fısıldadım ve ancak aramızdaki havayı çatlatacak kadar çaresiz bir çığlıkla boşaldığımda sustu.

Dudakları parıldayarak, gözleri karanlık bir şekilde bana baktı. "Kıpırdama."

Ayağa kalktı, iç çamaşırını aynı yavaş ve bilinçli bir şekilde çıkardı; bu hareket beni içten içe acıttı. Cinsel organı serbest kaldı, sert, ağır ve ucu koyu kırmızıydı. Bir kez okşadı, beni izlerken. "Ellerini başının üstüne koy."

Dediğini yaptım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu, vücudum terden sırlıklam olmuştu.

"Aferin kızım."

Dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımın arasına girdi ve künt penisinin ucunu girişime hafifçe bastırdı. Bütün vücudum daha fazlasını istiyordu.

Ama bana vermedi.

Henüz değil.

Bunun yerine eğildi, boğazımı öptü, yumuşak ve yavaşça, inanılmaz derecede yavaşça, ve tenime fısıldadı: "Yarın beni hissetmeni ve bunun sadece sevişmek olmadığını hatırlamanı istiyorum." Sonra tek bir keskin hamleyle, ciğerlerimden havayı kesen bir güçle içime girdi. Kalın, derin ve sahiplenici. Vücudum onu umutsuzca, ıslak bir sesle içine alırken, penisi beni ikiye ayırdı ve çenesi kasıldı.

İlk başta tek kelime etmedi. Sadece beni becerdi—yavaş ve acımasız, ritmi yıkım için hesaplanmıştı. Bir elini bileklerimde, başımın üstünde sabit tutarken, diğer eliyle de uyluğumu morartacak kadar sertçe kavradı.

Her hamle derinden, yukarı doğru açılı bir şekilde vuruyordu, beni paramparça etmek için tasarlanmıştı ve çok yakındım—çok yakındım, gerilmeden, baskıdan, yüzündeki ifadeden başım dönüyordu; sanki aynı anda hem bana tapıyor hem de beni yok ediyordu.

"Bu amı mahvedeceğim," diye hırladı boynuma doğru. "Anladın mı?"

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım.

Geri çekildi ve penisini bir kez sertçe klitorisime vurdu, sonra tekrar içeri soktu, bu da beni hıçkırığa hıçkırığa ağılattı.

"Her seviştiğinde bunu düşüneceksin," diye hırlıladı, dudaklarını yanağımda gezdirerek. "Her boşaldığında, keşke ben olsaydım diyeceksin. Bana ihtiyacın olacak."

Eli karnımın üzerinde daha aşağıya doğru kayarken, bir yandan da beni becermeye devam ediyordu.

"Amcığının beni ne kadar iyi karşıladığını hissediyor musun?" diye mırıldandı, sesi yakıcı bir ateşle titriyordu.

Başımı telaşla salladım, gözlerimin köşelerinden yaşlar süzülüyordu. Hareket etti, tenimden birini yaladı. Beni biraz daha açmaya yetecek kadar.

"Senin paramparça olduğunu görmek istiyorum," dedi sert bir şekilde. "Hem de şu anda."

Sonra pozisyon değiştirdi, bacaklarımı omuzlarının üzerine doladı ve kalçasını öne doğru sertçe, daha derine itti. Her itiş, en hassas noktada mükemmel, acı verici bir sürtünme gibiydi.

Boğazımdan bir çığlık koptu.

"İşte bu kadar," diye hırladı. "Hadi, sikime gel. Hissetmeme izin ver."

Milyonlarca parçaya ayrıldım. Orgazmım canlı bir elektrik teli gibi içimden geçti ve Jasper durmadı. Beni o sırada becermeye devam etti—içime sertçe vurmaya devam etti, tenin tene çarpma sesi odada yankılanıyordu, vajinam onu o kadar sıkıca kavradı ki, az sonra kendini kaybedeceğini anlayabiliyordum.

Aniden çekip beni ters çevirdi. Yüzümü çarşafıya bastırdı, kalçalarımı yukarı çekti ve tekrar sertçe içine girdi.

"Tam orada kal," diye hırladı, eliyle saçlarımı sıkıca kavradı. "İçine girdiğimde sırtının nasıl kavislendiğini izlemek istiyorum."

Perişan haldeydim. Titreyerek ve bitkin bir halde, nefes nefese onun adını haykırıyordum. İki kez daha sert ve derinden itti, sonra da sanki içini kemiriyormuş gibi adımı inledi. İçime boşalırken kalçaları titriyordu, penisi her atışta seğiriyordu.

Öylece kaldık, ikimiz de titriyorduk, göğsü sırtıma yaslanmış, nefesi omzuma sıcak bir şekilde değişiyordu. Hâlâ birleşmiştik. Hâlâ tektik.

Jasper önce omurgamın çukuruna, sonra da boynumun arkasına öpücükler kondurdu.

Sahipleyici bir fısıltıyla, "Asla başkasına ait olmayacaksın," dedi. Sesi alçak ve yıkılmış bir haldeydi, sanki en derinlerinden geliyordu.

Konuşmadım. Konuşmadım. Sadece orada yattım; harap olmuş ve titriyordum, bacaklarım yapış yapıştı, nefesim hâlâ çaresizce kesik kesik çıkıyordu.

Jasper yavaşça ve kalın bir şekilde geri çekildi ve menisinin benden nasıl aktığını, ıslak ve parlak bir şekilde tembel akıntılar halinde uyluklarımdan aşağı süzülmesini izledi. Çenesindeki bir kas seğirdi.

"Kahretsin," diye homurdandı. "Şuna bak. Hala açık. Hala benim için damlıyor." Avucunu kalçamın kıvrımına bastırdı, beni daha da açtı, hiçbir şeyin etrafında kasılmalarımı izledi. "O güzel küçük orospu beni bulmaya çalışıyor." Sonra—hiçbir uyarıda bulunmadan—iki parmağını tekrar içime soktu.

Tüm vücudum zevkten titredi.

Kendimi çok iyi ve aşırı uyarılmış hissederek inledim, ama o durmadı, sadece kalçalarımı sabit tuttu ve parmaklarını sanki içten içe beni damgalayacakmış gibi derine doğru bastırdı.

"Nefes al," diye emretti.

Parmakları bacaklarımın arasına geri kayd, içimde bıraktığı kaygan karışımın içinde sürüklendi, sonra tekrar derine itti, iki parmağı yavaşça içeri girdi. Kalçalarım seğirdi, artçı şoklardan hala titriyordum.

"Hâlâ bana açıksın," dedi sesi bitkin ama kontrollü bir şekilde. "Hâlâ sıcaksın. Hâlâ benimsin."

Parmakları kıvrılırken nefesim kesildi, karanlık bir hassasiyetle boşalmasını tekrar içime akıttı. Bu, tapınma gibi hissettiren, sessiz ve odaklanmış bir yoğunlukla dolu müstehcen bir şeydi.

"İçinde kalmama izin ver," diye fısıldadı, dudaklarını boynumda gezdirerek. "Beni içeri aldın. Şimdi de orada tutuyorsun."

Bütün vücudum parmaklarını sıkıca kavradı ve o da yavaşça inleyerek daha derine doğru ilerledi. Sonunda, kaygan ve parlak bir şekilde geri çekildiğinde, beni zahmetsizce kollarına aldı.

Protesto etmedim, sadece ona sokuldum, bitkin ve halsiz bir halde yanağım göğsüne yaslandı ve o da bizi yastıklara doğru geri yatırdı. Bir

elini bacaklarımın altına, diğeri de başımın altına yerleştirdi, dinlenirken bile sahiplenici bir şekilde kavradı. Dudakları saçlarımı buldu.

Nefesim düzene girmeden, kirpiklerim kapanmadan hemen önce, o kelimeyi tenimde hissettim.

"Bana ait."

Yumuşak. Son.

Bu sefer bir tehdit gibi hissetmedim.

Kendimi evimde gibi hissettim.

## Bölüm 29

# JASPER

Ertesi gün uyandığımda göğsümü ezen nefretin o sert pençesini hissetmemek eşsiz bir şeydi. Bunun yerine, küçük, kusursuz bir kadın ağzı açık bir şekilde göğsümde yatıyordu ve horlama ile nefes arasında bir şey olan küçük, hırıltılı hırıltılar çıkarıyordu. Kıvrıcık kahverengi saç telleri yüzüne düşmüştü; bazıları ağzının ıslaklığına karışmış, diğerleri ise nefes alıp verişini takip ederek bayrak gibi dalgalanıyor, dudaklarını gıdıklıyordu. Elim saçlarını kenara itmek için hareket etti. Güzel yüzünü görmek istiyordum ama hareket edip uyanmasını istemediğim için elimi tekrar yatağa koydum.

Dün yaşanan her şeyi, ortaya çıkan tüm bilgileri düşündüm. Çok bunaltıcıydı. Birkaç cümleyle tüm hayatım değişmişti.

Sanırım her türlü duyguyu yaşadım: şok, yıkım, dehşet, tiksinti, suçluluk... ama en çok da rahatlama. Sonra suçluluk ve yıkım duyguları tekrar geri döndü.

Annem beni terk etmemişti, aslında etmemişti.

Bunca yıldır ondan çok nefret etmiştim. Beni ölüme terk ettikleri ve başıma ne geleceğiyle ilgilenmedikleri için ikisinden de nefret etmiştim, ama nedense onun gidişi her zaman biraz daha fazla acıtmıştı, belki de babamdan sadece birkaç saat önce gitmiş olsa bile, önce o gittiği için. Ben sadece bir çocuktum ve o benim annemdi, hayatımdaki en ilgili, en harika insan. Onun beni sevmeyi bırakmasına neden olacak ne yaptığımı asla anlamadım. Onların benim ne kadar kötü bir çocuk olduğum için



gittiklerine inanmak benim için çok kolaydı. Kızgındım ve incinmişim. Bana hasta olduğunu söylemeleri gerekirdi. Bir şekilde yardımcı olabilirdim. Her şeyden çok, bunca yıldır ondan nefret ettiğim için ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilmek için hâlâ hayatta olmasını isterdim. Ona son bir kez sarılıp her şeyin yolunda olacağını söyleyebilmeyi isterdim.

Eliza hafif bir öğürme sesi çıkardı ve yüzünü koltuk altına gömerek bana daha da sıkıca sarıldı.

Her şey yoluna girecekti. Eliza hayatıma girmeseydi, annem hakkında hiçbir şey öğrenemezdim. Muhtemelen babamı bir daha asla göremezdim ya da ona ihtiyacı olan yardımı sağlayamazdım. Derin bir nefes aldım ve kendimi biraz farklı hissettim. Eliza ofisime zorla girip serayı tamir etmeme izin vermemi ısrarla talep etmeseydi, bunların hiçbirisi olmazdı.

Başını dikkatlice omzuma yasladım ve onu daha sıkıca kendime çektim.

Onun benden uzaklaşmasına asla izin vermezdim. Uyandıktan sonra eşyalarını alıp buraya geri getirirdik. Onun yanımda olmamasına dayanamazdım; teknik olarak zaten birlikte yaşıyorduk. Ona karşı yavaş ve temkinli olurdum; ikimizin de geçmişimizden kaynaklanan kendi sorunlarımız vardı, ama onun rahat hissetmesini ve işleri kendi temposunda yapmasını istesem de, ona karşı olan tavrıma engel olamıyordum. Ona ihtiyacım vardı. Zaten onunla birlikte olmak istediğim tek kişinin o olduğunu biliyordum ve onu sonsuza dek güvende ve mutlu tutmak için her şeyi yapardım. Ama ona baskı yapmazdım. Annesinden zaten yeterince baskı görmüştü. Bu iş dikkatlice yapılmalıydı. Onun mutlu olmasını istiyordum.

Bir işe ihtiyacı olacaktı, çünkü bir daha asla kendini kapana kısılmış, başkasına bağımlı hissetmesini istemiyordum. Ben hayatım boyunca istediğim her şeyi yapmışım. Bunu onun için de istiyordum ve bunu başarmak için her türlü yolu deneyecektim.

Aklıma bir fikir geldi ve komodinin üzerindeki telefonumu alıp Sowerby'ye medya ile bazı şeyler ayarlamasını söyleyen bir mesaj attım. Alışkanlık gereği dişlerimi sıktım. Medyadan nefret ediyordum ama Eliza onay verirse, onları kendi avantajıma kullanacaktım.

Eliza uykulu bir sesle, "Hey, arkadaşım," diye takıldı.

Telefonumu komodinin üzerine geri fırlattım ve onu kendime daha da yaklaştıran nazikçe öptüm.

Beni itti ve eliyle ağzını kapattı. "Beni öpemezsin. Sabah nefesim kötü kokuyor."

Elini tuttum ve hareket ettirerek onu tekrar öptüm, dilimi ağzının içine zorla soktum. Tadını zevkle aldım. Mutlulukla kıkırdadı ve bu kıkırdama gökyüzü mavisi gözlerine yansıdı.

*Bir gün onu eşim yapacağım.*

Bunu, sonbaharda yaprakların döküleceğini ya da gökyüzünden yağmur yağacağını bildiğim gibi biliyordum. Bu bir soru değil, bir gerçektir. Onun benden uzaklaşmasına asla izin vermeyecektim.

“Bugün için planların neler?” diye sordum. Acele edip onu korkutup kaçırmak istemiyordum. Onu tanıyordum. Neyin onu fazla düşünmeye iteceğini biliyordum. Elinden bir şey gelmiyordu.

Derin bir nefes verdi. “Nick’in evine geri dönüp üzerimi değiştirmem gerek. Johnstown’daki Bernard’s adlı bitki dükkanında bir iş görüşmem var. Bunun dışında bir şey yok. Neden? Yardıma ihtiyacın var mı?” Umut dolu bir bakışla bana baktı.

“Hâlâ bitkilerle çalışmak istiyor musun? Ondan nefret ettiğini sanıyordum?” diye sordum.

“Bundan nefret etmiyorum. Bitkilere bakmayı seviyorum; sadece bu benim tutkum değil. Bu, anne babamın tutkusu. Ama para kazanabileceğim tek iş bu, bu yüzden gerçekten bir seçeneğim yok,” dedi biraz yenilmiş bir ifadeyle.

“Röportajın da canı cehenneme.”

Kadın homurdandı. “Milyoner öyle diyor.”

Gülümsedim, onu tutup sabah nefesiyle birlikte öpüp bayılma isteğine karşı koyarak.

“Hadi Nick’in evinden eşyalarını almaya gidelim. Yolda sana anlatacağım bir fikrim var.” Bunu talep etmek istedim ve her halükarda olacaktı, ama bunun onun kararı olması gerekiyordu.

“Bütün eşyalarım mı?” Gözleri endişeyle doldu. “Jasper, ne kadar istesem de buraya taşınıp senin sırtından geçinemem, üstelik en yakın iş yeri en az iki saat uzaklıkta.”

“Hadi gel. Kahvaltı yapalım, sana fikrimi anlatayım. Beğenmezsen başka bir şey buluruz. Ama peyzajcılarımı çok çabuk aramam gerek.”

## Bölüm 30

# ELIZA

Jasper beni Blackwood Malikanesi'ne taşıdıktan üç ay sonra, bana o zamanlar bir rüya gibi görünen parlak fikrini anlattı. Şimdi ise midem sinirden kasılıyordu. "Tamam, ama belini biraz daha geriye doğru büküp bana bakabilir misin?" Zorlanıyordum. Fırça terli, gergin elimde sürekli kayıp duruyor ve her şeyi mahvediyordu. Hester'ın burnuna daha iyi bakabilmek için yerimde kıpırdandım. Burun boyamak berbattı.

Ayağım A şeklinde resim sehпасına çarptı ve neredeyse sehpayı devirecektim. Sehпaya uzanıp tutmaya çalışırken fırça yıkama kabımı tekmeledim ve kirli su ayağıma sıçradı.

"Kahretsin!" Elimdeki fırçayı çimenlerin üzerine fırlattım ve ellerimi yüzüme sürdüm. Neyse ki sadece arka bahçeye dökülmüştü.

Ne yapıyordum ben? Ne yaptığımı bilmiyordum. Bu, hayatımın en utanç verici gecesi olacaktı. Jasper'ın aşırı hevesli desteğı olmasaydı, resim yapmaya bile kalkışmazdım sanırım. Çünkü sevmediğimden değil—bundan sonra hep resim yapacaktım, ama özellikle de iyi olana kadar bundan bir kariyer yapmaya kalkışacak kadar cüretkar olmazdım. Yanlış anlamayın, başkalarının tepkilerinden berbat olmadığımı biliyordum, ama bir şekilde onları kandırdığımı ve çok yakından bakarlarsa ne kadar sahtekar olduğumu göreceklerini hissetmeden edemiyordum.

Son bir buçuk aydır Jasper, dünyanın en destekleyici, en cesaretlendirici erkek arkadaşıydı. Hırslı ve ilgiliydi ve bana yardım etmek istemesinden dolayı onu suçlamayacaktım; sorun, aşktan gözü kör olmuştu ve bu geceki

partideki başka hiç kimse bana aşık değildi. Sorun değildi; denemeyi kabul etmişim ve o da işe yaramazsa, seradan aldığım fideleri ve başlangıç bitkilerini satıp gönderebileceğimi kabul etmişti.

Bitkiler inanılmaz. Onları sürebilirsiniz, kesebilirsiniz, sökebilirsiniz ve eğer yeterince güçlülerse ve orada olmak istiyorlarsa, tıpkı insanlar gibi hayatta kalırlar. Polis serayı terk ettikten sonra kurtarabildiğimiz bitki sayısı şok ediciydi. Atılmış ceset çiçeğinin kırk kiloluk kök topunu hâlâ sağlam bulduk ve diğerlerinden birini de kurtarabildik. Jasper'ın peyzajcıları tüm bahçeyi iki hafta içinde yeniden düzenleyip inanılmaz bir hale getirdiler. Her şeyi tekrar yapmak zorunda kalmadığım için bu kadar minnettar olmasaydım, iki aydan fazla sürdüğü için oldukça üzülürdüm. İçeri girip bitkilerin güzelliğinin tadını çıkarmak ve onlarla ilgilenmek zorunda kalmamak çok eğlenceliydi.

Bunun yerine, onları boyamaya başladım.

Cebimdeki madalyon ısındı.

“Hayır. Bunu yapmayı bırak yoksa seni burunsuz resmetmeye başlarım,” diye homurdandım ellerimin arasına. “Artık poz vermene gerek yok; ihtiyacım olanı aldım. Ah!” Kolye yandı.

Gülümseyen, neredeyse yarı saydam hayalet kadına dik dik baktım ve cebimden kolyeyi çıkardım. Hester'ın her zamanki cesaretlendirici sözlerini bekleyerek (oğlundan bile daha kötüydü) kolyeyi açtım ve kahkahamı tutamadan tekrar yukarı baktım.

*Burnum o kadar büyük değil.*

Kolyeyi cebime geri koydum ve hayalete gülümsedim.

Hester hâlâ gitmemişti; onu görebilen tek kişi hâlâ bendim.

Bencilce söylemek gerekirse, onun gitmesini istemiyordum. Mutlu ve harika bir insandı ve ironik bir şekilde... benim ilham perimdi.

Her şey, dikilmeden önce siyah bir zambak çiçeğini alıp resmini yapmaya başlamamla başladı. Daha önce yaptığım resimlerin çoğu çiçek resimleriydi ve biraz sıkıcı gelse de sonuçtan memnundum. Bitkilerden başka şeyler resmetmeyi öğrenmek istiyordum. Hester, her zamanki gibi ortaya çıkmıştı ve onunla birlikte insan resimleri yapma fikri aklıma geldi. Onu resmedebilir miyim diye sorduğumda çok heyecanlandı. Kelimenin tam anlamıyla tüm odayı aydınlattı, tüm vücudu ışıldadı. Bunun yanı sıra, saatlerce aynı pozisyonda durabiliyordu ve bazen doğru pozu yakalayamıyordum, bu da gerçekten çok uzun sürüyordu. Eğer bu, onu çiçeklerle birlikte resmetmeye devam etmek için yeterli bir sebep

olmasaydı, Jasper'ın tepkisi yeterli olurdu. Elbette, yalan söyleyip Hester'ın nezaketle temin ettiği eski defterindeki resimlerden birini kullandığımı söylemek zorunda kaldım, ama resim Jasper'ı gözyaşlarına boğmuştu - sert, öfkeli gözyaşlarıydı, ama gözyaşlarıydı - bu da annesini gözyaşlarına boğdu ve tabii ki beni de gözyaşlarına boğdu.

Resmi odamızın dışındaki koridora astı ve her yanından geçtiğinde, sanki onu duyabiliyormuş gibi onunla konuşuyordu; ki duyabiliyordu da, ama o bunun farkında değildi.

Yarattığım bir şeyin onun iyileşmesine az da olsa yardımcı olduğunu görmek, benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar büyük bir mutluluk kaynağı oldu.

Bu akşam sergilediğim resimler, bahçedeki tüm çiçeklerin içinden kırmızı elbiseli güzel bir kadının çıktığı resimlerdi. Sergi, Jasper'ın harika bir fikriydi.

Bu akşam, sanat acenteleri, galeristler, koleksiyoncular, varlıklı hamiler ve sanat dünyasının bazı etkili isimleri, medyanın hakkında uzun uzun konuştuğu, tanınmayan bir sanatçının özel sergisine katılmak için bir araya gelmişti.

Ben.

Tamamen saçmaydı ama Hester ve Jasper'ın tabloya verdikleri tepkiyi görünce kabul ettim. Yapmayı çok sevmiştim, bu yüzden daha fazlasını yapmak eğlenceli ve kolay oldu. Bu gece sergilenecek toplam beş tablom vardı. Jasper, tam bir iş adamı olduğu için, bu gece satmasında bir sakınca olup olmadığını sordu, ben de kabul edip güldüm.

Kimse onları satın almayacaktı; bunların hiçbirinden en ufak bir umudum bile yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse, ilk hafta geçtikten sonra bu geceyi dört gözle bekliyordum ve Jasper'ın söylediği çılgın şeyleri gerçekten yapan tiplerden biri olduğunu fark etmiştim.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun? İnsanlar geliyor, giyinmen gerek," diye seslendi arkamdan gelen bir kadın sesi.

En güzel yanı ise kız kardeşim Lucy'nin uçakla gelip bir hafta boyunca bizimle kalacak olmasıydı.

"Aman Tanrım! Bu çok heyecan verici ve şık!" diye güldü. "Girişteki o büyük yuvarlak masada klasik müzik çalıyor ve şampanya da hazır."

İçeri girdik ve Lucy elbisemi giymeme yardım etti. Kuafördü ve saçımı şekillendirmekten ve makyajımı yapmaktan kendini alamadı. Sanki yeniden

ocuk olmuştuk - ya da en azından çocukken nasıl olması gerekiyorsa öyleydi.

Annem ve babam gelmiyordu; davet edilmemişlerdi. Annemle konuşmadık. Ve bu sorun değildi. Bir gün değışip beni gözyaşlarına boğmadan benimle konuşabileceğine dair umudumu hâlâ koruyordum, ama şimdilik bu mümkün değildi ve bu da sorun değildi. Bazı günler diğerlerinden daha zordu, ama Lucy ile yeniden bağlantı kurmak işleri kolaylaştırmıştı. Gittiğinde onu çok özleyecektim, ama görünüşe göre Jasper'ın Londra'da, Lucy ve kocasının yaşadığı yere çok uzak olmayan bir evi vardı.

## Bölüm 31

# ELIZA

Malikanenin içi nihayet sessizliğe bürünmüştü. Heyecan ve kutlamanın uğultusu gitmiş, yerini mutluluğun pembe yorgunluğu almıştı. Gecenin başarısından dolayı saf bir şaşkınlık içinde titriyordum.

Samimi bir etkinlikti ve görünüşe göre, malikaneye hiç kimsenin davet edilmemesi prestiji önemli ölçüde artırmıştı. Neredeyse komikti. Tabii ki, Jasper doğru zamanda doğru insanlara doğru şeyi söyleme konusunda tam bir dahiydi. Bu zengin, kibirli insanlardan bazılarıyla nasıl başa çıktığını izlemek büyüleyiciydi - gerçi hepsi kibirli değildi. Dünyanın belki de en havalı insanıyla tanıştım - Emily, havalı, bol pantolonlar giyiyordu ve keskin siyah bir bob saç modeli ve kahkülü vardı. Menajerim olmak istiyordu. Jasper'ın zengin bir arkadaşı resimlerimden birini elli bin dolara satın aldıktan sonra gerçekten ısrarcı olmuştu.

**ELLİ BİN DOLAR!**

Sanırım Jasper onu buna teşvik etmiş olabilir, ama dürüst olmak gerekirse o kadar şaşırmıştım ki umursamadım bile. Botanik bahçelerinde bir yılda kazandığım para buydu! Ne yapmak istediğime karar vermek için yeterli zamanım olacaktı. İnanamıyordum.

Kış bahçesinin eşğinde durdum, kapı hafifçe aralıktı ve gecenin serinliği içeri giriyordu. Ay, dışarıdaki bakımlı çimenlerin üzerine uzun gümüş gölgeler düşürüyordu, havada ise taze toprak kokusu hafifçe hissediliyordu. Kış bahçesinin içinde, yaprakların hafif hışırtısıyla birlikte

hayatın sessiz uğultusu mekanı dolduruyordu. Düşünmeye davet eden türden bir dinginlikti. Mükemmeldi.

Gecenin bu saatini, dünyanın sakinleştiği anı sevmeye başlamıştım. Sera'da bulunmanın, sadece toprakta değil, içimde de yeşeren güzelliği fark etmenin en sevdiğim zamanlarından biriydi kesinlikle.

Dağınık bitkilere ve çiçeklere, yayılan sarmaşıklara ve asmalara baktım ve her şeyin nasıl bir araya geldiğine, yıkımdan sonra bile nasıl yeniden düzenlendiğine hayran kaldım. Bahçe sürekli değişen bir manzaraydı, ama bundan daha önemlisi, yolculuğumun bir sembolüydü, hayatımda büyüyen ve değişen her şeyin bir yansımasıydı.

Buraya ilk geldiğimde, yıkılmış ve kaybolmuş haldeydim; burası, bakımsız toprak ve yabancı bitki örtüsünden oluşan, terk edilmiş ve unutulmuş bir yerdi. Kim olduğumdan veya ne istediğimden emin olmadan bu malikaneye gelmişim. Ailem ve mücadelelerim içimde o kadar tüketici ve belirleyiciydi ki, paramparça olmuş parçalarımı nasıl iyileştireceğimi bilmiyordum; iyileştirebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama bir şekilde bu bahçe—bu garip, güzel, vahşi yer—beni içine çekmişti. Bana ilk başta anlamadığım şekillerde bir şeyler öğretti. Enkazdan vahşi bir şey filizlendi ve o da bendim.

Sera projesini üstlendiğimde, bitkilerle ilgisi olmayan bu kadar çok şey öğreneceğimi hiç tahmin etmemiştim. Yabancı otların sürecin bir parçası olduğunu öğrendim; çiçeklerle birlikte geliyorlardı, ama dikkatli bir şekilde onları söküp yeni büyüme için yer açabiliyordum. Bitkilerin de insanlar gibi bazen iyileşmek için zamana ihtiyaç duyduklarını ve bunun her zaman istediğim kadar hızlı gerçekleşmediğini öğrendim. Jasper ve benim gibi, ışığa doğru uzanmak için doğru ortama, bakıma ve alana ihtiyaçları vardı.

İlk diktiğim şeyi, bir smokin pothos bitkisini hatırlayarak kendi kendime hafifçe gülümsedim. Toprak sert ve kuruydu, çalışması çok zordu. Sera havası hala terk edilmişlik hissiyle doluydu. Ama toprağı kazmış, gevşetmiş, nefes alması için yer açmışım. Basit bir eylemdi bu – bir fide dikmek – ama benim için çok büyük bir anlam ifade ediyordu. Sanki uzun zamandır gömülü ve ihmal edilmiş bir şeyi kendi içimde yeniden ekiyormuşum gibi hissettim. Bu bir umut eylemiydi, benim de serayı tamamlayıp yeniden büyüyebileceğime dair bir inançtı.

Bahçe, birer birer çiçeklerle, birer birer bitkilerle dönüştü. Ben de öyle. Beni aşağı çeken şeylerden kurtulmaya başladım ve bunu yaparken, farkında olmadan yeni şeylerin kök salması için yer açtım.



Bahçenin ortasına doğru uzanan kıvrımlı yolda yürürken, kurtarmayı başardığım tüm bitkileri inceledim. Ölü çiçeklerin olduğu yere baktım; deneyimsiz bir göz için şu anda özel bir şeye benzemiyorlardı. Ölü çiçek benim umut ışığım olmuştu. Devam edemeyeceğimi ve verecek hiçbir şeyim kalmadığını düşündüğümde, bana direnci hatırlatmışlardı. Kusurlu koşullarda, minimum bakımla büyümüşlerdi. Ve yine de, kaosun içinde gelişmişlerdi.

Bütün bunların sonucunda, büyümenin her zaman doğrusal olmadığını öğrendim. Sürekli ilerleme veya mükemmellikle ilgili değildi. Bazen büyüme, iniş çıkışlarla, sessiz tefekkür anlarında, nazik öz şefkatle geliyordu. Kendimi affetmeyi, kırık olmamın iyileşemeyeceğim anlamına gelmediğini anlamayı öğrenmiştim. Bu bahçe bana bunu öğretmişti. Bitkiler kendi yollarında, kendi hızlarında büyüdükleri gibi, ben de kendi ritmime güvenmeyi öğrenmiştim.

Dev ceset çiçeğinin bir zamanlar açtığı yerde öylece durdum. Onu yok edilmiş halde görmek zor bir andı; her şeyi gölgede bırakan bir kayıp ve keder sembolüydü. Ama bunun bile benim hikayemde bir yeri vardı. Çiçek, kontrolüm dışındaki güçler tarafından parçalanmıştı, yine de bir şey kalmıştı; hâlâ kurtarılabilecek hayati bir şey.

Bahçe sadece bitkilerle değil, anılarla, sevgiyle ve büyümeyle de canlıydı.

Toprağın ve emeğin rahatlatıcı kokusunu içime çekerken etrafıma baktım ve Chanel No. 5'in tanıdık kokusunu fark ettim.

Hester'dan ve bu maceradan gelen her şey için duyduğum minnetle gözlerim doldu. Yeniden canlanan seranın içindeki yeşil sarmaşıklar ve yaşam denizinin ortasında, bedeninin bulunduğu boş toprak parçasına baktım; çıplak ve yalnızdı ve kalbime bir mutluluk dalgası vurdu. Toprak boş görünse de, bahçenin bu kısmı seradaki diğer tüm bitkilerden daha fazla büyümüş ve iyileşmişti. İnsanları iyileştirmişti ve Jasper da onlardan biriydi.

Jasper'ın annesini bulduğumuz yere ne ekeceğime karar vermek için yorulmak bilmeden uğraştım, ama hiçbir şey oraya ekilecek kadar önemli veya özel gelmedi, bu yüzden orası boş kaldı.

Jasper, seraya girerken, "İşte buradasın," dedi. "Bensiz mi başladın?"

Gülümsedim, artık kendimi bunu çok daha sık yaparken buluyordum. Sevilmenin neleri getirebileceği inanılmazdı.

Bahçenin ortasında onunla buluştum ve kollarımı boynuna dolayarak onu nazikçe öptüm. Gizemli, hafif bir esinti seranın içinden geçti, yapraklar ve dallar alkışlar gibi çırpınıyordu. Öpüşmemiz her zaman olduğu gibi anında derinleşti. Camdan bir tren geçseydi bile, birbirimizin kollarında olduğumuz sürece ikimiz de fark etmezdik. Zaman durmuş gibiydi.

Yüzüm kızardı, geri çekildim. Bu gece birçok nedenden dolayı özeldi. Hester'ın küllerini geri almıştık ve ona onu ve kolyeyi gördüğümü söylemenin zamanı gelmiş gibiydi. Kolyeyi bulup bana kızmasından endişelenmekten yorulmuştum ve Hester'ın hâlâ onunla olduğunu bilmesini istiyordum - kelimenin tam anlamıyla. Neredeyse sürekli onu takip ediyordu.

Göğsüme gerçek bir korku yerleşmişti. Onu incitmek için ondan saklamamıştım, ama ya incitirse? Bu düşünce midemi alt üst etti. Aramızda hiçbir sır olmasını istemiyordum.

“Sana bir şey söylemeliyim ve bunu daha önce söylemeliydim ama—” Ceketimin ceplerinde bir şeyler ararken sesim kesildi. Kolye yoktu. Kolye neredeydi? Az önce elimdeydi.

"Benim de sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi, öpüşmemizin etkisinden hala biraz sersemlemiş bir halde, yüzümün bembeyaz kesildiğini ve kıyafetlerimi telaşla aradığımı hiç fark etmeden.

Madalyon cebimden nasıl kayıp düşebilirdi ki? Daha bir saniye önce elim onun etrafındaydı. Bahçenin sessizliğinde düşmesi imkansızdı. Fark ederdim.

Birdenbire Hester'ın incecik silüetinin seranın ortasında durduğunu fark ettim. Serin bir esinti bahçeden geçerken yapraklar yeniden neşeyle kıpırdandı.

Hester Blackwood bir fener gibi parlıyordu, gözlerinde duygu dans ediyordu. Yavaşça başını salladı, sonra bana göz kırptı ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir gülümseme belirdi. O da benim gibi somut ve canlıydı, artık şeffaf değildi; gözleri önümdeki yere, oğlunun yanına kaydı.

"Bu da ne?" Jasper, boş çiçek yatağının toprağından altın kolyeyi kaldırırken sesi hayret doluydu.

Topraktan çıkardığı şeyi görünce, başımı hızla Hester'a çevirdim ama o gitmişti.

"Bak," dedi Jasper. "Bir madalyon gibi görünüyor, senin madalyonun."

"Dürüst olmak gerekirse, ilk başladığımda onu burada buldum... Annenizinmiş."

Jasper mücevheri araladı ve düşünceli bir ifadeyle başını yana eğdi. "Hım..."

"Ne yazıyor?" diye sordum, gözlerim Jasper'ın yüzüne kilitlenmişti.

"Kalbim nihayet sükunet içinde dans edebiliyor." Başını kaldırıp baktı.

Bize gitme vaktinin geldiğini söylüyordu. Hester sonunda huzur bulmuştu. Bütün bu süre boyunca Jasper gerçeği öğrenene ve mutlu olana kadar kalmıştı.

"Sanırım bu onun huzura kavuştuğu anlamına geliyor."

Kolyeyi bana uzattı, görmemi çok istiyordu. "Bununla ne yapmalıyız? İster misin?"

Madalyona düşünceli bir şekilde baktım. "Eğer sakıncası yoksa, onu ait olduğu yere, küllerinin yanına gömmeliyiz diye düşünüyorum."

Bana kalırsa Hester için, çok sevdiği bahçeden başka bir yer yoktu. Her zaman istediği gibi, yosunlar ve sarmaşıklar arasında huzur içinde olmayı hak ediyordu.

"Evet, ama onun burada bulunmasından rahatsız mısınız?" diye sordu.

Onun düşünceliğine gülümserken göz çevremdeki kırılganlıkların belirginleştiğini hissettim. "Benim rahat olmamın ne önemi var ki? Burası senin evin."

"Çünkü önemli." Jasper'ın sesi enseme ve omuzlarımı gıdıkladı. "Burası artık senin bahçen."

Ona doğru döndüğümde, ceketinin iç cebinden küçük bir kadife yüzük kutusu çıkarıyor ve tek dizinin üzerine çöküyordu; kolyeyi bulduğu sırada da aynı pozisyondaydı. Hester'ın bana bakıp göz kırpmasının sebebi de buydu.

Eliza, benimle evlenir misin?

Jasper'a bakarken donakaldım, nefesim boğazımda düğümlendi. Sözleri, anlamları, fırtınadan sonraki sessizlik gibi yavaşça kalbime yerleşti. Bir an konuşamadım. Hareket edemedim. Tek yapabildiğim ona bakmaktı; bana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir zamanda sevgi veren adama.

Gözleri kırılganlıkla doluydu, eli hâlâ yüzük kutusunu tutuyordu ve sanki o da cevabımdan emin değilmiş gibi hafifçe titriyordu. Ama gözlerinde umudu görebiliyordum, ikimizi de en zor zamanlardan geçiren aynı umudu.

Ona doğru yavaşça bir adım attım, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Kış bahçesi hâlâ Chanel No. 5 ve toprak kokusuyla

sıcaktı. Sanki dünya nefesini tutmuştu. Sonra, tıpkı onun yaptığı gibi, tek dizimin üzerine çöktüm.

"Evet," diye fısıldadım, kelime göğsümdeki sıkıntıdan kurtularak ağzımdan döküldü. "Evet, seve seve seninle evlenirim."

Yüzüne yayılan gülümseme, ondan daha önce hiç görmediğim kadar güzeldi ve o anda evimde olduğumu anladım—sadece malikanede değil, sadece bahçede değil, onun kollarında. Yüzüğü parmağıma öyle bir şefkatle taktı ki kalbim kabardı. Sonra beni kollarına çekti ve sanki ikimiz de bu anı ömür boyu beklemişiz gibi derin bir öpücük verdi. Çünkü gerçekten de beklemiştik.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, uzun bir süre orada durduk ve rüzgar tekrar şiddetlendi, yapraklar etrafımızda neşeli, nazik bir alkış gibi çırpınıyordu.

"Sanırım şimdi mutlu," dedim usulca, Hester'ın hatırasıyla hâlâ hassas olan boş toprak parçasına bakarak.

Jasper elimi sıktı, sesi duygudan titriyordu. "Biliyorum, öyle." Gülümsedi ama gözlerinde buruk bir tatlılık vardı; sadece sevginin, kaybın ve iyileşmenin getirebileceği türden bir tatlılık.

Toprak parçasına tekrar baktık. Vakit gelmişti.

Birlikte toprağa küçük bir çukur kazdık, toprak ellerimizin altında sıcacıktı, bahçenin kokusu havada yoğun bir şekilde hissediliyordu. Sera sesleri sanki dünya onu bizimle birlikte geri getiriyormuş gibi yavaş yavaş kayboldu.

Toprak hazır olduğunda, bana küllük kabını uzattı. Titreyen ellerimle onu ondan aldım. Gözlerimde bir soru işaretiyle ona baktım.

"Onun ait olduğu yer burası," dedi, sesinde sakın bir kesinlik vardı.

Hep birlikte, küllerini bahçenin toprağına dikkatlice döktük, narin tozlar toprakla karıştı. Elimde madalyonu tutarak bir an tereddüt ettim, sonra yavaşça, saygıyla, onu küllerinin içine yerleştirdim.

Dediğim anda madalyon tık diye açıldı.

Kolyenin narin kıvrımlarının arasına gizlenmiş, daha önce hiç görmediğim küçük, yuvarlak bir tohum vardı. Neredeyse saydam, koyu yeşil bir renkteydi ve içinde gizli bir sihir barındırıyormuş gibi hafif bir parıltısı vardı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Jasper tohuma hayranlıkla baktı ve birlikte, onu nazikçe toprağına yerleştirip dikkatlice örttük. O an kutsaldı; daha büyük, gizemli bir şeyin parçasıydık.

"O... o hâlâ aramızda," dedim sesim titreyerek.

Jasper'ın eli tekrar elimi buldu ve sıkıca sıktı. "Sanırım bu, bize yeni bir şey verme şekli. Son bir kez daha güzel bir şey."

}

Aylar geçti ve seradaki o sessiz anın hatırası aklımda kaldı. Bahçe gelişmeye devam etti, her geçen gün daha da gür ve canlı hale geldi, ancak en çok dikkatimizi çeken boş arsa oldu. Toprağı izleyerek, bekleyerek orayı gözlemledik.

Ve sonra, bir gün, onu gördük.

Küçük bir filiz çıkmıştı. İlk başta diğer bitkilerden farksız görünüyordu, ancak büyüdükçe olağanüstü bir şey fark ettik. Yaprakları narin ve kalp şeklindeydi, dokunulduğunda yumuşaktı ve kenarları sanki bir sır saklıyormuş gibi içe doğru kıvrılıyordu.

Sonra çiçekler açtı.

Tanıdığım hiçbir şeye benzemiyorlardı; koyu kırmızının sıcak bir tonunda, siyah damarlı, minik kalp şeklinde yapraklar ve Chanel No. 5'in eşsiz kokusu. Sanki Hester'ın sevgisinin ve ruhunun özü toprağa kök salmış, hem güzel hem de beklenmedik bir biçimde çiçek açmıştı.

Jasper yanımda durdu, elimi tuttu, topraktan fişkırان yeni hayata, narin bir zarafetle çiçek açan bitkiye bakıyorduk. Eğilip fısıldadı, "O burada, değil mi?"

Sesim duygudan titriyordu. "O her zaman burada."

## TEŞEKKÜRLER

Murphy, seni sonsuzca seviyorum. Büyükanmem, yazdığım her kitap senin sayende.

Eşime teşekkür etmek istiyorum; yardımınız, sevginiz ve sabrınız olmasaydı bunların hiçbirini başaramazdım. Kaosa katlandıkları ve harika oldukları için çocuklarıma teşekkür ederim. Muhteşem yayıncıma ve bu kitapların hayata geçmesine yardımcı olan herkese teşekkür ederim. İnanılmaz editörlerim, yaptığınız iş için kılıç ve madalyaları hak ediyorsunuz. Okuyucularıma da kocaman bir teşekkür, size sonsuza dek minnettarım. Bu hikayeleri benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

-J

# YAZAR HAKKINDA

Jeneane O'Riley, tuhaf bir şekilde karanlık ve romantik fantastik kitapların 1 numaralı çok satan yazarıdır. Hikaye anlatma sevgisi küçük bir çocukken, uykuya dalmak için muhteşem fanteziler kurmasıyla başladı. Büyüdükçe hikaye anlatma sevgisi devam etti, ancak hikayeler daha tehlikeli ve tüyler ürpertici bir gerilimle doldu.

Kendisi amatör bir mikolog ve doğa tutkunu olup, en azından trol avı yapabileceği uygun bir köprü bulana veya belki de yakışıklı kocası, İrlanda kurt köpeği, evcil güvercini ve elbette üç çocuğunu içine alabilecek kadar geniş bir ağaç bulana kadar Ohio'da ikamet etmektedir.

---



# Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



## Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

[https://t.me/+\\_goTIIRZrUEwZmRI](https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI)

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

**Not:**

**Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!**

CGM